

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।

माणिकचन्द्र-दिगम्बर जैन-ग्रन्थमाला ।

(३१)

पद्मचरितम् ।

(तृतीयखण्डम्)

पद्मचरितम् ।

माणिकचन्द्र-दि०-जैनग्रन्थमालायारोत्रिशतितमो ग्रन्थः ।

श्रीमद्रविषेणाचार्यकृतं पद्मचरितम् ।

(तृतीयखण्डं ।)

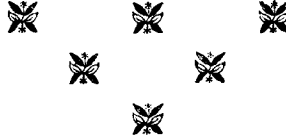
न्यायतीर्थपण्डितदरबारीलालेन साहित्यरत्नेन संशोधितम् ।

प्रकाशिका—माणिकचन्द्र-दिगम्बर-जैनग्रन्थमाला-समितिः ।

चैत्र, वीर नि० सं० २४५५, वि० सं० १९८५

मूल्यं रूप्यकद्वयम् ।

प्रकाशक—
नाथूराम प्रेमी, मन्त्री—
माणिकचन्द्र जैन ग्रन्थमाला ।
हीराबाग, पो० गिरगांव, मुम्बई ।

मुद्रक—
वि० बा० परांजपे,
नेटिव ओपिनियन प्रेस,
गिरगांव, आंग्रेवाडी—बम्बई ।

तृतीयखंडस्य पर्वसूची ।

षट्षष्टितमं पर्व—रावणदूतागमाभिधानं	पृष्ठ.	१
सप्तषष्टितमं पर्व—शांतिगृहकीर्तनं	”	९
अष्टषष्टितमं पर्व—फाल्गुनाष्टाह्निकामहिमाभिधानं	”	१२
एकोनसप्ततितमं पर्व—लोकनियमकरणाभिधानं	”	१४
सप्ततितमं पर्व—सम्यग्दृष्टिदेवप्रातिहार्यकीर्तनं	”	१६
एकसप्ततितमं पर्व—बहुरूपविद्यासन्निधानाभिधानं	”	२५
द्वासप्ततितमं पर्व—युद्धनिश्चयकीर्तनाभिधानं	”	३२
त्रिसप्ततितमं पर्व—उद्योगाभिधानं	”	४०
चतुःसप्ततितमं पर्व—रामलक्ष्मणयुद्धवर्णनाभिधानं	”	५५
पञ्चसप्ततितमं पर्व—चक्ररत्नोत्पत्तिवर्णनं	”	६४
षट्सप्ततितमं पर्व—दशग्रीववधाभिधानं	”	६९
सप्तसप्ततितमं पर्व—प्रीतिकरोपाख्यानं	”	७३

(६)

अष्टसप्ततितमं पर्व—इन्द्रजितादिनिष्क्रमणाभिधानं	”	७९
एकोनाशीतितमं पर्व—सीतासमागमाभिधानं	”	९३
अशीतितमं पर्व—मयोपाख्यानं	”	९९
एकाशीतितमं पर्व—साकेतनगरीवर्णनं	”	११५
द्व्यशीतितमं पर्व—रामलक्ष्मणसमागमाभिधानं	”	१२५
त्र्यशीतितमं पर्व—त्रिभुवनालंकारशमाभिधानं	”	१३१
पञ्चाशीतितमं पर्व—भरतत्रिभुवनालंकारसमाध्यनुभवानुकीर्तनं	”	१४५
षडशीतितमं पर्व—भरतकेकयानिष्क्रमणाभिधानं	”	१५९
सप्ताशीतितमं पर्व—भरतनिर्वाणगमनं	”	१६१
अष्टाशीतितमं पर्व—राज्याभिषेकाभिधानं विभागदर्शनम्	”	१६३
नवाशीतितमं पर्व—मधुसुन्दरवधाभिधानं	”	१६७
नवतितमं पर्व—मथुरोपसर्गाभिधानं	”	१७७
एकनवतितमं पर्व—शत्रुघ्नभवानुकीर्तनं	”	१७९
द्विनवतितमं पर्व—मथुरापुरीनिवेशकृषिदानगुणोपसर्गहननाभिधानं	”	१८४
त्रिनवतितमं पर्व—मनोरमालंभाभिधानं	”	१९१

(७)

चतुर्णवतितमं पर्व—रामलक्ष्मणविभूतिदर्शनीयाभिधानं	”	१९६
पञ्चनवतितमं पर्व—जिनेन्द्रपूजादोहदाभिधानं	”	२००
षण्णवतितमं पर्व—जनपरीवाद्चिंताभिधानं	”	२०५
सप्तनवतितमं पर्व—सीतानिर्वासनविप्रलापवज्रजंघाभिधानं	”	२११
अष्टनवतितमं पर्व—सीतासमाश्वासनं	”	२२७
नवनवतितमं पर्व—रामशोकाभिधानं	”	२३५
शतं पर्व—लवणांकुशोद्भवाभिधानं	”	२४५
एकाधिकशतं पर्व—लवणांकुशदिग्विजयकीर्तनं	”	२५२
द्व्युत्तरशतं पर्व—लवणांकुशसमेतयुद्धाभिधानं	”	२६०
त्र्युत्तरशतं पर्व—रामलवणांकुशसमागमाभिधानं	”	२७६
चतुरश्रशतं पर्व—सकलभूषणदेवागमनाभिधानं	”	२८५
पञ्चोत्तरशतं पर्व—रामधर्मश्रवणाभिधानं	”	२९४
षडुत्तरशतं पर्व—सपरिवारवामदेवपूर्वभवाभिधानं	”	३१५
सप्तोत्तरशतं पर्व—प्रव्रजितसीताभिधानं	”	३३५
अष्टोत्तरशतं पर्व—लवणांकुशपूर्वभवाभिधानं	”	३४१

(८)

नवोत्तरशतं पर्व—मधूपाख्यानं	”	३४५
दशोत्तरशतं पर्व—कुमाराष्टकनिष्क्रमणाभिधानं	”	३५९
एकादशोत्तरशतं पर्व—प्रभामंडलपरलोकाभिगमनं	”	३६७
द्वादशोत्तरशतं पर्व—हनुमन्निर्वेदं	”	३६९
त्रयोदशोत्तरशतं पर्व—हनुमन्निर्वाणाभिधानं	”	३७७
चतुर्दशोत्तरशतं पर्व—शक्रसुरसंकथाभिधानं...	”	३८१
पंचदशोत्तरशतं पर्व—लवणाङ्कुशतपोभिधानं	”	३८६
षोडशोत्तरशतं पर्व—रामदेवविप्रलापं	”	३९२
सप्तदशोत्तरशतं पर्व—लक्ष्मणवियोगविभीषणसंसारस्थितिवर्णनम्	”	३९५
अष्टादशोत्तरशतं पर्व—लक्ष्मणसंस्कारकरणं कल्याणमित्रदेवाभिगमाभिधानं	”	३९९
एकोनविंशोत्तरशतं पर्व—बलदेवनिष्क्रमणाभिधानं	”	४१०
विंशोत्तरशतं पर्व—पुरसंक्षोभाभिधानं	”	४१५
एकविंशोत्तरशतं पर्व—दानप्रसंगाभिधानं	”	४१९
द्वाविंशोत्तरशतं पर्व—केवलोत्पत्त्यभिधानं	”	४२२
त्रयोविंशोत्तरशतं पर्व—बलदेवसिद्धिगमनाभिधानं	”	४२८

अथ षट्षष्टितमं पर्व ।

अथ लक्ष्मीधरस्वंतं विशल्याचरितोचितम् । चारेभ्यो रावणः श्रुत्वा जज्ञे विस्मयमत्सरी ॥ १ ॥
जगाद च स्मितं कृत्वा को दोष इति मंदगीः । ततोऽगादि मृगांकाद्यैर्मन्त्रिभिर्मन्त्रकोविदैः ॥२॥
यथार्थं भाष्यसे देव ! सुपथ्यं कुप्य तुष्य वा । परमार्थो हि निर्भीकैरुपदेशोऽनुजीविभिः ॥ ३ ॥
सैंहगारुडविद्ये तु रामलक्ष्मणयोस्त्वया । दृष्टे यत्नाद्विना लब्धे पुण्यकर्मानुभावतः ॥ ४ ॥
बंधनं कुंभकर्णस्य दृष्टमात्मजयोस्तथा । शक्तेरनर्थकत्वं च दिव्यायाः परमौजसः ॥ ५ ॥
संभाव्य संभवं शत्रुस्त्वया जीयेत यद्यपि । तथापि भ्रातृपुत्राणां विनाशस्तव निश्चितः ॥ ६ ॥
इति ज्ञात्वा प्रसादं नः कुरु नाथाभियाचितः । अस्मदीयं हितं वाक्यं भग्नं पूर्वं न जातुचित् ७
त्यज सीतां भजात्मीयां धर्मबुद्धिं पुरातनीम् । कुशली जायतां लोकः सकलः पालितस्त्वया ८
राघवेण समं संधिं कुरु सुंदरभाषितम् । एवं कृते न दोषोऽस्ति दृश्यते तु महागुणः ॥ ९ ॥
भवता परिपाल्यंते मर्यादाः सर्वविष्टपे । धर्माणां प्रभवस्त्वं हि रत्नानामिव सागरः ॥ १० ॥
इत्युक्त्वा प्रणता वृद्धाः शिरःस्थकरकुडमलाः । उत्थाप्य संभ्रामाच्चैतांस्तथेत्यूचे दशाननः ॥११॥

मंत्रविद्भिस्ततस्तुष्टैः संदिष्टोऽत्यंतशोभनः । द्रुतं गमीकृतो दूतः सामंतो नयकोविदः ॥ १२ ॥
 तं निमेषेणैगिताकृतपरिवोधविचक्षणम् । रावणः संज्ञया स्वस्मै रुचितं द्रागजिग्रहत् ॥ १३ ॥
 दूतस्य मंत्रिसंदिष्टं नितांतमपि सुन्दरम् । महौषधं विषेणैव रावणार्थेन दूषितम् ॥ १४ ॥
 अथ शुक्रसमो बुद्ध्या महौजस्कः प्रतापवान् । कृतवाक्यो नृपैर्भूयः श्रुतिपेशलभाषणः ॥ १५ ॥
 प्रणम्य स्वामिनं तुष्टः सामंतो गंतुमुद्यतः । बुद्ध्यावष्टंभतः पश्यन् लोकं गोष्पदसंमितम् ॥ १६ ॥
 गच्छतोऽस्य बलं भीमं नानाशस्त्रसमुज्ज्वलम् । बुद्धयेव निर्मितं तस्य बभूव भयवर्जितम् ॥ १७ ॥
 तस्य तूर्यरवं श्रुत्वा क्षुब्धा वानरसैनिकाः । खमीक्षांचक्रिरे भीता रावणागमशंकिनः ॥ १८ ॥
 तस्मिन्नासन्नतां प्राप्ते पुरुषांतरवेदिते । विश्रब्धतां पुनर्भेजे बलं प्लवगलक्षणम् ॥ १९ ॥
 दूतः प्राप्तो विदेहाजः प्रतीहारनिवेदितः । आप्तैः कतिपयैः साकं बाह्यावासितसैनिकः ॥ २० ॥
 दृष्ट्वा पद्मं प्रणम्यासौ कृतदूतोचितक्रियः । जगौ क्षणमिव स्थित्वा वचनं क्रमसंगतम् ॥ २१ ॥
 पद्म ! मद्रचनैः स्वामी भवन्तमिति भाषते । श्रोत्रावधानदानेन प्रयत्नः क्रियतां क्षणम् ॥ २२ ॥
 यथा किल न युद्धेन किञ्चिदत्र प्रयोजनम् । बहवो हि क्षयं प्राप्ता नरा युद्धाभिमानिनः ॥ २३ ॥
 प्रीत्यैव शोभना सिद्धिर्युद्धतस्तु जनक्षयः । असिद्धिश्च महान् दोषः सापवादाश्च सिद्धयः ॥ २४ ॥

दुर्वृत्तो नरकः शंखो धवलांगोऽसुरस्तथा । निधानं शंभराद्याश्च संग्रामश्रद्धया गताः ॥ २५ ॥
 प्रीतिरेव मया सार्द्धं भवते नितरां हिता । ननु सिंहो गुहां प्राप्य महाद्रेर्जायते सुखी ॥ २६ ॥
 महेन्द्रदमनो येन समरेऽमरभीषणः । सुंदरीजनसामान्यं बंदीगृहमुपाहृतः ॥ २७ ॥
 पाताले भूतले व्योम्नि गतिर्यस्येच्छया कृता । सुरासुरैरपि क्रुद्धैः प्रतिहंतुं न शक्यते ॥ २८ ॥
 नानानेकमहायुद्धवीरलक्ष्मी स्वयंग्रही । सोऽहं दशाननो जातु भवता किं तु न श्रुतः ॥ २९ ॥
 सागरांतां महीमेतां विद्याधरसमन्विताम् । लंकां भागद्वयोपेतां राजन्नेष ददामि ते ॥ ३० ॥
 अद्य मे सोदरं प्रेक्ष्य तनयौ च सुमानसः । अनुमन्यस्य सीतां च ततः क्षेमं भविष्यति ॥ ३१ ॥
 न चेदं करोषि त्वं ततस्ते कुशलं कुतः । एतौश्च समरे बद्धानानेष्यामि बलादहम् ॥ ३२ ॥
 पद्मनाभस्ततोऽवोचन्न मे राज्येन कारणम् । न चान्यप्रमदाजेन भोगेन महताऽपि हि ॥ ३३ ॥
 एषः प्रेष्यामि ते पुत्रौ भ्रातरं च दशानन । संप्राप्य परमां पूजां सीतां प्रेष्यसि मे यदि ॥ ३४ ॥
 एतया सहितोऽरण्ये मृगसामान्यगोचरे । यथासुखं भ्रमिष्यामि महीं त्वं भुङ्क्ष्व पुष्कलाम् ३५
 गत्वैवं ब्रूहि दूत त्वं तं लंकापरमेश्वरम् । एतदेव हि पथ्यं ते कर्तव्यं नान्यथाविधम् ॥ ३६ ॥
 सर्वैः प्रपूजितं श्रुत्वा पद्मनाभस्य तद्वचः । सौष्ठवेन समायुक्तं सामंतो वचनं जगौ ॥ ३७ ॥

न वेत्सि नृपतेः कार्यं बहुकल्याणकारणम् । यदुलंघ्यांबुधिं भीममागतोऽसि भयोञ्जितः ॥३८॥
 न शोभना नितांतं ते प्रत्याशा जानकीं प्रति । लंकेन्द्रसंगते कोपं त्यजाऽऽशामपि जीविते ॥३९॥
 नरेण सर्वथा स्वस्य कर्त्तव्यं बुद्धिशालिना । रक्षणं सततं यत्नाद्दरैरपि धनैरपि ॥ ४० ॥
 प्रेषितं तार्क्ष्यनाथेन यदि वाहनयुग्मकम् । यदि वा छिद्रतो बद्धा मम पुत्रसहोदराः ॥ ४१ ॥
 तथाऽपि नाम कोऽमुष्मिन् गर्वस्तव समुद्यतः । नैतावता कृतित्वं ते मयि जीवति जायते ॥४२॥
 विग्रहे कुर्वतो यत्नं न ते सीता न जीवितम् । मा भूरुभयतो भ्रष्टस्त्यज सीतानुबंधिताम् ॥४३॥
 लब्धवर्णः समस्तेषु शास्त्रेषु परमेश्वराः । सुरेन्द्रप्रतिमा नीताः खेचरा निधनं मया ॥ ४४ ॥
 पश्याष्टापदकूटाभानिमान् कैकससंचयान् । उपेयुषां क्षयं राज्ञां मदीयभुजवीर्यतः ॥ ४५ ॥
 इति प्रभाषिते दूते क्रोधतो जनकात्मजः । जगाद विस्फुरद्वक्रज्योतिर्ज्वलितपुष्करः ॥ ४६ ॥
 आः पाप दूत गोमायो ! वाक्यसंस्कारकूटकः । दुर्वुद्धे भाषसे व्यर्थं किमियेवमशंकितः ॥४७॥
 सीतां प्रति कथा केयं पद्माधिक्षेपमेव वा । को नाम रावणो रक्षः पशुः कुत्सितचेष्टितः ॥ ४८ ॥
 इत्युक्त्वा सायकं यावज्जग्राह जनकात्मजः । केकयीसूनुना तावन्निरुद्धो नयचक्षुषा ॥ ४९ ॥
 रक्तोत्पलदलच्छाये नेत्रे जनकजन्मनः । कोपेन दूषिते जाते संध्याकारानुहारिणी ॥ ५० ॥

स्वैरं स मंत्रिभिर्नीतः समं साधूपदेशतः । मंत्रणेव महार्सर्पः स्फुरद्विषकणद्युतिः ॥ ५१ ॥
 नरेंद्र ! त्यज संरंभं समुद्रतमगोचरे । अनेन महितेनापि कोऽर्थं प्रेषणकारिणा ॥ ५२ ॥
 प्रावृषेण्यघनाकारगजमर्दनपंडितः । नासौ संक्षोभमायाति सिंहः प्रचलकेसरः ॥ ५२ ॥
 प्रतिशब्देषु कः कोपः छायापुरुषकेऽपि वा । तिर्यक्षु वा शुक्राद्येषु यंत्रविंशेषु वा सताम् ॥ ५४ ॥
 लक्ष्मणेनैवमुक्तोऽसौ शांतोऽभूज्जनकात्मजः । अभ्यघाच्च पुनर्दूतः पद्मं साध्वसवर्जितः ॥ ५५ ॥
 सचिवापसदैर्भूयः संप्रमूढैस्त्वमीदृशैः । संयोज्यसे दुरुद्योगैः संशये दुर्विदग्धकैः ॥ ५६ ॥
 प्रतीर्यमाणमात्मानं प्रबुद्धयस्व त्वमेतकैः । निरूपय हितं स्वस्य स्वयं बुद्ध्या प्रवीणया ॥ ५७ ॥
 त्यज सीतासमासंगं भवेन्द्रः सर्वविष्टपे । भ्रम पुष्पकमारूढो यथेष्टं विभवान्वितः ॥ ५८ ॥
 मिथ्याग्रहं विमुंचस्व मा श्रौषी क्षुद्रभाषितम् । करणीये मनो दत्स्व भ्रशमेधि महासुखम् ॥ ५९ ॥
 क्षुद्रस्योत्तरमेतस्य को ददातीति जानके । तूष्णीं स्थितेऽथ दूतोऽसावन्यैर्निर्मत्सितः परम् ॥ ६० ॥
 स विद्धो वाक्शरैस्तीक्ष्णैरसत्कारमलं श्रितः । जगाम स्वामिनः पार्श्वे मनस्यत्यंतपीडितः ॥ ६१ ॥
 स उवाच तवाऽऽदेशान्नाथ रामो मयोदितः । क्रमेण नय विन्यासकारिणा त्वत्प्रभावतः ॥ ६२ ॥
 नानाजनपदाकीर्णामाकूपारनिवारिताम् । बहुरत्नाकरां क्षीणां विद्याभृत्पतनान्विताम् ॥ ६३ ॥

ददामि ते महानागांस्तुरगांश्च रथांस्तथा । कामगं पुष्पकं यानमप्रधृष्यं सुरैरपि ॥ ६४ ॥
 सहस्रत्रितयं चारुकन्यानां परिवर्गवत् । सिंहासनं रविच्छायं छत्रं च शशिसंनिभम् ॥ ६५ ॥
 भज निष्कंटकं राज्यं सीता यदि तवाऽऽज्ञया । मां वृणोति किमन्येन भाषितेनेह भूरिणा ॥ ६६ ॥
 वयं वेत्रासनेनैव संतुष्टाः स्वल्पवृत्तयः । भविष्यामो मदुक्तं चेत्करोषि सुविचक्षण ॥ ६७ ॥
 एवमादीनि वाक्यानि प्रोक्तोऽपि स मया मुहुः । सीताग्राहं न तन्निष्ठो मुंचते रघुनंदनः ॥ ६८ ॥
 साधोरिवातिशांतस्य चर्या सा तस्य भाषिता । अशक्यमोचना दानात् त्रैलोक्यस्यापि सुन्दरी ॥
 ब्रवीत्येवं च रामस्त्वां यथा तव दशानन । न युक्तमीदृशं वक्तुं सर्वलोकविगर्हितम् ॥ ७० ॥
 तवैवं भाषमाणस्य नृणामधमजन्मनः । रसनं न कथं यातं शतधा पापचेतसः ॥ ७१ ॥
 अपि देवैर्द्रभोगैर्मे न कृत्यं सीतया बिना । भुंक्ष्व त्वं पृथिवीं सर्वामाश्रयिष्याम्यहं वनम् ॥ ७२ ॥
 परांगनां समुद्दिश्य यदि त्वं मर्तुमुद्यतः । अहं पुनः कथं स्वस्याःप्रियाया न कृते तथा ॥ ७३ ॥
 सर्वलोकगताः कन्यास्त्वमेव भज सुन्दर । फलपर्णादिभोजी तु सीतयाऽमा भ्रमाभ्यहम् ॥ ७४ ॥
 शाखामृगध्वजाधीशस्त्वां प्रहस्याभणीदिदम् । यथा किल ग्रहेणाऽसौ भवत्स्वामी वशीकृतः ७५
 वायुना वाऽतिचंडेन विप्रलापादिहेतुना । येनेदं विपरीतत्वं वराकः समुपागतः ॥ ७६ ॥

नूनं न संति लंकायां कुशला मंत्रिवादिनः । पकृतैलादिना येन क्रियते तच्चिकित्सितम् ॥७७॥
 आवेशं सायकैः कृत्वा क्षिप्रं संग्राममंडले । लक्ष्मीधरनरेंद्रोऽस्य रुजः सर्वा हरिष्यति ॥ ७८ ॥
 ततो मया तदाक्रोशवह्निज्वलितचेतसा । शुना द्विप इवाक्रुष्टो वानरध्वजचन्द्रमाः ॥ ७९ ॥
 सुग्रीव ! पद्मगर्वेण नूनं त्वं मर्तुमिच्छसि । अधिक्षिपासि यत्क्षुद्र विद्याधरमहेश्वरम् ॥ ८० ॥
 ऊचे विराधितश्च त्वां यथा ते शक्तिरस्ति चेत् । आगच्छतु ममैकस्य युद्धं यच्छ किमास्यते ८१
 उक्तो दाशरथिर्भूयो मया रामरणाजिरे । रावणस्य न किं दृष्टस्त्वया परमविक्रमः ॥ ८२ ॥
 यतः क्षमान्वितं वीरं राजखद्योतभास्करम् । सामप्रयोगमिच्छन्तं भवत्पुण्यानुभावतः ॥ ८३ ॥
 वदान्यं त्रिजगत्ख्यातप्रतापं प्रणतप्रियम् । नेतुमिच्छसि संक्षोभं कैलासक्षोभकारिणम् ॥ ८४ ॥
 चंडसैन्योर्मिमालाढ्यं शस्त्रयादोगणाकुलम् । तर्तुमिच्छसि किं दोर्भ्यां दशग्रीवमहार्णवम् ॥८५॥
 ययुद्विपमहाव्यालां पदातिद्रुमसंकटाम् । विवक्षसिं कथं दुर्गां दशग्रीवमहाटवीम् ॥ ८६ ॥
 न पद्मवातेन सुमेरुरुह्यते । न सागरः शुष्यति सूर्यरश्मिभिः ॥
 गवेन्द्रशृंगैर्धरणी न कंपते । न साध्यते त्वत्सदृशैर्दशाननः ॥ ८७ ॥
 इति प्रचंडं मयि भाषमाणे । भामडलं क्रोधकषायनेत्रः ॥

यावत्समाकर्षदसिं प्रदीप्तं । तावत्सुमित्रातनयेन रुद्धः ॥ ८८ ॥
प्रसीद वैदेह ! विमुञ्च कोपं । न जंबुके कोपमुपैति सिंहः ॥
गर्जेद्रकुम्भस्थलदारणेन । क्रीडां स मुक्त्वा निकरैः करोति ॥ ८९ ॥
नरेश्वरा ऊर्जितशौर्यचेष्टा । न भीतिभाजां प्रहरंति जातु ॥
न ब्राह्मणं न श्रमणं न शून्यं । स्त्रियं न बालं न पशुं न दूतम् ॥ ९० ॥
इत्यादिभिर्वाङ्मिनवहैः सुयुक्तै—र्यदा स लक्ष्मीधरपण्डितेन ॥
नीतः प्रबोधं शनकैरमुञ्चत् । क्रोधं तथा दुःसहदीप्तिचक्रः ॥ ९१ ॥
निर्भत्सितः क्रूरकुमारचक्रैः वाक्यैरलं वज्रनिघाततुल्यैः ।
अपूर्वहेतुप्रलघूकृतात्मा स्वमन्यमानः शृणुतोऽप्यसारम् ॥ ९२ ॥
नमः समुत्पत्य भयार्दितोऽहं त्वत्पादमूलं पुनरागतोऽयम् ।
लक्ष्मीधरोऽसौ यदि नाऽभविष्य—द्वैदेहतो देव ! ततोऽमरिष्यम् ॥ ९३ ॥
इति गदितमिदं यथाऽनूभूतं रिपुचरितं तव देव ! निर्विशंकम् ।
कुरु यदुचितमत्र सांप्रतं वचनकरा हि भवंति मद्विधास्तु ॥ ९४ ॥

बहु विदितमलं सुशास्त्रजालं नयविषयेषु सुमंत्रिणोऽभियुक्ताः ।

अखिलमिदमुपैति मोहभावं पुरुषरवौ धनमोहमेघरुद्धे ॥ ९५ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे रावणदूतागमागमाभिधानं नाम षट्षष्टितमं पर्व ।

अथ सप्तषष्टितमं पर्व ।

स्वदूतवचनं श्रुत्वा राक्षसानामधीश्वरः । क्षणं संमंत्रणं कृत्वा मंत्रज्ञैः सह मंत्रिभिः ॥ १ ॥

कृत्वा पाणितले गंडं कुंडलालोकभासुरम् । अधोमुखः स्थितः किञ्चिदिति चिन्तामुपागतः ॥ २ ॥

नागेन्द्रवृद्धसंघट्टे युद्धे शत्रुं जयामि चेत् । तथा सति कुमाराणां प्रमादः परिदृश्यते ॥ ३ ॥

सुप्ते शत्रुबले दत्त्वा समास्कंदमवेदितः । आनयामि कुमारान्किं किं करोमि कथं शिवम् ॥ ४ ॥

इति चिंतयतस्तस्य मागधेश्वर शेमुषी । इयं समुद्रता जातो यया सुखितमानसः ॥ ५ ॥

साधयामि महाविद्यां बहूरूपामिति श्रुताम् । प्रतिव्यूहितमुद्युक्तैरशक्यां त्रिदशैरपि ॥ ६ ॥

इति ध्यात्वा समाहूय किंकरानशिषद्भुतम् । कुरुध्वं शांतिगेहस्य शोभां सत्तोरणादिभिः ॥ ७ ॥

पूजां च सर्वचैत्येषु सर्वसंस्कारयोगिषु । सर्वश्चायं भरो न्यस्तो मंदोदर्या स्वचेतसि ॥ ८ ॥
 विंशस्य देवदेवस्य वंदितस्य सुरासुरैः । मुनिसुव्रतनाथस्य तस्मिन् काले महोदये ॥ ९ ॥
 सर्वत्र भरतक्षेत्रे सुविस्तीर्णे महायते । अर्हचैत्यैरियं पुण्यैर्वसुधाऽऽसीदलंकृता ॥ १० ॥
 राष्ट्राधिपतिभिर्भूपैः श्रेष्ठिभिर्ग्रामभोगिभिः । उत्थापितास्तदा जैनाः प्रासादाः पृथुतेजसः ॥ ११ ॥
 अधिष्ठिता भृशं भक्तियुक्तैः शासनदैवतैः । सद्धर्मपक्षसंरक्षाप्रवणैः शुभकारिभिः ॥ १२ ॥
 सदा जनपदैः स्फीतैः कृताभिषवपूजनाः । रेजुः स्वर्जविमानाभा भव्यलोकनिषेविताः ॥ १३ ॥
 पर्वते पर्वते चारौ ग्रामे ग्रामे वने वने । पत्तने पत्तने राजन् हर्म्ये हर्म्ये पुरे पुरे ॥ १४ ॥
 संगमे संगमे रम्ये चत्वरे चत्वरे पृथौ । बभ्रुवुश्चैत्यसंघाता महाशोभासमन्विताः ॥ १५ ॥
 शरच्चंद्रासितच्छायाः संगीतध्वनिहारिणः । नानार्तूयस्वनोद्भूतक्षुब्धसिंधुसमस्वनाः ॥ १६ ॥
 त्रिसंध्यं वंदनोद्युक्तैः साधुसंघैः समाकुलः । गंभीरा विविधाश्चर्याश्चित्रपुष्पोपशोभिताः ॥ १७ ॥
 विभूत्या परया युक्ता नानावर्णमणित्विषः । सुविस्तीर्णाः समुत्तुंगा महाध्वजविराजिताः ॥ १८ ॥
 जिनेन्द्रप्रतिमास्तेषु हेमरूप्यादिमूर्तयः । पंचवर्णा भृशं रेजुः परिवारसमन्विताः ॥ १९ ॥
 पुरे च खेचराणां च स्थाने स्थानेऽतिचारुभिः । जिनप्रासादसत्कूटैर्विजयार्द्धगिरिर्वरैः ॥ २० ॥

नानारत्नमयैः कांतैरुद्यानादिविभूषितैः । व्याप्तं जगदिदं रेजे जिनेन्द्रभवनैः शुभैः ॥ २१ ॥
महेन्द्रनगराकारा लंकाऽप्येवं मनोहरा । अन्तर्वहिश्च जैनेन्द्रैर्भवनैः पापहारिभिः ॥ २२ ॥
यथाष्टादशसंख्यानां सहस्राणां सुयोषिताम् । पद्मिनीनां सहस्रांशुः स चिक्रीड दशाननः ॥ २३ ॥
प्रावृट्प्रमेघदलच्छायो नागनासा महाभुजः । पूर्णेन्दुवदनः कांतो बंधूकछदनाधरः ॥ २४ ॥
विशालनयनो नारमिनःकर्षणविभ्रमः । लक्ष्मीधरसमाकारो दिव्यरूपसमन्विताः ॥ २५ ॥
तस्मिन्नाश्रितसर्वलोकनयने प्रासादमालावृते, नानारत्नमये दशाननगृहे चैत्यालयोज्जासिते ।

हेमस्तंभसहस्रशोभि विपुलं मध्ये स्थितं आसुरं ।

तुंगं शांतिगृहं स यत्र भगवान् शांतिर्जनः स्थापितः ॥ २६ ॥

बंधानां त्रिदशेन्द्रमौलिशिखरप्रत्युत्तरत्नस्फुर—

त्स्फीतांशुप्रकरात्प्रसारिचरणप्रोत्सर्पिनक्षत्रिषाम् ॥

ज्ञात्वा सर्वमशाश्वतं परिदृढामाधाय धर्मे मतिं ॥

धन्याः सद्युति कारयंति परमं लोके जिनानां गृहम् ॥ २७ ॥

वित्तस्य जातस्य फलं विशालं । वदन्ति सुज्ञाः सुकृतोपलंभम् ॥

धर्मश्च जैनः परमोऽखिलेऽस्मि—ञ्जगत्यभीष्टस्य रविप्रकाशे ॥ २८ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते शांतिगृहकीर्तनं नाम सप्तषष्टितमं पर्व ।

अथाष्टषष्टितमं पर्व ।

अथ फाल्गुनिके मासे गृहीत्वा धवलाष्टमीम् । पौर्णमासी तिथिं यावल्लग्नो नन्दीश्वरो महः ॥१॥

नन्दीश्वरमहे तस्मिन् प्राप्ते परमसंपदः । बलद्वयेऽपि लोकोऽभून्नियमग्रहणोद्यतः ॥ २ ॥

एवं च मानसे चक्रुः सर्वे सैनिकपुङ्गवाः । सुपुण्यानि दिनान्यष्टावेतानि भुवनत्रये ॥ ३ ॥

नैतेषु विग्रहं कुर्मो न चान्यदपि हिंसनम् । यजामहे यथाशक्ति स्वश्रेयसि परायणाः ॥ ४ ॥

भवंति दिवसेष्येषु भोगादिपरिवर्जिताः । सुरा अपि जिनेन्द्राणां सेंद्राः पूजनतत्पराः ॥ ५ ॥

क्षीरोदवारिसंपूर्णैः कुभैरंभोजशोभिभिः । शातकुंभैरभं भक्ताः स्नापयन्ति जिनान् सुराः ॥ ६ ॥

अन्यैरपि जिनेन्द्राणां प्रतिमाः प्रतिमोज्झिताः । भावितैरभिषेक्तव्याः पलाशादिपुटैरपि ॥ ७ ॥

गत्वा नन्दीश्वरं भक्त्या पूजयन्ति जिनेश्वरान् । देवेश्वरा न ते पूज्याः क्षुद्रकैः किमिहस्थितैः ॥८॥
 अर्चयन्ति सुराः पद्मै रत्नजांबूनदात्मकैः । जिनास्ते भुविनिर्वित्तैः पूज्यश्चित्तदलैरपि ॥ ९ ॥
 इति ध्यानमुपायाता लंकाद्वीपे मनोरमे । जनाश्चैत्यानि सोत्साहाः पताकाद्यैरभूषयन् ॥ १० ॥
 सभाः प्रपाश्व मंचाश्च पट्टशाला मनोहराः । नाट्यशाला विशालाश्च वाप्यश्च रचिताः शुभाः ११
 सरांसि पद्मरम्याणि भांति सोपानकैर्वरैः । तटैर्भासितवस्त्रादिचैत्यकूटानि भूरिशः ॥ १२ ॥
 कनकादिरजश्चित्रमंडलादिविराजितैः । रेजुश्चैत्यादिसद्द्वारैर्वस्त्ररंभादिभूषितैः ॥ १३ ॥
 घृतक्षीरादिभिः पूर्णाः कलशाः कमलाननाः । मुक्तादामादिसत्कंठा रत्नरश्मिविराजिताः ॥१४॥
 जनर्बिबाभिषेकार्थमाहून्ना भक्तिभासुराः । दृश्यन्ते भोगिगेहेषु शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १५ ॥
 नन्दनप्रभवैः फुल्लैः कर्णिकारातिमुक्तकैः । कदंबैः सहकारैश्च चंपकैः पारिजातकैः ॥ १६ ॥
 मंदारैः सौरभावद्वमधुव्रतकदंबकैः । स्रजो विरचिता रेजुश्चैत्येषु परमोज्ज्वलाः ॥ १७ ॥
 जातरूपमयैः पद्मै रजतादिमयैस्तथा । मणिरत्नशरीरैश्च पूजा विरचिता परा ॥ १८ ॥
 पट्टभिः पट्टहैस्तूर्यैर्मृदंगैः काहलादिभिः । शंखैश्चाशु महानादैश्चैत्येषु समजायत ॥ १९ ॥
 प्रज्ञांतवैरसंबद्धैर्महानंदसमागतैः । जिनानां महिमा चक्रे लंकापुरनिवासिभिः ॥ २० ॥

ते विभूर्तिं परां चक्रुर्विद्येशा भक्तितत्पराः । नन्दीश्वरे यथा देवा जिनविबोर्चनोद्यताः ॥ २१ ॥

अयमपि राक्षसवृषभः । पृथुप्रतापः सुशांतिगृहमभिगम्य ॥

पूजां करोति भक्त्या । बलिरिव पूर्वं मनोहरां शुचिर्भूत्वा ॥ २२ ॥

समुचितविभवयुतानां । जिनेन्द्रचंद्रान् सुभक्तिभारधराणाम् ॥

पूजयतां पुरुषाणां । कः शक्तः पुण्यसंचयान् प्रचोदयितुम् ॥ २३ ॥

भुक्त्वा देवविभूर्तिं । लब्ध्वा चक्रांकभोगसंयोगम् ॥

रवितोऽपि तपस्तीव्रं । कृत्वा जैनं व्रजंति मुक्तिं परमाम् ॥ २४ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे फाल्गुनाष्टाह्निकामहिमाविधानं नामाष्टषष्टितमं पर्व ।

अथैकोनसप्ततितमं पर्व ।

अथ शांतिजिनेन्द्रस्य भवनं शांतिकारणम् । कैलासकूटसंकाशं शरदभ्रचयोपमम् ॥ १ ॥

स्वयंप्रभासुरं दिव्यं प्रासादालीसमावृतम् । जंबूद्वीपस्य मध्यस्थं महामेरुमिवोत्थितम् ॥ २ ॥

विद्यासाधनसंयुक्तमानसः स्थिरनिश्चयः । प्रविश्य रावणः पूजामकरोत्परमाद्भुताम् ॥ ३ ॥
 अभिषेकैः सवादित्रैर्माल्यैरतिमनोहरैः । धूपैर्वलयुपहारैश्च सद्गणैरनुलेपनैः ॥ ४ ॥
 चक्रे शांतिजिनेन्द्रस्य शांतचेता दशाननः । पूजां परमया द्युत्या शुनाशीर इवोद्यतः ॥ ५ ॥
 चूडामणिहंसद्वंद्वकेशमौलिर्महाद्युतिः । शुक्लांशुकधरः पीनकेयूरार्चितसद्भुजः ॥ ६ ॥
 कृतांजलिपुटः क्षोणीं पीडयन् जानुसंगमात् । प्रणामं शांतिनाथस्य चकार त्रिविधेन सः ॥ ७ ॥
 शांतेरभिमुखः स्थित्वा निर्मले धरणीतले । पर्यकार्धनियुक्तांगः पुष्परागिणि कुट्टिमे ॥ ८ ॥
 विभ्रत्स्फटिकनिर्माणामक्षमालां करोदरे । बलाकापंक्तिसंयुक्तनीलांभोदचयोपमः ॥ ९ ॥
 एकाग्रध्यानसंपन्नो नासाग्रस्थितलोचनः । विद्यायाः साधनं धीरः प्रारंभे राक्षसाधिपः ॥ १० ॥
 दत्ताज्ञापूर्वमेवाथ नाथेन प्रियवर्तिनी । अमात्यं यमदंडारूढमादिदेश मयात्मजा ॥ ११ ॥
 दाप्यतां घोषणा स्थाने यथा लोकः समंततः । नियमेषु नियुक्तात्मा जायतां सुदयापरः ॥ १२ ॥
 जिनचंद्राः प्रपूज्यंतां शेषव्यापारवर्जितैः । दीयतां धनमर्थिभ्यो यथेष्टं हृतमत्सरैः ॥ १३ ॥
 यावत्समाप्यते योगो नायं भुवनभोगिनः । तावत् श्रद्धापरो भूत्वा जनस्तिष्ठतु संयमी ॥ १४ ॥
 निकारो यद्युदारोऽपि कुतश्चिन्नीचतो भवेत् । निश्चितं सोऽपि सौढव्यो महाबलयुतैरपि ॥ १५ ॥

क्रोधाद्विकुरुते किञ्चिद्विषसेष्वेषु यो जनः । पिताऽपि किं पुनः शेषः स मे वध्यो भविष्यति १६
युक्तो रोधिसमाधिभ्यां संसारं सोऽन्तवर्जितम् । प्रतिपद्येत यो न स्यात्समादिष्टस्य कारकः १७

ततो यथाऽऽज्ञापयसीति संभ्रमी । मुदा तदाज्ञां शिरसा प्रतीक्ष्य सः ॥

चकार सर्वं गदितं जनैश्च । तथा कृतं संशयसंगवर्जितैः ॥ १८ ॥

जिनेन्द्रपूजाकरणप्रसक्ता । प्रजा बभूवापरकार्यमुक्ता ॥

रविप्रभाणां परमालयाना-मन्तर्गता निर्मलतुंगभावा ॥ १९ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मचरिते लोकनियमकरणाभिधानं नामैकोनसप्ततितमं पर्व ।

अथ सप्ततितमं पर्व ।

सवृत्तांतश्चरास्येभ्यस्तत्र परबले श्रुतः । ऊचुश्च खेचराधीशा जयप्राप्तिपरायणाः ॥ १ ॥

किल शांतिजिनेन्द्रस्य प्रविश्य शरणं सुधीः । विद्यां साधयितुं लग्नः स लंकापरमेश्वरः ॥ २ ॥

चतुर्विंशतिभिः सिद्धिं वासरैः प्रतिपद्यते । बहुरूपेति सा विद्या सुराणापि भंजती ॥ ३ ॥

यावद्भगवती तस्य सा सिद्धिं न प्रपद्यते । तावत्कोपयतः क्षिप्रं तं गत्वा नियमस्थितम् ॥ ४ ॥
 तस्यां सिद्धिमुपेतायां देवेन्द्रैरपि शक्यते । न स साधयितुं कैव क्षुद्रेष्वस्मासु संकथा ॥ ५ ॥
 ततो विभीषणेनोक्तं कर्त्तव्यं चेदिदं ध्रुवम् । द्रुतं प्रारभ्यतां कस्माद्भवद्भिरवलंब्यते ॥ ६ ॥
 संप्रधार्य समस्तैस्तैः पद्मनाभाय वेदितम् । गदितं च यथा लंकाप्रस्तावे गृह्यतामिति ॥ ७ ॥
 बाध्यतां रावणः कृत्यं क्रियतां च यथेप्सितम् ! इत्युक्तः स जगौ धीरो महापुरुषचेष्टितः ॥ ८ ॥
 भीतादिष्वपि नो तावत् कर्तुं युक्तं विहिंसनम् । किं पुनर्नियमावस्थे जने जिनगृहस्थिते ॥ ९ ॥
 नैषा कुलसमुत्थानां क्षत्रियाणां प्रशस्यते । प्रवृत्तिर्गर्वतुंगानां खिन्नानां शस्त्रकर्मणि ॥ १० ॥
 महानुभावधीर्देवो विधर्मे न प्रवर्त्तते । इति प्रधार्य ते चक्रुः कुमारान् गामिनो रहः ॥ ११ ॥
 श्वो गताः स्म इति प्राप्ता अपि बुद्धिं नभश्चराः । अष्टमात्रदिनं कालं संप्रधारणया स्थिताः १२
 पूर्णमास्यां ततः पूर्णशशांकसदृशाननाः । पद्मायतेक्षणा नानालक्षणध्वजशोभिनः ॥ १३ ॥
 सिंहव्याघ्रवराहेभशरभादियुतान् रथान् । विमानानि तथाऽऽरूढा गृहीतपरमायुधाः ॥ १४ ॥
 कुमारः प्रस्थिता लंकां शंकासुत्सृज्य सादराः । रावणक्षोभणाकृता भवनामरभासुराः ॥ १५ ॥
 मकरध्वजसाटोपचंद्राभरतिवर्द्धनाः । वातायनो गुरुभरः सूर्यो ज्योतिर्महारथः ॥ १६ ॥

प्रीतिकरो दृढरथः समुन्नतबलस्तथा । नन्दनः सर्वदो दुष्टः सिंहः सर्वप्रियोऽनलः ॥ १७ ॥
 नीलः सागरनिस्वानः ससुतः पूर्णचंद्रमाः । स्कंदश्चन्द्रमरीचिश्च जांबवः संकटस्तथा ॥ १८ ॥
 समाधिबहुलः सिंहः कटिरिन्द्रांशनिर्बलः । तुरंगशतमेतेषां प्रत्येकं योजितं रथे ॥ १९ ॥
 शेषाः सिंहवराहेभव्याघ्रयानैर्मनोजवैः । पदातिपटलांतस्थाः प्रस्थिताः परमौजसः ॥ २० ॥
 नानाचिह्नातपत्रास्ते नानातोरणलांछनाः । चित्राभिर्वैजयंतीभिर्लक्षिता गगनांगणे ॥ २१ ॥
 सैन्यार्णवसमुद्भूतमहागंभीरनिःस्वनाः । आस्तृणाना दिशो मानमुद्रहंतः समुन्नताः ॥ २२ ॥
 प्राप्ता लंकापुरीवाह्योद्देशमेवमचितयन् । आश्चर्यं किमिदं लंका निश्चितेयमवस्थिता ॥ २३ ॥
 स्वस्थो जनपदोऽमुष्यां सुचेताः परिलक्ष्यते । अवृत्तपूर्वसंग्रामा इव चास्यां भटाः स्थिताः ॥ २४ ॥
 अहो लंकेश्वरस्येदं धैर्यमत्यंतमुन्नतम् । गंभीरत्वं तथा सत्त्वं श्रीप्रतापसमुन्नतम् ॥ २५ ॥
 बंदिग्रहणमानीतः कुंभकर्णो महाबलः । इंद्रजिन्मेघनादश्च दुर्धरैरपि दुर्धराः ॥ २६ ॥
 अक्षाद्या बहवः शूरा नीता निधनमाहवे । न तथापि विभोः शंका काचिदस्योपजायते ॥ २७ ॥
 इति संचित्य कृत्वा च समालापं परस्परम् । विस्मयं परमं प्राप्ताः कुमाराः शंकिता इव ॥ २८ ॥
 अथ वैभीषणिर्वाक्यं ख्यातो नाम्ना सुभूषणः । जगाद धैर्यसंपन्नं निर्भ्रान्तं मारुतायनम् ॥ २९ ॥

भयासंगं समुत्सृत्य क्षिप्रं लंकां प्रविश्य ताम् । लोलयाभि इमान् सर्वान्परित्यज्य कुलांगनाः ३०
 वचनं तस्य संपूज्य ते विद्याधरदारकाः । महाशौर्यसमुन्नद्धा दुर्दान्ताः कलहप्रियाः ॥ ३१ ॥
 आशीर्विषसमाश्रंढा उद्धताश्चपलाश्चलाः । भोगदुर्ललिता नानासंग्रामोद्भूतकीर्त्तयः ॥ ३२ ॥
 ग्रसमाना इवाशेषां नगरीं तां समास्तृणन् । महासैन्यसमायुक्ताः शस्त्ररश्मिविराजिताः ॥ ३३ ॥
 सिंहैभादिरवोन्मिश्रभेरीदुंदुभिनिस्वनम् । श्रुत्वातिभीषणं लंका परमं कंपमागता ॥ ३४ ॥
 सहसा चकितत्रस्ता विलोलनयनाः स्त्रियः । स्वनद्गलदलंकाराः प्रियाणामंकमाश्रिताः ॥ ३५ ॥
 विद्याभृन्मिथुनान्युच्चैर्विह्वलानि नभोऽगणे । बभ्रमुश्चक्रवद्भ्रांत्या चलद्वासांसि सस्वनम् ॥ ३६ ॥
 भवने राक्षसेन्द्रस्य महारत्नांशुभासुरे । स्वनन्मंगलगंभीरवीरतूर्यमृदंगके ॥ ३७ ॥
 अव्युच्छिन्नसुसंगीतनृत्यनिष्णातयोषिति । जिनपूजासमुद्युक्तकन्याजनसमाकुले ॥ ३८ ॥
 विलासैः परमस्त्रीणामप्युन्मादितमन्मथे । क्रूरतूर्यस्वनं श्रुत्वा क्षुब्धैऽतःपुरसागरे ॥ ३९ ॥
 उद्ययौ निःस्वनो रम्यो भूषणस्वनसंगतः । समंतादाकुलो मंद्रो वल्लकीनामिवायतः ॥ ४० ॥
 विह्वलाऽचितयत्काचित्कष्टं किमिदमागतम् । मर्तव्यमद्य किं क्रूरे कृते कर्मणि शत्रुभिः ॥ ४१ ॥
 अन्या दध्यौ भवेत्पापः किं नु बंदिग्रहो मम । किंवा विवसनीभूता क्षिप्ये लवणसागरे ॥ ४२ ॥

एवमाकुलतां प्राप्ते समस्ते नगरीजने । विह्वलेषु प्रवृत्तेषु निःस्वनेषु समंततः ॥ ४३ ॥
 क्रुद्धो मयमहादैत्यः पिनद्धकवचो द्रुतम् । सन्नद्धैः सचिवैः सार्द्धं समुन्नतपराक्रमः ॥ ४४ ॥
 युद्धार्थमुद्यतो दीप्तः प्राप लंकेशमंदिरम् । श्रीमान् हरिणकेशीव सुनाशीरनिकेतनम् ॥ ४५ ॥
 ऊचे मंदोदरी तं च कृत्वा निर्भर्त्सनं परम् । कर्त्तव्यं तात नैतत्ते दोषार्णवनिमज्जनम् ॥ ४६ ॥
 स मयो घोष्यमाणोऽसौ जैनः किं न त्वया श्रुतः । प्रसादं कुरु वांछा चेदस्ति स्वश्रेयसं प्रति ४७
 दुहितुः स्वहितं वाक्यं श्रुत्वा दैत्यपतिर्मयः । प्रशांतः संजहारास्त्रं रश्मिचक्रं यथा रविः ॥ ४८ ॥
 दुर्भेदकवचच्छन्नो मणिकुंडलमंडितः । हारराजितवक्षस्को विवेश स्वं जिनालयम् ॥ ४९ ॥
 उद्वेलसागराकाराः कुमारास्तावदागताः । प्राकारं वेगवातेन कुर्वन्तः शिखरोज्झितम् ॥ ५० ॥
 भग्नवज्रकपाटं च कृत्वा गोपुरमायनम् । प्रविष्टा नगरीं धीरा महोपद्रवलालसाः ॥ ५१ ॥
 इमे प्राप्ता द्रुतं नश्यत् क यामि प्रावेशालयम् । हा मातः किमिदं प्राप्तं तात तात निरीक्ष्यताम् ५२
 त्रायस्व भद्र हा भ्रातः किं किं ही ही कथं कथम् । आर्यपुत्र निवर्त्तस्व तिष्ठ हा हा महद्भयम् ५३
 एवं प्रवृत्तनिस्वानैराकुलैर्नगरीजनैः । संत्रस्तैर्दशवक्रस्य भवनं परिपूर्यताम् ॥ ५४ ॥
 काचिद्विगलितां कांचीमाक्रम्यात्यंतमाकुला । स्वेनैव चरणेनांते जानुखंडं गता भुवि ॥ ५५ ॥

हस्तालंबितवित्रस्तवसनान्यातिविह्वला । गृहीतपृथुका तन्वी चकंपे गंतुमुद्यता ॥ ५६ ॥
 संभ्रमवृटितस्थूलमुक्तानिकरवर्षिणी । मेघरेखेव काचित्तु प्रस्थिता वेगधारिणी ॥ ५७ ॥
 संत्रस्तहरिणीनेत्रा स्रस्तकेशकलापिका । वक्षः प्राप्य प्रियस्यान्या बभूवोत्कंपितोज्झिता ॥ ५८ ॥
 एतस्मिन्नंतरे दृष्ट्वा लोकं भयपरायणम् । शासनांतर्गता देवाः शान्तिप्रासादसंश्रिताः ॥ ५९ ॥
 स्वपक्षपालनोद्युक्ता करुणासक्तमानसाः । प्रातिहार्यं द्रुतं कर्तुं प्रवृत्ता भावतत्पराः ॥ ६० ॥
 उत्पत्य भैरवाकाराः शान्तिचैत्यालयादमी । गृहीतविविधाकल्पा दंष्ट्रालीसंकटाननाः ॥ ६१ ॥
 मध्याह्नार्कदुरीक्षाक्षाः क्षुब्धाः क्रोधोद्धमद्विषाः । दृष्टाधरा महाकाया नानावर्णमहारवाः ॥ ६२ ॥
 देहदर्शनमात्रेण विकारैर्विषमैर्युताः । वानरांकबलं भंगं निन्युरत्यंतविह्वलम् ॥ ६३ ॥
 क्षणं सिंहाः क्षणं वहिः क्षणं मेघाः क्षणं द्विषाः । क्षणं सर्पाः क्षणं वायुस्ते भवंति क्षणं नगाः ६४
 अभिभूतानिमान् ज्ञात्वा देवैः शान्तिगृहाश्रयैः । जिनालयकृतावासास्तेषामपि हिते रताः ॥ ६५ ॥
 देवाः समागता योद्धुं विकृताकारवर्तिनः । निजस्थानेषु तेषां हि ते वसंत्यनुपालकाः ॥ ६६ ॥
 प्रवृत्ते तुमुले क्रूरे गीवार्णानां परस्परम् । आसीद्भावः स्वभावेऽपि संदेहो विकृतिं प्रति ॥ ६७ ॥
 सीदतः स्वान् सुरान् दृष्ट्वा बलिनश्च परामरान् । कपिकेतूश्च संदृष्टान्पुनर्लकामुखं स्थितान् ॥ ६८ ॥

महान्तं क्रोधमापन्नः प्रभावपरमः सुधीः । यक्षेशः पूर्णभद्राख्यो मणिभद्रमिदं जगौ ॥ ६९ ॥
एतान्पश्य कृपामुक्तान् शाखाकेसरिकेतनान् । जानंतोऽपि समस्तानि शास्त्राणि विकृतिं गता ७०
स्थित्याचारविनिर्मुक्तान् त्यक्ताहारं दशाननम् । योगसंयोजितात्मानं देहेऽपि रहितस्पृहम् ॥७१॥
प्रशांतहृदयं हंतुमुद्यतान्पापचेष्टितान् । रंघ्रप्रहारिणः क्षुद्रान् त्यक्तवीरविचेष्टितान् ॥ ७२ ॥
मणिभद्रस्ततोऽवोचत्पूर्णभद्रसमोऽपरः । सम्यक्त्वभावितं वीरं जिनेन्द्रचरणाश्रितम् ॥ ७३ ॥
चारुलक्षणसंपूर्णं शांतात्मानं महाद्युतिम् । रावणं न सुरेन्द्रोऽपि नेतुं शक्तः पराभवम् ॥ ७४ ॥
ततस्तथाऽस्त्विति प्रोक्ते पूर्णभद्रेण तेजसा । गुह्यकाधिपयुग्मं तज्जातं विघ्नस्य नाशकम् ॥७५॥
यक्षेश्वरौ परिकुद्धौ दृष्ट्वा योद्धुं समुद्यतौ । लज्जान्विताश्च भीताश्च गताः स्वं स्वं परामराः ॥७६॥
यक्षेश्वरौ महावायुप्रेरितोपलवर्षिणौ । युगांतमेघसंकाशौ जातौ घोरोरुगर्जितौ ॥ ७७ ॥
तयोर्जघासमीरेण सा नभश्चरवाहिनी । प्रेरितोदारवेगेन शुष्कपर्णचयोपमा ॥ ७८ ॥
तेषां पलायमानानां भूत्वानुपदिकाविमौ । उपालंभकृताकूतावेकस्थौ पद्ममागतौ ॥ ७९ ॥
अभिनंद्य च तं सम्यक् पूर्णभद्रः सुधीर्जगौ । राज्ञो दशरथस्य त्वं श्रीमतस्तस्य नंदनः ॥८०॥
अश्लाघ्येषु निवृत्तात्मा श्लाघ्यकृत्येषु चोद्यतः । तीर्णः शास्त्रसमुद्रस्य पारं शुद्धगुणोन्नतः ॥८१॥

ईदृशस्य सतो भद्र किमेतत्सदृशं विभोः । तव सेनाश्रितैः पौरजनो ध्वंसमुपाहृतः ॥ ८२ ॥
यो यस्य हरते द्रव्यं प्रयत्नेन समार्जितम् । स तस्य हरते प्राणान् बाह्यमेतद्धि जीवितम् ॥ ८३ ॥
अनर्घवज्रवैदूर्यविद्रुमादिभिराचिता । लंकापुरी परिध्वस्ता त्वदीयैराकुलांगना ॥ ८४ ॥
प्रौढेदीवरसंकाशस्ततो गरुडकेतनः । जगाद तेजसा युक्तं वचनं विधिकोविदः ॥ ८५ ॥
एतस्य रघुचंद्रस्य प्राणेभ्योऽपि गरीयसी । महागुणधरी पत्नी शीलालंकारधारिणी ॥ ८६ ॥
दुरात्मना छलं प्राप्य हुता सा येन रक्षसा । अनुकंपा त्वया तस्य रावणस्य कथं कृता ॥ ८७ ॥
किं तेऽपकृतमस्माभिः किं वा तेन प्रियं कृतम् । कथ्यतां गुह्यकाधीश किंचिदप्यणुमात्रकम् ८८
कुटिलां भृकुटीं कृत्वा भीमां संध्यारुणेलिके । क्रुद्धोऽसि येन यक्षेन्द्र विना कार्यं समागतः ८९
अर्घं कांचनपात्रेण तस्य दत्त्वातिसाध्वसः । कपिध्वजाधिपोऽवोचत् कोपो यक्षेन्द्र ! मुच्यताम् ९०
पश्य त्वं समभावेन मद्बलस्य निजां स्थितिम् । लंकाबलार्णवस्यापि साक्षादीतित्वमीयुषः ॥ ९१ ॥
तथाप्येव प्रयत्नोऽस्य वर्त्तते रक्षसां विभोः । केनायं पूर्वकः साध्यः किं पुनर्बहुरूपया ॥ ९२ ॥
संक्रुद्धस्य मृधे तस्य स्खलंत्यभिमुखा नृपाः । जैनोक्तिलब्धवर्णस्य प्रवादे वादिनो यथा ॥ ९३ ॥
तस्मात्क्षमार्पितात्मानं क्षोभयिष्यामि रावणम् । यत्साधयति नो विद्यां यथा सिद्धिं कुदर्शनः ९४

तत्तुल्यविभवा भूत्वा येन नाथेन रक्षसाम् । समं युद्धं करिष्यामो विषमं जायतेऽन्यथा ॥ ९५ ॥
पूर्णभद्रस्ततोऽवोचदस्त्वेवं किं नु पीडनम् । कृत्यं नाद्यापि लंकायां साधो जीर्णतृणेष्वपि ॥ ९६ ॥
क्षेमेण रावणांगस्य वेदनाद्यविधानतः । क्षोभं कुरुत मन्ये नु दुःखं क्षुभ्यति रावणः ॥ ९७ ॥
एवमुक्तौ प्रसन्नाक्षौ तौ भव्यजनवत्सलौ । भक्तौ श्रमणसंघस्य वैयावृत्यसमुद्यतौ ॥ ९८ ॥
शशांकवदनौ राजन् यक्षाणां परमेश्वरौ । अभिनन्दितपद्माद्यावंतर्द्धिं सानुगौ गतौ ॥ ९९ ॥
संप्राप्योपालंभं लक्ष्मणवचनात्सुलज्जितौ तौ हि ।
संजातौ समचित्तौ निर्व्यापारौ स्थितौ येन ॥ १०० ॥
तावद्भवति जनानामधिका प्रीतिः समाश्रयासन्ना ।
यावन्निर्दोषत्वं रविमिच्छति कः सहोत्पातम् ॥ १०१ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे सम्यग्दृष्टिदेवप्रातिहार्यकीर्तनं नाम सप्ततितमं पर्व ।

अथैकसप्ततितमं पर्व ।

शांतं यक्षाधिपं ज्ञात्वा सुतारात्मजसुंदरः । दशाननपुरीं द्रष्टुमुद्यतः परमोर्जितः ॥ १ ॥
उदारांबुदवृंदाभं मुक्तामाल्यविभूषितम् । धवलैश्वामरैर्दीप्तं महाघंटानिनादितम् ॥ २ ॥
किष्किन्धकांडनामानमारूढो वरवारणम् । रराज मेघपृष्ठस्थः पौर्णमासीशशांकवत् ॥ ३ ॥
तथा स्कंदेंद्रनीलाद्या महर्द्धिपरिराजिताः । तुरंगादिसमारूढाः कुमारा गंतुमुद्यताः ॥ ४ ॥
पदातयो महासंख्याश्चंदनार्चितविग्रहाः । तांबूलरागिणो नानामुंडमालामनोहराः ॥ ५ ॥
कटकोद्भासिवाह्यंताः स्कंधन्यस्तासिखेटकाः । चलावतंसकाश्चित्रपरमांशुकधारिणः ॥ ६ ॥
हेमसूत्रपरिक्षिप्तमौलयश्चारुविभ्रमाः । अग्रतः प्रसृता गर्वकृतालापाः सुतेजसः ॥ ७ ॥
वेणुवीणामृदंगादिवादित्रसदृशं वरम् । पुरो जनः प्रवीणोऽस्य चक्रे शृंगारनर्तनम् ॥ ८ ॥
मंदस्तूर्यस्वनश्चित्रो मनोहरणपंडितः । शंखनिःस्वनसंयुक्तः काहलावत्समुद्ययौ ॥ ९ ॥
वित्रिशुश्च कुमारेशः सविलासविभूषणाः । लंकां देवपुरीतुल्यामसुरा इव चंचलाः ॥ १० ॥
महिम्ना पुरुणा युक्तां दशास्यनगरीं ततः । प्रविष्टमंगदं वीक्ष्य जगावित्यंगनाजनः ॥ ११ ॥

यस्यैषा ललिता कर्णे विमला दंतनिर्मिता । विराजते महाकांतिकोमला तलपत्रिका ॥ १२ ॥
 ग्रहाणामिव सर्वेषां समवायो महाप्रभः । द्वितीयः श्रवणे चायं चपलो मणिकुंडलः ॥ १३ ॥
 अपूर्वकौमुदीसर्गप्रवीणः सोऽयमुद्रतः । अंगदेंदुर्दशास्यस्थ नगर्या पश्य निर्भयः ॥ १४ ॥
 किमनेनेदमारब्धं कथमेतद्भविष्यति । क्रीडेयं ललिताऽमुष्य निरर्था किन्तु सेत्स्यति ॥ १५ ॥
 रावणालयबाह्यक्षमामणिकुट्टिमसंगताः । ग्राहवत्सरसोभिज्ञास्त्रासमीयुः पदातयः ॥ १६ ॥
 रूपनिश्चलतां दृष्ट्वा निर्जातमणिकुट्टिमाः । पुनः प्रसरणं चक्रुर्भटाः विस्मयपूरिताः ॥ १७ ॥
 पर्वतेन्द्रगुहाकारे महारत्नविनिर्मिते । गंभीरे भवनद्वारे मणितोरणभासुरे ॥ १८ ॥
 अंजनाद्रिप्रतीकाशानिन्द्रनीलमयान् गजान् । स्निग्धगंडस्थलान् स्थूलदंतानत्यंतभासुरान् ॥ १९ ॥
 सिंहबालांश्च तन्मूर्द्धन्यस्तांघ्रीनूर्द्ध्ववालधीन् । दंष्ट्राकरालवदनान् भीषणाक्षान् सुकेसरान् ॥ २० ॥
 दृष्ट्वा पादचरास्त्रस्ताः सत्यव्यालाभिश्शंकिताः । पलायितुं समारब्धाः प्राप्ता विह्वलतां पराम् २१
 ततोऽगदकुमारेण तदभिज्ञेन कृच्छ्रतः । प्रबोधिताः प्रतीयंते पदानि निदधुश्चिरात् ॥ २२ ॥
 प्रविष्टाश्च चलन्नेत्रा भटाः शंकासमन्विताः । रावणस्य गृहं सैहं पदं मृगगणा इव ॥ २३ ॥
 द्वाराण्युल्लंघ्य भूरीणि परतो गंतुमक्षमाः । गहने गृहविन्यासे जात्यंधा इव बभ्रमुः ॥ २४ ॥

इंद्रनीलालिका भिक्तीः पश्यंतो द्वारमोहिनः । आकाशाशंकया पेतुं स्फटिकच्छन्नसद्यसु ॥ २५ ॥
 शिलाताडितमूर्धानः पतिता रभसात्पुनः । परमाकुलतां प्राप्ता वेदनाकूणितेक्षणाः ॥ २६ ॥
 कथंचिज्जातसंचाराः कक्षांतरमुपाश्रिताः । व्रजंतो रभसा सक्ता नभः स्फटिकभित्तिषु ॥ २७ ॥
 क्षुण्णांघ्रिजानवस्तीव्रललाटस्फोटदुःखिताः । विनिवर्त्तिषवोऽप्येते न ययुर्निर्गमं पुनः ॥ २८ ॥
 इंद्रनीलमयीं भूमिं स्मृत्वा कांचित्समानया । बुद्ध्या प्रतारिताः संतः पेतुर्भूतलवेश्मसु ॥ २९ ॥
 तत उद्गतभूच्छेदशंकया शरणांतरे । भूमिष्वथैंद्रनीलीषु ज्ञात्वा ज्ञात्वा पदं ददुः ॥ ३० ॥
 नारीं स्फटिकसोपानानामग्रगमनोद्यताम् । व्योम्नीति विविदुः पादन्यासान् तु पुनरन्यथा ॥ ३१ ॥
 तां पिपृच्छषवो यांतः शंकिताः पुनरंतराः । भित्तिष्वापतितास्तस्थुः स्फाटिकीषु सुविह्वलाः ॥ ३२ ॥
 पश्यन्ति शिखरं शांतिभवनस्य समुन्नतम् । गंतुं पुनर्न ते शक्ता भित्तिभिः स्फटिकात्मभिः ॥ ३३ ॥
 विलासिनि वदाध्वानमिति कश्चित्चरान्वितः । करे स्तंभसमासक्तामगृहीच्छालभंजिकाम् ॥ ३४ ॥
 दृष्टं कश्चित्प्रतीहारं हेमवेत्रलताकरम् । जगाद् शांतिगेहस्य पंथानं देशायाऽऽश्विति ॥ ३५ ॥
 कथं न किंचिदुत्सिक्तो ब्रवीत्येष विसंभ्रमः । इति धनन् पाणिना वेगादवापांगुलिचूर्णनम् ॥ ३६ ॥
 क्षत्रियोऽयमिति ज्ञात्वा हस्तस्पर्शनपूर्वकम् । किंचित्कक्षांतरं जग्मुर्द्वारं विज्ञाय कृच्छ्रतः ॥ ३७ ॥

द्वारमेतन्न कुड्यं तु महानीलमयं भवेत् । इति ते संशयं प्राप्ताः करं पूर्वमसारयन् ॥ ३८ ॥
 स्वयमप्यागतं मार्गं पुनर्निर्गतुमक्षमाः । शान्त्यालयगतौ बुद्धिं कुटिलभ्रान्तयो दधुः ॥ ३९ ॥
 ततः कंचिन्नरं दृष्ट्वा वाचा विज्ञाय सत्यकम् । कश्चिज्जग्राह केशेषु जगाद च सुनिष्ठुरम् ॥ ४० ॥
 गच्छ गच्छाग्रतो मार्गं शान्तिहर्म्यस्य दर्शय । इति तस्मिन्पुरो याति ते बभूवुर्निराकुलाः ॥ ४१ ॥
 प्राप्ताश्च शान्तिनाथस्य भवनं मदमुद्रहत् । कुसुमांजलिभिः साकं विपुंचंतो जयस्वनम् ॥ ४२ ॥
 धृतानि स्फटिकस्तंभैरम्यदेशेषु केषुचित् । पुराणि ददृशुर्व्योम्नि स्थितानीव सुविस्मयाः ॥ ४३ ॥
 इदं चित्रमिदं चित्रमिदमन्यन्महाद्भुतम् । इति ते दर्शयांचक्रुः सन्नवस्तु परस्परम् ॥ ४४ ॥
 पूर्वमेव परित्यक्तवाहनोंऽगदसुंदरः । श्लाघिताद्भुतजैनेन्द्रवास्तुयातपरिच्छदः ॥ ४५ ॥
 ललाटोपरिविन्यस्तकरराजीवकुब्रलः । कृतप्रदक्षिणः स्तोत्रमुखरं मुखमुद्रहन् ॥ ४६ ॥
 अंतरंगैर्वृतो बाह्यकक्षस्थापितसैन्यकः । विलासिनीमनःक्षोभदक्षो विकसितेक्षणः ॥ ४७ ॥
 स्वप्नचित्रार्पितं पश्यन् चरितं जैनपुंगवम् । भावेन च नमस्कुर्वन्नाद्यमंडपभित्तिषु ॥ ४८ ॥
 धीरो भगवतः शान्तिर्विवेश परमालयम् । वंदनां च विधानेन चकार पुरुसम्मदः ॥ ४९ ॥
 तत्रैन्द्रनीलसंघातमयूखनिकरप्रभम् । सम्मुखं शान्तिनाथस्य स्वर्भानुमिव भास्वतः ॥ ५० ॥

अपश्यच्च दशास्यं स सामिपर्यकसंस्थितम् । ध्यायन् विद्यां समाधानी प्रव्रज्यां भरतो यथा ॥५१॥
 जगाद चाधुना वार्त्ता का ते रावण कथ्यताम् । तत्ते करोमि यत्कर्तुं क्रुद्धोऽपि न यमःक्षमः ५२
 कोऽयं प्रवर्त्तितो दंभो जिनेन्द्राणां पुरस्त्वया । धिक् त्वां दुरितकर्माणं वृथा प्रारब्धसत्क्रियम् ५३
 एवमुक्त्वोत्तरीयांतदलेन तमताडयत् । कृत्वा कहकहाशब्दं विभ्रमी गर्वनिर्भरम् ॥ ५४ ॥
 अग्रतोऽवस्थितान्यस्य पुष्पाण्यादाय तीव्रगीः । अताडयदधो वक्त्रे निभृतं प्रमदाजनम् ॥५५॥
 आकृष्य दारपाणिभ्यां निष्ठुरं कुंचितेक्षणः । तापनीयानि पद्मानि चकार जिनपूजनम् ॥५६॥
 पुनरागम्य दुःखाभिर्वाग्भिः संचोदयन्मुहुः । अक्षमालां करादस्य गृहीत्वा चपलोऽच्छिनत् ५७
 विक्रीर्णां तां पुरस्तस्य पुनरादाय सर्वतः । शनैरघटयद् भूयः करे चास्य समर्पयत् ॥ ५८ ॥
 करे चाकृष्य चिच्छेद पुनश्चाघट्टयच्चलः । चकार गलके भूयो निदधे मस्तके पुनः ॥ ५९ ॥
 ततोऽतःपुरराजीवखंडमध्यमुपागतः । चक्रे ग्रीष्माभितप्तस्य क्रीडां वन्यस्य दंतिनः ॥ ६० ॥
 प्रभ्रष्टदुष्टदुर्दान्तः स्थूरीपृष्ठकंचलः । प्रवृत्तः शंकया मुक्तः सौऽतःपुरविलोलने ॥ ६१ ॥
 कृतग्रंथिकमाधाय कंठे कस्याश्चिदंशुकम् । गुर्वारोपयति द्रव्यं किंचित्स्मितपरायणः ॥ ६२ ॥
 उत्तरीयेण कंठेऽन्यां संयम्यालंबयत्पुरः । स्तंभेऽमुंचत्पुनः शीघ्रं कृतदुःखविचेष्टिताम् ॥ ६३ ॥

दीनारैः पंचभिः कांचित्कांचीगुणसमन्विताम् । हस्ते निजमनुष्यस्य विक्रीणात्क्रीडनोद्यतः ६४
 नूपुरौ कर्णयोश्चक्रे केशपाशे च मेखलाम् । कस्याश्चिन्मूढार्थिं रत्नं च चकार चरणस्थितम् ॥ ६५ ॥
 अन्योन्यं मूर्द्धजैरन्या बबंध कृतवेपना । चकार मस्तकेऽन्यस्याश्छेकं कूजन्मयूरकम् ॥ ६६ ॥
 एवं महावृषेणैव गोकुलं परमाकुलम् । कृतमन्तःपुरं तेन सन्निधौ रक्षसां विभोः ॥ ६७ ॥
 अभाणीद्रावणं क्रुद्धिस्त्वया रे राक्षसाधम । मायया सत्त्वहीनेन राजपुत्री तदा हता ॥ ६८ ॥
 अधुना पश्यतस्तेहं सर्वमेव प्रियाजनम् । हरामि यदि शक्रोपि प्रतीकारं ततः कुरु ॥ ६९ ॥
 एवमुक्त्वा समुत्पत्य पुरोऽस्य मृगराजवत् । महिषीं सर्वतोऽभीष्टां प्राप्तप्रवणवेपथुम् ॥ ७० ॥
 विलोभनयनां वेण्यां गृहीत्वाऽत्यंतकातराम् । आचर्षे यथा राजलक्ष्मीं भरतपार्थिवः ॥ ७१ ॥
 जगौ च शूर सेयं ते दयिता जीवितादपि । मंदोदरी महादेवी हियते गुणमेदिनी ॥ ७२ ॥
 इयं विद्याधरेन्द्रस्य सभामंडपवर्तिनः । चामरग्राहिणी चार्वा सुग्रीवस्य भविष्यति ॥ ७३ ॥
 ततोऽसौ कंपविस्त्रंसिस्तनकुंभतटांशुकम् । समाहितं मुहुस्तन्वी कुर्वती चलपाणिना ॥ ७४ ॥
 बाध्यमानाधरा नेत्रवारिणानंतरं सुता । चलद्भूषणानिःस्वानमुखरीकृतविग्रहा ॥ ७५ ॥
 स्रजन्ती पादयोर्भूयः प्रविशंती भुजान्तरम् । दैन्यं परममापन्ना भर्तारमिदमभ्यधात् ॥ ७६ ॥

त्रायस्व नाथ किंत्वेतामवस्थां मे न पश्यसि । किमन्य एव जातोऽसि नासि सः स्याद्दशानन ॥
अहो ते वीतरागत्वं निर्ग्रथानां समाश्रितम् । ईदृशे संगते दुःखे किमनेन भविष्यति ॥ ७८ ॥
धिगस्तु तव वीर्येण किमपि ध्यानमीयुषः । यदस्य पापचेष्टस्य छिनत्सि न शिरोऽसिना ॥ ७९ ॥
चंद्रादित्यसमानेभ्यः पुरुषेभ्यः पराभवम् । नासि सोढाऽधुना कस्मात्सहसे क्षुद्रतोऽमुतः ॥ ८० ॥
लंकेश्वरस्तु संगढध्यानसंगतमानसः । न किंचिदशृणोन्नापि पश्यतिस्म सुनिश्चयः ॥ ८१ ॥
अर्द्धपर्यंकसंविष्टो दूरस्थापितमत्सरः । मंदरोरुगुहायातरत्नकूटमहाद्युतिः ॥ ८२ ॥
सर्वेन्द्रियक्रियामुक्तो विद्याराधनतत्परः । निष्कंपविग्रहो धीरः स ह्यासीत्पुस्तकायवत् ॥ ८३ ॥
विद्यां विंचितयन्नेष मैथिलीमिव राघवः । जगाम मंदरस्याद्रेः स्थिरत्वेन समानताम् ॥ ८४ ॥
ततोऽथ गदतः स्पष्टं द्योतयंती दिशो दश । जयेति जनितालापा तस्य विद्या पुरः स्थिता ॥ ८५ ॥
जगौ च देव सिद्धाऽहं तवाज्ञाकरणोद्यता । नियोगो दीयतां नाथ साध्यः सकलविष्टे ॥ ८६ ॥
एकं चक्रधरं मुक्त्वा प्रतिकूलभवस्थितम् । वशीकरोमि ते लोकं भवदिच्छानुवर्तिनी ॥ ८७ ॥
करे च चक्ररत्नं च तवैवोत्तम वर्तते । पद्मलक्ष्मीधराद्यैर्मे ग्रहणं किमिवापरैः ॥ ८८ ॥
मद्विधानां निसर्गोऽयं यन्न चक्रिणि शक्यनुमः । किंचित्पराभवं कर्तुमन्यत्र नु किमुच्यते ॥ ८९ ॥

ब्रूहद्य सर्वदैत्यानां करोमि किमु मारणम् । भवत्यप्रियचित्तानां किं वा स्वर्गौकसामपि ॥ ९० ॥
क्षुद्रविद्यात्तर्गवेषु नभस्वत्पथगामिषु । आदरो नैव मे कश्चिद्वराकेषु तृणेष्विव ॥ ९१ ॥

प्रणम्य विद्या समुपास्थिताऽसौ समाप्तयोगः परमद्युतिस्थः ।

दशाननो यावद्दुदारचेष्टः । प्रदक्षिणं शांतिगृहं करोति ॥ ९२ ॥

तावत्परित्यज्य मनोभिरामां । मंदोदरीं खेदपरीतदेहाम् ॥

उत्पत्य खं पद्मसमागमेन । गतोऽगदोऽसौ रविवत्सुतेजाः ॥ ९३ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे पद्मायने बहुरूपविद्यासन्निधानाभिधानं नामैकसप्ततितमं पर्व ।

अथ द्वासप्ततितमं पर्व ।

ततः स्त्रीणां सहस्राणि समस्तान्यस्य पादयोः । रुदंत्यः प्रणिपत्योचुः युगपच्चारुनिःस्वनम् ॥१॥

सर्वविद्याधराधीशे वर्तमाने त्वयि प्रभो । बालकेनांगदेनैत्य वयमद्य खलीकृताः ॥ २ ॥

त्वयि ध्यानमुपासीने परमे तेजसास्पदे । विद्याधरकखद्योतो विकारं सोऽपि संश्रितः ॥ ३ ॥

पश्यैतकामवस्थां नो विहतां हतचेतसा । सौग्रीविण्ण विशंकेन शिशुना भवतः पुरः ॥ ४ ॥
 श्रुत्वा तद्वचनं तासां समाश्वासनतत्परः । त्रिकूटाधिपतिः क्रुद्धो जगाद विमलेश्मणः ॥ ५ ॥
 मृत्युपाशेन बद्धोऽसौ ध्रुवं यदि विचेष्टते । देव्यो विमुच्यतां दुःखं भवत्यः प्रकृतिस्थिताः ॥ ६ ॥
 क्रांताः ! कर्त्तास्मि सुग्रीवं निग्रीवं श्वो रणाजिरे । तमोमंडलकं तं च प्रभामंडलनामकम् ॥ ७ ॥
 तयोस्तु कीदृशः कोपो भूमिगोचरकीटयोः । दुष्टविद्याधरान् सर्वान् निहंतास्मि न संशयः ॥ ८ ॥
 भ्रूक्षेपमात्रकस्यापि दयिता मम शत्रवः । गम्याः किमु महारूपविद्यया स्युस्तथा न ते ॥ ९ ॥
 एवं ताः सांत्व्य दयिता बुद्ध्या निहतशात्रवः । तस्यौ देहस्थितौ राजा निष्क्रम्य जिनसन्नः ॥
 नानाबाह्यकृतानंदश्चित्रनाख्यसमायुतः । जज्ञे स्नानविधिस्तस्य पुष्पायुधसमाकृतेः ॥ ११ ॥
 राजतैः कलशैः कैश्चित्संपूर्णशशिसन्निभैः । श्यामाभिः स्नाप्यते कांतिज्योत्स्नासंप्लावितात्मभिः ॥
 पद्मकांतिभिरन्याभिः संध्याभिरिव सादरम् । बालभास्वरसंकाशैः कलशैर्हाटकात्मभिः ॥ १३ ॥
 गरुत्मणिनिर्माणैः कुंभैरन्याभिरुत्तमैः । स्त्रीभिः साक्षादिव श्रीभिः पद्मपत्रपुटैरिव ॥ १४ ॥
 कैश्चिद्बालातपच्छाद्यैः कदलीगर्भपांडुभिः । अन्यैर्गंधसमाकृष्टमधुव्रतकर्दंबकैः ॥ १५ ॥
 उद्धर्त्तनैः सुलीलाभिः स्त्रीभिरुद्धर्त्तितोऽभजत् । स्नानं नानामणिस्फीतप्रभाभाजि वरसन्ने ॥ १६ ॥

सुस्नातोऽलंकृतः कांतः प्रयतो भावपूरितः । पुनः शांतिजिनेन्द्रस्य विवेश भवनं नृपः ॥ १७ ॥
कृत्वा तत्र परां पूजामर्हतां स्तुतितत्परः । चिरं नृभिः प्रणामं च भेजे भोजनमंडपम् ॥ १८ ॥
चतुर्विधोत्तमाहारविधिं निर्माय पार्थिवः । विद्यापरीक्षणं कर्तुमार क्रीडनभूमिकाम् ॥ १९ ॥
अनेकरूपनिर्माणं जनितं तेन विद्यया । विविधं चाद्भुतं कर्म विद्याधरजनातिगम् ॥ २० ॥
तत्कराहतभूकंपसमाघूर्णितविग्रहम् । जातं परबलं भीतं जगौ निधनशंकितम् ॥ २१ ॥
ततस्तं सचिवाः प्रोचुः कृतविद्यापरीक्षणम् । अधुना नाथ मुक्त्वा त्वां नास्ति राघवसूदनः २२
भवतो नापरः कश्चित्पन्नस्य क्रोधसंगिनः । इष्वासस्य (?) पुरः स्थातुं समर्थः समराजिरे ॥ २३ ॥
विद्ययाथ महार्धिस्थो विकृत्य परमं बलम् । संप्रति प्रमदोद्यानं प्रतस्थे प्रतिचक्रभृत् ॥ २४ ॥
सचिवैरावृतो धीरैः सुरैराखंडलो यथा । अप्रधृष्यः समागच्छन् स रेजे भास्करोपमः ॥ २५ ॥
तमालोक्य समयांतं विद्याधर्यो बभाबिरे । पश्य पश्य शुभे सीते रावणस्य महाद्युतिम् ॥ २६ ॥
पुष्पकाग्रादयं श्रीमान् अवतीर्य महाबलः । नानाधातुविचित्रांगान्महीभृद्गह्वरादिव ॥ २७ ॥
गजेंद्र इव सक्षीबः सूर्याशुपरितापितः । स्मरानलपरीतांगः पूर्णचन्द्रनिभाननः ॥ २८ ॥
पुष्पशोभा परिच्छन्नमुपगीतं षडंघ्रिभिः । विशति प्रमदोद्यानं दृष्टिरत्र निधीयताम् ॥ २९ ॥

त्रिकूटाधिपतावस्मिन् रूपं निरुपमं श्रिते । सफला जायतां ते दृक् रूपं चास्येदमुत्तमम् ॥ ३० ॥
 ततो विमलया दृष्ट्या तथा ब्राह्मांतरात्मनः । चापांधकारितं वीक्ष्य बलमेवमर्चित्यत ॥ ३१ ॥
 अदृष्टपारमुद्वृत्तं बलमीदृक् महाप्रभम् । रामो लक्ष्मीधरो वाऽपि दुःखं जयति संयुगे ॥ ३२ ॥
 अधन्या किं नु पद्माभं किं वा लक्ष्मणसुन्दरम् । हतं श्रोष्यामि संग्रामे किं वा पापा सहोदरम् ३३
 एवं चिंतामुपायातां परमाकुलितात्मिकाम् । कंपमानां परित्रस्तां सीतामागत्य रावणः ॥ ३४ ॥
 जगाद् देवि ! पापेन त्वं मया छद्मना हता । क्षात्रगोत्रप्रसूतानां किमिदं साप्रतं सताम् ॥ ३५ ॥
 अवश्यं भाविनो नूनं कर्मणो गतिरीदृशी । स्नेहस्य परमस्येयं मोहस्य बलिनोऽथ वा ॥ ३६ ॥
 साधूनां सन्निधौ पूर्वं व्रतं भगवतो मया । वंद्यस्यानंतवीर्यस्य पादमूले समार्जितम् ॥ ३७ ॥
 या वृणोति न मां नारी रमयामि न तामहम् । यद्युर्वशी स्वयं रंभा यदि वाऽन्या मनोरमा ३८
 इति पालयता सत्यं प्रसादापेक्षिणा मया । प्रसभं रमिता नासि जगदुत्तमसुंदरि ॥ ३९ ॥
 अधुनाऽऽलंबने छिन्ने मद्भुजप्रेरितैः शरैः । वैदेहि ! पुष्पकारूढा विहर स्वेच्छया जगत् ॥ ४० ॥
 शिखराण्यगराजस्य चैत्यकूटानि सागरम् । महानदीश्च पश्यंती जनयात्मसुखासिकाम् ॥ ४१ ॥
 कृत्वा करपुटं सीता ततः करुणमभ्यधात् । वास्पसंभारसंरुद्धकंठा कृच्छ्रेण सादरम् ॥ ४२ ॥

दशानन ! यदि प्रीतिर्विद्यते तव मां प्रति । प्रसादो वा ततः कर्तुं ममेदं वाक्यमर्हसि ॥ ४३ ॥
 ऋद्धेनापि त्वया संख्ये प्राप्तोऽभिमुखतामसौ । अनिवेदितसंदेशो न हंतव्यः प्रियो मम ॥ ४४ ॥
 पद्म भामंडलस्वस्त्रा तव संदिष्टमीदृशम् । यथा श्रुत्वाऽन्यथा त्वाहं विधियोगेन संयुगे ॥ ४५ ॥
 महता शोक्तभारेण समाक्रांता सती प्रभौ । वात्याहतप्रदीपस्य शिखेव क्षणमात्रतः ॥ ४६ ॥
 राजर्षेस्तनया शोच्या जनकस्य महात्मनः । प्राणानेषा न मुंचामि त्वत्समागमनोत्सुका ॥ ४७ ॥
 इत्युक्त्वा मूर्च्छिता भूमौ पपात मुकुलेक्षणा । हेमकल्पलता यद्वद्भ्रया मत्तेन दंतिना ॥ ४८ ॥
 तदवस्थामिमां दृष्ट्वा रावणो मृदुमानसः । बभूव परमं दुःखी चिंता चैतामुपागतः ॥ ४९ ॥
 अहो निकांचितस्नेहः कर्मबंधोदयादहम् । अवसानविनिर्मुक्तः कोऽपि संसारगह्वरे ॥ ५० ॥
 धिक् धिक् किमिदमश्लाघ्यं कृतं सुविकृतं मया । यदन्योन्यरतं भीरुमिथुनं सद्वियोजितम् ॥ ५१ ॥
 पापातुरो विना कार्यं पृथग्जनसमो महत् । अयशोमलमाप्तोऽस्मि सद्भिरत्यंतनिंदितम् ॥ ५२ ॥
 शुद्धांभोजसमं गोत्रं विपुलं मलिनीकृतम् । दुरात्मना मया कष्टं कथमेतदनुष्ठितम् ॥ ५३ ॥
 धिङ्गनारीं पुरुषेन्द्राणां सहसा मारणत्मिकाम् । किंपाकफलदेशीयां क्लेशोत्पत्तिवसुंधराम् ॥ ५४ ॥
 भोगिमूर्द्धमणिच्छायासदृशी मोहकारिणी । सामान्येनांगना तावत्परस्त्री तु विशेषतः ॥ ५५ ॥

नदीव कुटिला भीमा धर्मार्थपरिनाशिनी । वर्जनीया सतां यत्नात्सर्वाशुभमहाखनिः ॥ ५६ ॥
 अमृतेनेव या दृष्टा मामसिचन्मनोहराः । अमरीभ्योऽपि दयिता सर्वाभ्यः पूर्वमुत्तमा ॥ ५७ ॥
 अद्यैव सा परासक्तहृदया जनकात्मजा । विषकुंभीसमात्यंतं संजातोद्वेजनी मम ॥ ५८ ॥
 अनिच्छंत्यपि मेः पूर्वमशून्यं याकरोन्मनः । सैवेयमधुना जीर्णतृणानादरमागता ॥ ५९ ॥
 अधुनाऽन्याहितस्वांता यद्यपीच्छेदियं तु माम् । तथापि काऽनया प्रीतिः सद्भावपरिमुक्तया ६०
 आसीद्यदानुकूलो मे विद्वान् भ्राता विभीषणः । उपदेष्टा तदा नैवं शमं दग्धं मनोगतम् ॥ ६१ ॥
 प्रमादाद्विकृतिं प्राप्तं मनः समुपदेशतः । प्रायः पुण्यवतां पुंसां वशीभावेऽवतिष्ठते ॥ ६२ ॥
 स्वसंग्रामवृत्तौ सार्द्धं सचिवैर्मन्त्रणं कृतम् । अधुना कीदृशी मैत्री वीरलोकविगर्हिता ॥ ६३ ॥
 योद्धव्यं करुणा चेति द्वयमेतद्विरुध्यते । अहो संकटमापन्नः प्राकृतोऽहमिदं महत् ॥ ६४ ॥
 यद्यर्पयामि पद्माय जानकीं कृपयाऽधुना । लोको दुर्ग्रहचित्तोऽयं ततो मां वेत्त्यशक्तकम् ॥ ६५ ॥
 यत्किञ्चित्करणोन्मुक्तः सुखं जीवति निर्धृणः । जीवत्यस्मद्विधौ दुःखं करुणामृदुमानसः ॥ ६६ ॥
 हरितार्क्ष्यसमुन्नद्धौ तौ कृत्वाऽऽजौ निरस्त्रकौ । जीवग्राहं गृहीतौ च पद्मलक्षणसंज्ञकौ ॥ ६७ ॥
 पद्माद्विभवसंयुक्तो पद्मनाभाय मैथिलीम् । न जायते करोम्येवं ततो निश्चितमानसः ॥ ६८ ॥

महान् लोकापवादश्च भयान्यायसमुद्भवः । न जायते करोम्येवं ततो निश्चितमानसः ॥ ६९ ॥
मनसा संप्रधार्यैवं महाविभवसंगतः । यथावंतःपुरांभोजखंडं रावणवारणः ॥ ७० ॥
ततः परिभवं स्मृत्वा महांतं शत्रुसंभवम् । क्रोधारुणेषणो भीमः संवृत्तौस्तकसंनिभः ॥ ७१ ॥
बभाण दशवक्त्रस्तद्वचनं स्फुरिताधरः । स्त्रीणां मध्ये ज्वरो येन समुद्दीप्तः सुदुःसहः ॥ ७२ ॥
गृहीत्वा समरे पापं तं दुर्ग्रीवं सहांगदम् । भागद्रयं करोम्येष खड्गेन द्युतिहासिना ॥ ७३ ॥
तमोमंडलकं तं च गृहीत्वा दृढसंयतम् । लोहमुद्गरनिर्घातैस्त्याजयिष्यामि जीवितम् ॥ ७४ ॥
करालतीक्ष्णधारेण क्रकचेन मरुत्सुतम् । यंत्रितं काष्ठयुग्मेन पाटयिष्यामि दुर्णयम् ॥ ७५ ॥
मुक्त्वा राघवमुद्वृत्तानखिलानाहवे परान् । अस्त्रौघैश्चूर्णयिष्यामि दुराचारान् हतात्मनः ॥ ७६ ॥
इति निश्चयमापन्ने वर्तमाने दशानने । वाचो नैमित्तवक्त्रेषु चरंति मगधेश्वर ॥ ७७ ॥
उत्पाताः शतशो भीमाः संप्रत्येते समुद्रताः । आयुधप्रतिमो रूक्षः परिवेषः खरत्विषः ॥ ७८ ॥
समस्तां रजनीं चंद्रो नष्टः कापि भयादिव । निपेतुर्घोरनिर्घाता भूकंपः सुमहानभूत् ॥ ७९ ॥
वेपमाना दिशि प्राच्यां मुक्ताशोणितसन्निभा । पपात विरसं रेदुरुत्तरेण तथा शिवाः ॥ ८० ॥
हेषंति कंपितग्रीवास्तुरंगाः प्रखरस्वनाः । हस्तिनो रूक्षनिःस्वाना भ्रंति हस्तेन मेदिनीम् ॥ ८१ ॥

दैवतप्रतिमा जाता लोचनोदकदुर्दिना । निपतंति ग्रहावृक्षाः विना दृष्टेन हेतुना ॥ ८२ ॥
आदित्याभिमुखीभूताः काकाः खरकरस्वनाः । संघातवर्जिनो जाताः स्रस्तपक्षा महाकुलाः ८३
सरांसि सहसा शोषं प्राप्तानि विपुलान्यपि । निपेतुर्गिरिशृंगाणि नभो वर्षति शोणितम् ॥ ८४ ॥
स्वल्पैरेव दिनैः प्रायः प्रभोराचक्षते मृतिम् । विकाराः खलु भावानां जायंते नान्यथेदृशः ॥ ८५ ॥
क्षीणेष्व्वात्मीयपुण्येषु याति शक्रोऽपि विच्युतिम् । जनता कर्मतंत्रेयं गुणभूतं हि पौरुषम् ॥ ८६ ॥
लभ्यते खलु लब्धव्यं नातः शक्यं पलायितुम् । न काचिच्छ्ररता दैवे प्राणिनां स्वकृताशिनाम् ॥
सर्वेषु नयशास्त्रेषु कुशलो लोकतंत्रवित् । जैनव्याकरणाभिज्ञो महागुणविभूषितः ॥ ८८ ॥
एवंविधो भवन् सोऽयं दशवक्रः स्वकर्मभिः । वाहितः प्रस्थितः कष्टमुन्मार्गेण विमूढधीः ॥ ८९ ॥
मरणात्परमं दुःखं न लोके विद्यते परम् । न चिंतयत्ययं पश्य तदप्यत्यंतगर्वितः ॥ ९० ॥
नक्षत्रबलनिर्मुक्तो ग्रहैः सुकुटिलैः स्थितैः । पीड्यमानो रणक्षोणीमाकांक्षत्येष दुर्मनाः ॥ ९१ ॥
प्रतापभंगभीतोऽयं वीरैकरसभावितः । कृतखेदोऽपि शास्त्रेषु युक्तायुक्तं न वीक्षते ॥ ९२ ॥
अतः परं महाराजन् दशग्रीवस्य मानिनः । मनसि स्थितमर्थं ते वदामि शृणु तत्त्वतः ॥ ९३ ॥
जित्वा सर्वजनं सर्वान् मुक्त्वा पुत्रसहोदरान् । प्रविशामि पुनर्लंकाभिदं पश्चात्करोमि च ॥ ९४ ॥

उद्रासयामि सर्वस्मिन्नेतस्मिन्वसुधातले । क्षुद्रान् भूगोचरान् श्लाघ्यान् स्थापयामि नभश्चरान् ९५
येनाञ्च वंशे सुरवर्त्मयानां त्रिलोकनाथाभिनुता जिनेन्द्राः ।
चक्रायुधा रामजनार्दनाश्च । जन्म ग्रहीष्यन्ति तथाऽऽस्मदाद्याः ॥ ९६ ॥
निकाचितं कर्म नरेण येन । यत्तस्य भुङ्क्ते सफलं नियोगात् ॥
कस्यान्यथा शास्त्ररवौ सुदीप्ते । तमो भवेन्मानुषकौशिकस्य ॥ ९७ ॥
इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे युद्धनिश्चयकीर्तनाभिधानं नाम द्वास्त्रप्तितमं पर्वम् ।

अथ त्रिसप्ततितमं पर्वम् ।

ततो दशाननोऽन्यत्र दिने परमभासुरः । आस्थानमंडपे तस्थाबुदिते दिवसाधिपे ॥ १ ॥
कुर्वेत्वरूपेणानयमसौमसमैर्नृपैः । रराज सेवितस्तत्र त्रिदशानामिवाधिपः ॥ २ ॥
वृतः कुलोद्गतैर्वीरैः स्थितः कैसरिविष्टरे । स बभार परां कान्तिं निशाकर इव ग्रहैः ॥ ३ ॥
अत्यंतसुरभिर्दिव्यवस्त्रस्रगनुलेपनः । हारातिहारिवक्षस्कः सुभगः सौम्यदर्शनः ॥ ४ ॥

सदोऽवलोकमानोऽगादिति चिंतां महामनाः । मेघवाहनवीरोऽत्र स्वप्रदेशे न दृश्यते ॥ ५ ॥
महेन्द्रविभ्रमो नेतः शक्रजिन्नयनप्रियः । इतो भानुप्रभो भानुकर्णोऽसौ न निरीक्ष्यते ॥ ६ ॥
नेदं सदः सरः शोभां धारयत्यधुना पराम् । निर्महापुरुषांभोजं शेषपुंस्कुमुदांचितम् ॥ ७ ॥
उत्फुल्लपुंडरीकाक्षः स मनोज्ञोऽपि तादृशः । चिंतादुःखविकारेण कृतो दुःसहदर्शनः ॥ ८ ॥
कुटिलभृकुटीबंधघनघ्वांतालिकांगणम् । सरोषाशीर्विषच्छायं कृतांतमिव भीषणम् ॥ ९ ॥
गाढदृष्टाधरं स्वांशुचक्रमग्रं समीक्ष्य तम् । सचिवेशा भृशं भीताः किंकर्तव्यत्वगह्वराः ॥ १० ॥
ममायं कुपितोऽमुष्य तस्येत्याकुलमानसाः । स्थिताः प्रांजलयः सर्वे धरणीगतमस्तकाः ॥ ११ ॥
मयोग्रशुकलोकाक्षसारणाद्याः सलज्जिताः । परस्परं विविक्षंतः क्षितिं च विनताननाः ॥ १२ ॥
प्रचलत्कुंडला राजन् ते भटाः पार्श्ववर्तिनः । मुहुर्देव प्रसीदेति त्वरावंतो बभाषिरे ॥ १३ ॥
कैलासकूटकल्पासु रत्नभासुरभित्तिषु । स्थिताः प्रासादमालासु स्रस्तास्तं ददृशुः स्त्रियः ॥ १४ ॥
मणिजालगवाक्षांतन्यस्तसंभ्रांतलोचना । मंदोदरी ददर्शनं समालोडितमानसा ॥ १५ ॥
लोहिताक्षः प्रतापाढ्यः समुत्थाय दशाननः । अमोघरत्नशस्त्राढ्यमायुधालयमुज्ज्वलम् ॥ १६ ॥
वज्रालयभिवेशानः सुराणां गंतुमुद्यतः । विशतश्च समेतस्य दुर्निमित्तानि जज्ञिरे ॥ १७ ॥

पृष्ठतः क्षुतमग्रे च छिन्नो मार्गो महाहिना । हाही धिङ्मां क यासीति वचांसि तमिवावदत् १८
वातूलप्रेरितं छत्रं भग्नं वैदूर्यदण्डकम् । निपपातोत्तरीयं च बलिभुग्दक्षिणोऽरटत् ॥ १९ ॥
अन्येऽपि शकुनाः क्रूरास्तं युद्धाय न्यवर्त्तयन् । वचसा कर्मणा ते हि न कायेनानुमोदकाः ॥२०॥
नानाशकुनविज्ञानप्रवीणधिषणा ततः । दृष्ट्वा पापान्महोत्पातानत्यंताकुलमानसाः ॥ २१ ॥
मंदोदरी समाहूय शुकादीन् सारमंत्रिणः । जगाद नोच्यते कस्माद्भवद्भिः स्वहितं नृपः ॥ २२ ॥
किमेतच्चेष्टतेऽद्यापि विज्ञातस्वपरक्रियैः । अशक्ताः कुंभकर्णाद्याः कियद्वंधनमागताः ॥ २३ ॥
लोकपालौजसो वीराः कृतानेकमहाद्भुताः । शत्रुरोधमिमे प्राप्ताः किं नु कुर्वन्ति वः शमम् ॥२४॥
प्रणिपत्य ततो देवीमित्याहुर्मुख्यमंत्रिणः । कृतांतशासनो मानी स्वप्रधानो दशाननः ॥ २५ ॥
वचनं कुरुते यस्य नरस्य परमं हितम् । न स स्वामिनि ! लोकेऽस्मिन् समस्तेऽप्युपलभ्यते २६
या काचिद्भविता बुद्धिर्नृणां कर्मानुवर्त्तिनाम् । अशक्या साऽन्यथाकर्तुं सैद्रैः सुरगणैरपि ॥२७॥
अर्थसाराणि शास्त्राणि नयमौशनसं परम् । जानन्नपि त्रिकूटेन्द्रः पश्य मोहेन बाध्यते ॥ २८ ॥
उक्तः स बहुशोऽस्माभिः प्रकारेण न केन सः । तथापि तस्य नो चित्तमभिप्रेतान्निवर्त्तते ॥२९॥
महापूरकृतोत्पीडः पयोवाहसमागमे । दुष्करो हि नदो धर्तुं जीवो वा कर्मचोदितः ॥ ३० ॥

ईशे तथापि को दोषः स्वयं वक्तुं त्वमर्हसि । कदाचित्ते मतिं कुर्यादुपेक्षणमसांप्रतम् ॥ ३१ ॥
 इत्युदाहृतमाधाय निश्चितस्वांतधारिणी । परिवेषवती लक्ष्मीरिव संभ्रमवर्तिनी ॥ ३२ ॥
 स्वच्छायतविचित्रेण पयःसादृश्यधारिणा । अंशुकेनावृता देवी गंतुं रावणमुद्यता ॥ ३३ ॥
 मन्मथस्यांतिकं गंतुं तां प्रवृत्तां रतिं यथा । परिवर्गः समालोक्य तत्परत्वमुपागतः ॥ ३४ ॥
 छत्रचामरधारीभिरंगनाभिः समंततः । आपूर्यत शचीवेन्द्रं व्रजंती प्रवराननाः ॥ ३५ ॥
 श्वसंती प्रखलंती च किंचिच्छिथिलमेखला । प्रियकार्यरता नित्यमनुरागमहानदी ॥ ३६ ॥
 आयांती तेन सा दृष्टा लीलावर्त्तेन चक्षुषा । स्पृशता कवचं मुख्यं शस्त्रजातं च सादरम् ॥ ३७ ॥
 उक्त्वा मनोहरे हंसवधूललितगामिनि । रभसेन किमायांत्यास्तव देवि प्रयोजनम् ॥ ३८ ॥
 हियते हृदयं कस्माद्दशवक्त्रस्य भामिनि । सन्निधानमिव स्वप्ने प्रस्तावपरिवर्जितम् ॥ ३९ ॥
 ततो निर्मलसंपूर्णशशांकप्रतिमानना । संफुल्लांभोजनयना निसर्गोत्तमविभ्रमा ॥ ४० ॥
 मनोहरकटाक्षेषु विसर्जनविचक्षणा । मदनावासभूतांगा मधुरस्खलितस्वना ॥ ४१ ॥
 दंताधरविचित्रोच्छ्वायापिंजरविग्रहा । स्तनहेममहाकुंभभारसन्नमितोदरी ॥ ४२ ॥
 स्खलद्वलित्रयात्यंतसुकुमाराऽतिसुंदरी । जगाद प्रणता नाथ प्रसादस्यातिभूमिका ॥ ४३ ॥

प्रयच्छ देव मे भर्तृभिक्षामेहि प्रसन्नताम् । प्रेम्णा परेण धर्मेण कारुण्येन च संगतः ॥ ४४ ॥
वियोगनिम्नगादुःखजले संकल्पवीचिके । महाराज निमज्जतीं मकामुत्तम धारय ॥ ४५ ॥
कुलपद्मवनं गच्छत्प्रलयं विपुलं परम् । मा पेक्षिष्ठा महाबुद्धे बांधवव्योमभास्करः ॥ ४६ ॥
किञ्चिदाकर्णय स्वामिन् वचः परुषमप्यदः । क्षन्तुमर्हसि मे यस्माद्दत्तमेव त्वया पदम् ॥ ४७ ॥
अविरुद्धं स्वभावस्थं परिणामसुखावहम् । वचोऽप्रियमपि ग्राह्यं सुहृदामौषधं यथा ॥ ४८ ॥
किमर्थं संशयतुलामारूढोऽस्य तुलामिमाम् । संतापयसि कस्मात्स्वमस्माँश्च निरवग्रहः ॥ ४९ ॥
अद्यापि किमतीतं ते सैव भूमिः पुरातनी । उन्मार्गप्रस्थितं चित्तं केवलं देव वारय ॥ ५० ॥
मनोरथः प्रवृत्तोऽयं नितान्तं तव संकटे । इन्द्रियाश्चान्नियच्छाऽऽशु विवेकदृढरश्मिभृत् ॥ ५१ ॥
उद्धैर्यत्वं गभीरत्वं परिज्ञातं च तत्कृते । गतं येन कुमार्येण नाथ केनापि नीयसे ॥ ५२ ॥
दृष्ट्वा शरभवच्छायामात्मीया कूपवारिणि । किं प्रवृत्तोऽसि परमामापदायासदायिनि ॥ ५३ ॥
अयशः शालमुत्तुंगं भित्त्वा क्लेशकरं परम् । कदालीस्तंभनिःसारं फलं किमभिवाञ्छसि ॥ ५४ ॥
श्लाघ्यं जलधिगंभीरं कुलं भूयो विभूषय । शिरोऽर्त्तिं कुलजातानां मुञ्च भूगोचरस्त्रियम् ॥ ५५ ॥
विशोधः क्रियते स्वामिन् वीरैः स्वप्तिप्रयोजनः । मृत्युं च मानसे कृत्वा परेषामत्मनोऽपि वा ॥

पराजित्यापि संघातं नाथ संबन्धिनां तव । कोऽर्थः संपद्यते तस्मात्त्यज सीतामयं ग्रहम् ॥ ५७ ॥
अन्यदास्तां व्रतं तावत्परस्त्रीमुक्तिमात्रतः । पुमान् जन्मद्वये शंसां सुशीलः प्रतिपद्यते ॥ ५८ ॥
कज्जलोपमकारीषु परनारीषु लोलुपः । मेरुगौरवयुक्तोऽपि तृणलाघवमेति ना ॥ ५९ ॥
देवैरनुगृहीतोऽपि चक्रवर्त्तिसुतोऽपि वा । परस्त्रीसंगपंकेन दिग्धो कीर्त्तिं व्रजेत्पराम् ॥ ६० ॥
योऽन्यप्रमदया साकं कुरुते मूढको रतिम् । आशीर्विषभुंजग्याऽसौ रमते पाषमानसः ॥ ६१ ॥
निर्मलं कुलमत्यंतं मा यशो मलिनं कुरु । आत्मानं च करोषि त्वं तस्माद्ब्रज्य दुर्मतिम् ॥ ६२ ॥
घवांतराबलेच्छातः प्राप्ताः नाशं महाबलाः । सुमुखशनिघोषाद्यास्ते च किं न गताः श्रुतिम् ॥
सितचंदनदिग्धांगो नवजीमूतसन्निभः । मंदोदरीमथावोचद्रावणः कमलेक्षणः ॥ ६४ ॥
अयि कांते किमर्थं त्वमेवं कातरतां गता । भीरुत्वाद्भीरुभावासि नाम हीदं महार्थकम् ॥ ६५ ॥
सूर्यकीर्त्तिरहं नासौ नचाप्यशनिघोषकः । न चेतरो नरः कश्चित्किमर्थमिति भाषसे ॥ ६६ ॥
मृत्युदावानलः सोऽहं शत्रुपादपसंहतेः । समर्पयामि नो सीतां मा भैषीमैदमानसे ॥ ६७ ॥
अनया कथया किं ते रक्षार्या त्वं नियोजिता । शक्तोऽपि रक्षितुं नाथ महर्पय तां द्रुतम् ॥ ६८ ॥
ऊचे मंदोदरी सार्द्धं तया रतिसुखं भवान् । वाञ्छत्यर्पय मे तामित्येवं च वदतेऽन्नपः ॥ ६९ ॥

इत्युक्तेर्ष्याभवं क्रोधं वहती विपुलेक्षणा । कर्णोत्पलेन सौभाग्यमतिरेनमताडयत् ॥ ७० ॥
पुनरीर्ष्या नियम्यांतर्जगाद् वद सुंदर । किं माहात्म्यं त्वया तस्या दृष्टं तां यदीच्छसि ॥७१॥
न सा गुणवती ज्ञाता ललामा न च रूपतः । कलासु च न निष्णाता न च चित्तानुवर्तिनी ७२
ईदृश्याऽपि तया साकं कांत का ते रतौ मतिः । आत्मनो लाघवं शुद्धं भवत्त्वं नानुबुद्धयसे ७३
न कश्चित्स्वयमात्मानं शंसन्नाप्नोति गौरवम् । गुणा हि गुणतां यांति गुण्यमानाः पराननैः ७४
तदहं नो वदाम्येवं किं नु वेत्सि त्वमेव हि । वराक्या सीतथा किं वा न श्रीरपि समेति मे ७५
विजहीहि विभोऽत्यंतं सीतासंगोप्सितात्मकम् । माऽनुषंगानले तीव्रे प्राप्तो निःपरिहारके ॥ ७६ ॥
मदवज्ञाकरो वाञ्छन् भूमिगोचरिणीमिमाम् । शिशुर्वैदूर्यमुत्सृज्य काचमिच्छसि मंदकः ॥ ७७ ॥
न दिव्यं रूपमेतस्या जायते मनसि स्थितम् । इमां ग्रामेयकाकारां नाथ कामयसे कथम् ॥७८॥
यथा समीहिता कल्पकल्पनाऽतिविचक्षणा । भवामि कीदृशी ब्रूहि जाये त्वच्चित्तहारिणी ॥७९॥
पद्मालया रतिः सद्यः श्रीर्भवामि किमीश्वर । शक्रलोचनविश्रान्तभूमिः किं वा शची प्रभो ८०
मकरध्वजचित्तस्य बंधनी रतिरेव वा । साक्षाद्भवामि किं देव भवदिच्छानुवर्तिनी ॥ ८१ ॥
ततः किंचिदधोवक्त्रो रावणोर्द्धाक्षिवीक्षणः । सत्रीडः स्वैरमूचेऽहं परस्त्रीहस्त्वयोदितः ॥ ८२ ॥

किं मयोपचितं पश्य परमाकीर्त्तिगामिना । आत्मा लघुकृतो मूढः परस्त्रीसक्तचेतसा ॥ ८३ ॥
 विषयाऽऽमिषशक्तात्मन् पापभाजनचंचला । धिगस्तु हृदयत्वं ते हृदयधुद्रचेष्टिता ॥ ८४ ॥
 विलक्ष इव चोत्सर्पिमुखेन्दुस्मितचन्द्रिकः । बुद्धाक्षिकुमुदः कांतामेवमूचे दशाननः ॥ ८५ ॥
 देवि वैक्रियरूपेण विनैव प्रकृतिस्थिता । अत्यंतदयिता त्वं मे किमन्यस्त्रीभिरुत्तमे ॥ ८६ ॥
 लब्धप्रसादया देव्या ततो मुदितचित्तया । भाषितं देव किं भानोर्दीपोद्योताय युज्यते ॥ ८७ ॥
 दशानन सुहृन्मध्ये यन्मयोक्तमिदं हितम् । अन्यानपि बुधान्पृच्छ वेद्मि नेत्यबला सती ॥ ८८ ॥
 जानन्नपि नयं सर्वं प्रमादं दैवयोगतः । जंतुना हितकामेन बोधनीयो न किं प्रभुः ॥ ८९ ॥
 आसीद्विष्णुरसौ साधुर्विक्रियाविस्मृतात्मकः । सिद्धांतगीतिकाभिः किं न प्रबोधमुपाहतः ॥ ९० ॥
 अयं पुमानियं स्त्रीति विकल्पोऽयममेधसाम् । सर्वतो वचनं साधु समीहंते सुमेधसः ॥ ९१ ॥
 स्वल्पोऽपि यदि कश्चित् प्रसादो मयि विद्यते । ततो वदामि ते मुंच परस्त्रीरतमार्गणम् ॥ ९२ ॥
 गृहीत्वा जानकीं कृत्वा त्वामेव च समाश्रयम् । प्रत्यापयामि गत्वाऽहं रामं भवदनुज्ञया ॥ ९३ ॥
 उपगृह्य सुतौ तेऽहं शत्रुजिन्मेघवाहनौ । भ्रातरं चोपनेष्यामि किं भूरिजनहिंसया ॥ ९४ ॥
 एवमुक्तो भृशं क्रुद्धो रक्षसामधिपोऽवदत् । गच्छ गच्छ दुतं यत्र न पश्यामि मुखं तव ॥ ९५ ॥

अहो त्वं पंडितंमन्या यदिहायोन्नतिं निजाम् । परपक्षप्रशंसायां प्रवृत्ता दीनचेष्टिता ॥ ९६ ॥
 त्वं वीरजननी भूत्वा ममाग्रमहिषी सती । या वक्षि क्लीबमेवं तत्कातरास्ति न ते परा ॥ ९७ ॥
 एवमुक्ता जगौ देवी शृणु यद्गदितं बुधैः । हलिनां चक्रिणां जन्म तथा च प्रतिचक्रिणाम् ॥ ९८ ॥
 विनयोऽथ त्रिपृष्ठश्च द्विपृष्ठोऽचल एव च । स्वयंभूरिति च ख्यातस्तथा च पुरुषोत्तमः ॥ ९९ ॥
 नरसिंह प्रतीतिश्च पुंडरीकश्च विश्रुतः । दत्तश्चेति जगद्धीरा हरयोऽस्मिन् युगे स्मृताः ॥ १०० ॥
 समये तु महावीर्यौ पन्ननारायणौ स्मृतौ । यौ तौ ध्रुवमिमौ जातौ दशानन समागतौ ॥ १०१ ॥
 प्रत्यनीका ययुग्रीवतारकाद्या यथागताः । नाशमेभ्यस्तथा नूनं त्वमस्माद्गंतुमिच्छसि ॥ १०२ ॥
 तावदाशंक्यते नाथ वक्तुं तत्त्वं हिते रतम् । यावत्प्रज्ञापनीयस्य निश्चयांतो न दृश्यते ॥ १०३ ॥
 तत्कार्यं बुद्धियुक्तेन परत्रेह च यत्सुखम् । ननु दुःखांकुरोत्पत्तिकारणं कुत्सनास्पदम् ॥ १०४ ॥
 विषयैः सुचिरं भुक्तैर्यः पुमाँस्तृप्तिमागतः । त्रैलोक्येऽपि वदैकं तं पापमोहित रावण ॥ १०५ ॥
 भुक्त्वापि सकलं भोगं मुनित्वं चेन्न सेवसे । गृहिधर्मरते भूत्वा कुरु दुःखविनाशनम् ॥ १०६ ॥
 अणुव्रतासिदीप्तांगो नियमच्छत्रशोभितः । सम्यदर्शनसन्नाहः शीलक्रेतनलक्षितः ॥ १०७ ॥
 भावनाचन्दनार्द्राङ्गः सुप्रबोधशरासनः । वशेन्द्रियबलोपेतः शुभध्यानप्रतापवान् ॥ १०८ ॥

मर्यादांकुशसंयुक्तो निश्चयानेकपस्थितः । जिनभक्तिमहाशक्तिर्जय दुर्गतिवाहिनीम् ॥ १०९ ॥
 इयं हि कुटिला पाप महावेगा सुदुःसहा । बुधेन जीयते जित्वा तामेतां सुखितो भव ॥११०॥
 हिमवन्मंदराद्येषु पर्वतेषु जिनालयान् । पूजयन् वशया सार्द्धं जंबूद्वीपं मया चर ॥ १११ ॥
 अष्टादशसहस्रस्त्रीपाणिपल्लवलालितः । क्रीड मंदरकुंजेषु मंदाकिन्यास्तटेषु च ॥ ११२ ॥
 ईप्सितेषु प्रदेशेषु रमणीयेषु सुंदर । विद्याधरयुगं स्वेच्छं करोति विहृतिं सुखम् ॥ ११३ ॥
 लब्धवर्णं न युद्धेन किञ्चिदस्ति प्रयोजनम् । प्रसीद कुरु मे वाक्यं सर्वथैव सुखावहम् ॥ ११४ ॥
 क्ष्वेडवद्दुर्जनं निद्यं परमानर्थकारणम् । जनवादमिमं मुंच किं मज्जस्ययशोबुधौ ॥ ११५ ॥
 इति प्रसादयंती सा बद्धपाण्यञ्जकुड्मला । पपात पादयोस्तस्य वाञ्छंती परमं हितम् ॥ ११६ ॥
 विहसन्नथ तामूचे भीतां भयविवर्जितः । उत्थाप्य भीतिमेवं किं गता त्वं कारणं विना ॥११७॥
 मत्तोऽस्ति नाधिकः कश्चिद्वरारोहे नरोत्तमः । अलीका भीरुता केयं त्वैणादालंब्यते त्वया ११८
 गदितं यत्त्वयाऽन्यस्य पक्षस्योद्भवसूचनम् । नारायण इति स्पष्टं तव देवि निरूप्यते ॥ ११९ ॥
 नामनारायणाः संति बलदेवाश्च भूरिशः । नामोपलब्धिमात्रेण कार्यसिद्धिः किमिष्यते ॥१२०॥
 तिर्यक् कश्चिन्मनुष्यो वा कृतसिद्धाभिधानकः । वाङ्मात्रतः स किं सैद्धं सुखमाप्नोति कातरे ॥

रथनूपुरधामेशो यथेद्रोऽग्निन्द्रतां मया । नीतस्तथेमभीक्ष्व त्वमनारायणं कृतम् ॥ १२२ ॥
इत्यूजितमुदाहृत्य प्रतिशत्रुः प्रतापवान् । स्वप्रभापटलच्छन्नशरीरः परमेश्वरः ॥ १२३ ॥
क्रीडागृहमुपाविशन्मन्दोदर्या समन्वितः । श्रियेव सहितः शक्रो यथा कालाश्रितक्रियः ॥ १२४ ॥
सायाह्नसमये तावत्संध्यानिर्गतमंडलः । सविता संहरत्यंशुन्कषायानिव संयतः ॥ १२५ ॥
संध्याबलिविदष्टौष्टपुरुसंरंभलोहितः । निर्मत्सयन्निव दिनं गतः कापि दिवाकरः ॥ १२६ ॥
बद्धपद्मांजलिपुटा नलिन्योऽस्तं गतं रविम् । विरुतैश्चक्रवाकानां दीनमाकारयन्निव ॥ १२७ ॥
अनुमार्गेण च प्राप्ता ग्रहनक्षत्रवाहिनी । विश्वेपेणेव सरितुं मृगांकेन विसर्जिता ॥ १२८ ॥
प्रदोषे तत्र संवृत्ते दीपिका रत्नदीपिता । प्रभाभिर्नगरी लंका रेजे मेरोः शिखा यथा ॥ १२९ ॥
प्रियं प्रणयिनी काचिदालिङ्ग्योचे सत्रेपथुः । अप्येकां शर्वरीमेतां मानयामि त्वया सह ॥ १३० ॥
उद्धमद्युथिकाऽऽमोदमधुमत्ता विघूर्णिता । पर्यस्ता काचिदीशांके पुष्पवृष्टिः सुकोमला ॥ १३१ ॥
अञ्जतुल्यक्रमा काचित्पीवरोरुपयोधरा । वपुष्मती वपुष्मंतं दयिता दयितं ययौ ॥ १३२ ॥
जग्राह भूषणं काचित्स्वभावेनैव सुंदरी । कुर्वन्ती हेमरत्नानां चारुभावा कृपार्थताम् ॥ १३३ ॥
सुविद्याधरयुग्मानि प्रचिक्रीडुर्यथेप्सितम् । भवने भवने भांति सदृशं भोगभूमिषु ॥ १३४ ॥

गीतानंग इवालापैर्वीणावंशादिनिःस्वनैः । जल्पतीव तदा लंका मुदिता क्षणदाऽऽगमे ॥ १३५ ॥
तांबूलगंधमाल्याद्यैरुपभोगैः सुरोपमैः । पिबंतो मदिरामन्ये रमंते दयितान्विताः ॥ १३६ ॥
काचित्स्ववदनं दृष्ट्वा चषकप्रतिबिंबितम् । ईर्ष्ययेंदीवरेणेशं प्राप्ता मदमताडयत् ॥ १३७ ॥
मदिरायां परिन्यस्तं नारीभिर्मुखसौरभम् । लोचनेषु निजो रागस्तासां मदिरया कृतः ॥ १३८ ॥
तदेव वस्तु संसर्गाद्धत्ते परमचारुताम् । तथाहि दयितापीतं शेषं स्वाद्भवन्मधु ॥ १३९ ॥
मदिरापतितां कांचिदात्मीयां लोचनद्युतिम् । गृह्णन्तीन्दीवरप्रीत्या कांतेन हसिता चिरम् १४०
अप्रौढापि सती काचिच्छनकैः पायिता सुराम् । जगाम प्रौढतां बाला मन्मथोचितवस्तुनि १४१
लज्जासखीमपाकृत्य तासामत्यन्तमीप्सितम् । कृतं कादंबरीसख्या प्रियेषु क्रीडितं परम् ॥ १४२ ॥
घूर्णमानेक्षणं भूयः कलं स्खलितजल्पितम् । चेष्टितं विकटं स्त्रीणां पुंसां जातं मनोहरम् ॥ १४३ ॥
दंपती मधु वांछंतौ पीतशेषं परस्परम् । चक्रतुः प्रसृतोह्लापौ चषकस्य गतागतम् ॥ १४४ ॥
चषकेऽपि गतप्रीतिः कांतामालिङ्ग्य सुंदरः । गंडूषमदिरां कश्चित्पपौ मुकुलितेक्षणः ॥ १४५ ॥
आसीद्विद्रुमकल्पानां किञ्चित्स्फुरणसेविनाम् । मधुक्षालितरागाणामधराणां परा द्युतिः ॥ १४६ ॥
दंताधरक्षणच्छायासंसर्गिचषके मधु । शुक्लारुणसितांभोजयुक्तं सर इवाभवत् ॥ १४७ ॥

गोपनीयानदर्शन्त प्रदेशान् सुरया स्त्रियः । वाक्यान्यभाषणीयान्यभाषंत च गतत्रपाः ॥१४८॥
 चंद्रोदयेन मधुना यौवनेन च भूमिकाम् । आरूढो मदनस्तेषां तासां चात्यंतमुन्नताम् ॥१४९॥
 कृतक्षतं ससीत्कारं गृहीत्वौष्ठं समाकुलम् । सुरतं भावियुद्धस्य मंगलग्रहणायितम् ॥ १५० ॥
 एषोऽपि रक्षसामिन्द्रश्चारुचेष्टितसंगतः । सममानयदुद्यश्चरन्तःपुरमशेषतः ॥ १५१ ॥
 मुहुर्मुहुः समालिङ्ग्य स्नेहान्मंदोदरी विभोः । अपश्यद्वदनं तृप्तिमगच्छंती सुलोचना ॥ १५२ ॥
 इतः समरसंवृत्तात्परिप्राप्तजयस्य ते । आगतस्य सदा कांत करिष्याम्यवगूहणम् ॥ १५३ ॥
 मोक्षयामि क्षणमप्येकं न त्वां भूयो मनोहर । लतेव बाहुबलिनं सर्वाङ्गकृतसंगतिः ॥ १५४ ॥
 वदंत्यामेवमेतस्यां प्रेमकातरचेतसि । रुतं ताम्रशिखश्चक्रे समाप्तिं च निशा गता ॥ १५५ ॥
 नक्षत्रदीधितिभ्रंशे प्राप्ते संध्यारुणागमे । गीतध्वनिरभूद्रम्यो भवने भवनेऽर्हताम् ॥ १५६ ॥
 कालाग्निमंडलाकारो रश्मिभिश्छादयन् दिशः । जगामोदयसंबंधं भास्करो लोकलोचनः ॥१५७॥
 प्रभातसमये देव्यो व्यग्राः कृच्छ्रेण सांच्विताः । दयितेन मनस्यूहुः किं किमित्यतिदुःसहम् १५८
 गंभीरस्ताडिता भेर्यः शंखशब्दपुरःसराः । रावणस्याऽऽज्ञया युद्धसंज्ञादानविचक्षणाः ॥ १५९ ॥
 परस्परमहंकारं वहंतः परमोद्धताः । प्रहृष्टा निर्ययुर्योधा ययुद्विपरथस्थिताः ॥ १६० ॥

असिचापगदाकुंतभासुराटोपसंकटाः । प्रचलच्चामरच्छत्रछायामंडलशोभिनः ॥ १६१ ॥
 आशुकारसमुद्युक्ताः सुराकाराः प्रतापिनः । विद्याधराधिपा योद्धुं निर्ययुः प्रवरर्द्धयः ॥ १६२ ॥
 तत्र पंकजनेत्राणां कारुण्यं पुरयोषिताम् । निरीक्ष्य दुर्जनस्यापि चित्तमासीत्सुदुःखितम् ॥ १६३ ॥
 निर्गतो दयितां कश्चिदनुव्रज्यापरायणाम् । अयि मुग्धे निवर्त्तस्व व्रजामि सुखमित्यवाक् ॥ १६४ ॥
 उष्णीषं भो गृहाणेति व्याजादभिमुखं प्रियम् । चक्रे काचिन्मृगीनेत्रा वक्त्रदर्शनलालसा ॥ १६५ ॥
 दृष्टिगोचरतोऽतीते प्रिये काचिद्वरांगना । पतंती सह वाष्पेण सखीभिर्मूर्च्छिता वृता ॥ १६६ ॥
 निवृत्त्य काचिदाश्रित्य शयनीयस्य पट्टिकाम् । तस्थौ मौनमुपादाय प्रस्तोपमशरीरिका ॥ १६७ ॥
 सम्यग्दर्शनसंपन्नः शूरः कश्चिदणुव्रती । पृष्ठतो वीक्ष्यते पत्न्याः पुरस्त्रिदशकन्यया ॥ १६८ ॥
 पूर्वं कर्णेन्दुवत्सौम्या बभूवुस्तुमुलागमे । शूराः क्वचित्तोरस्काः कृतांताकारभासुराः ॥ १६९ ॥
 चतुरंगेन सैन्येन चापछत्रादिसंकुलः । संप्राप्तस्तत्र मारीचो नैगमे क्षीबतेजसा ॥ १७० ॥
 असौ विमलचंद्रश्च धनुष्मान् विमलांबुदः । सुनंदानंदजंदाद्याः शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १७१ ॥
 विद्याविनिर्मितैर्दिव्यै रथैर्हुतवहप्रभैः । रेजुरग्रिकुमाराभा भासयंतो दशो दिश ॥ १७२ ॥
 केचिद्दीप्तास्त्रसंपूर्णैर्हिमवत्संनिभैरिभैः । ककुभ्रच्छादयन्ति स सविद्युद्भिरिवांबुदैः ॥ १७३ ॥

केचिद्वरतुरंगौघैर्दशार्थायुतसंकटाः । सहसा ज्योतिषां चक्रं चूर्णयंतीव वेगिनः ॥ १७४ ॥
बृहद्विधिवद्वादित्रैर्हयानां हेषितैस्तथा । गजानां गर्जितारवैः पदात्याकारितैरपि ॥ १७५ ॥
योधानां सिंहनादैश्च जयशब्दैश्च बंदिनाम् । गीतैः कुशीलवानां च समुत्साहनकोविदैः ॥ १७६ ॥
इत्यन्यैश्च महानादैरेकीभूतैः समंततः । विननर्देव गगनं युगांतजलदाकुलम् ॥ १७७ ॥

जनेशिनोऽश्वरथपदातिसंकुला । परस्परातिशयविभूतिभासुराः ॥

बृहद्भुजाः क्वचित्तुंगवक्षस-स्तडित्प्रभाः प्रववृत्तिरे जयैषिणः ॥ १७८ ॥

पदातयोऽपि करवालचंचलाः । पुरो ययुः प्रभुपरितोषणैषिणः ॥

समैश्च तैर्विविधसमूहिभिः कृतं । निरर्गलं गगनतलं दिशंस्तथा ॥ १७९ ॥

इति स्थिते विगतभवाभिसंचिते । शुभाशुभे त्रिभुवनभाजि कर्मणि ॥

जनः करोत्यतिबहुधानुचेष्टितं । न तं क्षमो रविरपि कर्तुमन्यथा ॥ १२० ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे उद्योगाभिधानं नाम त्रिसप्ततितमं पर्व ।

अथ चतुःसप्ततितमं पर्व ।

विधिक्रमेण पूर्वेण सादरो मृदमुद्रहन् । आपृच्छत त्रिकूटेशो दयितामित्यपि प्रियाम् ॥ १ ॥
 का जानाति प्रिये भूयो दर्शनं चारुदर्शने । महाप्रतिभये युद्धे किं भवेन्न भवेदिति ॥ २ ॥
 ऊचुस्तं दयिता नाथ नंद नंद रिपूञ्जय । द्रक्ष्यामः सर्वथा भूयः संख्यतस्त्वां समागतम् ॥ ३ ॥
 इत्युक्तो दयितानेत्रसहस्रैरभिवीक्षितः । निर्जगाम बहिर्नाथो रक्षसां विकटप्रभुः ॥ ४ ॥
 अपश्यच्च शरद्भानुभास्वरं बहुरूपया । विद्यया कृतनिर्माणमैन्द्रं नाम महारथम् ॥ ५ ॥
 युक्तं दंतिसहस्रेण प्रावृषेण्यघनत्विषा । प्रभापरिकरं मेरुं जिगीषंतमिव स्थितम् ॥ ६ ॥
 मत्तास्ते करिणो गंडप्रगलहाननिर्झराः । सितपीतचतुर्दंष्ट्राः शंखचामरशोभिनः ॥ ७ ॥
 मुक्तादामसमाकीर्णमहाघंटानिनादिताः । ऐरावतसमा नानाधातुरागविभूषिताः ॥ ८ ॥
 दुर्दान्ता विनयाधानभूमयो घनवर्जिताः । विरेजुः कालमेघौघसन्निभाश्चारुविभ्रमाः ॥ ९ ॥
 मनोहराभकेयूरविदष्टभुजमस्तकः । तमसौ रथमारूढः शुनासीरसमद्युतिः ॥ १० ॥
 विश्वालनयनस्तत्र स्थितो निरुपमाकृतिः । ओजसा सकलं लोकमग्रस्रष्टेव रावणः ॥ ११ ॥

सहस्रैर्दशभिः स्वस्य सदृशैः खेचराधिपैः । वियद्वल्लभनाथाद्यैः स्वहितैः कृतमंडलः ॥ १२ ॥
 महाबलैः सुदच्छायैरभिप्रायानुवेदिभिः । क्रुद्धः सुग्रीववैदेहौ प्रत्यभीयाय रावणः ॥ १३ ॥
 दृष्ट्वा दक्षिणतोऽत्यन्तभीमनिःस्वानकारिणः । भल्लूका गगने गृध्रा भ्रमंति छन्नभास्कराः ॥ १४ ॥
 जानंतोऽपि निमित्तानि कथयंति महाक्षयम् । शौर्यमानोत्कटाः क्रुद्धा ययुरेव महानराः ॥ १५ ॥
 पद्माभोऽपि स्वसैन्यस्थः पर्यपृच्छत्सविस्मयः । भो भो मध्येयमेतस्या नगर्यास्तेजसा ज्वलन् १६
 जांबूनदमयैः कूटैः सुविशालैरलंकृतः । सतडिन्मेघसंघातच्छायः किंनामको गिरिः ॥ १७ ॥
 पृच्छतेऽस्मै सुषेणाद्या संमोहं समुपागताः । न शेकुः सहसा वक्तुमपृच्छच्च स तान्मुहुः ॥ १८ ॥
 ब्रूत किं नामधेयोऽयं गिरिरत्र निरीक्ष्यते । अगदञ्जाम्बवाद्यास्तमथो वेपथुमंथराः ॥ १९ ॥
 दृश्यते पद्मनागोऽयं रथोऽयं बहुरूपया । विद्यया कल्पितोऽस्माकं मृत्युः स ज्वरकोविदः ॥ २० ॥
 किष्किन्धराजपुत्रेण योऽसौ गत्वाभिरोषितः । रावणोऽवस्थितः सोऽत्र महामायामयोदयः ॥ २१ ॥
 श्रुत्वा तद्वचनं तेषां लक्ष्मणः साररथं जगौ । रथं समानय क्षिप्रमित्युक्तः स तथाऽकरोत् ॥ २२ ॥
 ततः क्षुब्धार्णवस्वाना भीमा भेर्यः समाहताः । शंखकोटिस्वनोन्मिथ्राः शेषवादित्रसंगताः ॥ २३ ॥
 श्रुत्वा तं निनदं हृष्टा भटा विकटचेष्टिताः । सन्नद्धा बद्धतूणीरा लक्ष्मणस्यांतिके स्थिताः ॥ २४ ॥

मा भैषीर्दयिते तिष्ठ निवर्त्तस्व शुचं त्यज । अहं लंकेश्वरं जित्वा प्रत्येभ्यद्य तवांतिकम् ॥ २५ ॥
 इति गर्वोत्कटा वीरा समाश्वास्य वरांगनाः । अंतःपुरात्सुसन्नद्धा विनिर्जग्मुर्यथायथम् ॥ २६ ॥
 परस्परप्रतिस्पर्द्धावेगचोदितवाहनाः । रथादिभिर्ययुर्योधाः शस्त्रावेक्षणचंचलाः ॥ २७ ॥
 रथं महेभसंयुक्तं गंभीरोदारनिस्वनम् । भूतस्वनः समारूढो विरेजे खेचराधिपः ॥ २८ ॥
 तेनैव विधिनाऽन्येपि विद्याधरजनाधिपाः । सहर्षाः प्रस्थिता योद्धुं क्रुद्धा लंकेश्वरं प्रति ॥ २९ ॥
 तं प्रति प्रसृता वीराः क्षुब्धांभोधिसमाकृतिम् । संघट्टं परमं प्रापुर्गंगातुंगोर्मिसन्निभाः ॥ ३० ॥
 ततः शैतयशोव्याप्तभुवनौ परमाकृती । स्वावासतौ विनिष्क्रांतौ युद्धार्थौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३१ ॥
 रथे सिंहयुते चारौ संबद्धकवचो बली । नवोदित इवादित्यः पन्ननाभो व्यराजत ॥ ३२ ॥
 गारुडं रथमारूढो वैनतेयमहाध्वजः । समुन्नतांबुदच्छायच्छायाश्यामलितांबरः ॥ ३३ ॥
 मुकुटी कुंडली धन्वी कवची सायकी कुणी । संध्यासक्तांजनांगाभ-सुमित्राजो व्यराजत ॥ ३४ ॥
 महाविद्याधराश्चान्ये भालंकारपुरःसराः । योद्धुं श्रेणिक निर्याता नानायानविमानगाः ॥ ३५ ॥
 गमने शकुनास्तेषां कृतकोमलनिस्वनाः । आनंदयन्यथापूर्वमिष्टदेशनिवेशिनः ॥ ३६ ॥
 तेषामभिमुखः क्रुद्धो महाबलसमन्वितः । प्रययौ रावणो वेगी महादावसमाकृतिः ॥ ३७ ॥

गंधर्वाप्सरसस्तेषां बलद्वितयवर्तिनाम् । नभःस्थिता नृवीराणां पुष्पाणि मुमुचुर्मुहुः ॥ ३८ ॥
 पादातैः परिता गुप्ता निपुणाधोरणेरिताः । अंजनाद्रिसमाकाराः प्रसङ्गुर्मत्तदंतिनः ॥ ३९ ॥
 दिवाकररथाकारा रथाः प्रचलवाजिनः । युक्ताः सारथिभिः सांद्रनादाः परमरंहसः ॥ ४० ॥
 वबल्गुः परमं हृष्टाः समुल्लासितहेतयः । पदातयो रणक्षोण्यां सगर्वा बद्धमंडलाः ॥ ४१ ॥
 स्थूरीपृष्ठसमारूढाः खड्गर्षिप्रासपाणयः । खेटकाच्छादितोरस्काः संख्यक्ष्मां विविशुर्भटाः ॥ ४२ ॥
 आस्तृणंत्यभिधावंति स्पर्द्धन्ते निर्जयन्ति च । जीयंते घ्नंति हन्यंते कुर्वन्ति भटगर्जितम् ॥ ४३ ॥
 तुरगाः कचिदुद्दीप्ता भ्रमंत्याकुलमूर्त्तयः । कचमुष्टिगदायुद्धं प्रवृत्तं गहनं कचित् ॥ ४४ ॥
 केचित्खड्गक्षतोरस्काः केचिद्विशिखताडिताः । केचित्कुंताहताः शत्रुं ताडयंति पुनस्तथा ॥ ४५ ॥
 सततं लालितैः केचिदभीष्टार्थानुसेवनैः । इंद्रियैः परिमुच्यंते कुमित्रैरिव भूमिगाः ॥ ४६ ॥
 गलदंत्रचयाः केचिदनावृत्योरुवेदनाम् । पतंति शत्रुणा सार्धं दंतनिष्पीडिताधराः ॥ ४७ ॥
 प्रासादशिखरे देव कुमारप्रतिमौजसः । प्रचिक्रीडुर्महाभोगा ये कांतातनुलालिताः ॥ ४८ ॥
 ते चक्रकनकच्छन्नाः संग्रामक्षितिशायिनः । भक्ष्यंते विकृताकारा गृध्रगोमायुपंक्तिभिः ॥ ४९ ॥
 नखक्षतकृताकृता कामिनीव शिवा भटम् । वहंती संगमप्रीतिं प्रसुप्तमुपसर्पति ॥ ५० ॥

स्फुरणेन पुनर्जात्वा जीवतीति ससंभ्रमा । निवर्तते यथा भीता डाकिनी मंत्रवादिनः ॥ ५१ ॥
शूरं विज्ञाय जीवंतं विभ्यती विहगी शनैः । दुष्टनारीव साशंका चलनेत्रासर्पति ॥ ५२ ॥
शुभाशुभा च जंतूनां प्रकृतिस्तत्र लक्ष्यते । प्रत्यक्षादविशिष्टैव भंगेन विजयेन च ॥ ५३ ॥
केचित्सुकृतसामर्थ्याद्विजयंते बहून्यपि । कृतपापाः प्रपद्यंते बहवोऽपि पराजयम् ॥ ५४ ॥
मिश्रितं मत्सरेणापि तयो यैरर्जितं पुरा । ते जयंति विजयंते तत्र प्रलयमागते ॥ ५५ ॥
धर्मो रक्षति मर्माणि धर्मो जयति दुर्जयम् । धर्मः संजायते पक्षः धर्मः पश्यति सर्वतः ॥ ५६ ॥
रथैरश्वयुतैर्दिव्यैरिभैर्भूधरसन्निभैः । अश्वैः पवनरंहोभिर्भृत्यैरसुरभासुरैः ॥ ५७ ॥
न शक्यो रक्षितुं पूर्वं सुकृतेनोज्झितो नरः । एको विजयते शत्रुं पुण्येन परिपालितः ॥ ५८ ॥
एवं संयति संवृत्ते प्रवीरभटसंकटे । योधा व्यवहिता योधैरवकाशं न लेभिरे ॥ ५९ ॥
उत्पतद्भिः पतद्भिश्च भटैरायुधभासुरैः । उत्पातघनसंलम्बमिव जातं नभस्तलम् ॥ ६० ॥
मारीचचंद्रनिकरवज्राक्षशुकसारणैः । अन्यैश्च राक्षसाधीशैर्बलमुत्सारितं द्विषाम् ॥ ६१ ॥
श्रीशैलेन्दुमरीचिभ्यां नीलेन कुमुदेन च । तथा भूतस्वनाद्यैश्च विध्वस्तं रक्षसां बलम् ॥ ६२ ॥
कुंडः कुंभो निकुंभश्च विक्रमः क्रमणस्तथा । श्रीजंबुमालिवीरश्च सूर्यारो मकरध्वजः ॥ ६३ ॥

तथाऽशनिरथाद्याश्च राक्षसीया महानृपाः । उत्थिता वेगिनो योधास्तेषां साधारणोद्यताः ॥ ६४ ॥
भूधराचलसंमैदविकालकुटिलांगदाः । सुषेणकालचक्रोर्मितरंगाद्याः कपिध्वजाः ॥ ६५ ॥
तेषामभिमुखीभूता निजसाधारणोद्यताः । नालाक्षयत भटः कश्चित्तदा प्रतिभटोज्झितः ॥ ६६ ॥
अंजनायाः सुतस्तस्मिन्नारुह्य द्विपयोजितम् । रथं क्रीडति पद्माढ्ये सरसीव महागजः ॥ ६७ ॥
तेन श्रेणिक शूरेण रक्षसां सुमहद्वलम् । कृतमुन्मत्तकीभूतं यथारुचितकारिणा ॥ ६८ ॥
एतस्मिन्नंतरे क्रोधसंगदूषितलोचनः । प्राप्तो मयमहादैत्यः प्रजहार मरुत्सुतम् ॥ ६९ ॥
उद्धृत्य विशिखं सोऽपि पुंडरीकनिभेक्षणः । शरवृष्टिभिरुग्राभिरकरोद्विरथं मयम् ॥ ७० ॥
स रथांतरमारुह्य पुनर्योद्धुं समुद्यतः । श्रीशैलेन पुनस्तस्य सायकैर्दलितो रथः ॥ ७१ ॥
मयं विह्वलमालोक्य विद्यया बहुरूपया । रथं दशमुखः सृष्टं प्रहिणोतिस्व सत्वरम् ॥ ७२ ॥
स तं रथं समारुह्य नाम्ना प्रज्वलितोत्तमम् । संबाध्य विरथं चक्रे हनूमंतं महाद्युतिः ॥ ७३ ॥
धावमानां समालोक्य वानरध्वजिनीं भटाः । जगुःप्राप्तमिदं नाम कृतात्यंतविपर्ययम् ॥ ७४ ॥
वार्तिं व्यस्त्रकृतं दृष्ट्वा वैदेहः समधावत । कृतो विस्यंदनः सोऽपि मयेन शरवर्षिणा ॥ ७५ ॥
ततः किष्किन्धराजोऽस्य कुपितोऽवस्थितः पुरः । निरस्त्रोऽसावपि क्षोणीं तेन दैत्येन लंभितः ॥

ततो मयं पुरश्चक्रे सुमंरन्धो विभीषणः । तयोरभूत्परं युद्धमन्योन्यशरताडितम् ॥ ७७ ॥
 विच्छिन्नकवचं दृष्ट्वा कैकसीनंदनं ततः । रक्ताशोकद्रुमच्छायं प्रसक्तरुधिरस्रुतिम् ॥ ७८ ॥
 निरीक्ष्योन्मत्तभूतं च परित्रस्तं पराङ्मुखम् । कपिध्वजबलं शीर्णं रामो योद्धुं समुद्यतः ॥ ७९ ॥
 विद्याकेसरियुक्तं च रथमारुह्य सच्वरम् । मा भैषीरिति सस्वानो दधाव विहितस्मितः ॥ ८० ॥
 स तडित्प्रावृडंभोदघनसंघट्टसंनिभम् । विवेश परसैन्यं स बालार्कप्रतिमद्युतिः ॥ ८१ ॥
 तस्मिन्परबलध्वंसं नरेन्द्रे कर्तुमुद्यते । वातिवैदेहसुग्रीवकैकसेया धृतिं ययुः ॥ ८२ ॥
 शाखामृगबलं भूयः कर्तुं युद्धं समुद्यतम् । रामतो बलमासाद्य त्यक्तानिःशेषसाध्वसम् ॥ ८३ ॥
 प्रवृत्ते शस्त्रसंपाते सुराणां रोमहर्षणे । लोकोऽन्य इव संजातस्तदालोकविवर्जितः ॥ ८४ ॥
 ततः पद्मो मयं बाणैर्लेशञ्छादयितुं भृशम् । स्वल्पेनैव प्रयासेन वज्रीव चमरासुरम् ॥ ८५ ॥
 मयं विह्वलितं दृष्ट्वा नितांतं रामसायकैः । दधाव रावणः क्रुद्धः कृतांत इव तेजसा ॥ ८६ ॥
 अथ लक्ष्मणवीरेण भाषितः परमौजसा । प्रस्थितः क्व मया दृष्टो भवानद्यापि भो खग ॥ ८७ ॥
 तिष्ठ तिष्ठ रणं यच्छ क्षुद्र तस्कर पापक । परस्त्रीदीपशलभ पुरुषाधम दुष्क्रिय ॥ ८८ ॥
 अद्य प्रकरणं तत्ते करोमि कृतसाहसम् । कुर्यान्नवापि यत्क्रुद्धः कृतांतोऽपि कुमानसः ॥ ८९ ॥

अयं राघवदेवोऽद्य समस्तवसुधापतिः । चौरस्य ते वधं कर्तुं समादिशति धर्मधीः ॥ ९० ॥
 अवोच्छ्लक्ष्मणं कोपीं विशन्त्यर्धाननस्ततः । मूढ ते किं न विज्ञातं लोके प्रख्यातामीदृशम् ॥ ९१ ॥
 यच्चारु भूतले सारं किञ्चिद्द्रव्यं सुखावहम् । अर्हामि तदहं राजा तच्चापि मयि शोभते ॥ ९२ ॥
 न गजस्योचिता घंटा सारमेयस्य शोभते । तदत्र का कथाऽद्यापि योग्यद्रव्यसमागमे ॥ ९३ ॥
 त्वया मानुषमात्रेण यत्किञ्चनविलापिना । विधातुमसमानेन युद्धं दीनेन लज्जते ॥ ९४ ॥
 विप्रलब्धस्तथाप्येतैर्युद्धं चेत्कर्तुमर्हसि । प्रव्यक्तं काललब्धोऽसि निर्वेदीवासि जीविते ॥ ९५ ॥
 ततो लक्ष्मीधरोऽवोचद्वेद्मि त्वं यादृशः प्रभुः । अद्य ते गर्जितं पाप हरामि किमिहोदितैः ॥ ९६ ॥
 इत्युक्तो रावणो वाणैः स वाणैः कैकयीसुतम् । प्रावृषेण्यघनाकारो गिरिकल्पं निरुद्धवान् ॥ ९७ ॥
 वज्रदण्डैः शरैस्तस्य विशाल्यारमणः शरान् । अदृष्टचापसंबन्धैरंतराले न्यवारयत् ॥ ९८ ॥
 छिन्नैर्विपाटितैः क्षोदं गतैश्च विशिखोत्करैः । द्यौश्च भूमिश्च संजाता विवेकपरिवर्जिता ॥ ९९ ॥
 कैकयीसूनुना व्यस्रः कैकसीनंदनः कृतः । माहेन्द्रमस्त्रमुत्सृष्टं चकार गगनासनम् ॥ १०० ॥
 संप्रयुज्य समीरास्त्रमस्त्रक्रमविपश्चिता । सौमित्रिणा परिध्वंसं तं नीतं क्षणमात्रतः ॥ १०१ ॥
 भूयः श्रेणिक संरंभस्फुरिताननतेजसा । रावणेनास्त्रमाग्रेयं क्षिप्तं ज्वलितसर्वदिक् ॥ १०२ ॥

लक्ष्मीधरेण तच्चापि वारुणास्त्रप्रयोगतः । निर्वापितं निमेषेण स्थितं कार्यविवर्जितम् ॥ १०३ ॥
कैकयेयस्ततः पापमस्त्रं चिक्षेप रक्षसि । रक्षसा तच्च धर्मास्त्रप्रयोगेण निवारितम् ॥ १०४ ॥
ततोऽस्त्रमिधनं नाम लक्ष्मणेन प्रयुज्यते । रौधनेनैव तं नीतं रावणेन हतार्थताम् ॥ १०५ ॥
फलासारं विमुञ्चद्भिः प्रसूनपटलान्वितम् । गगनं वृक्षसंघातैरत्यन्तगहनीकृतम् ॥ १०६ ॥
भूयस्तामसवाणौघैरंधकारीकृतांबरैः । लक्ष्मीधरकुमारेण छादितो राक्षसाधिपः ॥ १०७ ॥
सहस्रकिरणास्त्रेण तामसास्त्रमपोह्य सः । प्रायुङ्क्त दंशशूकास्त्रं विस्फुरत्फणमंडलम् ॥ १०८ ॥
ततस्ताक्षर्यसमास्त्रेण लक्ष्मणेन निराकृतम् । पन्नगास्त्रं नभश्चाभूद्धेमभासेव पूरितम् ॥ १०९ ॥
संहारांबुदनिर्घोषपुरुगास्त्रमथो पुनः । पद्मनाभानुजोऽमुञ्चद्विषाग्निकणदुःसहम् ॥ ११० ॥
बर्हणास्त्रेण तद्धीरस्त्रिकूटेंदुरसारयत् । प्रयोक्षीच्च दुरुत्सारमस्त्रं विघ्नमनायकम् ॥ १११ ॥
विसृष्टे तत्र विघ्नास्त्रे वाञ्छितच्छेदकारिणि । प्रयोगे त्रिदशास्त्राणां लक्ष्मणो मोहमागमत् ॥ ११२ ॥
वज्रदंडान् शरानेव विससर्ज स भूरिशः । रावणोऽपि शरैरेव स्वभावस्थैरयुध्यत ॥ ११३ ॥
आकर्णसंहतैर्वाणैरासीद्युद्धं तयोः समम् । लक्ष्मीभृद्रक्षसोर्घोरं तृपृष्ठयुकंठयोः ॥ ११४ ॥
कर्मण्युपेतेऽभ्युदयं पुराणे । संप्रेरके सत्यतिदारुणांगे ॥

तस्योचितं प्राप्तफलं मनुष्याः । क्रियापवर्गप्रकृतं भजन्ते ॥ ११५ ॥
उदारसंरभवशं प्रपन्नाः । प्रारब्धकार्यार्थनियुक्तचित्ताः ॥
नरा न तीव्रं गणयन्ति शस्त्रं । न पावकं नैव रविं न वायुम् ॥ ११६ ॥
इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे रावणलक्ष्मणयुद्धवर्णनाभिधानं नाम चतुःसप्ततितमं पर्व ।

अथ पंचसप्ततितमं पर्व ।

खिन्नाभ्यां दीयते स्वादु जलं ताभ्यां सुशीतलम् । महातर्षाभिभूताभ्यामयं हि समरे विधिः १
अमृतोपममन्नं च क्षुधाग्लपनमीयुषोः । गोशीर्षचंदनं स्वेदसंगिनो हृदि कारणम् ॥ २ ॥
तालवृंतादिवातश्च हिमवारिकणं रणे । क्रियते तत्परैः कार्यं तथाऽन्यदपि पार्श्वगैः ॥ ३ ॥
यथा तयोस्तथाऽन्येषामपि स्वपरवर्गतः । इति कर्तव्यतासिद्धिः सकला प्रतिपद्यते ॥ ४ ॥
दशाहोऽतिगतस्तीव्रमेतयोर्युध्यमानयोः । बलिनोर्भगनिर्मुक्तचित्तयोरतिवीरयोः ॥ ५ ॥
रावणेन समं युद्धं लक्ष्मणस्य बभूव यत् । लक्ष्मणेन समं युद्धं रावणस्य बभूव यत् ॥ ६ ॥

यक्षकिंनरगंधर्वाप्सरसो विस्मयं गताः । सांधुशब्दविमिश्राणि पुष्पवर्षाणि चिक्षिपुः ॥ ७ ॥
 चंद्रवर्धननाम्नोथ विद्याधरजनप्रभोः । अष्टौ दुहितरो व्योम्नि विमानशिखरस्थिताः ॥ ८ ॥
 अप्रमत्तैर्महाशंकैः कृतरक्षमहत्तैः । पृष्टाः संगतिमेताभिरप्सरोभिः कुतूहलात् ॥ ९ ॥
 का यूयं देवताकारा भक्तिं लक्ष्मणसुंदरे । दधाना इव वर्त्तध्वे सुकुमारशरीरिकाः ॥ १० ॥
 सलज्जा इव ता ऊचुः श्रूयतां यदि कौतुकम् । वैदेहीवरणे पूर्वमस्माभिः सहितः पिता ॥ ११ ॥
 आसीद्गतः तदास्थानं राज्ञां कौतुकचोदितः । दृष्ट्वा च लक्ष्मणं तत्र ददावस्मै धियैव नः ॥ १२ ॥
 ततोऽधिगम्य मात्रातो वृत्तमैतन्निवेदितम् । दर्शनादेव चाऽऽरभ्य मनस्येष व्यवस्थितः ॥ १३ ॥
 सोऽयं महति संग्रामे वर्त्तते संशयावहे । भविष्यति कथं त्वेतदिति विद्यो न दुःखिताः ॥ १४ ॥
 अस्य मानवचंद्रस्य हृदयेशस्य या गतिः । लक्ष्मीधरकुमारस्य सैवास्माभिर्विनिश्चिता ॥ १५ ॥
 मनोहरस्वनं तासां श्रुत्वा तद्वचनं ततः । चक्षुरुर्द्धं नियुंजानो लक्ष्मणस्ता व्यलोकत ॥ १६ ॥
 तद्दर्शनात्परं प्राप्ताः प्रमोदं ताः सुकन्यकाः । सिद्धार्थः सर्वथा नाथ भवेत्युदगिरन् स्वनम् ॥ १७ ॥
 सिद्धार्थशब्दनात्तस्मात् स्मृत्वा विहसिताननः । अस्त्रं सिद्धार्थनामानं लक्ष्मणः कृतितां गतः १८
 स सिद्धार्थमहास्त्रेण क्षिप्रं विघ्नविनायकम् । अस्त्रमस्तगतं कृत्वा सुदीप्तं योद्गुमुद्यतः ॥ १९ ॥

गृह्णाति रावणो यद्यदस्त्रं शस्त्रविशारदः । छिन्नचित्ति लक्ष्मणस्तत्त्परमास्त्रविशारदः ॥ २० ॥
 ततः पतत्रिसंघातैरस्य पत्रीन्द्रकेतुना । सर्वा दिशः परिच्छिन्ना जीमूतैरिव भ्रूभृतः ॥ २१ ॥
 ततो भगवतीं विद्यां बहुरूपविधायिनीम् । प्रविश्य रक्षसामीशः समरक्रीडनं श्रितः ॥ २२ ॥
 लक्ष्मीधरशरैस्तीक्ष्णैः शिरो लंकापुरीप्रभोः । छिन्नं छिन्नमभ्रूद्भूयः श्रीमत्कुण्डलमंडितम् ॥ २३ ॥
 एकस्मिन् शिरसिच्छिन्ने शिरोद्वयमजायत । तयोरुत्कृत्तयोर्वृद्धिं शिरांसि द्विगुणां ययुः ॥ २४ ॥
 निकृत्ते बाहुयुग्मे च जज्ञे बाहुचतुष्टयम् । तस्मिन् छिन्ने ययौ वृद्धिं द्विगुणा बाहुसंततिः ॥ २५ ॥
 सहस्रैरुत्तमांगानां भुजानां चातिभूरिभिः । पद्मखंडैरगण्यैश्च ज्ञायते रावणो वृतः ॥ २६ ॥
 नभःकरिकराकारैः करैः केयूरभूषितैः । शिरोभिश्चाभवत्पूर्णं शस्त्ररत्नांशुर्पिजरम् ॥ २७ ॥
 शिरोग्राहसहस्रोग्रस्तुंगबाहुतरंगभृत् । अवर्द्धत महाभीमो राक्षसाधिपसागरः ॥ २८ ॥
 बाहुसौदामिनीदंडप्रचंडो घोरनिस्वनः । शिरःशिखरसंघातैर्ववृधे रावणांबुदः ॥ २९ ॥
 बाहुमस्तकसंघट्टनिःस्वनच्छत्रभूषणः । महासैन्यसमानोऽभूदेकोऽपि त्रिकुप्पतिः ॥ ३० ॥
 पुराऽनेकेन युद्धोऽहमधुनैकाकिनाऽमुना । युद्धे कथमितीवायं लक्ष्मणेन बहूकृतः ॥ ३१ ॥
 रत्नशस्त्रांशुसंघातकरजालप्रदीपितः । संजातो राक्षसाधीशो दह्यमानवनोपमः ॥ ३२ ॥

चक्रेषुशक्तिकुंतादिशस्त्रवर्षेण रावणः । शक्तप्रच्छादयितुं बाहुसहस्रैरपि लक्ष्मणम् ॥ ३३ ॥
 लक्ष्मणोऽपि परं क्रुद्धो विषादपरिवर्जितः । अर्कतुंडे शरैः शत्रुं प्रच्छादयितुमुद्यतः ॥ ३४ ॥
 एकं द्वे त्रीणि चत्वारि पंच षट् दश विंशतिः । शतं सहस्रमयुतं चिच्छेदारिशिरांसि सः ॥ ३५ ॥
 शिरःसहस्रसंछन्नं पतद्भिः सह बाहुभिः । सोल्कादंडं पतज्ज्योतिश्चक्रमासीदिवांबरम् ॥ ३६ ॥
 सबाहुमस्तकच्छन्ना रणक्षोणी निरन्तरम् । सनागभोगराजीव खंडशोभामधारयत् ॥ ३७ ॥
 समुत्पन्नं समुत्पन्नं शिरो बाहुकदम्बकम् । रक्षसो लक्ष्मणोच्छित्त कर्मेव मुनिपुंगवः ॥ ३८ ॥
 गलद्रुधिरधाराभिः संतताभिः समाकुलम् । वियत्संध्याविनिर्माणं समुद्रूतमिवापरम् ॥ ३९ ॥
 असंख्यातभुजः शत्रुर्लक्ष्मणेन द्विबाहुना । महानुभावयुक्तेन कृतो निष्फलविग्रहः ॥ ४० ॥
 निरुच्छ्वासाननः स्वेदबिन्दुजालचिताननः । सत्त्ववाताकुलस्वांगः संवृत्तो रावणः क्षणम् ॥ ४१ ॥
 तावच्छ्रेणिक निर्वृत्ते तस्मिन्संख्येऽतिरौरवे । स्वभावावस्थितो भूत्वा रावणः क्रोधदीपितः ॥ ४२ ॥
 युगावसानमध्याह्नसहस्रकिरणप्रभः । परपक्षक्षयक्षीबश्चकरत्नमर्चितयत् ॥ ४३ ॥
 अप्रमेयप्रभाजालं मुक्ताजालपरिष्कृतम् । स्वयं प्रभास्वरं दिव्यं वज्रतुंडं महाद्भुतम् ॥ ४४ ॥
 नानारत्नपरीतांगं दिव्यमालानुलेपनम् । अग्निप्राकारसंकाशं धारामंडलदीधितिम् ॥ ४५ ॥

वैदूर्यारसहस्त्रेण युक्तं दर्शनदुःसहम् । सदा वक्षसहस्त्रेण कृतरक्षं प्रयस्नतः ॥ ४६ ॥
महासंरंभसंबंधकृतांताननसन्निभम् । चिंतानंतरमेतस्य चक्रं सन्निहितं करे ॥ ४७ ॥
कृतस्तत्र प्रभास्त्रेण निष्प्रभो ज्योतिषां पतिः । चित्रार्पितरविच्छायमात्रशेषो व्यवस्थितः ॥ ४८ ॥
गंधर्वाऽप्सरसो विश्वा-वसुतंबुरुनारदाः । परित्यज्य रणप्रेक्षां गताः कापि विगीतिकाः ॥ ४९ ॥
मर्तव्यमिति निश्चित्य तथाप्यत्यंतधीरधीः । शत्रुं तथाविधं वीक्ष्य पद्मनाभानुजोऽवदत् ॥ ५० ॥
संगतेनामुना किं त्वं स्थितोऽस्यैव कदर्यवत् । शक्तिश्चेदस्ति ते काचित्प्रहरस्व नराधम ॥ ५१ ॥
इत्युक्तः परमं क्रुद्धो दन्तदष्टरदच्छदः । मंडलीकृतविस्फारिप्रभापटललोचनः ॥ ५२ ॥
धुब्धमेघकुलस्वानं प्रभ्रम्य सुमहाजवम् । चिक्षेप रावणश्चक्रं जनसंशयकारणम् ॥ ५३ ॥
दृष्ट्वाऽभिमुखमागच्छत्तदुत्पातार्कसंनिभम् । निवारयितुमुद्युक्तो वज्रास्यैर्लक्ष्मणः शरैः ॥ ५४ ॥
वज्रावर्त्तेन पद्माभो धनुषा वेगशालिना । हलेन चोग्रपात्रेण भ्राम्यते नाऽन्यबाहुना ॥ ५५ ॥
संभ्रमं परमं विभ्रत्सुग्रीवो गदया तदा । मंडलाग्रेण तीक्ष्णेन प्रभामंडलसुंदरः ॥ ५६ ॥
अरातिप्रतिकूलैर्न शूलेनासौ विभीषणः । उल्कामुद्गरलांगूलकनकाद्यैर्मस्तसुतः ॥ ५७ ॥
अंगदः पारदेनांगकुठारेणोरुतेजसा । शेषा अपि तथा शेषैः शस्त्रैः खेचरपुंगवाः ॥ ५८ ॥

एकीभूय समुद्युक्ता अपि जीवितनिःस्पृहाः । ते निवारयितुं शेकुर्न तत्त्रिदशपालितम् ॥ ५९ ॥
तेनाऽऽगत्य परीत्य त्रिविनयस्थितिरक्षकम् । सुखं शांतवपुः स्वैरं लक्ष्मणस्य करस्थितम् ॥ ६० ॥

माहात्म्यमेतत्सुसमासतस्ते । निवेदितं कर्तुं सुविस्मयस्य ॥

रामस्य नारायणसंगतस्य । महर्द्धिकं श्रेणिक ! लोकतुंगम् ॥ ६१ ॥

एकस्य पुण्योदयकालभाजः । संजायते नुः परमा विभूतिः ॥

पुण्यक्षयेऽन्यस्य विनाशयोग-श्चन्द्रोऽभ्युदेत्येति रविर्यथाऽस्तम् ॥ ६२ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे चक्ररत्नोत्पत्तिवर्णनं नाम पंचसप्ततितमं पर्व ।

अथ षट्सप्ततितमं पर्व ।

उत्पन्नचक्ररत्नं तं वीक्ष्य लक्ष्मणसुन्दरम् । हृष्टा विद्याधराधीशाश्चक्रुरित्यभिनन्दनम् ॥ १ ॥

ऊचुश्चासीत्समादिष्टः पुरा भगवता तदा । नाथेनानंतवीर्येण योऽष्टमः कृष्णतायुजान् ॥ २ ॥

ज्ञातो नारायणः सोऽयं चक्रपाणिर्महाद्युतिः । अत्युत्तमवपुःश्रीमान् न शक्यो बलवर्णने ॥ ३ ॥

अयं च बलदेवोऽसौ रथं यस्य वहंत्यमी । उद्वृत्तकेसरसटाः सिंहा भास्करभासुराः ॥ ४ ॥
नीतो मयमहादैत्यो येन वंदिग्रहं क्षणे । हलरत्नं करे यस्य भृशमेतद्विराजते ॥ ५ ॥
रामनाराणावेतौ तौ जातौ पुरुषोत्तमौ । पुण्यानुभावयोगेन परमप्रेमसंगतौ ॥ ६ ॥
लक्ष्मणस्य स्थितं पाणौ समालोक्य सुदर्शनम् । रक्षसामधिपश्चितायोगमेवमुपागतः ॥ ७ ॥
वंद्येनानंतवीर्येण दिव्यं यद्भाषितं तदा । ध्रुवं तदिदमायातं कर्मानिलसमीरितम् ॥ ८ ॥
यस्यातपत्रमालोक्य संत्रस्ता खेचराधिपाः । भंगं प्रापुर्महासैन्याः पर्यस्तच्छत्रकेतनाः ॥ ९ ॥
आकूपारपयोवासा हिमवद्विंध्यसुस्तना । दासीवाज्ञाकरी यस्य त्रिखंडवसुधाभवत् ॥ १० ॥
सोऽहं भूगोचरेणाजौ जेतुमालोचितः कथम् । कष्टेयं वर्त्ततेऽवस्था पश्यताद्भुतमीदृशम् ॥ ११ ॥
धिगिमां नृपतेर्लक्ष्मीं कुलटासमचेष्टिताम् । भक्तुमेकपदे पापान् त्यजंती चिरसंस्तुतान् ॥ १२ ॥
किंपाकफलवद्भोगा विपाकविरसा भृशम् । अनंतदुःखसंबंधकारिणः साधुगर्हिताः ॥ १३ ॥
भरताद्याः सधन्यास्ते पुरुषा भुवनोत्तमाः । चक्रांकं ये परिस्फीतं राज्यं कंटकवर्जितम् ॥ १४ ॥
विषमिश्रान्नवत्त्यक्त्वा जैनेन्द्रं व्रतमाश्रिताः । रत्नत्रयं समाराध्य प्रापुश्च परमं पदम् ॥ १५ ॥
मोहेन बलिनाऽत्यंतं संसारस्फीतिकारिणा । पराजितो वराकोऽहं धिङ्मामीदृशचेष्टितम् ॥ १६ ॥

उत्पन्नचक्ररत्नेन लक्ष्मणेनाथ रावणः । विभीषणास्यमालोक्य जगदे पुरुतेजसा ॥ १७ ॥
अद्यापि खगसंपूज्य समर्प्य जनकात्मजाम् । रामदेवप्रसादेन जीवामीति वचो वद ॥ १८ ॥
ततस्तथाविधैवेयं तव लक्ष्मीरवस्थिता । विधाय मानभंगं हि संतो यांति कृतार्थताम् ॥ १९ ॥
रावणेन ततोऽवोचि लक्ष्मणः स्मितकारिणा । अहो कारणनिर्मुक्तो गर्वः क्षुद्रस्य ते मुधा ॥ २० ॥
दर्शयाम्यद्य तेऽवस्थां यां तामनुभवाधम । अहं रावण एवाऽसौ स च त्वं धरणीधरः ॥ २१ ॥
लक्ष्मणेन ततोऽभाणि किमत्र बहुभाषितैः । सर्वथाऽहं समुत्पन्नो हंता नारायणस्तव ॥ २२ ॥
उक्तं तेन निजाकृताद्यदि नारायणायसे । इच्छामात्रात्सुरेन्द्रत्वं कस्मान्न प्रतिपद्यसे ॥ २३ ॥
निर्वासितस्य ते पित्रा दुःखिनो वनचारिणः । अपत्रपाविहीनस्य ज्ञाता केशवता मया ॥ २४ ॥
नारायणो भवाऽन्यो वा यत्ते मनसि वर्त्तते । विस्फूर्जितं करोत्येष तव भग्नमनोरथम् ॥ २५ ॥
अनेनात्मातचक्रेण किल त्वं कृतितां गतः । अथवा क्षुद्रजंतूनां खलेनाऽपि महोत्सवम् ॥ २६ ॥
सहामीभिः खगैः पापैः सचक्रं सहवाहनम् । पाताले त्वां नयाम्यद्य कथितेनापरेण किम् ॥ २७ ॥
एवमुक्तं समाकर्ष्य नवनारायणो रूषा । प्रभ्रम्य चक्रमुद्यम्य चिक्षेप प्रति रावणम् ॥ २८ ॥
वज्रप्रभवमेधौघघोरनिर्घोषभीषणम् । प्रलयार्कसमच्छायं तच्चक्रमभवत्तदा ॥ २९ ॥

हिरण्यकशिपुक्षिप्तं हरिणेव तदायुधम् । निवारयितुमुद्युक्तः संरब्धो रावणः शरैः ॥ ३० ॥
 भूयश्चंडेन दंडेन जविना पविना पुनः । तथाऽपि दौकते चक्रं वक्रं पुण्यपरिक्षये ॥ ३१ ॥
 चंद्रहासं समाकृष्य ततोऽभ्यर्णत्वमागतम् । जघान गहनोत्सर्पिस्फुलिगांचितपुष्करम् ॥ ३२ ॥
 स्थितस्याभिमुखस्यास्य राक्षसेन्द्रस्य शालिनः । तेन चक्रेण निर्भिन्नं वज्रसारमुरःस्थलम् ॥ ३३ ॥
 उत्पातवातसन्नुन्नम्रहांजनगिरिप्रभः । पपात रावणः क्षोण्यां पतिते पुण्यकर्मणि ॥ ३४ ॥
 रतेरिव पतिः सुप्तश्च्युतः स्वर्गादिवामरः । महीस्थितो रराजासौ संदष्टदशनच्छदः ॥ ३५ ॥
 स्वामिनं पतितं दृष्ट्वा सैन्यं सागरनिस्वनम् । शीर्णं वितानतां प्राप्तं पर्यस्तच्छत्रकैतुकम् ॥ ३६ ॥
 उत्सारय रथं देहि मार्गमश्वमितो नय । प्राप्तोऽयं पृष्ठतो हस्ती विमानं कुरु पार्श्वतः ॥ ३७ ॥
 पतितोऽयमहो नाथः कष्टं जातमनुत्तमम् । इत्यालापमलं भ्रांतं बलं तत्रैव विह्वलम् ॥ ३८ ॥
 अन्योन्यापूरणाशक्तान्महाभयविकंपितान् । दृष्ट्वा निःशरणानेताञ्जनान्यतितमस्तकान् ॥ ३९ ॥
 किष्किंधपतिवैदेहसमीरणसुतादयः । न भेतव्यं न भेतव्यमिति साधारमानयन् ॥ ४० ॥
 भ्रमितोपरिवस्त्रांतः पल्लवानां समंततः । सैन्यमाश्वासितं तेषां वाक्यैः कर्णरसायनैः ॥ ४१ ॥
 तथाविधां श्रियमनुभूय भूयसीं । कृताद्भुतां जगति समुद्रवारिते ॥

परिक्षये सति सुकृतस्य कर्मणः । खलामिमां प्रकृतिमितो दशाननः ॥ ४२ ॥
धिगीदृशीं श्रियमतिचंचलात्मिकां । विवर्जितां सुकृतसमागमाशया ॥
इति स्फुटं मनसि निधाय भो जना-स्तपोधना भवत रवेर्जितौजसः ॥ ४३ ॥
इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पञ्चपुराणे दशग्रीववधाभिधानं नाम षट्सप्ततितमं पर्व ।

अथ सप्तसप्ततितमं पर्व ।

सोदरं पतितं दृष्ट्वा महादुःखसमन्वितः । क्षुरिकायां करं चक्रे स्ववधाय विभीषणः ॥ १ ॥
वारयंती वधं तस्य निश्चेष्टीकृतविग्रहा । सूच्छां कालं कियंतं च चकारोपकृतिं पराम् ॥ २ ॥
लब्धसंज्ञो जिघांसुः स्वं तापं दुःसहमुद्रहन् । रामेण विधुतः कृच्छ्रादुत्तीर्य निजतो रथात् ॥ ३ ॥
त्यक्त्वास्त्रकवचो भूम्यां पुनर्मूर्च्छामुपागतः । प्रतिबुद्धः पुनश्चक्रे विलापं करुणाकरम् ॥ ४ ॥
हा भ्रातः करुणोदार शूर संश्रितवत्सल । मनोहर कथं प्राप्तोऽस्यवस्थामिति पापिकाम् ॥ ५ ॥
किं तम्मद्वचनं नाथ गद्यमानं हितं परम् । न मानितं यतो युद्धे वीक्षे त्वां चक्रताडितम् ॥ ६ ॥

कष्टं भूमितले देव विद्याधरमहेश्वर । कथं सुप्तोऽसि लंकेश भोगदुर्लेलितात्मकः ॥ ७ ॥
 उत्तिष्ठ देहि मे वाक्यं चारुवाक्यगुणाकर । साधारय कृपाधार मग्नं मां शोकसागरे ॥ ८ ॥
 एतस्मिन्नंतरे ज्ञातं दशानननिपातनम् । क्षुब्धमंतःपुरं शोकमहाकल्लोलसंकुलम् ॥ ९ ॥
 सर्वाश्च वनिता वाष्पधारासिक्तमहीतलाः । रणक्षोणीं समाजग्मुर्मुहुः प्रस्खलितक्रमाः ॥ १० ॥
 तं चूडामणिसंकाशं क्षितेरालोक्य सुंदरम् । निश्चेतनं पतिं नार्यो निपेतुरतिवेगतः ॥ ११ ॥
 रंभा चंद्रानना चंद्रमंडलाब्जवरोर्वशी । मंदोदरी महादेवी सुंदरी कमलानना ॥ १२ ॥
 रूपिणी रुक्मिणी शीला रत्नमाला तनूदरी । श्रीकांता श्रीमती भद्रा कनकाभा मृगावती १३
 श्रीमाला मानवी लक्ष्मीरानंदानंगसुंदरी । वसुंधरा तडिन्माला पद्मा पद्मावती सुखा ॥ १४ ॥
 देवी पद्मावती कांतिः प्रीतिः संध्यावली शुभा । प्रभावती मनोवेगा रतिकांता मनोवती ॥ १५ ॥
 अष्टादशैवमादीनां सहस्राणि सुयोषिताम् । परिवार्य पतिं चक्रुराक्रंदं सुमहाशुचा ॥ १६ ॥
 काश्चिन्मोहं गताः सत्यः सिक्ताश्चंदनवारिणा । समुत्प्लुतमृणालानां पद्मिनीनां श्रियं दधुः १७
 आश्लिष्टदयिताः काश्चिद्गाढं मूर्च्छामुपागताः । अंजनाद्रिसमासक्तसंध्यारेखाद्युतिं दधुः ॥ १८ ॥
 निर्व्यूढमूर्च्छनाः काश्चिदुरस्ताडनचंचलाः । घनाघनसमासंगितडिन्मालाकृतिं श्रिताः ॥ १९ ॥

विधाय वदनांभोजं काचिदंके सुविह्वला । वक्षःस्थलपरामर्शकारिणी मूर्च्छिता मुहुः ॥ २० ॥
हा हा नाथ गतः कासि त्यक्त्वा मामतिकातराम् । कथं नाऽपेक्षसे दुःखनिमग्नं जनमात्मनः २१
स त्वं सत्वयुतः कांतिमंडनः परमद्युतिः । विभूत्या शक्रसंकाशो मानी भरतभूपतिः ॥ २२ ॥
प्रधानपुरुषो भूत्वा महाराज मनोरमः । किमर्थं स्वपिषि क्षोण्यां विद्याधरमहेश्वरः ॥ २३ ॥
उत्तिष्ठ कांत कारुण्य-पर स्वजनवत्सल । अमृतप्रतिमं वाक्यं यच्छैकमपि सुंदरम् ॥ २४ ॥
अपराधविमुक्तानामस्माकं सक्तचेतसाम् । प्राणेश्वर किमित्येवं स्थितस्त्वं क्रोपसंगतः ॥ २५ ॥
परिहासकथासक्तं दंतज्योत्स्नामनोहरम् । वदनेदुमिमं नाथ सकृद्द्वारय पूर्ववत् ॥ २६ ॥
वरांगनापरिक्रीडास्थानेस्मिन्नपि सुंदरे । वक्षःस्थले कथं न्यस्तं पदं ते चक्रधारया ॥ २७ ॥
बंधूकपुष्पसंकाशस्तवायं दशनच्छदः । नर्मोत्तरप्रदानाय कथं स्फुरति नाधुना ॥ २८ ॥
प्रसीद न चिरं क्रोपः सेवितो जातुचिच्चया । प्रत्युतास्माकमेवत्वमकरोः सान्त्वनं पुरा ॥ २९ ॥
उदपाद्येष यस्त्वत्तः कल्पलोकात्परिच्युतः । बंधने मेघवाहोऽसौ दुःखमास्ते तथैन्द्रजित् ॥ ३० ॥
विधाय सुकृतज्ञेन वीरेण गुणशालिना । पद्माभेन सह प्रीतिं भ्रातृपुत्रौ विमोचय ॥ ३१ ॥
जीवितेश समुत्तिष्ठ प्रयच्छ वचनं प्रियम् । सुचिरं देव किं शेषे विधत्स्व नृपतेः क्रियाम् ॥ ३२ ॥

विरहाग्निप्रदीप्तानि भृशं सुंदरविभ्रम । कांत विध्यापयांगानि प्रसीद प्रणथिप्रिय ॥ ३३ ॥
 अवस्थामेतिकां प्राप्तमिदं वदनपंकजम् । प्रियस्य हृदयालोक्य दीर्यते शतधा न किम् ॥ ३४ ॥
 वज्रसारमिदं नूनं हृदयं दुःखभाजनम् । ज्ञात्वापि यत्तवावस्थाभिमां तिष्ठति निर्दयम् ॥ ३५ ॥
 विधे किं कृतमस्माभिर्भवतः सुंदरेतरम् । विहितं येन कर्मेदं त्वया निर्दय दुष्करम् ॥ ३६ ॥
 समालिंगनमात्रेण दूरं निर्धूय मानकम् । परस्परार्पणस्वादु नाथ यन्मधु सेवितम् ॥ ३७ ॥
 यच्चान्यत्प्रमदागोत्रग्रहणस्खलिते सति । कांचीगुणेन नीतोऽसि बहुशो बंधनं प्रियम् ॥ ३८ ॥
 वतंसेंदीवराघातात्कोपप्रस्फुरिताधरम् । प्रापितोऽसि प्रभो यच्च किंजल्कोच्चञ्चसितालिकम् ॥ ३९ ॥
 प्रेमकोपविनाशाय यच्चातिप्रियवादिना । कृतं पादारपणं मूर्ध्नि हृदयद्रवकारणम् ॥ ४० ॥
 यानि चात्यंतरम्याणि रतानि परमेश्वर । कांत चाटुसमेतानि सेवितानि यथेप्सितम् ॥ ४१ ॥
 परमानंदकारीणि तदेतानि मनोहर । अधुना स्मर्यमाणानि दहन्ति हृदये भृशम् ॥ ४२ ॥
 कुरु प्रसादमुत्तिष्ठ पादावेषा नमामि ते । न हि प्रियजने कोपः सुचिरं नाथ शोभते ॥ ४३ ॥
 एवं रावणपत्नीनां श्रुत्वापि परिदेवनम् । कस्य न प्राणिनः प्राप्तं हृदयं द्रवतामलम् ॥ ४४ ॥
 अथ पद्माभसौमित्री साकं खेचरपुंगवैः । स्नेहगर्भं परिष्वज्य वाष्पापूरितलोचनौ ॥ ४५ ॥

ऊचतुः करुणोद्युक्तौ परिसांस्वनकोविदौ । विभीषणमिदं वाक्यं लोकवृत्तांतपंडितौ ॥ ४६ ॥
 राजन्नलं रुदिस्त्रैवं विषादमधुना त्यज । जानास्येव ननु व्यक्तं कर्मणामिति चेष्टितम् ॥ ४७ ॥
 पूर्वकर्मानुभावेन प्रमादं भजतां नृणाम् । प्राप्तव्यं जायतेऽवश्यं तत्र शोकस्य कः क्रमः ॥ ४८ ॥
 प्रवर्त्तते यदाऽकार्ये जनो ननु तदैव सः । मृतश्चिरं मृते तस्मिन् किं शोकः क्रियतेऽधुना ॥ ४९ ॥
 यः सदा परमप्रीत्या हिताय जगतो रतः । समाहितमतिर्बाहं प्रजाकर्मणि पंडितः ॥ ५० ॥
 सर्वशास्त्रार्थसंबोधक्षालितात्मापि रावणः । मोहेन बलिना नीतोऽवस्थामेतां सुदारुणाम् ॥ ५१ ॥
 असौ विनाशमतेन प्रकारेणानुभूतवान् । नूनं विनाशकाले हि नृणां ध्वांतायते मतिः ॥ ५२ ॥
 रामीयवचनस्यांति प्रभामंडलपंडितः । जगाद वचनं विभ्रन्माधुर्यं परमोत्कटम् ॥ ५३ ॥
 विभीषण रणे भीमे युध्यमानो महामनाः । मृत्युना वीरयोगेन रावणः स्वस्थितिं श्रितः ॥ ५४ ॥
 किं तस्य पतितं यस्य मानो न पतितः प्रभोः । नन्वत्यंतमसौ धन्यो योऽसूनप्रत्यर्थमुंचत ॥ ५५ ॥
 महासत्त्वस्य वीरस्य शोच्यं तस्य न विद्यते । शत्रुंदमसमा लोके शोच्याः पार्थिवगोत्रजाः ५६
 लक्ष्मीहरिध्वजो दूतो बभूवाक्षपुरे नृपः । अरिंदम इति ख्यातः पुरंदरसमश्रिया ॥ ५७ ॥
 स जित्वा शत्रुसंघातं नानादेशव्यवस्थितम् । प्रत्यागच्छन्निजं स्थानं देवीदर्शनकांक्षया ॥ ५८ ॥

परमोत्कंठया युक्तः केतुतोरणमंडितम् । पुरं विवेश सोऽकस्मादश्वैर्मानसगचरैः ॥ ५९ ॥
 स्वं गृहं संस्कृतं दृष्ट्वा भूषितां च स्वसुंदरीम् । अपृच्छद्विदितोऽहं ते कथमेतीत्यवेदितम् ॥ ६० ॥
 सा जगौ मुनिमुख्येन नाथ कीर्त्तिधरेण मे । अवधिज्ञानिना शिष्टं पृष्टेनैतेन पारणाम् ॥ ६१ ॥
 अवोचदीर्क्षया युक्तो गत्वाऽसौ मुनिपुंगवम् । यदि त्वं वेत्सि तच्चितां मदीयां मम बोधय ॥ ६२ ॥
 मुनिना गदितं चित्ते त्वयेदं विनिवेशितम् । यथा किल कथं मृत्युः कदा वा मे भविष्यति ६३
 स त्वमस्माद्दिनादह्नि सप्तमे वज्रताडितः । मृत्वा भविष्यसि स्वस्मिन् कीटो विद्भवने महान् ६४
 ततः प्रीतिकराभिख्यमागत्य तनयं जगौ । त्वयाऽहं विद्गृहे जातो हंतव्यं स्थूलकीटकः ॥ ६५ ॥
 तथाभूतं स दृष्ट्वा तं तनयं हंतुमुद्यतम् । विद्मध्यमविशद्दूरं मृत्युभीतिपरिद्रुतः ॥ ६६ ॥
 मुनिं प्रीतिकरो गत्वा पप्रच्छ भगवन् कुतः । संदिश्य मार्गमाणोऽसौ कीटो दूरं पलायते ॥ ६७ ॥
 उवाच वचनं साधुर्विषादमिह मा कृथाः । योनिं यामश्नुते जंतुस्तत्रैव रतिमेति सः ॥ ६८ ॥
 आत्मनस्तत्कुरु श्रेयो मुच्यसे येन किल्बिषात् । ननु स्वकृतसंप्राप्तिप्रवणाः सर्वदेहिनः ॥ ६९ ॥
 एवं भवस्थितिं ज्ञात्वा परमासुखकारिणीम् । प्रीतिकरो महायोगी बभूव विगतस्पृहः ॥ ७० ॥
 एवं ते विविधा विभीषण न किं ज्ञाता जगत्संस्थिति—

र्यच्छूरं कृतनिश्चयं विधिवशान्नारायणेनाहतम् ॥
संग्रामेऽभिमुखं प्रधानपुरुषं शोचस्यहो रावणं ।
स्वार्थे संप्रति यच्छ चित्तममुना शोकेन किं कारणम् ॥ ७१ ॥
श्रुत्वेमां प्रतिबोधदानकुशलां चित्रस्वभावान्त्रितां ।
सत्प्रीतिकरसंयतस्य चरितप्रोत्कीर्त्तनीयां कथाम् ॥
सर्वैः खेचरपुंगवैरभिहितैः साधूदितं साध्विति ।
भ्रष्टः शुक्तिमिराद्विभीषणरविलोकोत्तराचारवित् ॥ ७२ ॥
इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे प्रीतिकरोपाख्यानं नाम सप्तसप्ततितमं पर्व ।

अथाष्टसप्ततितमं पर्व ।

ततो हलधरोऽवोचत्कर्त्तव्यं किमतः परम् । मरणांतानि वैराणि जायंते हि विपश्चिताम् ॥ १ ॥
परलोके गतस्यातो लंकेशस्योत्तमं वपुः । महानरस्य संस्कारं प्रापयामः सुखैधितम् ॥ २ ॥

तत्राभिनन्दिते वाक्ये विभीषणसमन्वितौ । बलनारायणौ साकं शेषैस्तां ककुभं श्रितौ ॥ ३ ॥
यत्र मंदोदरी शोकविह्वला कुररीसमम् । योषित्सहस्रमध्यस्था विरौति करुणावहम् ॥ ४ ॥
अवतीर्य महानागात्सच्चरं बलकेशवौ । मंदोदरीमुपायातौ साकं खेचरपुंगवैः ॥ ५ ॥
दृष्ट्वा तौ सुतरां नार्यो रुरुदुर्मुक्तकण्ठकम् । विरुग्रत्नवलया वसुधापांशुधूसराः ॥ ६ ॥
मंदादर्या समं सर्वमंगनानिवहं बलः । वाग्भिश्चित्राभिरानिन्ये समाश्वासं विचक्षणः ॥ ७ ॥
कर्पूरागुरुगोशीर्षचंदनादिभिरुत्तमैः । संस्कार्य रावणं याताः सर्वे पद्मसरौ महत् ॥ ८ ॥
उपविश्य सरस्तीरे पद्मेनोक्तं सुचेतसा । कुंभादयो विमुच्यंतां सामंतैः सहिता इति ॥ ९ ॥
खेचरेशैस्ततः कैश्चिदुक्तं ते क्रूरमानसाः । हन्यंतां वैरिणो यद्वन्निग्रयंतां बंधने स्वयम् ॥ १० ॥
बलदेवो जगौ भूयः क्षात्रं नेदं विचेष्टितम् । प्रसिद्धा वा न विज्ञाता भवद्भिः किमियं स्थितिः ॥
सुप्तवद्धनतत्रस्तदंतदष्टादयो भटाः । न हंतव्या इति क्षात्रो धर्मो जगति राजते ॥ १२ ॥
एवमस्त्विति सन्नद्धास्तानानेतुं महाभटाः । नानाऽऽयुधधरा जग्मुः स्वाम्यादेशपरायणाः ॥ १३ ॥
इन्द्रजित्कुंभकर्णश्च मारीचो धनवाहनः । तथा मंयमहादैत्यप्रमुखाः खेचरोत्तमाः ॥ १४ ॥
पूरिता निगडैः स्थूलैरमी खणखणायितैः । प्रमादरहितैः शूरैरानीयंते समाहितैः ॥ १५ ॥

विलोक्यानीयमानांस्तान्दिङ्मतङ्गजसन्निभान् । जजल्पुः क्रपथः स्वैरं संहतिस्थाः परस्परम् १६
 प्रज्वलन्तीं चितां वीक्ष्य रावणीयां रुषं यदि । प्रयातीन्द्रजितो यातु कुम्भकर्णनृपोऽपि वा ॥ १७ ॥
 अनयोरेककस्यापि ततो विकृतिमीयुषः । कः समर्थः पुरः ख्यातुं कपिध्वजबले नृपः ॥ १८ ॥
 यो यत्रावस्थितस्तस्मात्स्थानादुद्याति नैव सः । अनयोर्हि बलं दृष्टमेतैः संग्राममूर्द्धनि ॥ १९ ॥
 भामंडलेन चात्मीया गदिता भटपुंगवाः । यथा नाद्यापि विश्रंभो विधातव्यो विभीषणे ॥ २० ॥
 कदाचित्स्वजनानेतात्प्राप्य निर्धूतबंधनान् । भ्रातृदुःखानुतप्तस्य जायतेऽस्य विकारिता ॥ २१ ॥
 इत्युद्भूतसमाशंकैर्वैदेहादिभिरावृताः । नीयन्ते कुम्भकर्णाद्या बलनारायणांतिकम् ॥ २२ ॥
 रागद्वेषविनिर्मुक्ता मनसा मुनितां गताः । धरणीं सौम्यया दृष्ट्या वीक्षमाणाः शुभाननाः २३
 संसारे सारगंधोऽपि न कश्चिदिह विद्यते । धर्म एको महाबंधुः सारः सर्वशरीरिणाम् ॥ २४ ॥
 विमोक्षं यदि नामास्मात्प्राप्स्यामो बंधनाद्वयम् । पारणां पाणिमात्रेण करिष्यामो निरंबराः २५
 प्रतिज्ञामेवमारूढा रामस्यांतिकमाश्रिताः । विभीषणं समाजग्मुः कुम्भकर्णादयो नृपाः ॥ २६ ॥
 वृत्ते यथायथं तत्र दुःखसंभाषणेऽगदन् । प्रशांताः कुम्भकर्णाद्या बलनारायणाविति ॥ २७ ॥
 अहो वः परमं धैर्यं गांभीर्यं चेष्टितं बलम् । सुरैरप्यजयो नीतो मृत्युं मद्राक्षसाधिपः ॥ २८ ॥

परं कृतापकारोऽपि मानी निर्व्यूढभाषितः । अत्युन्नतगुणः शत्रुः श्लाघनीयो विपश्चिताम् ॥२९॥
परिसांत्व्य ततश्चक्री वचनैर्हृदयंगमैः । जगाद् पूर्ववद्युयं भोगैस्तिष्ठत संगताः ॥ ३० ॥
गदितं तैरलं भोगैरस्माकं विषदारुणैः । महामोहावहैर्भीमैः सुमहादुःखदायिभिः ॥ ३१ ॥
उपायाः संति तेनैव यैर्न ते कृतसांत्वनाः । तथापि भोगसंबंधं प्रतीयुर्न मनस्विनः ॥ ३२ ॥
नारायणे तथा लग्ने स्वयं हलधरेऽपि च । दृष्टिर्भोगे पराचीना तेषामासीद्रवाविव ॥ ३३ ॥
भिन्नांजनदलच्छाये तस्मिन् सुसरसो जले । अबंधनैरिमैः साकं स्नाताः सर्वे सुर्गधिनि ॥ ३४ ॥
राजीवसरसस्तस्मादुत्तीर्यानुक्रमेण च । यथा स्वं निलयं जग्मुः कपयो राक्षसास्तथा ॥ ३५ ॥
सरसोऽस्य तटे रम्ये खेचरा बद्धमंडलाः । केचिच्छूरकथां चक्रुर्विस्मयव्याप्तमानसाः ॥ ३६ ॥
ददुः केचिद्गुपालंभं दैवस्य क्रूरकर्मणः । मुमुचुः केचिदस्त्राणि संततानि स्वनोऽङ्घ्रितम् ॥ ३७ ॥
आपूर्यमाणचेतस्का गुणैः स्मृतिपथं गतैः । रावणीयैर्जनाः केचिद्गुरुदुर्मुक्तकण्ठकम् ॥ ३८ ॥
चित्रतां कर्मणां केचिदवोचन्नतिसंकटाम् । अन्ये संसारकांतारं निनिंदुरतिदुस्तरम् ॥ ३९ ॥
केचिद्भोगेषु विद्वेषं परमं समुपागताः । राजलक्ष्मीं चलां केचिदमन्यंत निर्भयकाम् ॥ ४० ॥
गतिरेषैव वीराणामिति केचिद्ब्रभाषिरे । अकार्यगर्हणं केचिच्चक्रुरुत्तमबुद्धयः ॥ ४१ ॥

रावणस्य कथां केचिदभजन् गर्वशालिनीम् । केचित्पद्मगुणानूचुः शक्तिं केचिच्च लाक्ष्मणीम् ॥४२॥
केचिद्रलममृष्यन्तो मंदकंपितमस्तकाः । सुकृतस्य फलं वीराः शशंसुः स्वच्छचेतसः ॥ ४३ ॥
गृहे गृहे तदा सर्वाः क्रियाः प्राप्ताः परिक्षयम् । प्रावर्त्तत कथा एव शिगूनामपि केवलाः ॥४४॥
लंकायां सर्वलोकस्य वाष्पदुर्दिनकारिणः । शोकेनैव व्यलीयंत महता कुट्टिमान्यपि ॥ ४५ ॥
शेषभूतव्यपौहेन जलात्मकमिवाभवत् । नयनेभ्यः प्रवृत्तेन वारिणा भुवनं तदा ॥ ४६ ॥
हृदयेषु पदं चकुस्तापाः परमदुःसहाः । नेत्रवारिप्रवाहेभ्यो भीता इव समंततः ॥ ४७ ॥
धिकृधिकष्टमहो हा ही किमिदं जातमद्भुतम् । एवं निर्जग्मुरालापा जनेभ्यो वाष्पसंगताः ॥४८॥
भूमिशय्यासु मौनेन केचिन्नियमिताननाः । निष्कंपविग्रहास्तस्थुः पुस्तकर्मगता इव ॥ ४९ ॥
बभञ्जुः केचिदस्त्राणि चिक्षिपुर्भूषणानि च । रमणीवदनांभोजदृष्टिद्वेषमुपागताः ॥ ५० ॥
उष्णैर्निश्वासवातूलैर्द्राधिष्ठैः कलुषैरलम् । अमुंचदिव तद्दुःखं प्रारोहान्विरलेतरान् ॥ ५१ ॥
केचित्संसारभावेभ्यो निर्वेदं परमागतः । चक्रुर्नैरंबर्रीं दीक्षां मानसे जिनभाषिताम् ॥ ५२ ॥
अथ तस्य दिनस्यांते महासंघसमन्वितः । अप्रमेयबलः ख्यातो लंकां प्राप्तो मुनीश्वरः ॥ ५३ ॥
रावणे जीवति प्राप्तो यदि स्यात्स महामुनिः । लक्ष्मणेन समं प्रीतिर्जाता स्यात्तस्य पुष्पला ५४

तिष्ठति मुनयो यस्मिन्देशे परमलब्धयः । तथा केवलिनस्तत्र योजनानां शतद्वयम् ॥ ५५ ॥
 पृथिवी स्वर्गसंकाशा जायते निरुपद्रवा । वैरानुबंधमुक्ताश्च भवंति निकटे नृपाः ॥ ५६ ॥
 अमूर्त्तत्वं यथा व्योम्नश्चलत्वमनिलस्य च । महामुनेर्निसर्गेण लोकस्याह्लादनं तथा ॥ ५७ ॥
 अनेकाद्भुतसंपन्नैर्मुनिभिः स समावृतः । यथाऽऽगतस्तथा वक्तुं केन श्रेणिक शक्यते ॥ ५८ ॥
 सुवर्णकुंभसंकाशसंयतद्वर्चा स संगतः । आगत्याऽऽवासितो धीमानुद्याने कुसुमायुधे ॥ ५९ ॥
 षट्पंचाशत्सहस्रैस्तु खेचरैर्मुनिभिः परैः । रेजे तत्र समासीनो ग्रहैर्विधुरिवाऽऽवृतः ॥ ६० ॥
 शुक्लध्यानप्रवृत्तस्य सद्विविक्ते शिलातले । तस्यामेव समुत्पन्नं शर्वर्यां तस्य केवलम् ॥ ६१ ॥
 तस्यातिशयसंबंधं कीर्त्यमानं मनोहरम् । शृणु श्रेणिक ! पापस्य नोदनं परमाद्भुतम् ॥ ६२ ॥

अर्थं मुनिवृषभं तथाऽनंतसत्त्वं मृगेन्द्रासने सन्निविष्टं भ्रुवोऽधोनिवासाः मरुन्नागविद्यु-
 त्सुर्पर्णादयो विंशतेरर्धभेदा । तथा षोडशार्द्धप्रकाराः स्मृता व्यंतराः किंनराद्याः सहस्रांशु-
 चंद्रग्रहाद्याश्च पंचप्रकारान्विता ज्योतिराख्या, द्विरष्टप्रकाराश्च कल्पालयाः ख्यातसौधर्मना-
 मादयो धातकीखंडवास्ये समुद्भूतकालोत्सवे स्फीतपूजां सुमेरोः शिरस्युत्तमे देवदेवं जिनेंद्रं

१ भुजंगप्रयातच्छन्दोमयोऽयं भागः ।

शुभै रत्नधात्विद्रकुम्भैः सुभक्त्याभिषिच्य प्रणुत्य, प्रगीर्भिः पुनर्मातुरंके सुखं स्थापयित्वा प्रभुं बालकं बालकर्मप्रमुक्तं प्रवद्य प्रहृष्टा विधायोचितं वस्तुकृत्यं परावर्त्तमानाः, समालोक्य तस्याभिजग्मुः समीपं, प्रभावानुकृष्टाः प्रवरविमानानि केचित्समानानि रत्नोरुदामानि दीप्तांशु-
बिंबप्रकाशानि देवाः समारूढवंतोऽत्र केचिच्च शंखप्रतीकाशसद्राजहंसाश्रिताः केचिदुद्दामदान प्रसेकातिसद्रंधसंबंधसंभ्रान्तगुंजत्षडंघ्रि—प्रहृष्टोरुचक्रातिनीलप्रभाजालकोच्छ्वासिगंडस्थलानेक-
पाधीशपृष्ठाधिरूढास्तथा बालचंद्राभदंष्ट्राकरालाननव्याघ्रसिंहादिवाहाधिरूढा मुनेरंतिकं प्रस्थिता-
श्चारुचित्ताः पटुपटहमृदंगंगंभीरभेरीनिनादैः कणद्वंशवीणासु मुंदैज्जणज्जर्झरीकैः, स्वनद्भूरिशंखै-
र्महामेघसंघातनिर्घोषमंद्रध्वनिं दुंदुभित्रातरम्यैर्मनोहारिदेवांगनागीतकांतैर्नभोमंडलं व्याप्तमासी
त्तदा प्रतिभयतमसि प्रभाचक्रमालोक्य तत्रार्द्धरात्रेविमानस्थरत्नादिजातं निशम्य ध्वनिं
दुंदुभीनां च तारां समुद्विग्नचित्तोऽभवद्राघवो लक्ष्मणश्च क्षणं तद्विदित्वा यथावत्पुनस्तुष्टिमेतौ ।
उदधिरिव कपिध्वजानां बलं क्षुभ्यते राक्षसानां तथैवोर्जितं भक्तितस्ते च विद्याधराः पद्मनारा-
यणाद्याश्च सन्मानवाः सद्द्विपेन्द्राधिरूढास्तथा भानुकर्णेन्द्रजिन्मेघवाहादयो गंतुमभ्युद्यताः रथ
वरतुरगान् समारूढ्य शुभ्रातपत्रध्वजप्रौढहंसाबलीशोभनप्रोल्लसच्चामराटोपयुक्ता नभश्छादयंत-

समीपीवभूवुः । प्रसूनायुधोद्यानमिन्द्रा इवोदारसंमोदगंधर्वयक्षाप्सरःसंघसंसेविता वाहनेभ्योऽव-
तीर्थाधिनिर्मुक्तकेत्वादिपत्रादियोगाः समागत्य योगीन्द्रमभ्यर्च्य पादारविन्दद्वयं संविधाय प्रणामं
प्रभक्त्या परिष्टुत्य सत्स्तोत्रमंत्रप्रगाढैर्वचोभिर्यथार्हं क्षितौ संनिविश्य स्थिता धर्मशुश्रूषया युक्त-
चित्ताः सुखं शुश्रुवुर्धर्ममेवं मुनीन्द्रास्यतो निर्गतम् । गतय इव चतस्रो भवे यासु नानामहादुःख-
चक्राधिरूढाः सदा देहिनः पर्यटन्त्यष्टकर्मावनद्धाः शुभं चाशुभं च स्वयं कर्म कुर्वन्ति रौद्रार्त-
युक्ताः महामोहनीयेन तस्मिन्नरा बुद्धियुक्ताः कृता ये सदा प्राणिघातैरसत्यैः परद्रव्यहारैः पर-
स्त्रीपरिष्वंगरागैः प्रमाणप्रहीणार्थसंगैर्महालोभसंवर्द्धितैर्याति योगं कुकर्माभिनुन्नास्तके मृत्युमाप्य
प्रपद्यन्त्यधस्तान्महीरत्नप्रभाशर्करावालुकापंकधूमप्रभाध्वांतभातिप्रकृष्टांधकाराभिधास्ताश्च नित्यं
महाध्वांतयुक्ताः सुदुर्गंधवीभत्सदुःप्रेक्ष्यदुःस्पर्शरूपा महादारुणास्तप्तलोहोपमक्षमातलाः क्रंदना-
क्रोशनत्रासनैराकुला यत्र ते नारकाः पापबंधेन दुष्कर्मणा सर्वकालं महातीव्रदुःखामनेका-
र्णवोपम्यबंधस्थितिं प्राप्नुवंतीदमेवं विदित्वा बुधाः पापबंधादतिद्विष्टचित्ता रमध्वं सुधर्मं व्रत-
नियमविनाकृताश्च स्वभावार्जवाद्यैर्गुणैरचिताः कैचिदायांति मानुष्यमन्ये तपोभिर्विचित्रैः सुराणां
निवासं तत्तक्ष्युताः प्राप्य भूयो मनुष्यत्वमुत्सृष्टधर्माभिलाषा जना ये भवंत्येतके श्रेयसा विप्र-

मुक्ताः पुनर्जन्ममृत्युद्गुमोदारकांतरमध्ये भ्रमंत्युग्रदुःखाहताशाः । अथातोऽपरे भव्यधर्मस्थिताः प्राणिनो देवदेवस्य वाग्भिर्भृशं भाविताः सिद्धिमार्गानुसारेण शीलेन सत्येन शौचेन सम्यक्तपो-दर्शनज्ञानचारित्रयोगेन चात्युत्कटाः येन ये यावदष्टप्रकारस्य कुर्वन्ति निर्नाशनं कर्मणस्तावदु-त्तुंग भूत्यन्विताः स्वर्भवानां भवंत्युत्तमाः स्वामिनस्तत्र चांभोधितुल्यान्प्रभूताननेकप्रभेदान्समा-साद्य सौख्यं ततः प्रच्युता धर्मशेषस्य लब्ध्वा फलं स्फीतभोगान् श्रियं प्राप्य बोधिं परि-त्यज्य राज्यादिकं जैनलिंगं समादाय कृत्वा तपोऽत्यंतघोरं समुत्पाद्य सद्ब्रह्मानिनः केवलज्ञान-मायुःक्षये कृत्स्नकर्मप्रमुक्ता भवंतस्त्रिलोकाग्रमारुह्य सिद्धा अनंतं शिवं सौख्यमात्मस्वभावं परिप्राप्नुवंत्युत्तमम् ॥

अथेन्द्रजिद्वारिदवाहनाभ्यां । पृष्टः स्वपूर्वं जननं मुनीन्द्रः ॥

उवाच कौशांघ्यभिधानपुर्यां । आतृद्वयं निःस्वकुलीनमासीत् ॥ ६३ ॥

आद्योऽत्र नाम्ना 'प्रथमो' द्वितीयः । प्रकीर्तितः 'पश्चिम' नामधेयः ॥

अथाऽन्यदा तां भवदत्तनामा । पुरीं प्रयातो विहरन् भदन्तः ॥ ६४ ॥

श्रुत्वाऽस्य पार्श्वे विनयेन धर्मं । तौ आतरौ क्षुल्लकरूपमेतौ ॥

मुनिं च तं द्रष्टुमितो नगर्या—स्तस्याः पतिः सद्युतिरिन्द्रनामा ॥ ६५ ॥
उपेक्षयैवाऽऽदरकार्यमुक्तः । स्थितः समालोक्य मुनिर्मनीषी ॥
मिथ्या यतो दर्शनमस्य राज्ञो । विज्ञातमेतेन तदानुपायम् ॥ ६६ ॥
श्रेष्ठीति नंदीति जिनेन्द्रभक्त—स्ततः पुरो द्रष्टुमितो भदन्तम् ॥
तस्यादरो राजसमस्य भूत्या । कृतोऽनगारेण यथाभिधानम् ॥ ६७ ॥
तमादृतं वीक्ष्य मुनीश्वरेण । निदानमावाध्यत पश्चिमेन ॥
भवाम्यहं नंदिसुतो यथेति । धर्मं तदर्थं च कुधीरकार्षीत् ॥ ६८ ॥
स बोध्यमानोऽप्यनिवृत्तचित्तो । मृतो निदानग्रहदूषितात्मा ॥
सुतोऽभवन्नंदिन इंदुमुख्यां । सुयोषिति श्लाघ्यगुणान्वितायाम् ॥ ६९ ॥
गर्भस्य एवाऽत्र महीपतीनां । स्थानेषु लिंगानि बहून्यभूवन् ॥
एतस्य राज्योद्भवसूचनानि । प्राकारपातप्रभृतीनि सद्यः ॥ ७० ॥
ज्ञात्वा नृपास्तं विविधैर्निमित्तै—र्महानरं भाविनमुग्रसूतिम् ॥
जन्मप्रभृत्यादरसंप्रयुक्तै—द्रव्यैरसेवंत सुदूतनीतैः ॥ ७१ ॥

रतेरसौ वर्द्धनमादधानः । समस्तलोकस्य यथार्थशब्दः ॥

अभून्नरेशो रतिवर्द्धनारुयो । यस्येन्दुरध्यागतवान्प्रणामम् ॥ ७२ ॥

एवं स तावत्सुमहाविभूत्या । मत्तोऽभवद्यः पुनरस्य पूर्वम् ॥

ज्यायानभूद्धर्ममसौ विधाय । मृत्वा गतः कल्पनिवासिभावम् ॥ ७३ ॥

स पूर्वमेव प्रतिबोधकार्ये । कनीयसा याचित उद्यदेवः ॥

सर्पोऽश्रितः क्षुल्लकरूपमेतं । प्रबोधमानेतुमभूत्कृताशः ॥ ७४ ॥

गृहं च तस्य प्रविशन्नियुक्तै-द्वारे नरैर्दूरनिराकृतः सन् ॥

रूपं श्रितोऽसौ रतिवर्द्धनस्य । देवः क्षणेनोपनतं यथावत् ॥ ७५ ॥

कृत्वा च तं तन्नगरप्रभावि-तोन्मत्तकाकारमरण्यमारात् ॥

निर्वास्य गत्वा गदितस्य का ते । वार्त्ताऽधुना मत्परिभूतभाजः ॥ ७६ ॥

जगौ च पूर्वं जननं यथाव-त्ततः प्रबोधं समुपागतोऽसौ ॥

सम्यक्त्वयुक्तो रतिवर्द्धनोऽभू-न्नद्यादयश्चापि नृपा विशेषात् ॥ ७७ ॥

प्रव्रज्य राजा प्रथमामरस्य । गतः सकाशं कृतकालधर्मः ॥

ततश्च्युतौ तौ विजयेऽभिजातौ । उर्वाविसाख्यौ नगरे नरेन्द्रात् ॥ ७८ ॥
सहोदरौ तौ पुनरेव धर्म । विधाथ जैनं त्रिदशावभूताम् ॥
ततश्च्युताविद्रजिदब्दवाहौ । जातौ भवंताविह खेचरेशौ ॥ ७९ ॥
या नंदिनश्चेन्दुमुखी द्वितीया । भवांतरान्तर्हितजन्मिका सा ॥
मंदोदरी स्नेहवशेन सेयं । माताऽभवद्वा जिनधर्मसक्ता ॥ ८० ॥
श्रुत्वा भवमिति विविधं त्यक्त्वा संसारवस्तुनि प्रीतिम् ।
पुरुसंवेगसमेतौ जगृहतुरुग्रामिमौ दीक्षाम् ॥ ८१ ॥
कुंभश्रुतिमारीचावन्येऽत्र महाविशालसंवेगाः ।
अपगतकषायरागाः श्रामण्येऽवस्थिताः परमे ॥ ८२ ॥
तृणमिव खेचरविभवं बिहाय विधिना सुधर्मचरणस्थाः ।
बहुविधलब्धिसमेताः पर्यादुरिमे महीं मुनेयः ॥ ८३ ॥
मुनिसुव्रततीर्थकृतस्तीर्थे तपसा परेण संबद्धा ।
ज्ञेयास्ते वरमुनयो बंधा भव्याः सुवाहानाम् ॥ ८४ ॥

पतिपुत्रविरहदुःखज्वलनेन विदीपिता सती जाता ।
मंदोदरी नितांतं विह्वलहृदया महाशोका ॥ ८५ ॥
मूर्च्छामेत्य विबोधं प्राप्य पुनः कुररकामिनी करुणम् ।
कुरुते स्म समाक्रंदं पतिता दुःखांबुधाबुध्रे ॥ ८६ ॥
हा पुत्रेद्रजितेदं व्यसितमीदृक्कथं त्वया कृत्यम् ।
हा मेघवाहन कथं जननी नापेक्षिता दीना ॥ ८७ ॥
युक्तमिदं किं भवतोरनपेक्ष्य यदुग्रदुःखसंतप्ताम् ।
मातरमेतद्विहितं किंचित्कार्यं सुदुःखेन ॥ ८८ ॥
विरहितविद्याविभवौ मुक्ततनू क्षितितले कथं परुषे ।
स्थातास्थो मे वत्सौ देवोपमभोगदुर्ललितौ ॥ ८९ ॥
हा तात कृतं किमिदं भवताऽपि विमुच्य भोगमुत्तमं रूपम् ।
एकपदे कथय कथं त्यक्तस्नेहस्त्वया त्वपत्यासक्तः ॥ ९० ॥
जनको भर्ता पुत्रः स्त्रीणामेतावदेव रक्षनिमित्तम् ।

मुक्ता सर्वैरेभिः कं शरणं संश्रयामि पुण्यविहीना ॥ ९१ ॥
परिदेवनमिति करुणं भजमाना वाष्पदुर्दिनं जनयन्ती ।
शशिकांतयाऽऽर्ययाऽऽसौ प्रतिबोधं वाग्भिरुत्तमाभिरानीता ॥ ९२ ॥
मूढे ! रोदिषि किं त्वनादिसमये संसारचक्रे त्वया ।
तिर्यङ्मानुषभूरियोनिनिवहे संभूतिमायातया ॥
नानाबंधुवियोगविह्वलधियाः भूयः कृतं रोदनं ।
किं दुःखं पुनरभ्युपैषि पदवीं स्वास्थ्यं भजस्वाधुना ॥ ९३ ॥
संसारप्रकृतिप्रबोधनपरैर्वाक्यैर्मनोहारिभि—
स्तस्याः प्राप्य विबोधमुत्तमगुणा संवेगमुग्रं श्रिता ।
त्यक्ताशेषगृहस्थवेषरचना मंदोदरी संयता ॥
जाताऽत्यंतविशुद्धधर्मनिरता शुक्लैकवस्त्राऽऽवृता ॥ ९४ ॥
लब्ध्वा बोधिमनुत्तमां शशिनखाऽप्यार्यामिमामाश्रिता ।
संशुद्धश्रमणा व्रतोरुविभवा जाता नितांतोत्कटा ॥

चत्वारिंशदथाष्टकं सुमनसां ज्ञेयं सहस्राणि हि ।

स्त्रीणां संयममाश्रितानि परमं तुल्यानि भासां रवेः ॥ ९५ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे इन्द्रजितादिनिष्क्रमणाभिधानं नामाष्टसप्ततितमं पर्व ।

अथैकोनाशीतितमं पर्व ।

ततश्च पद्मनाभस्य लक्ष्मणस्य च पार्थिव । कर्त्तव्या सुमहाभूतिः कथा लंकाप्रवेशने ॥ १ ॥

महाविमानसंघातैर्घटाभिश्च सुदंतिनाम् । परमैरश्ववृन्दैश्च रथैश्च भवनोपमैः ॥ २ ॥

निकुंजजप्रतिस्वानबधिरीकृतदिङ्मुखैः । वादित्रनिःस्वनै रम्यैः शंखस्वनविमिश्रितैः ॥ ३ ॥

विद्याधरमहाचक्रसमेतौ परमद्युती । बलनारायणौ लंकां प्रविष्टाविद्रसंनिभौ ॥ ४ ॥

दृष्ट्वा तौ परमं हर्षं जनता समुपागता । मेने जन्मांतरोपात्तधर्मस्य विपुलं फलम् ॥ ५ ॥

तस्मिन्नाजपथेप्राप्ते बलदेवे सचक्रिणि । व्यापाराः पौरलोकस्य प्रयाताः कापि पूर्वकाः ॥ ६ ॥

विकचाक्षैर्मुखैः स्त्रीणां जालमार्गास्तिरोहिताः । सनीलोत्पलराजीवैरिव रेजुर्निरंतरम् ॥ ७ ॥

महाकौतुकयुक्तानामाकुलानां निरीक्षणे । तासां मुखेषु निश्चेरुदिति वाचो मनोहराः ॥ ८ ॥
सखि पश्यैष रामोऽसौ राजा दशरथात्मजः । राजत्युत्तमया योऽयं रत्नराशिरिव श्रिया ॥ ९ ॥
संपूर्णचंद्रसंकाशः पुंडरीकायतेक्षणः । अपूर्वकर्मणां सर्गः कोऽपि स्तुत्यधिकाकृतिः ॥ १० ॥
इमं या लभते कन्या धन्या रमणमुत्तमम् । कीर्तिस्तंभस्तया लोके स्थापितोऽयं स्वरूपया ॥ ११ ॥
परमश्वरितो धर्मश्विरं जन्मांतरे यया । ईदृशं लभते नाथं सा सुनारी कुतोऽपरा ॥ १२ ॥
सहायतां निशास्वस्य या नारी प्रतिपद्यते । सैवैका योषितां मूर्द्ध्नि वर्त्तते परया तु किम् ॥ १३ ॥
स्वर्गतः प्रच्युता नूनं कल्याणी जनकात्मजा । इमं रमयति श्लाघ्यं पतिमिन्द्रं शचीव या ॥ १४ ॥
असुरेन्द्रसमो येन रावणो रणमस्तके । साधितो लक्ष्मणः सोऽयं चक्रपाणिर्विराजते ॥ १५ ॥
भिन्नाजनदलच्छाया कांतिरस्य बलत्विषः । भिन्ना प्रयागतीर्थस्य धत्ते शोभां विसारिणीम् १६
चंद्रोदरसुतः सोऽयं विराधितनरेश्वरः । नययोगेन येनेयं विपुला श्रीरवाप्यते ॥ १७ ॥
असौ किष्किंधराजोऽयं सुग्रीवः सत्त्वसंगतः । परमं रामदेवेन प्रेम यत्र नियोजितम् ॥ १८ ॥
अयं स जानकीभ्राता प्रभामंडलमंडितः । इंदुना खेचरेंद्रेण यो नीतः पदमीदृशम् ॥ १९ ॥
वीरोंऽगदकुमारोऽयमसौ दुर्लडितः परम् । यस्तदा राक्षसेन्द्रस्य विघ्नं कर्तुं समुद्यतः ॥ २० ॥

पश्य पश्येममुत्तुंगं स्थंदनं सखि सुन्दरम् । वातेरितमहाध्मातघनाभा यत्र दंतिनः ॥ २१ ॥
 रणांगणे विपक्षाणां यस्य वानरलक्ष्मणं । ध्वजयष्टिरलं भीष्मा श्रीशैलोऽयं स मारुतिः ॥ २२ ॥
 एवं वाग्भिर्विचित्राभिः पूज्यमाना महौजसः । राजमार्गं व्यगाहंत पद्मनाभादयः सुखम् ॥ २३ ॥
 अथांतिकस्थितामुक्त्वा पद्मश्चामरधारिणीम् । पप्रच्छ सादरं प्रेमरसार्द्रहृदयः परम् ॥ २४ ॥
 या सा मद्विरहे दुःखं परिग्राप्ता सुदुःसहम् । भामंडलस्वसा कासाविह देशेऽवतिष्ठते ॥ २५ ॥
 ततोऽसौ रत्नबलयप्रभाजटिलबाहुका । करशाखां प्रसार्योचे स्वामितोषणतत्परा ॥ २६ ॥
 अट्टहासान्विमुंचतमिमं निर्झरवारिभिः । पुष्पप्रकीर्णनामानं राजन् पश्यति यं गिरिम् ॥ २७ ॥
 नंदनप्रतिमेऽमुष्मिन्नुद्याने जनकात्मजा । कीर्त्तिशीलपरीवारा रमणी तव तिष्ठति ॥ २८ ॥
 तस्या अपि समीपस्था सखी सुप्रियकारिणी । अंगुलीमूर्मिकां रम्यां प्रसार्यैवमभाषत ॥ २९ ॥
 आतपत्रमिदं यस्य चंद्रमंडलसंनिभम् । चंद्रादित्यप्रतीकाशे धत्ते यश्चैष कुंडले ॥ ३० ॥
 शरन्निर्झरसंकाशो हारो यस्य विराजते । सोऽयं मनोहरो देवि महाभूतिर्नरोत्तमः ॥ ३१ ॥
 परमं त्वद्वियोगेन सुवक्त्रे खेदमुद्रहन् । दिग्गर्जेन्द्र इवाऽऽयाति पद्मः पद्मनिरीक्षणे ॥ ३२ ॥
 मुखारविंदमालोक्य प्राणनाथस्य ज्ञानकी । चिरात्स्वप्नमिव प्राप्तं मेने भूयो विषादिनी ॥ ३३ ॥

उत्तीर्ण द्विरदाधीशात्पद्मनाभः ससंभ्रमः । प्रमोदमुद्रहन्सीतां ससार विक्रचेक्षणः ॥ ३४ ॥
घनैवंदादिवोत्तीर्य चंद्रवह्नांगलायुधः । रोहिण्या इव वैदेह्यास्तुष्टिं चक्रे समाव्रजन् ॥ ३५ ॥
प्रत्यासन्नत्वमायातं ज्ञात्वा नार्थं ससंभ्रमात् । मृगीवदाकुला सीता समुत्तस्थौ महाधृतिः ॥ ३६ ॥
भूरेणुधूसरीभूतकेशीं मलिनदेहिकाम् । कालनिर्गलितच्छायबंधूकसदृशाधराम् ॥ ३७ ॥
स्वभावेनैव तन्वंगीं विरहेण विशेषतः । तथापि किञ्चिदुच्छ्वासं दर्शनेन समागताम् ॥ ३८ ॥
आलिङ्गतीमिव स्निग्धैर्मयूखैः करजोद्गतैः । स्नपयंतीमिवोद्वेलविलोचनमरीचिभिः ॥ ३९ ॥
लिंपंतीमिव लावण्यसंपदा क्षणवृद्धया । वीजयंतीमिवोच्छ्वासैर्हर्षनिर्मदनिर्गतैः ॥ ४० ॥
पृथुलारोहवच्छ्रोणीं नेत्रविश्रामभूमिकाम् । पाणिपल्लवसौंदर्यजितश्रीपाणिपंकजाम् ॥ ४१ ॥
सौभाग्यरत्नसंभूतिधारिणीं धर्मरक्षिताम् । संपूर्णचंद्रवदनां कलंकपरिवर्जिताम् ॥ ४२ ॥
सौदामिनीसमच्छायामतिधीरत्वयोगिनीम् । मुखचंद्रांतरोद्भूतस्फीतनेत्रसरोरुहाम् ॥ ४३ ॥
कलुषत्वविनिर्मुक्तां समुन्नतपयोधराम् । चापयष्टिमनंगस्य वक्रतापरिवर्जिताम् ॥ ४४ ॥
आयांतीमंतिकं किञ्चिद्वैदेहीमापराजितः । विलोक्य निरुपाख्यानं भावं कमपि संगतः ॥ ४५ ॥
विनयेन समासाद्य रमणं रतिसुंदरी । वाष्पाकुलेक्षणा तस्थौ पुरः संगमनाकुला ॥ ४६ ॥

शचीव संगता शक्रं रतिर्वा कुसुमायुधम् । जिनधर्ममहिंसा नु सुभद्रा भरतेश्वरम् ॥ ४७ ॥
 चिरस्यालोक्य तां पद्मः संगमं नूतनं विदन् । मनोरथशतैर्लब्धां फलभारप्रणामिभिः ॥ ४८ ॥
 हृदयेन वहन् कपं चिरासंगस्वभावजम् । महाद्युतिधरः कांतः संभ्रांततरलेक्षणः ॥ ४९ ॥
 केयूरदष्टमूलाभ्यां भुजाभ्यां क्षणमात्रतः । संजातपीवरत्वाभ्यामालिङ्ग रसाधिकम् ॥ ५० ॥
 तामालिङ्गन्विलीनो नु मग्नो नु सुखसागरे । हृदयं संप्रविष्टो नु पुनर्विरहतो भयात् ॥ ५१ ॥
 प्रियकंठसमासक्तबाहुपाशा सुमानसा । कल्पपादपसंसक्तहेमवल्लीव सा वभौ ॥ ५२ ॥
 उद्भूतपुलकस्यास्य संगमेनातिसौख्यतः । मिथुनस्योपमां प्राप्तं तदेव मिथुनं परम् ॥ ५३ ॥
 दृष्ट्वा सुविहितं सीता रामदेवसमागमम् । तमंबरगता देवा मुमुक्षुः कुसुमांजलिम् ॥ ५४ ॥
 गंधोदकं च संगुंजन्भ्रांतभ्रमरभीरुकम् । विमुच्य मेघपृष्ठस्थाः सस्रजुर्भारतीरिति ॥ ५५ ॥
 अहो निरुपमं धैर्यं सीतायाः साधुचेतसः । अहो गांभीर्यमक्षोभमहो शीलमनोज्ञता ॥ ५६ ॥
 अहो नु व्रतनैष्कम्प्यमहो सत्त्वं समुन्नतम् । मनसाऽपि यया नेष्टो रावणः शुद्धवृत्तया ॥ ५७ ॥
 संभ्रांतो लक्ष्मणस्तावद्वैदेह्याश्चरणद्वयम् । अभिवाद्य पुरस्तस्थौ विनयानतविग्रहः ॥ ५८ ॥
 पुरंदरसमच्छायं दृष्ट्वा चक्रधरं तदा । अस्त्रान्वितेक्षणा साध्वी जानकी परिषस्वजे ॥ ५९ ॥

उवाच च यथा भद्र गदितं श्रमणोत्तमैः । महाज्ञानधरैः प्राप्तं पदमुच्चैस्तथा त्वया ॥ ६० ॥
 स त्वं चक्रांकराज्यस्य भाजनत्वमुपागतः । न हि निर्ग्रन्थसंभूतं वचनं जायतेऽन्यथा ॥ ६१ ॥
 एषोऽसौ बलदेवत्वं तव ज्येष्ठः समागतः । विरहानलमग्नाया येन मे जनिता कृपा ॥ ६२ ॥
 उडुनाथांशुविशदद्युतिस्तावदुपाययौ । स्वसुःसर्मीपधरणीं श्रीभामंडलमंडितः ॥ ६३ ॥
 दृष्ट्वा तं मुदितं सीता सौदर्यस्नेहनिर्भरा । रणप्रत्यागतं वीरं विनीतं परिष्वजे ॥ ६४ ॥
 सुग्रीवो वायुतनयो नलो नीलांगदस्तथा । विराधितोऽथ चंद्राभः सुषेणो जांबवो बली ॥ ६५ ॥
 जीमूतशल्यदेवाद्यास्तथा परमखेचराः । संश्राव्य निजनामानि मूर्ध्ना कृत्वाभिवादनम् ॥ ६६ ॥
 विलेपनानि चारुणि वस्त्राण्याभरणानि च । पारिजातादिजातानि माल्यानि सुरभीणि च ॥ ६७ ॥
 सीताचरणराजीवयुगलांतिकभूतले । अतिष्ठिपन् सुवर्णादिपात्रस्थानि प्रमोदिनः ॥ ६८ ॥

ऊचुश्च देवि त्वमुदारभावा । सर्वत्र लोके प्रथितप्रभावा ॥

श्रिया महत्या गुणसंपदा च । प्राप्ता पदं तुंगतमं मनोज्ञम् ॥ ६९ ॥

देवस्तुताचारविभूतिधानी । प्रीताऽधुना मंगलभूतदेहा ॥

येयं जयश्रीर्बलदेवयुक्ता । प्रभारवेर्यद्वदुदात्तलीला ॥ ७० ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे सीतासमागमाभिधानं नामैकोनाशीतितमं पर्व ।

अथाशीतितमं पर्व ।

ततस्तां संगमादित्यप्रबोधितमुखांबुजाम् । पाणावादाय हस्तेन समुत्तस्थौ हलायुधः ॥ १ ॥
ऐरावतोपमं नागमारोप्य स्ववशानुगम् । आरोपयन्महातेजाः समग्रां कांतिमुद्रहन् ॥ २ ॥
चलद्दंटाभिरामस्य नागमेघस्य पृष्ठतः । जानकीरोहिणीयुक्तः शुशुभे पद्मचंद्रमाः ॥ ३ ॥
समाहितमतिः प्रीतिं दधानोऽत्यर्थमुन्नताम् । पूर्यमाणो जनौघेन महद्दर्चा परितो वृतः ॥ ४ ॥
महद्भिरनुयातेन खेचरैरनुरागिभिः । अन्वितश्चक्रहस्तेन लक्ष्मणेनोत्तमत्विषा ॥ ५ ॥
रावणस्य विमानाभं भवनं भवनद्युतेः । पद्मनाभः परिप्राप्तः प्रविष्टश्च विचक्षणः ॥ ६ ॥
अपश्यच्च गृहस्यास्य मध्ये परमसुंदरम् । भवनं शांतिनाथस्य युक्तविस्तारतुंगतम् ॥ ७ ॥
हेमस्तंभसहस्रेण रचितं विकटद्युति । नानारत्नसमाकीर्णभित्तिभागं मनोरमम् ॥ ८ ॥
विदेहमध्यदेशस्थमंदराकारशोभितम् । क्षीरोदकेन पटलच्छायं नयनबंधनम् ॥ ९ ॥
कण्टिकिकिणिकाजालमहाध्वजविराजितम् । मनोज्ञरूपसंकीर्णमशक्यपरिवर्णनम् ॥ १० ॥
उत्तीर्य नागतो मत्तनागेन्द्रसमविक्रमः । प्रसन्ननयनः श्रीमान् तद्विवेश सहांगनः ॥ ११ ॥

कायोत्सर्गविधानेन प्रलंबितभुजद्वयः । प्रशांतहृदयः कृत्वा सामायिकपरिग्रहम् ॥ १२ ॥
बद्धा करद्वयांभोजकुड्मलं सह सीतया । अघप्रमथनं पुण्यं रामः स्तोत्रमुदाहरत् ॥ १३ ॥
यस्यावतरणे शांतिर्जाता सर्वत्र विष्टपे । प्रलयं सर्वरोगाणां कुर्वती द्युतिकारिणी ॥ १४ ॥
चलिताऽऽसनकैरिन्द्रैरागत्योत्तमभूतिभिः । यो मेरुशिखरे हृष्टैरभिषिक्तः सुभक्तिभिः ॥ १५ ॥
चक्रेणारिगणं जित्वा बाह्यं बाह्येन यो नृपः । आंतरं ध्यानचक्रेण जिगाय मुनिपुंगवः ॥ १६ ॥
मृत्युजन्मजराभीतिखड्गाद्यायुधचंचलम् । भावासुरं परिध्वस्य योऽगात्सिद्धिपुरं शिवम् ॥ १७ ॥
उपमारहितं नित्यं शुद्धमात्माश्रयं परम् । प्राप्तं निर्वाणसाम्राज्यं यो नात्यंतदुरासदम् ॥ १८ ॥
तस्मै ते शांतिनाथाय त्रिजगच्छांतिहेतवे । नमस्त्रिधा महेशाय प्राप्त्यात्यंतकशांतये ॥ १९ ॥
चराचरस्य सर्वस्य नाथ त्वमतिविह्वलः । शरण्यः परमस्त्राता समाधिद्युतिबोधिदः ॥ २० ॥
गुरुर्बधुः प्रणेता च त्वमेकः परमेश्वरः । चतुर्णिकायदेवानां सशक्राणां समर्चितः ॥ २१ ॥
त्वं कर्ता धर्मतीर्थस्य येन भव्यजनः सुखम् । प्राप्नोति परमं स्थानं सर्वदुःखविमोक्षदम् ॥ २२ ॥
नमस्ते देवदेवाय नमस्ते स्वस्तिकर्मणे । नमस्ते कृतकृत्याय लब्धलभ्याय ते नमः ॥ २३ ॥
महाशांतिस्वभावस्थं सर्वदोषविवर्जितम् । प्रसीद भगवन्नुच्चैः पदं नित्यं विदेहि नः ॥ २४ ॥

एवमादि पठन् स्तोत्रं पद्मः पद्मायतेक्षणः । चैत्यं प्रदक्षिणं चक्रे दक्षिणः पुण्यकर्मणि ॥ २५ ॥
प्रह्लांगा पृष्ठतस्तस्य जानकी स्तुतितत्परा । समाहितकरांभोजकुङ्मला भाविनी स्थिता ॥ २६ ॥
महादुन्दुभिनिर्घोषप्रतिमे रामनिस्वने । जानकीस्वनितं जज्ञे वीणानिःकणकोमलम् ॥ २७ ॥
सविशल्यस्ततश्चक्री सुग्रीवो रश्मिमंडलः । तथा वायुसुताद्याश्च मंगलस्तोत्रतत्पराः ॥ २८ ॥
बद्धपाणिपुटा धन्या भाविता जिनपुंगवे । गृहीतमुकुलांभोजा इव राजंति ते तदा ॥ २९ ॥
विभ्रुंचत्सु स्वनं तेषु मुरजस्वनसुंदरम् । मेघध्वनिकृताशंका ननृतुच्छेकबर्हिणः ॥ ३० ॥
कृत्वा स्तुतिं प्रणामं च भूयो भूयः सुचेतसः । यथासुखं समासीनाः प्रांगणे जिनवेदमनः ॥ ३१ ॥
यावत्ते वंदनां चक्रुस्तावद्राजा विभीषणः । सुमालिमाल्यवद्रत्नश्रवप्रभृतिबांधवान् ॥ ३२ ॥
संसारानित्यताभावदेशनात्यंतकोविदः । परिसांत्वनमानिन्ये महादुःखनिपीडितान् ॥ ३३ ॥
आर्यौ तात स्वकर्मोत्थफलभोजिषु जंतुषु । विधीयते मुधा शोकः क्रियतां स्वहिते मनः ॥ ३४ ॥
दृष्टागमा महाचित्ता यूयमेवं विचक्षणाः । वित्थ जातो यदि प्राणी मृत्युं न प्रतिपद्यते ॥ ३५ ॥
पुष्पसौंदर्यसंकाशं यौवनं दुर्व्यतिक्रमम् । पल्लवश्रीसमालक्ष्मीर्जीवितं विद्युदध्रुवम् ॥ ३६ ॥
जलबुद्बुदसंयोगप्रतिमां बंधुसंगमाः । संध्यारागसमा भोगाः क्रियाः स्वप्नक्रियोपमाः ॥ ३७ ॥

यदि नाम प्रपद्येरन् जंतवो नैव पंचताम् । कथं संभवतीं गोत्रमागतः स्याद्भवांतरात् ॥ ३८ ॥
 आत्मनोऽपि यदा नाम नियमाद्विशरुंता । तदा कथमिवात्यर्थं क्रियते शोकमूढता ॥ ३९ ॥
 एवमेतदिति ध्यानं संसाराचारगोचरम् । सतां शोकविनाशाय पर्याप्तं क्षणमात्रकम् ॥ ४० ॥
 भाषितान्यनुभूतानि दृष्टानि च सुबंधुभिः । समं वृत्तानि साधूनां तापयंति मनः क्षणम् ॥ ४१ ॥
 भवत्येव हि शोकेन संगो बंधुवियोगिनः । बलादिव विशालेन स्मृतिविभ्रंशकारिणा ॥ ४२ ॥
 तथाऽप्यनादिकेऽमुष्मिन्संसारे भ्रमतो मम । केन बांधवतां प्राप्ता इति ज्ञात्वा सुगुह्यताम् ॥ ४३ ॥
 यथा शक्त्या जिनेन्द्राणां भवध्वंसविधायिनाम् । विधाय शासने चित्तमात्मा स्वार्थे नियुज्यताम् ॥ ४४ ॥
 एवमादिभिरालापैर्मधुरैर्हृदयंगमैः । परिसांतव्य समाधाय बंधून् कृत्ये गृहं गतः ॥ ४५ ॥
 अग्रां देवीसहस्रस्य व्यवहारविचक्षणाम् । प्रतिघाय विदग्धाख्यां महिषीं हलिनींऽतिकम् ॥ ४६ ॥
 आगत्य साभिजातेन प्रणामेन कृतार्थतां । ससीतौ भ्रातरौ वाक्यमिदं क्रमविदब्रवीत् ॥ ४७ ॥
 अस्मत्स्वामिगृहं देव स्वगृहाशयलक्षितम् । कर्तुं षादतलासंगान्महानुग्रहमर्हसि ॥ ४८ ॥
 वर्तते संकथा यावत्तेषां वार्तासमुद्भवा । स्वयं विभीषणस्तावत्प्राप्तोऽत्यंतमहादरः ॥ ४९ ॥
 उत्तिष्ठत गृहं यामः प्रसादः क्रियतामिति । तेनोक्तः सानुगः पद्मस्तद्गृहं गंतुमुद्यतः ॥ ५० ॥

यानैर्नानाविधैस्तुंगैर्गजैरंबुदसंनिभैः । तरंगचंचलैरश्वै रथैः प्रासादशोभिभिः ॥ ५१ ॥
 विधाय कृतसंस्कारं राजमार्गं निरन्तरम् । विभीषणगृहं तेन प्रस्थितास्ते यथाक्रमम् ॥ ५२ ॥
 प्रलयांशुदनिर्घोषास्तर्यशब्दाः समुद्रताः । शंखकोटिरवोन्मिश्रा गह्वरप्रतिवादिनः ॥ ५३ ॥
 भंभाभेरीमृदंगानां पटहानां सहस्रशः । लंपाककाहलाधुंधुदुंधुभीनां च निःस्वनैः ॥ ५४ ॥
 झल्लाम्लातकढकानां हैकानां च निरंतरम् । गुंजाहुंकारसुंदानां तथा पूरितमंबरम् ॥ ५५ ॥
 स्फीतैर्हलहलाशब्दैरद्रहासैश्च संततैः । नानावाहननादैश्च दिगंता बधिरीकृताः ॥ ५६ ॥
 केचिच्छार्दूलपृष्ठस्थाः केचित्केसरिपृष्ठगाः । केचिद्रथादिभिर्वीराः प्रस्थिताः खेचेश्वराः ॥ ५७ ॥
 नर्त्तकीनटभंडाद्यैर्नृत्यञ्जिरतिसुंदरम् । वंदिवृंदैश्च ते जग्मुः स्तूयमाना महास्वनैः ॥ ५८ ॥
 अकांडकौमुदीसर्गमंडितैश्छत्रमंडलैः । नानायुधदलैश्चासन् भानुभासस्तिरोहिताः ॥ ५९ ॥
 दिव्यस्त्रीवदनांभोजखंडनंदनमुत्तमम् । कुर्वन्तस्ते परिप्राप्ता विभीषणनृपालयम् ॥ ६० ॥
 विभूतिर्या तदा तेषां बभूव शुभलक्षणा । सा परं द्युनिवासानां विद्यते जनिताद्भुता ॥ ६१ ॥
 अवतीर्याथ नागेंद्राद्रत्नार्घादिपुरस्कृतौ । रम्यं विविशतुः सन्न ससीतौ रामलक्ष्मणौ ॥ ६२ ॥
 मध्ये महालयस्यास्य रत्नतोरणसंगतम् । पद्मप्रभजिनेन्द्रस्य भवनं हेमसन्निभम् ॥ ६३ ॥

प्रांतावस्थितहर्म्यालीपरिवारमनोहरम् । शेषपर्वतमध्यस्थं मंदरौपम्यमागतम् ॥ ६४ ॥
 हेमस्तंभसहस्रेण धृतमुत्तमभासुरम् । पूजितायामाविस्तारं नानामणिगणार्चितम् ॥ ६५ ॥
 बहुरूपधरैर्युक्तं चंद्राभैर्बलभीपुटैः । गवाक्षप्रांतसंशक्तैर्मुक्ताजालैर्विराजितम् ॥ ६६ ॥
 अनेकाद्भुतसंकीर्णैर्युक्तैः प्रतिसरादिभिः । प्रदेशैर्विविधैः कांतं पापप्रमथनं परम् ॥ ६७ ॥
 एवंविधे गृहे तस्मिन्पद्मरागमयीं प्रभोः । पद्मप्रभजिनेंद्रस्य प्रतिमां प्रतिमोज्जिताम् ॥ ६८ ॥
 भासमंभोजखंडानां दिशंतीं मणिभूमिषु । स्तुत्वा च परिवंदित्वा यथाऽहं समवस्थिताः ॥६९॥
 यथायथं ततो याता खेचरेन्द्रा निरूपितम् । समाश्रयं बलं चित्ते विभ्राणाश्चक्रिणां तथा ॥७०॥
 अथ विद्याधरस्त्रीभिः पद्मलक्ष्मणयोः पृथक् । सीतायाश्च शरीरस्य क्रियायोगः प्रवर्तितः ॥७१॥
 अक्तासुगंधिभिः पथ्यैः स्नेहैः पूर्णमनोहरैः । घ्राणदेहानुकूलैश्च शुभैरुद्वर्तनैः कृतः ॥ ७२ ॥
 स्थितानां स्नानपीठेषु प्राङ्मुखानां सुमंगलः । ऋद्ध्या स्नानविधिस्तेषां क्रमयुक्तः प्रवर्तितः ७३
 वपुःकषणपानीयविसर्जनलयान्वितम् । हारि प्रवृत्तमातोद्यं सर्वोपकरणाश्रितम् ॥ ७४ ॥
 हेमैर्मारकतैर्वज्रैः स्फाटिकैरिन्दुनीलजैः । कुभैर्गंधोदकापूर्णैः स्नानं तेषां समापितम् ॥७५॥
 पवित्रवस्त्रसंवीताः सुस्नाताः सदलंक्रुताः । प्रविश्य चैत्यभवनं पद्माभं ते ववन्दिरे ॥ ७६ ॥

तेषां प्रत्यवसानार्थो कार्या विस्तारिणी कथा । घृताद्यैः पूरिता वाप्यः सद्भक्ष्यैः पर्वताकृताः ७७
वनेषु नंदनाद्येषु वस्तुजातं यदुद्गतम् । मनोग्राणेक्षणाभीष्टं तत्कृतं भोजनावनौ ॥ ७८ ॥
मृष्टमन्नं स्वभावेन जानक्या तु समंततः । कथं वर्णयितुं शक्यं पद्मनाभस्य चेतसः ॥ ७९ ॥
पंचानामर्थयुक्तत्वमिन्द्रियाणां तदेव हि । यदाभीष्टसमायोगे जायते कृतनिर्वृतिः ॥ ८० ॥
तदा भुक्तं तदा घ्रातं तदा स्पृष्टं तदेक्षितम् । तदा श्रुतं यदा जंतोर्जायते प्रियसंगमः ॥ ८१ ॥
विषयः स्वर्गतुल्योऽपि विरहे नरकायते । स्वर्गायते महारण्यमपि प्रियसमागमे ॥ ८२ ॥
रसायनरसैः कांतैरद्भुतैर्बहुवर्णकैः । भक्ष्यैश्च विविधैस्तेषां निवृत्ता भोजनक्रिया ॥ ८३ ॥
खेचरैर्द्रा यथायोग्यं कृतभूमिनिवेशनाः । भोजिता कृतसन्मानाः परिवारसमन्विताः ॥ ८४ ॥
चंदनाद्यैः कृताः सर्वैर्गंधैराबद्धपद्पदैः । भद्रशोभाद्यरण्योत्थैः कुसुमैश्च विभूषिताः ॥ ८५ ॥
स्पर्शानुकूललघुभिर्वस्त्रैर्युक्ता महाधनैः । नानारत्नप्रभाजालकरालितदिगाननाः ॥ ८६ ॥
सर्वे संभाविताः सर्वे फलयुक्तमनोरथाः । दिवा रात्रौ च चित्राभिः कथाभीरतिमागताः ॥ ८७ ॥
अहो राक्षसवंशस्य भूषणोऽयं विभीषणः । अनुवृत्तिरियं येन कृतेदृक्पद्मचक्रिणोः ॥ ८८ ॥
श्लाघ्यो महानुभावोऽयं जगत्युत्तुंगतां यतः । कृतार्थो भवने यस्य स्थितः पद्मः सलक्ष्मणः ॥ ८९ ॥

एवं विभीषणाधारगुणग्रहणतत्परः । विद्याधरजनस्तस्थौ सुखं मत्सरवर्जितः ॥ ९० ॥
पद्मलक्ष्मणवैदेहीविभीषणकथागतः । पौरलोकः समस्तोऽभूत्परित्यक्तान्यसंकथः ॥ ९१ ॥
संप्राप्तबलदेवत्वं पद्मं लांगलक्षणम् । नारायणं च संप्राप्तचक्ररत्नं नरेश्वरम् ॥ ९२ ॥
अभिषेक्तुं समासक्ता विभीषणपुरःसराः । सर्वविद्याधराधीशा विनयेन हुढौकिरे ॥ ९३ ॥
ऊचतुस्तौ गुरोःपूर्वमभिषेकमवाप्तवान् । प्रभुर्भरत एवाऽऽस्तेऽयोध्यायां व स एव नौ ॥ ९४ ॥
उक्तं तैरेवमेवैतत्तथाप्यभिषेवेऽत्र कः । मंगले दृश्यते दोषो महापुरुषसेविते ॥ ९५ ॥
क्रियमाणामसौ पूजां भवतोरनुमन्यते । श्रूयतेऽत्यंतधीरोऽसौ मनसो नैति विक्रियाम् ॥ ९६ ॥
वस्तुतो बलदेवत्वचक्रित्वप्राप्तिकारणात् । संप्रतिष्ठा तयोरासीत्पूजा संभारसंगता ॥ ९७ ॥
एवमत्युन्नतां लक्ष्मीं संप्राप्तौ रामलक्ष्मणौ । लंकायामूचतुःस्वर्गनगर्यां त्रिदशविव ॥ ९८ ॥
पुरे तत्रेंद्रनगरप्रतिमे स्फीतभोगदे । नदीसरस्तटाद्येषु देशेष्वस्थुर्नभश्चराः ॥ ९९ ॥
विद्यालंकारतांबूलवस्त्रहारविलेपनाः । चिक्रीडुस्तत्र ते स्वेच्छं सस्त्रीकाः स्वर्गिणो यथा ॥१००॥
दिनरत्नकरालीढसितपद्मांतरद्युतिः । वैदेहीवदनं पश्यन्पद्मस्तृप्तिमियाय न ॥ १०१ ॥
विरामरहितं रामस्तयात्यंताभिरामया । रामया सहितो रेमे रमणीयासु भूमिषु ॥ १०२ ॥

विशल्यासुंदरीयुक्तस्तथा नारायणो रतिम् । जगाम चिंतितप्राप्तसर्ववस्तुसमागमः ॥ १०३ ॥
 याताः स्मः स्व इति स्वांतं कृत्वापि पुनरुत्तमाम् । संग्राप्य रतिमेतेषां गमनं स्मृतितश्च्युतम् १०४
 तयोर्बहूनि वर्षाणि रतिभोगोपयुक्तयोः । गतान्येकदिनौपम्यं भजमानानि सौख्यतः ॥ १०५ ॥
 कदाचिदथ संस्मृत्य लक्ष्मणश्चारुलक्षणः । पुराणि कूबरादीनि प्रजिघाय विराधितम् ॥ १०६ ॥
 साभिज्ञानानसौ लेखानुपादाय महर्द्धिकः । कन्याभ्योऽदर्शयद्रत्वा क्रमेण विधिकोविदः ॥ १०७ ॥
 संवादजनितानंदाः पितृभ्यामनुमोदिताः । आजग्मुरनुरूपेण परिवारेण संगताः ॥ १०८ ॥
 देशांगभोगनगरस्वामिनः कुलिशश्रुते । प्राप्ता रूपवती नाम कन्या रूपवती परा ॥ १०९ ॥
 कूबरस्थाननाथस्य वालिखिल्यस्य देहजा । सर्वकल्याणमालाख्या प्राप्ता परमसुंदरी ॥ ११० ॥
 पृथिवीपुरनाथस्य पृथिवीधरभूभृतः । प्रथिता वनमालेति दुहिता समुपागता ॥ १११ ॥
 क्षेमांजलिपुरेशस्य जितशत्रोर्महीक्षितः । जितपद्मेति विख्याता तनया समुपागता ॥ ११२ ॥
 उज्जयिन्यादितोऽप्येता नगराद्राजकन्यकाः । जन्मांतरकृतात्पुण्यात्परमात्पतिमीदृशम् ॥ ११३ ॥
 दमदानदयायुक्तं शीलाढ्यं गुरुसाक्षिकम् । नह्युत्तमं तपोऽकृत्वा प्राप्यते पतिरीदृशः ॥ ११४ ॥
 नूनं नास्तमिते भानौ भुक्तं साध्वी न दूषिता । विमानिता न दिग्बह्ना जातोऽयं पतिरीदृशः ॥

योग्यो नारायणस्तासां योग्या नारायणस्य ताः । अन्योऽन्यं तेन ताभिश्च गृहीतं सुरतामृतम् ॥
 न सा संपन्नता शोभा न सा लीला न सा कला । तस्य तासां च या नाऽऽसीत्तत्र श्रेणिक का कथा ॥
 कथं पद्मं कथं चंद्रः कथं लक्ष्मीः कथं रतिः । भण्यतां सुंदरत्वेन श्रुत्वा तं किल तास्तथा ११८
 रामलक्ष्मणयोर्दृष्ट्वा संपदं तां तथाविधाम् । विद्याधरजनौघानां विस्मयः परमोऽभवत् ॥ ११९ ॥
 चंद्रवर्द्धनजातानामपि संगमनी कथा । कर्तव्या सुमहानंदा विवाहस्य च सूचनी ॥ १२० ॥
 पद्मनाभस्य कन्यानां सर्वासां संगमस्तथा । स विवाहोऽभवत्सर्वलोकानंदकरः परः ॥ १२१ ॥
 यथेप्सितमहाभोगसंबंधसुखभागिनौ । ताविन्द्राविव लंकायां रेमाते प्रमदान्वितौ ॥ १२२ ॥
 वैदेहीदेहविन्यस्तसमस्तेन्द्रियसंपदः । वर्षाणि षडतीतानि लंकायां सीरलक्ष्मणः ॥ १२३ ॥
 सुखार्णवे निमग्नस्य चारुचेष्टाविधायिनः । काकुत्स्थस्य तदा सर्वमन्यत्स्मृतिपथाञ्च्युतम् ॥ १२४ ॥
 एवं तावदिदं वृत्तं कथांतरामिदं पुनः । पापक्षयकरं भूप शृणु तत्परमानसः ॥ १२५ ॥
 असाविन्द्रजितो योगी भगवान् सर्वपापहा । विद्यालब्धिसुसंपन्नो विजहार महीतलम् ॥ १२६ ॥
 वैराग्यानिलयुक्तेन सम्यक्त्वारणिजन्मना । कर्मकक्षं महाघोरमदहद्वयानवह्निना ॥ १२७ ॥
 मेघवाहानगारोऽपि विषयेंधनपावकः । केवलज्ञानतः प्राप्तः स्वभावं जीवगोचरम् ॥ १२८ ॥

तयोरनंतरं सम्यग्दर्शनज्ञानचेष्टितः । शुक्ललेश्याविशुद्धात्मा कलशश्रमणो मुनिः ॥ १२९ ॥
 पश्यंल्लोकमलोकं च केवलेन तथाविधम् । विरजस्कः परिप्राप्तः परमं पदमच्युतम् ॥ १३० ॥
 सुरासुरजनाधीशैरुद्गीतोत्तमकीर्त्तयः । शुद्धशीलधरा दीप्ताः प्रणताश्च महर्षयः ॥ १३१ ॥
 गोष्पदीकृतनिःशेषगहनज्ञेयतेजसः । संसारक्लेशदुर्मोचजालबंधननिर्गताः ॥ १३२ ॥
 अपुनःपतनस्थानसंप्राप्तिस्वार्थसंगताः । उपमानविनिर्मुक्तनिष्प्रत्यूहसुखात्मकाः ॥ १३३ ॥
 एतेऽन्ये च महात्मानः सिद्धा निर्धूतशत्रवः । दिशंतु बोधिमारोग्यं श्रोतृणां जिनशासने १३४
 यशसा परिवीतान्यद्यत्वेऽपि परमात्मनाम् । स्थानानि तानि दृश्यंते दृश्यंते साधवो न ते १३५
 विंध्यारण्यमहास्थल्यां सार्द्धमिन्द्रजितो यतः । मेघनादस्थितस्तेन तीर्थं मेघरवं स्मृतम् ॥ १३६ ॥
 तूणीगतिमहाशैले नानाद्रुमलताकुले । नानापक्षिगणाकीर्णे नानाश्रापदसेविते ॥ १३७ ॥
 परिप्राप्तोऽहमिन्द्रत्वं जंबुमाली महाबलः । अहिंसादिगुणाढ्यस्य किमु धर्मस्य दुष्करम् ॥ १३८ ॥
 ऐरावतेऽवतीर्यासौ महाव्रतविभूषणः । कैवल्यतेजसा युक्तः सिद्धस्थानं गमिष्यति ॥ १३९ ॥
 अरजा निस्तमो योगी कुंभकर्णो महामुनिः । निर्वृत्तो नर्मदातीरे तत्तीर्थं पिठरक्षतम् ॥ १४० ॥
 नभोविचारिणीं पूर्वं लब्धिं प्राप्य महाद्युतिः । मयो विहरणं चक्रे स्वेच्छं निर्वाणभूमिषु ॥ १४१ ॥

प्रदेशानृषभादीनां देवागमनसेवितान् । महाधृतिपरोऽपश्यद्रत्नत्रितयमंडनः ॥ १४२ ॥
 मारीचः कल्पवासित्वं प्राप्याऽन्ये च महर्षयः । सत्त्वं यथाविधं यस्य फलं तस्य तथाविधम् ॥
 वैदेह्याः पश्य माहात्म्यं दृढव्रतसमुद्भवम् । यथा संपालितं शीलं द्विषंतश्च विवर्जिताः ॥ १४४ ॥
 सीताया अतुलं धैर्यं रूपं सुभगता मतिः । कल्याणगुणपूर्णायाः स्नेहबंधश्च भर्तरि ॥ १४५ ॥
 शीलतः स्वर्गगामिन्या स्वभर्तृपरितुष्टया । चरितं रामदेवस्य सीतया साधु भूषितम् ॥ १४६ ॥
 एकेन व्रतरत्नेन पुरुषांतरवर्जिना । स्वर्गारोहणसामर्थ्यं योषितामपि विद्यते ॥ १४७ ॥
 मयोऽपि मायया तीव्रः कृत्वा प्राणिवधान् बहून् । प्रपद्य वीतरागत्वं प्राप लब्धीः सुसंयतः ॥
 उवाच श्रेणिको नाथ ! श्रुतमिन्द्रजितादिजम् । माहात्म्यमधुना श्रोतुं वाञ्छामि मयसंभवम् १४९
 संत्यन्याः शीलवत्यश्च नृणां वसुमतीतले । स्वभर्तृनिरतात्मानस्ता नु किं स्वर्गताविताः ॥ १५० ॥
 गण्यूचे यदि सीताया निश्चयेन व्रतेन च । तुल्याः पतिव्रताः स्वर्गं व्रजंत्येव गुणान्विताः १५१
 सुकृतासुकृतास्वादिनिस्पंदीकृतवृत्तयः । शीलवत्यः समा राजन्ननु सर्वा विचेष्टितैः ॥ १५२ ॥
 वीरुदाश्वेमलोहानामुपलद्भुमवाससाम् । योषितां पुरुषाणां च विशेषोऽस्ति महानृपः ॥ १५३ ॥
 न हि चित्रभृतं वल्ल्यां वल्ल्यां कूष्मांडमेव वा । एवं न सर्वनारीषु सद्बृत्तं नृप विद्यते ॥ १५४ ॥

पतिव्रताभिमाना च प्रतिवंशसमुद्भवा । शीलांकुशादिनिर्याता प्राप्ता दुर्मतवारणम् ॥ १५५ ॥
 लोकशास्त्रातिनिःसारस्तृणिना नैष शक्यते । वशीकर्तुं मनोहस्ती कुगतिं नयते ततः ॥ १५६ ॥
 सर्वज्ञोक्तयंकुशेनैव दयासांख्यान्विते पथि । शक्यो योजयितुं युक्तमतिना भव्यजंतुना ॥ १५७ ॥
 शृणु संक्षेपतो वक्ष्येऽभिमाना शीलवर्णनम् । परंपरासमायातमाख्यानकं विपश्चिताम् ॥ १५८ ॥
 आसीज्जनपदो यस्मिन्काले रोगानिलाहतः । धान्यग्रामात्तदा पत्न्या सहैको निर्गतो द्विजः ॥
 आसीन्नोदननामासावभिमानाभिधांगना । अग्निनाम्ना समुत्पन्ना मानिन्यामभिमानीनी ॥ १६० ॥
 नोदनेनाभिमानासौ क्षुद्धाधाविह्वलात्मना । त्यक्त्वा गजवने प्राप्ता पतिं कररुहं नृपम् ॥ १६१ ॥
 पुष्पप्रकीर्णनगरस्वामी लब्धप्रसादया । पादेन मस्तके जातु तथाऽसौ ताडितो रतौ ॥ १६२ ॥
 आस्थानस्थः प्रभातेऽसौ पर्यपृच्छद्बहुश्रुतान् । पादेनऽऽहंति यो राज-शिरस्तस्य किमिष्यते १६३
 तस्मिन् ब्रह्मवः प्रोचुः सभ्याः पंडितमानिनः । यथाऽस्य छिद्यते पादः प्राणैर्वा स वियोज्यताम् ॥
 हेमांकस्तत्र नामैको विप्रोऽभिप्रायकोविदः । जगाद तस्य पादोऽसौ पूजां संप्राप्यतां पराम् १६५
 कोविदः कथमीदृक्त्वमिति पृष्टः स भूभृता । दृष्टस्त्रीदंतशस्त्रीजं क्षतमिष्टं स्वमैक्षयत् ॥ १६६ ॥
 अभिप्रायविदित्येष हेमांकस्तेन भूभृता । प्रापितः परमामृद्धिः सर्वेभ्याश्चांतरं गताः ॥ १६७ ॥

हेमांकस्य गृहे तस्य नाम्ना मित्रयशाः सती । अमोघशरसंज्ञस्य भार्गवस्य प्रियाऽवसत् ॥१६८॥
विधवा दुःखिनी तस्मिन्वसती भवने सुतम् । अशिक्षयदसावेवं स्मृतभर्तृगुणोत्करा ॥ १६९ ॥
सुनिश्चितात्मना येन बाल्ये विद्यागमः कृतः । हेमांकस्य द्युतिं तस्य विदुषः पश्य पुत्रका ॥१७०॥
शरविज्ञाननिर्धूतसर्वभार्गवसंपदः । पितुस्तथाविधस्य त्वं तनयो वालिशो भव ॥ १७१ ॥
वाष्पविप्लुतनेत्रायाः श्रुत्वा मातुर्वचस्तदा । प्रशाम्यतां गतो विद्यां शिक्षितुं सोऽभिमानवान् ॥
ततो व्याघ्रपुरे सर्वाः कलाः प्राप्य गुरोर्गृहे । तत्प्रदेशसुकांतस्य सुतां हत्वा विनिर्गतः ॥ १७३ ॥
तस्याः शीलाभिधानायाः कन्यकाया सहोदरः । सिंहेदुरिति निर्यातो युद्धार्थी पुरविक्रमः ॥१७४॥
एकको बलसंपन्नं जित्वा सिंहेदुमाहवे । श्रीवर्द्धितोऽन्वितो मात्रा संप्राप्तः परमां धृतिम् ॥१७५॥
महाविज्ञानयुक्तेन तेन प्रख्यातकीर्तिना । लब्धं कररुहाद्राज्यं नगरे पोदनाहये ॥ १७६ ॥
सुकांते पंचतां प्राप्तं सिंहेदुर्द्युतिशत्रुणा । अभिभूतः समं देव्या निरैहैहात्सुरंगया ॥ १७७ ॥
संभ्रांतः शरणं गच्छन् भगिनीं खेदवान्भृशम् । प्राप्तस्तांबूलिकैर्भारं वाहितः सह भार्यया ॥१७८॥
भानावस्तंगतेऽभ्यासं पोदनस्य स संगतः । मुक्तो राजन् भटै रात्रौ त्रासितो गहनं श्रितः १७९
महोरगेण संदष्टस्तं देवी परिदेवनी । कृत्वा स्कधे परिप्राप्ता देशं यत्र मयः स्थितः ॥ १८० ॥

वज्रस्तंभसमानस्य प्रतिमास्थानमीयुषः । महालब्धेः समीपस्य पादयोस्तमतिष्ठिपत् ॥ १८१ ॥
 पादौ मुनेः परामृष्य पत्युर्गात्रं समापृशत् । देवी ततः परिप्राप्तः सिंहेदुर्जीवितं पुनः ॥ १८२ ॥
 चैत्यस्य वंदनां कृत्वा भक्त्या केसरिचंद्रमाः । प्रणनाम मुनिं भूयो भूयो दयितया समम् १८३
 उद्गते भास्करे साधुः समाप्तनियमोऽभवत् । प्राप्तो विनयदत्तस्तं वंदनार्थमुपासकः ॥ १८४ ॥
 संदेशाच्छ्रावको गत्वा पुरं श्रीवर्द्धितायतम् । सिंहेदुं प्राप्तमाचख्यौ श्रुत्वा सन्नद्धमुद्यतः ॥ १८५ ॥
 ततो यथावदाख्याते प्रीतिसंगतमानसः । महोपचारशेषुष्या स्यालं श्रीवर्द्धितोऽगमत् ॥ १८६ ॥
 ततो बंधुसमायोगं प्राप्तः परमसंमदः । श्रीवर्द्धितः सुखासीनं पप्रच्छेति मयं नतः ॥ १८७ ॥
 भगवन् ज्ञातुमिच्छामि पूर्वकं जन्ममात्मनः (?) । स्वजनानां च सत्साधुस्ततो वचनमब्रवीत् १८८
 आसीच्छोभपुरे नाम्ना भद्राचार्यो दिगंबरः । अमलाख्यः पुरस्यास्य स्वामी गुणसमुत्करः १८९
 स तं प्रत्यहमाचार्यं सेवितुं याति सन्मनाः । अन्यदा गंधमाजघ्नौ देशे तत्र सुदुःसहम् ॥ १९० ॥
 स तं गंधं समाघ्राय कुष्टिन्यंगसमुद्गतम् । पद्मधामेव निजं गेहं गतोऽसहनको द्रुतम् ॥ १९१ ॥
 अन्यतः कुष्टिनी सा तु प्राप्ता चैत्यांतिके तदा । विश्रांताऽऽसीद्ब्रणेभ्योऽस्या दुर्गंधोऽसौ विनिर्ययौ ॥
 अणुव्रतानि सा प्राप्य भद्राचार्यसकाशतः । देवलोकं गता च्युत्वाऽसौ कांता शीलवत्यभूत् १९३

यस्त्वसावमलो राजा पुत्रन्यस्तनृपक्रियः । संतुष्टः सोऽष्टभिर्ग्रामैः श्रावकत्वमुपाचरत् ॥ १९४ ॥
 देवलोकमसौ गत्वा च्युतः श्रीवर्द्धितोऽभवत् । अधुना पूर्वकं जन्म मातुस्तव वदाम्यहम् ॥ १९५ ॥
 एको वैदेशिको भ्राम्यन्ग्रामं क्षुद्रद्याधितोऽविशत् । स भोजनगृहे भुक्तिमलब्ध्वा कोपसंगतः १९६
 सर्वं ग्रामं दहामीति निगद्य कटुकः स्वरम् । निष्क्रान्तः सृष्टितोऽसौ च ग्रामः प्राप्तः प्रदीपनम् ॥
 ग्राम्यैरानीय संक्रुद्धः क्षिप्तोऽसौ तत्र पावके । मृतो दुःखेन संभूतः सूपकारी नृपालये ॥ १९८ ॥
 ततो मृता परिप्राप्ता नरकं घोरवेदनम् । तस्मादुत्तीर्य माताऽभूत्तव मित्रयक्षोभिधा ॥ १९९ ॥
 बभूव पोदनस्थाने नाम्ना गोवाणिजो महान् । भुजपत्रेति तद्भार्या सौक्रान्तिः सोभवन्मृतः २००
 भुजपत्रापि जाताऽस्य कामिनी रतिवर्द्धनी । पीडनाद्द्रुद्भादीनां पुरा भारं च वाहितौ ॥ २०१ ॥
 एवमुक्त्वा मयो व्योम भासयन् स्वेप्सितं ययौ । श्रीवर्द्धितोऽपि नगरं प्राप्तबंधुसमागमः ॥ २०२ ॥
 पूर्वभाग्योदयाद्राजन् संसारे चित्रकर्मणि । राज्यं कश्चिदवाप्नोति प्राप्तं नश्यति कस्यचित् २०३
 अप्येकस्माद्गुरोः प्राप्य जंतूनां धर्मसंगतिः । निदाननिर्निदानाभ्यां मरणाभ्यां पृथग्गतिः २०४
 उत्तरंत्युदधिं केचिद्रत्नपूर्णः सुखान्विताः । मध्ये केचिद्विशीर्यते तटे केचिद्धनाधिपाः ॥ २०५ ॥
 इति ज्ञात्वाऽऽत्मनः श्रेयः सदा कार्यं मनीषिभिः । दयादमतपःशुद्ध्या विनयेनागमेन वा २०६

सकलं पोदनं नूनं तदा मयवचःश्रुतेः । उपशांतमभूद्धर्मगतचित्तं नराधिप ॥ २०७ ॥
ईदृग्गुणो विधिज्ञः प्रासुविहारी मयः प्रशांतात्मा । पंडितमरणं प्राप्तोऽभूदीशाने सुरश्रेष्ठः ॥ २०८ ॥
एतन्मयस्य साधोर्माहात्म्यं ये पठन्ति सच्चित्ताः । अरयः क्रव्यादा वा हिंसन्ति न तान् कदाचिदपि ॥
इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे मयोपाख्यानं नामाऽशीतितमं पर्व ॥ २० ॥

अथैकाशीतितमं पर्व ।

ब्रह्मलोकभवाकारां लक्ष्मीं लक्ष्मणपूर्वजः । चंद्रार्कचूडदेवेंद्रप्रतिमोऽनुभवन्नसौ ॥ १ ॥
भर्तृपुत्रवियोगाग्निज्वालाशोषितविग्रहाम् । विस्मृतः कथमेकांतं जननीमपराजिताम् ॥ २ ॥
सप्तमं तलमारूढा प्रासादस्य सखीवृता । उद्विग्राऽस्त्रप्रपूर्णाक्षा नवधेनुरिवावृता ॥ ३ ॥
वीक्षते सा दिशः सर्वाः पुत्रस्नेहपरायणा । कांक्षन्ती दर्शनं तीव्रशोकसागरवर्तिनी ॥ ४ ॥
पताकाशिखरे तिष्ठन्नुत्पतोत्पतवायसः । पद्मः पुत्रो ममाऽऽयातु तव दास्यामि पायसम् ॥ ५ ॥
इत्युक्त्वा चेष्टितं तस्य ध्यात्वा ध्यानं मनोहरम् । विलापं कुरुते नेत्रवास्यदुर्दिनकारिणी ॥ ६ ॥

हा वत्सक क्व यातोऽसि सततं सुखलालितः । विदेशभ्रमणे प्रीतिस्तव केयं समुद्रता ॥ ७ ॥
पादपल्लवयोः पीडां प्राप्नोषि परुषे पथि । विश्रमिष्यासि कस्याऽधो गहनस्योत्कटश्रमः ॥ ८ ॥
मंदभाग्यां परित्यज्य मकामत्यर्थदुःखिताम् । यातोऽसि कतमाभाशां भ्रातृ पुत्रकसंगतः ॥ ९ ॥
परिवेदनमारेभे सा कर्तुं चैवमादिकम् । देवर्षिश्च परिग्राप्तो गगनांगणगोचरः ॥ १० ॥
जटाकूर्चधरः शुक्लवस्त्रभातृविग्रहः । अवद्वारगुणाभिख्यो नारदः क्षितिविश्रुतः ॥ ११ ॥
तं समीपस्थमायातमभ्युत्थायापराजिता । आसनाद्युपचारेण सादरं सममानयत् ॥ १२ ॥
सिद्धयोगमुनिर्दृष्ट्वा तामश्रुतरलेक्षणाम् । आकारसूचितोदारशोकां संपरिपृष्टवान् ॥ १३ ॥
कुतः प्राप्ताऽसि कल्याणि विमाननमिदं यतः । रुद्यते न तु संभाव्यं तव दुःखस्य कारणम् १४
सुकोशलमहाराजदुहिता लोकविश्रुता । श्लाघ्याऽपराजिताभिख्या पत्नी दशरथश्रुतेः ॥ १५ ॥
पद्मनाभनूरत्नस्य प्रसवित्री सुलक्षणा । येन त्वं कोपिता मान्या देवतेव हतात्मना ॥ १६ ॥
अद्यैव कुरुते तस्य प्रतापाक्रांतविष्टपः । नृपो दशरथः श्रीमान्निग्रहं प्राणहारिणम् ॥ १७ ॥
उवाच नारदं देवी स त्वं चिरतरागतः । देवर्षे वेत्सि वृत्तांतं नेमं येनेति भाषसे ॥ १८ ॥
अन्य एवासि संवृत्तो वात्सल्यं तत्पुरातनम् । कुतो विशिथिलीभूतं लक्ष्यते निष्ठुरस्य ते ॥ १९ ॥

कथं वार्त्तामपीदानीं त्वं नोपलभसे गुरुः । अतिदूरादिवायातः कुतोऽपि भ्रमणप्रियः ॥ २० ॥
तेनोक्तं धातकीखण्डे सुरेन्द्ररमणे पुरे । विदेहेऽजनि पूर्वस्मिन्स्रैलोक्यपरमेश्वरः ॥ २१ ॥
मंदरे तस्य देवैर्द्रैः सुरासुरसमन्वितः । दिव्ययाऽद्भुतया भूत्या जननाभिषवः कृतः ॥ २२ ॥
तस्य देवाधिदेवस्य सर्वपापप्रणाशनः । अभिषेको मया दृष्टः पुण्यकर्मप्रवर्द्धकः ॥ २३ ॥
आनंदं नवृत्तुस्तत्र देवाः प्रमुदिताः परम् । विद्याधराश्च विभ्राणा विभूतिमति शोभनाम् ॥ २४ ॥
जिनेन्द्रदर्शनासक्तस्तस्मिन्नतिमनोहरे । त्रयोविंशतिवर्षाणि द्वीपेऽहमुषितः सुखम् ॥ २५ ॥
तथापि जननीतुल्यां संस्मृत्य भरतक्षितिम् । महाधृतिकरीमेष प्राप्तोऽहं चिरसेविताम् ॥ २६ ॥
जंबूभरतमागत्य ब्रजाम्यद्यापि न क्वचित् । भवतीं द्रष्टुमायातो वार्त्ताज्ञानपिपासितः ॥ २७ ॥
ततोऽपराजिताऽवादीद्यथावृत्तमशेषतः । सर्वप्राणिहिताचार्यस्यागतिं गणधारिणः ॥ २८ ॥
वैदेहस्य समायोगं महाविद्याधरप्रभोः । दशस्यंदनराजस्य प्रव्रज्यां पार्थिवैः समम् ॥ २९ ॥
सीतालक्ष्मणयुक्तस्य पद्मनाभस्य निर्गमम् । वियोगं सीतया साकं सुग्रीवादिसमागमम् ॥ ३० ॥
लक्ष्मणं समरे शक्त्या लंकानाथेन ताडितम् । द्रोणमेघस्य कन्याया नयनं त्वरयान्वितम् ॥ ३१ ॥
इत्युक्त्वाऽनुस्मृतात्यंततीव्रदुःखपरायणा । अश्रुधारां विमुञ्चन्ती सा पुनः पर्यदेवत ॥ ३२ ॥

हा हा पुत्र गतः क्वासि चिरमेहि प्रयच्छ मे । वचनं कुरु साधारं भग्नयाः शोकसागरे ॥३३॥
 पुण्योज्झिता त्वदीयास्यमपश्यंती सुजातक । तीव्रदुःखानलालीढा हतं मन्ये स्वजीवितम् ॥३४॥
 बंदिग्रहं समानीता राजपुत्री सुखैधिता । बाला वनमृगीमुग्धा सीता दुःखेन तिष्ठति ॥ ३५ ॥
 निर्घृणेन दशास्येन शक्त्या लक्ष्मणसुंदरः । ताडितो जीवितं धत्ते नेति वार्त्ता न विद्यते ॥ ३६ ॥
 हा सुदुर्लभकौ पुत्रौ हा सीते सति बालिके । प्राप्तासि जलधर्मध्ये कथं दुःखमिदं परम् ॥ ३७ ॥
 तं वृत्तातं ततो ज्ञात्वा वीणां क्षिप्त्वा महीतले । उद्विग्नो नारदस्तस्थौ हस्तावाधाय मस्तके ३८
 क्षणनिष्कंपदेहश्च विमृश्य बहुवीक्षितः । अब्रवीद्देवि नो सम्यग्वृत्तमेतद्विभाति मे ॥ ३९ ॥
 त्रिखंडाधिपतिश्चंडो विद्याधरमहेश्वरः । वैदेहकपिनाथाभ्यां रावणः किं प्रकोपितः ॥ ४० ॥
 तथापि कौशले शोकं मा कृथाः परमं शुभे । अचिरादेष ते वार्त्तामानयामि न संशयः ॥ ४१ ॥
 कृत्यं विधातुमेतावद्देवि सामर्थ्यमस्ति मे । शक्तः स एव शेषस्य कार्यस्य तव नंदनः ॥ ४२ ॥
 प्रतिज्ञामेवमादाय नारदः खं समुद्रतः । वीणां कक्षांतरे कृत्वा सखीमिव परां प्रियाम् ॥ ४३ ॥
 ततो वातगतिः क्षोणीं पश्यन्दुर्लक्ष्यपर्वताम् । लंकां प्रतिकृताशंको नारदश्चक्रितं ययौ ॥ ४४ ॥
 समीपीभूय लंकायाश्चितामेवमुपागतः । कथं वार्त्तापरिज्ञानं करोमि निरुपायकम् ॥ ४५ ॥

पद्मलक्ष्मणवार्त्तायाः प्रश्ने दोषोऽभिलक्ष्यते । पृच्छतो दशवक्त्रं तु स्फीतमार्गो न दृश्यते ॥४६॥
 अनेनैवानुपूर्व्येण वार्त्ता ज्ञास्ये मनीषिताम् । इति ध्यात्वा सुविश्रब्धो गतः पद्मसरो यतः ॥४७॥
 तस्यां च तत्र बेलायामन्तःपुरसमन्वितः । तारायास्तनयः क्रीडां कुरुते चारुविभ्रमः ॥ ४८ ॥
 तटस्थं पुरुषं तस्य कृतपूर्वप्रियोदितः । कुशलं रावणस्येति पप्रच्छावस्थितः क्षणम् ॥ ४९ ॥
 श्रुत्वा तद्वचनं क्रुद्धाः किंकराः स्फुरिताधराः । जगदुःकथमेव त्वं दुष्टं तापस भाषसे ॥ ५० ॥
 कुतो रावणवर्गीणो मुनिखेटस्त्वमागतः । इत्युक्त्वा परिवार्यासावंगदस्यांतिक्कीकृतः ॥ ५१ ॥
 कुशलं रावणस्यायं पृच्छतीत्युदिते भटैः । न कार्यं दशवक्त्रेण ममेति मुनिरभ्यधात् ॥ ५२ ॥
 तैरुक्तं यद्यदः सत्यं तस्य कस्मात्प्रमोदवान् । कुशलोदंतसंप्रश्नो वर्त्तसे परमादरः ॥ ५३ ॥
 ततोऽगदः प्रहस्योचे ब्रजतैनं कुतापसम् । दुरीहं पद्मनाभाय मूढं दर्शयत द्रुतम् ॥ ५४ ॥
 पृष्ठतः प्रेर्यमाणोऽसौ बाह्वाकर्षणतत्परैः । सुकष्टं नीयमानस्तैरिति चिंतामुपागतः ॥ ५५ ॥
 बहवः पद्मनाभाख्याः संत्यत्र वसुधातले । न जाने कतमः स स्यान्नीये यस्याहमंतिकम् ॥५६॥
 अर्हच्छासनवात्सल्या देवता मम तायनम् । काचित्कुर्वीत किं नाम पतितोऽस्स्यतिसंशये ॥५७॥
 शिखांतिकगतप्राणो नारदः पुरुवेपथुः । विभीषणगृहद्वारं प्रविष्टः सद्गुहाकृतिम् ॥ ५८ ॥

पद्माभं दूरतो दृष्ट्वा सहसोद्भ्रांतमानसः । अब्रह्मण्यमिति स्फीतं प्रस्वेदी मुमुचे स्वरम् ॥ ५९ ॥
 श्रुत्वा तस्य रवं दत्त्वा दृष्टिं लक्ष्मणपूर्वजः । अवद्वारं परिज्ञाय स्वयमाहादरान्वितः ॥ ६० ॥
 मुंचध्वमाशु मुंचध्वमेतमित्युज्ज्वितश्च सः । पद्माभस्यांतिकं गत्वा प्रहृष्टोऽवस्थितः पुरः ॥ ६१ ॥
 स्वस्त्याशीर्भिः समानंघ पद्मनारायणावृषिः । परित्यक्तपरित्रासः स्थितो दत्ते सुखासने ॥ ६२ ॥
 पद्मनाभस्ततोऽवोचत्सोऽवद्वारगतिर्भवान् । क्षुल्लकोऽभ्यागतः कस्मादुक्तश्च स जगौ क्रमात् ६३
 व्यसनार्णवमग्राया जनन्या भवतोऽतिकात् । प्राप्तोऽस्मि वेदितुं वार्त्ता त्वत्पादकमलांतिकम् ॥ ६४ ॥
 मान्यापराजिता देवी भव्या भगवती तव । माताऽश्रुधौतवदना दुःखमास्ते त्वया विना ॥ ६५ ॥
 सिंही किशोररूपेण रहितेव समाकुला । विकीर्णकेशसंभारा कृतकुट्टिमलोठना ॥ ६६ ॥
 विलापं कुरुते देव तादृशं येन तत्क्षणम् । मन्ये संजायते व्यक्तं दृषदामपि मार्दवम् ॥ ६७ ॥
 तिष्ठति त्वयि सन्पुत्रे कथं तनयवत्सला । महागुणधरी स्तुत्या कृच्छ्रं सा परमं गता ॥ ६८ ॥
 अद्यर्श्चीनिमिदं मन्ये तस्याः प्राणविवर्जनम् । यदि तां नेक्षसे शुष्कां त्वद्वियोगोरुभानुना ॥ ६९ ॥
 प्रसादं कुरुतां पश्य ब्रजोत्तिष्ठ किमास्यते । एतस्मिन्ननु संसारे बंधुर्माता प्रधानतः ॥ ७० ॥
 वार्त्तेयमेव कैकय्या अपि दुःखेन वर्त्तते । तथा हि कुट्टिमतलं कृतमभ्रेण पल्वलम् ॥ ७१ ॥

नाहारे शयने रात्रौ न दिवास्ति मनागपि । तस्याः स्वस्थतया योगो भवतोर्विप्रयोगतः ॥७२॥
कुररीव कृताक्रंदा शावकेन वियोगिनी । उरः शिरश्च सा हंति कराभ्यां विह्वला भृशम् ॥ ७३ ॥
हा लक्ष्मीधर सज्जात जननीमेहि जीवय । द्रुतं वाक्यं प्रयच्छेति विलापं सा निषेवते ॥ ७४ ॥
तनयायोगतीव्राग्निज्वालालीढशरीरके । दर्शनामृतधाराभिर्मातरौ नयतं समम् ॥ ७५ ॥
एवमुक्तं निशम्यैतौ संजातौ दुःखितौ भृशम् । विमुक्तान्त्रौ समाश्वासं खेचरेशैरुपाहृतौ ॥ ७६ ॥
उवाच वचनं पद्मः कथंचिद्वैर्यमागतः । अहो महोपकारोऽयमस्माकं भवता कृतः ॥ ७७ ॥
विकर्मणः स्मृतेरेव जननी नः परिच्युता । स्मरिता भवता साऽहं किमतोऽन्यन्महत्प्रियम् ॥७८॥
पुण्यवान् स नरो लोके यो मातुर्विनये स्थितः । कुरुते परिशुश्रूषां किंकरत्त्वमुपागतः ॥ ७९ ॥
एवं मातृमहास्नेहरसप्लावितमानसः । अपूजयदवद्वारं लक्ष्मणेन समं नृपः ॥ ८० ॥
अतिसंभ्रांतचित्तश्च समाहाय विभीषणम् । प्रभामंडलसुग्रीवसन्निधावित्यभाषत ॥ ८१ ॥
महेन्द्रभवनाकारे भवनेस्मिन्विभीषण । तव नो विदितोस्माभिर्यातः कालो महानपि ॥ ८२ ॥
ग्रैष्मादित्यांशुसंतानतापितस्यैव वत्सरः । चिरादवस्थितं चित्ते मातृदर्शनमद्य मे ॥ ८३ ॥
स्मृतमात्रवियोगाग्नितापिन्यतिमात्रकम् । तद्दर्शनांबुनांगानि प्रापयाम्यतिनिर्वृतिम् ॥ ८४ ॥

अयोध्यानगरीं द्रष्टुं मनो मेत्युत्सुकं स्थितम् । सा हि माता द्वितीयेव स्मरयत्यधिकं वरा ॥८५॥
 ततो विभीषणोऽवोचत्स्वामिन्नेवं विधीयताम् । यथाज्ञापयसि स्वांतं देवस्योपैतु शांतताम् ॥८६॥
 प्रेष्यंते नगरीं दूता वार्त्ता ज्ञापयितुं शुभाम् । भवतोश्चागमं येन जनन्यौ व्रजतः सुखम् ॥८७॥
 त्वया तु षोडशाहानि स्थातुमत्र पुरे विभो । प्रसादो मम कर्त्तव्यः समाश्रितसुवत्सलः ॥ ८८ ॥
 इत्युक्त्वा मस्तकं न्यस्य समर्णं रामपादयोः । तावद्विभीषणस्तस्थौ यावत्स प्रतिपन्नवान् ॥८९॥
 अथ प्रासादमूर्धस्था नित्यदक्षिणदिङ्मुखी । दूरतः खेचरान् वीक्ष्य जगादेत्यपराजिता ॥ ९० ॥
 पश्य पश्य सुदूरस्थानेतान् कैकयि खेचरान् । आयातोऽभिमुखानाशु वातेरितघनोपमान् ॥९१॥
 अद्यैते श्राविकेऽवश्यं कथयिष्यंति शोभनाम् । वार्त्ता संप्रेषिता नूनं सानुजेन सुतेन मे ॥ ९२ ॥
 सर्वथैवं भवत्वेतदिति यावत्कथा तयोः । वर्त्तते तावदायाताः समीपं दूतखेचराः ॥ ९३ ॥
 उत्सृजंतश्च पुष्पाणि समुत्तीर्य नभस्तलात् । प्रविश्य भवनं ज्ञाताः प्रहृष्टा भरतं ययुः ॥ ९४ ॥
 राज्ञा प्रमोदिना तेन सन्मानं समुपाहृताः । आशीर्वादप्रसक्तास्ते योग्यासनसमाश्रिताः ॥ ९५ ॥
 यथावद्वृत्तमाचख्युरिति सुंदरचेतसः । पद्मामं बलदेवत्वं प्राप्तं लांगललक्ष्मणम् ॥ ९६ ॥
 उत्पन्नचक्ररत्नं च लक्ष्मणं हरितामितम् । तयोर्भरतवासस्य स्वामित्वं परमोन्नतम् ॥ ९७ ॥

रावणं पंचतां प्राप्तं लक्ष्मणेन हतं रणे । दीक्षामिन्द्रजितादीनां वंदिगृहमुपेयुषाम् ॥ ९८ ॥
ताक्ष्यकेसरिसद्विद्याप्राप्तिं साधुप्रसादतः । विभीषणमहाप्रीतिं भोगं लंकाप्रवेशनम् ॥ ९९ ॥
एवं पद्माभलक्ष्मीभृदुदयस्तुतिसम्मदी । स्रक्तांबूलसुगंधाद्यैर्दूतानभ्यर्हयन्नृपः ॥ १०० ॥
गृहीत्वा तांस्तयोर्मात्रोः सकाशं भरतो ययौ । शोकिन्यौ वाष्पपूर्णाक्ष्यौ ते समानंदिते च तैः १०१
पद्माभचक्रभृन्मात्रोर्दूतानां च सुसंकथा । मनःप्रह्लादिनी यावद्वर्त्तते भूतिशंसिनी ॥ १०२ ॥
रवेरावृत्त्य पंथानं तावत्तत्र सहस्रशः । हेमरत्नादिसंपूर्णैर्बाहनैरतिगच्चरैः ॥ १०३ ॥
विचित्रजलदाकाराः प्रापुर्वैद्याधरा गणाः । जिनावतरणे काले देवा इव महौजसः ॥ १०४ ॥
ततस्ते व्योमपृष्ठस्था नानारत्नमयीं पुरि । वृष्टिं मुमुचुरुद्योतपूरिताशां समंततः ॥ १०५ ॥
पूरितायामयोध्यायामेकैकस्य कुटुंबिनः । गृहेषु भूधराकाराः कृता हेमादिराशयः ॥ १०६ ॥
जन्मांतरकृतश्लाघ्यकर्मा स्वर्गच्युतोऽथवा । लोकोऽयोध्यानिवासी यो येन प्राप्तस्तथा श्रियम् ॥
तस्मिन्नेव पुरे दत्ता घोषणाऽनेन वस्तुना । मणिचामीकराद्येन यो न तृप्तिमुपागतः ॥ १०८ ॥
प्रविश्य स नरः स्त्री वा निर्भयं पार्थिवालयम् । द्रव्येण पूरयित्वाऽऽत्मभवनं निजयेच्छया १०९
श्रुत्वा तां घोषणां सर्वस्तस्यां जनपदोऽगदत् । अस्माकं भवने शून्यं स्थानमेव न विद्यते ११०

विस्मयादित्यसंपर्कविकचाननपंकजाः । शशंमुर्वनिताः पद्मं कृतदारिद्र्यनाशनाः ॥ १११ ॥
 आगत्य बहुभिस्तावदक्षैः खेचरशिल्पिभिः । रूप्यहेमादिभिर्लेपैर्लिप्ता भवनभूमयः ॥ ११२ ॥
 चैत्यागाराणि दिव्यानि जनितान्यतिभूरिशः । महाप्रासादमालाश्च विंध्यकूटावलीसमाः ॥ ११३ ॥
 सहस्रस्तंभसंपन्ना मुक्तादामविराजिताः । रचिता मंडपाश्चित्राश्चिन्नपुस्तोपशोभिताः ॥ ११४ ॥
 खचितानि महारत्नैर्द्वाराणि करभस्वरैः । पताकालीसमायुक्तास्तोरणौघाः समुच्छ्रिताः ॥ ११५ ॥
 अनेकाश्चर्यसंपूर्णा प्रवृत्तसुमहोत्सवा । साध्योध्या नगरी जाता लंकादिजयकारिणी ॥ ११६ ॥
 महेंद्रशिखराभेषु चैत्यगेहेषु संतताः । अभिषेकोत्सवा लग्नाः संगीतध्वनिनादिताः ॥ ११७ ॥
 भ्रमरैरुपगीतानि समानि सजलैर्धनैः । उद्यानानि सुपुष्पाणि जातानि सफलानि च ॥ ११८ ॥
 वहिराशास्वशेषासु वनैर्मुदितजंतुभिः । नंदनप्रतिभैर्जाता नगरी सुमनोहरा ॥ ११९ ॥
 नवयोजनविस्तारा द्वादशायामसंगता । व्यधिकानि तु षड्विंशत्परिक्षेपेण पूरसा ॥ १२० ॥
 दिनैः षोडशभिश्चारुनभोगोचरशिल्पिभिः । निर्मिता शंसितुं शक्या न सा वर्षशतैरपि ॥ १२१ ॥
 वाप्यः कांचनसोपाना दीर्घिकाश्च सुरोधसः । पद्मादिभिः समाकीर्णा जाता ग्रीष्मेप्यशोषिताः ॥
 स्नानक्रीडातिसंभोग्यास्तटस्थितजिनालयाः । दधुस्ताः परमां शोभां वृक्षपालीसमावृताः १२३

कृतां स्वर्गपुरीतुल्यां ज्ञात्वा तां नगरीं हली । श्वो यानशंसिनीं स्थाने घोषणां समदापयत् १२४
यदैव वार्तां गगनांगणायना । मुनिस्तयोर्मातृसमुद्भवां जगौ ॥
ततः प्रभृत्येव हि सीरिचक्रिणौ । सदा सवित्र्यौ हृदयेन बभ्रतुः ॥ १२५ ॥
अचिंतितं कृत्स्नमुपैति चारुतां । कृतेन पुण्येन पुराऽसुधारिणाम् ॥
ततो जनः पुण्यपरोऽस्तु संततं । न येन चिंतारवितापमश्नुते ॥ १२६ ॥
इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे साकेतनगरीवर्णनं नामैकाशीतितमं पर्व ।

अथ द्वयशीतितमं पर्व ।

अथोदयमिते भानौ पद्मनारायणौ तदा । यानं पुष्पकमारुह्य साकेतां प्रस्थितौ शुभौ ॥ १ ॥
परिवारसमायुक्ता विविधैर्यानवाहनैः । विद्याधरेश्वरा गंतुं शक्तास्तत्संवनोद्यताः ॥ २ ॥
छत्रध्वजनिरुद्धार्ककिरणं वायुगोचरम् । समाश्रितां महीं दूरं पश्यंतो गिरिभूषिताम् ॥ ३ ॥
विलसद्विविधप्राणिसंघातं क्षीरसागरम् । व्यतीत्य खेचरा लीलां बहंतो यांति हर्षिणः ॥ ४ ॥

पद्मस्यांकगता सीता सती गुणसमुत्कटा । लक्ष्मीरिव महाशोभा पुरो न्यस्तेक्षणा जगौ ॥ ५ ॥
जंबूद्वीपतलस्येदं मध्ये नाथ किमीक्ष्यते । अत्यंतमुज्ज्वलं पद्मस्ततोऽभाषत सुंदरी ॥ ६ ॥
देवि यत्र पुरा देवैर्मुनिसुव्रततीर्थकृत् । देवदेवप्रभुर्वालये हृष्टैर्नीतोऽभिषेचनम् ॥ ७ ॥
सोऽयं रत्नमयैस्तुंगैः शिखरैश्चित्तहारिभिः । विराजते नगाधीशो मंदरो नाम विश्रुतः ॥ ८ ॥
अहो वेगादतिक्रांतं विमानं पदवीं पराम् । एहि भूयो वलं याम इति गत्वा पुनर्जगौ ॥ ९ ॥
एतत्तु दंडकारण्यमिभाभोगप्रहातमः । लंकानाथेन यत्रस्था हृता त्वं स्वोपघातिना ॥ १० ॥
चारणश्रमणौ यत्र त्वया सार्द्धं मया तदा । पारणं लंभितौ सैषा सुभगे दृश्यते नदी ॥ ११ ॥
सोऽयं सुलोचने भूभृद्वंशोऽभिख्योऽभिलक्ष्यते । हृष्टौ यत्र मुनी युक्तौ देशगोत्रविभूषणौ ॥ १२ ॥
कृतं मया ययोरासीद्भवत्या लक्ष्मणेन च । प्रातिहार्यं ततो यातं केवलं शिवसौख्यदम् ॥ १३ ॥
वालिलिखिल्यपुरं भद्रे तदेतद्यत्र लक्ष्मणः । प्राप कल्याणमालाख्यां कन्यां कांचिच्चया समाम् १४
दशांगभोगनगरमदस्तद्दृश्यते प्रिये । रूपवत्याः पिता वज्रस्रवा यच्छ्रावकः पुरः ॥ १५ ॥
पुनरालोक्य धरणीं पुनः पप्रच्छ जानकी । कांतेयं नगरी कस्य खेचरेशस्य दृश्यते ॥ १६ ॥
विमानसदृशैर्गैर्हरियमत्यंतमुत्कटा । न जातुचिन्मया दृष्टा त्रिविष्टपविडंबिनी ॥ १७ ॥

जानकीवचनं श्रुत्वा दिशश्चालोक्य मंथरम् । क्षणं विभ्रान्तचेतस्को ज्ञात्वा पद्मः स्मिती जगौ ॥
 पूरयोध्याप्रिये सेयं नूनं खेचरशिल्पिभिः । अन्येव रचिता भाति जितलंका परद्युतिः ॥ १९ ॥
 ततोऽत्युग्रं विहायःस्थं विमानं सहसा परम् । द्वितीयादित्यसंकाशं वीक्ष्य भुब्धा नगर्गसौ ॥२०॥
 आरुह्य च महानागं भरतः प्राप्तसंभ्रमः विभूत्यौ परया युक्तः शक्रवन्निरगात्पुरः ॥ २१ ॥
 तावदैक्षत सर्वाशाः स्थगिता गगनायनैः । नानायानविमानस्थैर्विचित्रर्द्धिसमन्वितैः ॥ २२ ॥
 दृष्ट्वा भरतमायांतं भूमिस्थापितपुष्पकौ । पद्मलक्ष्मीधरौ यातौ समीपत्वं सुसंमदौ ॥ २३ ॥
 समीपौ तावितौ दृष्ट्वा गजादुतीर्यकैक्यः । पूजामर्घशतैश्चक्रे तयोः स्नेहादिपूरितैः ॥ २४ ॥
 विमानशिखरात्तौ तं निष्क्रम्य प्रीतिनिर्भरम् । केयूरभूषितभुजावग्रजावालिलिंगतुः ॥ २५ ॥
 दृष्ट्वा पृष्टौ च कुशलं कृतशंसनसत्कथौ । भरतेन समेतौ तावारूढौ पुष्पकं पुनः ॥ २६ ॥
 प्रविशंति ततः सर्वे क्रमेण कृतसत्क्रियाम् । अयोध्यानगरीं चित्रपताकाशबलीकृताम् ॥ २७ ॥
 संघट्टसंगतैर्यानैर्विमानैर्ययुभी रथैः । अनेकपघटाभिश्च मार्गोऽभूद्व्यवकाशकः ॥ २८ ॥
 प्रलयजलभृत्तुल्यास्तूर्यघोषाः समुद्ययुः । शङ्खकोटिरवोन्मिश्रा भंभाभेरीमहारवाः ॥ २९ ॥
 पटहानां पटीयांसो मुद्राणां मंद्रता ययुः । लंपानां कंपशंपानां धुंधूनां मधुरा भृशम् ॥ ३० ॥

झल्लाम्लातकहक्कानां हैकहंकारसंगिनाम् । गुंजाराटितनाम्नां च वादित्राणां महास्वनाः ॥ ३१ ॥
 सुकलाः काहला नादा घना हलहलारवाः । भट्टहासास्तुरंगेभसिंहव्याघ्रादिनिस्वनाः ॥ ३२ ॥
 वंशस्वनानुगामीनि गीतानि विविधानि च । विनर्दितानि भांडानां बंदिनां पठितानिच ॥ ३३ ॥
 संक्रीडितानि रम्याणि रथानां सूर्यतेजसाम् । वसुधाक्षोभघोषाश्च प्रतिशब्दाश्च कोटिशः ॥ ३४ ॥
 एवं विद्याधराधीशैर्विभ्रद्भिः परमां श्रियम् । वृतौ विविशतः कांतौ पुरं पद्माभचक्रिणौ ॥ ३५ ॥
 आसन् विद्याधरा देवा इन्द्रौ पद्माभचक्रिणौ । अयोध्यानगरी स्वर्गो वर्णना तत्र कीदृशी ॥ ३६ ॥
 पद्मानननिशानाथं वीक्ष्य लोकमहोदधिः । कलध्वनिर्ययौ वृद्धिमत्या वर्त्तनवेलया ॥ ३७ ॥
 विज्ञायमानपुरुषैः पूज्यमानौ पदे पदे । जय वर्द्धस्व जीवेति नंदेति च कृताशिषौ ॥ ३८ ॥
 अत्युत्तुंगविमानाभभवनानां क्षिरः स्थिताः । सुंदर्यस्तौ विलोकंत्यो विक्रचांभोजलोचनाः ॥ ३९ ॥
 संपूर्णचक्रसंकाशं पद्मं पद्मनिभेक्षणम् । प्रावृषेण्यघनच्छायं लक्ष्मणं च सुलक्षणम् ॥ ४० ॥
 नार्यो निरीक्षितुं शक्ता मुक्ताशेषापरक्रियाः । गवाक्षान्वदनैश्चक्रुर्व्योमांभोजवनोपमान् ॥ ४१ ॥
 राजन्नन्योन्यसंपर्के निर्भरे सति योषिताम् । सृष्ट्याऽपूर्वा तदा वृष्टिश्छिन्नहारैः पयोधरैः ॥ ४२ ॥
 च्युतं न पतितं भूमौ कांचीनूपुरकुंडलम् । तासां तद्गतचित्तानां ध्वनयश्चैवमुद्रताः ॥ ४३ ॥

यस्यैषांकगता भाति प्रिया गुणधरा सती । देवी विदेहजा सोऽयं पद्मनाभो महेश्वरः ॥ ४४ ॥
 निहतः प्रधने येन सुग्रीवाकृतितस्करः । वृत्रदैत्यपतेर्नप्ता स साहसगतिः खलः ॥ ४५ ॥
 अयं लक्ष्मीधरो येन शक्रतुल्यपराक्रमः । हतो लंकेश्वरो युद्धे स्वेन चक्रेण वक्षसि ॥ ४६ ॥
 सुग्रीवोऽयं महासत्त्वस्तनयोऽस्यायमंगदः । अयं भामंडलाभिरुयः सीतादेव्याः सहोदरः ॥ ४७ ॥
 देवेन जातमात्रः सन्नासीद्योऽपहृतस्तदा । मुक्तोऽनुकंपया भूयो दृष्टो विद्याधरेंदुना ॥ ४८ ॥
 उन्मादेन वने तस्मिन्नृहीत्वा च प्रमोदिना । पुत्रस्तवायमित्युक्त्वा पुष्यवत्यै समर्पितः ॥ ४९ ॥
 एषोऽसौ दिव्यरत्नात्मकुंडलोद्योतिताननः । विद्याधरमहाधीशो भाति सार्थकशब्दितः ॥ ५० ॥
 चंद्रोदरसुतः सोऽयं सखि श्रीमान् विराधितः । श्रीशैलः पवनस्थाऽयं पुत्रो वानरकेतनः ॥ ५१ ॥
 एवं विस्मययुक्ताभिस्तोषिणीभिः समुत्कटाः । लक्षिताः पौरनारीभिः प्राप्तास्ते पार्थिवालयम् ॥
 तावत्प्रासादमूर्द्धस्थे पुत्रस्नेहपरायणे । संप्रसृतस्तने वीरमातराववतेरतुः ॥ ५३ ॥
 महागुणधरा देवी साधुशीलाऽपराजिता । केकयी केकया चापि सुप्रजाश्च सुचेष्टिताः ॥ ५४ ॥
 भवांतरसमायोगमिव प्राप्तास्तयोरमा । मातरोऽयुः समीपत्वं मंगलोद्यतचेतसः ॥ ५५ ॥
 ततो मानृजनं वीक्ष्य मुदितौ कमलेक्षणौ । पुष्पयानात्समुत्तीर्य लोकपालोपमद्युती ॥ ५६ ॥

कृताञ्जलिपुटौ नम्रौ सनृषौ सांगनाजनौ । मातृणां नेमतुः पादावुपगम्य क्रमेण तौ ॥ ५७ ॥
आशीर्वादसहस्राणि यच्छन्त्यः शुभदानि ताः । परिषस्वजिरे पुत्रौ स्वसंवेद्यमिताः सुखम् ५८
पुनः पुनः परिष्वज्य तृप्तिसंबंधवर्जिताः । चुचुर्मुस्तके कंषिकरामर्शनतत्पराः ॥ ५९ ॥
आनंदवाष्पपूर्णाक्षाः कृतासनपरिग्रहाः । सुखदुःखं समावेद्य धृतिं ताः परमां ययुः ॥ ६० ॥
मनोरथसहस्राणि गुणितान्यसकृत्पुरा । तासां श्रेणिक पुण्येन फलितानीप्सिताधिकम् ॥ ६१ ॥
सर्वाः शूरजनन्यस्ताः साधुभक्ताः सुचेतसः । स्तुपाशतसमाकीर्णा लक्ष्मीविभवसंगताः ॥ ६२ ॥
वीरपुत्रानुभावेन निजपुण्योदयेन च । महिमानं परिप्राप्ता गौरवं च सुपूजितम् ॥ ६३ ॥
क्षारोदसागरांतायां प्रतिघातविवर्जिताः । क्षितावेकातपत्रायां ददुराज्ञां यथेप्सितम् ॥ ६४ ॥
इष्टसमागममेतं शृणोति यः पठति चातिशुद्धमतिः । लभते संपदमिष्टामायुः पूर्णं सुपुण्यं च ६५
एकोऽपि कृतो नियमः प्राप्तोऽभ्युदयं जनस्य सद्बुद्धेः । कुरुते प्रकाशमुच्चै रविरिव तस्मादिदं कुरुत ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे रामलक्ष्मणसमागमाभिधानं नाम द्व्यशीतितमं पर्व ।

अथ त्र्यशीतितमं पर्व ।

पुनः प्रणम्य शिरसा पृच्छति श्रेणिको यतिम् । गृहे श्रीविस्तरे तेषां समुद्भूतातिकौतुकः ॥ १ ॥
 उवाच गौतमः पाद्माः लाक्ष्मणा भारता नृप । शात्रुघ्नाश्च न शक्यन्ते भोगाः कात्स्र्येन शंसितुम् ॥
 तथाऽपि शृणु ते राजन् वेदयामि समासतः । रामचक्रिप्रभावेण विभवस्य समुद्भवम् ॥ ३ ॥
 नद्यावर्त्ताख्यसंस्थानं बहुद्वारोच्चगोपुरम् । शकालयसमं कांतं भवनं भवनं श्रियः ॥ ४ ॥
 चतुःशाल इति ख्यातः प्राकारोऽस्य विराजते । महाद्रिशिखरोत्तुंगो वैजयंत्यभिधा सभा ॥ ५ ॥
 शाला चन्द्रमणी रम्या सुवीथीति प्रकीर्त्तिता । प्रासादकूटमत्यन्तमुत्तुंगमवलोकनम् ॥ ६ ॥
 प्रेक्षागृहं च विंध्याभं वर्द्धमानककीर्त्तनम् । परिकर्मोपयुक्तानि कर्मान्तभवनानि च ॥ ७ ॥
 कुक्कुटांडप्रभं गर्भगृहकूटं महाद्भुतम् । एकस्तंभधृतं कल्पतरुतुल्यं मनोहरम् ॥ ८ ॥
 मंडलेन तदावृत्य देवीनां गृहपालिका । तरंगाली परिख्याता स्थिता रत्नसमुज्ज्वला ॥ ९ ॥
 महदंभोजकांडं च विद्युदलममद्युतिः । सुश्लिष्टा सुभगस्पर्शा शय्या सिंहशिरःस्थिता ॥ १० ॥
 उद्यद्भास्करसंकाशमुत्तमं हरिविष्टरम् । चामराणि शशांकांशुसंचयप्रतिमानि च ॥ ११ ॥

इष्टच्छायकरं स्फीतं छत्रं तारापतिप्रभम् । सुखेन गगने कान्ते पादुके विषमोचिके ॥ १२ ॥
 अनर्घाणि च वस्त्राणि दिव्यान्याभरणानि च । दुर्भेद्यं कवचं कान्तं मणिकुण्डलयुगमकम् ॥ १३ ॥
 अमोघाश्च गदा खड्गकनकारिशिलीमुखाः । अन्यानि च महस्त्राणि भासुराणि रणाजिरे ॥ १४ ॥
 पंचाशद्वलकोटीनां लक्षाणि गदितानि च । स्वयं लक्ष्मणशीलानां कोटिरम्यधिका गवाम् ॥ १५ ॥
 सप्ततिः सार्धिकाः कोट्यः कुलानां स्फीतसंपदाम् । नित्यं न्यायप्रवृत्तानां साकेतानगरीजुषाम् १६
 भवनान्यतिशुभ्राणि सर्वाणि विविधानि च । अक्षीणकोशपूर्णानि रत्नवंति कुटुंबिनाम् ॥ १७ ॥
 पाल्या बहुविधैर्धान्यैः पूर्णा गंडाद्रिसंनिभाः । विज्ञेयाः कुट्टिमतलाश्चतुःशालाः सुखावहाः ॥ १८ ॥
 प्रवरोद्यानमध्यस्था नानाकुसुमशोभिताः । दीर्घिकाश्चारुसोपानाः परिक्रीडनकोचिताः ॥ १९ ॥
 प्रेक्ष्यगोमहिषीवृंदस्फीतास्तत्र कुटुंबिनः । सौख्येन महता युक्ता रेजुः सुरवरा इव ॥ २० ॥
 दंडनायकसामंता लोकपाला इवोदिताः । महेन्द्रतुल्यविभवा राजानः पुरुतेजसः ॥ २१ ॥
 सुंदर्योऽप्सरसां तुल्याः संसारसुखभूमयः । निखिलं चोपशरणं यथाभिमतसौख्यदम् ॥ २२ ॥
 एवं रामेण भरतं नीतं शोभां परामिदम् । हरिषेणनरेन्द्रेण यथा चक्रभृता पुरा ॥ २३ ॥
 चैत्यानि रामदेवेन कारितानि सहस्रशः । भांति भव्यजनैर्नित्यं पूजितानि महर्द्धिभिः ॥ २४ ॥

देशग्रामपुरारण्यगृहस्थ्यागतो जनः । सदेति संकथां चक्रे सुखी रचितमंडलः ॥ २५ ॥
 साकेताविषयः सर्वः सर्वथा पश्यताऽधुना । विलंबयितुमुद्युक्तश्चित्रं गीर्वाणविष्टपम् ॥ २६ ॥
 मध्ये शक्रपुरीतुल्या नगरी यस्य राजते । अयोध्या निलयैस्तुंगैरशक्यपरिवर्णनैः ॥ २७ ॥
 किममी त्रिदशक्रीडापर्वतास्तेजसाऽऽवृताः । आहोस्विच्छरदभ्रौघाः किंवा विद्यामहालयाः २८
 प्राकारोऽयं समस्ताशा द्योतयन् परमोन्नतः । समुद्रवैदिकातुल्यो महाशिखरशोभितः ॥ २९ ॥
 सुवर्णरत्नसंघातो रश्मिदीपितपुष्करः । कुत ईदृक्त्रिलोकेऽस्मिन्मानसस्याप्यगोचरः ॥ ३० ॥
 नूनं पुण्यजनैरेषा विनीता नगरी शुभा । संपूर्णा रामदेवेन विहिताऽन्येव शोभना ॥ ३१ ॥
 संप्रदायेन यः स्वर्गः श्रूयते कोऽपि सुन्दरः । नूनं तमेवमादाय संप्राप्तौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३२ ॥
 आहोस्वित्सैव पूर्वयं भवेदुत्तरकोशला । दुर्गमा जनितात्यन्तं प्राणिनां पुण्यवर्जिनाम् ॥ ३३ ॥
 स्वशरीरेण लोकेन स्वस्त्रीपशुधनादिना । त्रिदिवं रघुचन्द्रेण नीता कान्तिमिमां गता ॥ ३४ ॥
 एक एव महान्दोषः सुप्रकाशेऽत्र दृश्यते । महानिंदात्रपाहेतुः सतामत्यन्तदुस्त्यजः ॥ ३५ ॥
 यद्विद्याधरनाथेन हृताभिरमिता ध्रुवम् । वैदेही पुनरानीता तत्किं पद्मस्य युज्यते ॥ ३६ ॥
 क्षत्रियस्य कुलीनस्य ज्ञानिनो मानशालिनः । जनाः पश्यत कर्मेदं किमन्यस्याभिधीयताम् ३७

इति क्षुद्रजनोद्गीतः परिवादः समंततः । सीतायाः कर्मतः पूर्वाद्विस्तारं विष्टपे गतः ॥ ३८ ॥
 अथासौ भरतस्तत्र पुरे स्वर्ग्यत्रपाकरे । सुरेन्द्रसदृशैर्भोगैरपि नो विंदते रतिम् ॥ ३९ ॥
 स्त्रीणां शतस्य साद्वैस्य भर्ता प्राणमहेश्वरः । विद्वेष्टि संततं राज्यं लक्ष्मीं तुंगां तथापि ताम् ४०
 निर्व्यूहबलभीश्रुंगप्रघरणाद्यतिहारिभिः । प्रासादंमंडलीबंधरचितैरुपशोभितैः ॥ ४१ ॥
 विचित्रमणिनिर्माणकुट्टिमे चारुदीर्घिके । मुक्तादामचिते हेमखचिते पुष्पितद्रुमे ॥ ४२ ॥
 अनेकाश्चर्यसंकीर्णे यथाकाल मनोहेरे । सवंशमुरजस्थाने सुंदरीजनसंकुले ॥ ४३ ॥
 प्रांतस्थितमदल्लिकन्नकपोलवरवारणे । वासिते मदगंधेन तुरंगरवहारिणि ॥ ४४ ॥
 कृतक्रीमलसंगीते रत्नोद्योतपटाहते । रम्ये क्रीडनकस्थाने रुचिष्ये स्वर्णिणामपि ॥ ४५ ॥
 संसारभीरुरत्यन्तनृपश्चकितमानसः । धृतिं न लभते व्याधभीरुः सारंगको यथा ॥ ४६ ॥
 लभ्यं दुःखेन मानुष्यं चपलं जलविन्दुवत् । यौवनं फेनपुंजेन सदृशं दोषसंकटम् ॥ ४७ ॥
 समाप्तिविरसा भोगा जीवितं स्वप्नमंतिभम् । संवन्धो बंधुभिः साद्वै पक्षिसंगमनोपमः ॥ ४८ ॥
 इति निश्चित्य यो धर्मं करोति न शिवावहम् । सजराजर्जरः पश्चाद्दह्यते शोकवह्निना ॥ ४९ ॥
 यौवनेऽभिनवे रागः कोऽस्मिन् मूढकवल्लभे । अपवादकुलावासे संध्योद्योतविनश्वरे ॥ ५० ॥

अवश्यं त्यजनीये च नानाव्याधिकुलालये । शुक्रशोणितसंमूले देहयंत्रेऽपि का रतिः ॥ ५१ ॥
 न तृप्यन्ति धनैर्वन्धिः सालिलैर्न नदीपतिः । न जीवो विषयैर्यावत्संसारमपि सेवितैः ॥ ५२ ॥
 कामासक्तमतिः पापो न किञ्चिद्वेत्ति देहवान् । यत्पतंगसमो लोभी दुखं प्राप्नोति दारुणम् ॥ ५३ ॥
 गलगंडसमानेषु क्लेशक्षरणकारिषु । स्तनाख्यमांसपिंडेषु बीभत्सेषु कथं रतिः ॥ ५४ ॥
 दंतकीटकसंपूर्णे तांबूलरसलोहिते । शुरिकाच्छेदसदृशे शोभा वक्त्रविलेन का ॥ ५५ ॥
 नारीणां चेष्टिते वायु दोषादिव समुद्रते । उन्मादजनिते प्रीतिर्विलासाभिहितेऽपि का ॥ ५६ ॥
 गृहांतर्ध्वनिना तुल्ये मनोधृतिनिवासिनि । संगीते रुदिते चैव विशेषो नोपलक्ष्यते ॥ ५७ ॥
 अमेध्यमयंदहाभिश्छन्नाभिः केवलं त्वचा । नारीभिः कीदृशं सौख्यं सेवमानस्य जायते ॥ ५८ ॥
 विट्कुंभद्वितयं नीत्वा संयोगमतिलज्जनम् । विमूढमानसः शोकः सुखमित्यभिमन्यते ॥ ५९ ॥
 इच्छामात्रसमुद्भूतैर्दिव्यैर्यो भोगविस्तरैः । न तृप्यति कथं तस्य तृप्तिमानुषभोगकैः ॥ ६० ॥
 तृप्तिं न तृणकोटिस्थैरवश्यायकणैर्वनैः । व्रजतीर्धनविक्रायः केवलं श्रममृच्छति ॥ ६१ ॥
 तथाऽप्युत्तमया राज्यश्रिया तृप्तिमनाप्तवान् । सौदासः कुत्सितं कर्म तथाविधमसेवत ॥ ६२ ॥
 गंगाभां पूरयुक्तायां प्रविष्टा मांसलुब्धकाः । काका हस्तिशवं मृत्युं प्राप्नुवन्ति महोदधौ ॥ ६३ ॥

मोहपंकनिमग्रेयं प्रजां मंडूकिकायते । लोभाहिनाऽतितीव्रेण नरकच्छिद्रमायिना ॥ ६४ ॥
 एवं चिंतयतस्तस्य भरतस्य विरागिणः । विघ्नेन बहवो यांति दिवसाःशांतचेतसः ॥ ६५ ॥
 व्रतमप्राप्नुवञ्जैनं सर्वं दुःखविनाशनम् । पंजरस्थो यथा सिंहः स समर्थोपि सीदति ॥ ६६ ॥
 प्रशांतहृदयोऽत्यर्थके कयायाचनादसौ । ध्रियते हलिचक्रिभ्यां सस्नेहाभ्यां समुत्कटम् ॥ ६७ ॥
 उच्यते च यथा भ्रातस्त्वमेव पृथिवीतले । सकले स्थापितो राजा पित्रा दीक्षाभिलाषिणा ६८
 सोऽभिषिक्तो भवान्नाथो गुरुणा विष्टपेन तु । अस्माकमपि हि स्वामी कुरु लोकस्य पालनम् ६९
 इदं सुदर्शनं चक्रमिमे विद्याधराधिपाः । तवाज्ञासाधनं पत्नीमिव भुंक्ष्व वसुंधराम् ॥ ७० ॥
 धारयामि स्वयं छत्रं शशांकधवलं तव । शत्रुघ्नश्चामरं धत्ते मंत्री लक्ष्मणसुंदरः ॥ ७१ ॥
 इत्युक्तोऽपि न चेद्वाक्यं ममेदं कुरुते भवान् । यास्यामोऽद्य ततो भूयस्तदेव मृगवद्वनम् ॥ ७२ ॥
 जित्वा राक्षसवंशस्य तिलकं रावणाभिधम् । भवद्दर्शनसौख्यस्य तृषिता वयमागताः ॥ ७३ ॥
 निःप्रत्यूहमिदं राज्यं भुज्यतां तावदायतम् । अस्माभिःसहितः पश्चात्प्रवेक्ष्यसि तपोवनम् ॥ ७४ ॥
 एवं भाषितुमासक्तमेनं पद्मं सुचेतसम् । जगाद भरतोऽत्यंतविषयासक्तिनिःस्पृहः ॥ ७५ ॥
 इच्छामि देव संत्यक्तुमेतां राज्यश्रियं द्रुतम् । त्यक्त्वा यां सत्तपः कृत्वा वीरा मोक्षं समाश्रिता ७६

सदा नरेन्द्र कामार्थौ चंचलौ दुःखसंगती । विद्वेष्यौ सूरलोकस्य सुमूढजनसेवितौ ॥ ७७ ॥
अशाश्वतेषु भोगेषु सुरलोकसमेष्वपि । हलायुध न मे तृष्णा समुद्रापिम्यवत्स्वपि ॥ ७८ ॥
संसारसागरं घोरं मृत्युपातालसंकुलम् । जन्मकल्लोलसंकीर्णं रत्यरत्युरुवीचिकम् ॥ ७९ ॥
रागद्वेषमहाग्राहं नानादुःखभयंकरम् । व्रतपोतं समारुह्य वाञ्छामि तरितुं नृप ॥ ८० ॥
पुनःपुनरहं राजन् भ्राम्यन्विविधयोनिषु । गर्भवासादिषु श्रांतो दुःसहं दुःखमाप्तवान् ॥ ८१ ॥
एवमुक्तं समाकर्ण्य वाष्पव्याकुललोचनाः । नृपा विस्मयमापन्ना जगदुः कंपितस्वनाः ॥ ८२ ॥
वचनं कुरु तातीयं लोकं पालय पार्थिव । यदितेऽवमता लक्ष्मीर्मुनिः पश्चाद्भविष्यसि ॥ ८३ ॥
उवाच भरतो वाढं तातस्योक्तं मया कृतम् । चिरं प्रपालितो लोको मानितो भोगविस्तरः ॥ ८४ ॥
दत्तं च परमं दानं साधुवर्गः सुतर्पितः । तातेन यत्कृतं कर्तुं तदपीच्छामि सांप्रतम् ॥ ८५ ॥
अनुमोदनमद्यैव मह्यं किं न प्रयच्छत । श्लाघ्ये वस्तुनि संबन्धः कर्तव्यो हि यथा तथा ॥ ८६ ॥
जित्वा शत्रुगणं संख्ये द्विपसंघातभीषणे । नंदाद्यैरिव या लक्ष्मीर्भवद्भिः समुपार्जिता ॥ ८७ ॥
महत्पि न सा तृप्तिं ममोत्पादयितुं क्षमा । गंगेव वारिनाथस्य तत्त्वमार्गे घटे ततः ॥ ८८ ॥
इत्युक्त्वात्यंतसंविन्नस्तानापृच्छथ ससंभ्रमः । सिंहासनात्समुत्तस्थौ भरतो भरतो यथा ॥ ८९ ॥

मनोहरगतिश्चैव यावदंतं समुद्यतः । नारायणेन संरुद्रस्तावत्सस्नेहसंभ्रमम् ॥ ९० ॥
करेणोद्वर्त्यन्नेप सौमित्रिकरपल्लवम् । यावदाश्वासयत्यश्रुदुर्दिनास्यां च मातरम् ॥ ९१ ॥
तावद्रामाज्ञया प्राप्ताः स्त्रियो लक्ष्मीसुविभ्रमाः । हरदुर्भरतं वातकंपितोत्पललोचनाः ॥ ९२ ॥
एतास्मिन्नंतरे सीता स्वयं श्रीरिव देहिनी । उर्वी भानुमती देवी विशल्या सुंदरी तथा ॥ ९३ ॥
ऐंद्री रत्नवती लक्ष्मीः सार्था गुणवती श्रुतिः । कांता बंधुमती भद्रा कौबेरी नलकूवरा ॥ ९४ ॥
तथा कल्याणमालासां चंद्रिणी मानसोत्सवा । मनोरमा प्रियानंदा चंद्रकांता कलावती ॥ ९५ ॥
रत्नस्थली सुरवती श्रीकांता गुणसागरा । पद्मावती तथान्याश्च स्त्रियो दुःशक्यवर्णनाः ॥ ९६ ॥
मनःप्रहरणाकारा दिव्यवस्त्रविभूषणाः । समुद्रवशुभक्षेत्रभूमयः श्रेहगोत्रजाः ॥ ९७ ॥
कलासमस्तसंदोहफलदर्शनतत्पराः । वृताः समंततश्चारुचेतसो लोभनोद्यताः ॥ ९८ ॥
सर्वादेरेण भरतं जगदुर्हारिनिःस्वनाः । वातोद्भूतनवोदारपद्मिनीखंडकांतयः ॥ ९९ ॥
देवर क्रियतामेकः प्रसादोऽस्माकमुन्नतः । सेवामहे जलक्रीडां भवता सह सुंदरीम् ॥ १०० ॥
त्यज्यतामपरां चितां नाथ मानसखेदिनीं । भ्रातृजायासमूहस्य क्रियतामस्य सुप्रियम् ॥ १०१ ॥
तादृशीभिस्तथाप्यस्य संगतस्य न मानसम् । जगाम विक्रियां कांचिद्वाक्षिप्यं केवलं श्रितः ॥ १०२ ॥

संप्राप्तप्रसरास्तस्मात्ततः शंकाविवर्जिताः । नार्यस्ता भारतीयाश्च प्रापुः परमसंमदम् ॥१०३॥
परिवार्य ततस्तास्तं समस्ताश्चारुविभ्रमाः । अवतीर्णा महारम्यं सरः सरसिजेक्षणाः ॥ १०४ ॥
क्रीडानिस्पृहचित्तोऽसौ तत्त्वार्थगतमानसः । योषितामनुरोधेन जलसंगमशिथ्रियत् ॥ १०५ ॥
देवीजनसभाक्रीणां विनयेन समन्वितः । विरराज सरः प्राप्तः करी यूथपतिर्यथा ॥१०६॥
स्निग्धैः सुगंधिभिः कांतैस्त्रिभिरुद्धर्त्तनैरसौ । उद्वर्त्तितः पृथुच्छायापट्टरंजितवारिभिः ॥ १०७ ॥
किंचित्संक्रोड्य संचेष्टः सुस्नातः सुमनोहरः । सरसः केकयासुनुरुत्तीर्णः परमेश्वरः ॥ १०८ ॥
विहितार्हन्महापूजः पद्मनीलोत्पलादिभिः । सादेरणांगनौघेन स समग्रमलंकृतः ॥१०९॥
एतस्मिन्नंतरे योऽसौ महाजलधराकृतिः । त्रिलोकमंडनाभिख्यः ख्यातो गजपतिः शुभः ॥११०॥
आलानं स समाभिद्य महाभैरवनिःस्वनः । निःससार निजावासादानदुर्दिनितांबरः ॥ १११ ॥
घनाघनघनोदारगंभीरं तस्य गर्जितम् । श्रुत्वाऽयोध्यापुरी याता समुन्मत्तजनेव सा ॥ ११२ ॥
जनितोदारसंघट्टैर्भयस्तब्धश्रुतेक्षणैः । राजमार्गान्तराः पूर्णाः सायामाधोरणैर्गजैः ॥ ११३ ॥
यथानुकूलमाश्रित्य दिशां दश महाभयाः । नेश्नुस्ते मदनिर्मुक्ता गृहीतययुरंहसः ॥ ११४ ॥
हेमरत्नमहाकूटं गोपुरं गिरिसन्निभम् । विध्वंस्य भरतं तेन प्रवृत्तो वारणोत्तमः ॥११५॥

त्रासाकुलेक्षणा नार्यो महासंभ्रमसंगताः । शिश्रियुर्भरतं त्राणं भानुं दीधितयो यथा ॥ ११६ ॥
 भरताभिमुखं यान्तं जनो वीक्ष्य गजोत्तमम् । हाहेति परमं तारं विलापं परितोऽकरोत् ॥ ११७ ॥
 विव्हला मातरश्चास्य महोद्वेगसमागताः । बभूवुः परमाशंकाः पुत्रस्नेहपरायणाः ॥ ११८ ॥
 तावत्परिकरं बद्ध्वा पद्माभो लक्ष्मणस्तथा । उपसर्पति सल्लभमहाविज्ञानसंगतः ॥ ११९ ॥
 नभश्चर महामात्रान्समुत्सार्य भयार्दितान् । बलाद्ग्रहीतुमुद्युक्तो तमिभेन्द्रमलं चलम् ॥ १२० ॥
 सरोषमुक्तनिस्वानो दुःप्रेक्ष्यः प्रबलो जवी । नागपाशैरपि गजः संरोद्धुं न स शक्यते ॥ १२१ ॥
 ततोङ्गना जनांतस्थं श्रीमंतं कमलेक्षणम् । भरतं वीक्ष्य नागोऽसौ व्यतीतं भवमस्मरन् ॥ १२२ ॥
 संजातोद्वेगभारश्च कृत्वा प्रशिथिलं करम् । भरतस्याग्रतो नागस्तस्थो विनयसंगतः ॥ १२३ ॥
 जगाद् भरतश्चैनं परं मधुरया गिरा । अहोऽनेकपनाथ त्वं रोषितः केन हेतुना ॥ १२४ ॥
 निशम्य वचनं तस्य संज्ञां संग्राप्य वारणः । अत्यर्थशांतचेतस्को निश्चलः सौम्यदर्शनः ॥ १२५ ॥
 स्थितमग्रे वरस्त्रीणां स्निग्धं भरतमीक्षते । पुरे वा सरसां वृंदे स्वर्गे गीर्वाणसत्तमम् ॥ १२६ ॥
 परिज्ञानी ततो नागश्चित्तमेवं समाश्रितः । मुक्तात्याऽऽयतनिःश्वासो विकारपरिवर्जितः ॥ १२७ ॥
 एषोऽसौ यो महानासीत्कल्पे ब्रह्मोत्तराभिधे । देवः शशांकशुभ्रश्रीर्वियस्यः परमो मम ॥ १२८ ॥

च्युतोऽऽयं पुण्यशेषेण जातः पुरुषसत्तमः । कष्टं निन्दितकर्माहं तिर्यग्योनिमुपागतः ॥ १२९ ॥
कार्याकार्यविवेकेन सुदूरं परिवर्तितम् । कथं प्राप्तोऽस्मि हस्तित्वं धिगेतदिति गर्हितम् ॥ १३० ॥
परितप्येऽधुना व्यर्थं किमिदं स्मृतिसंगतः । करोमि कर्म तद्येन लभ्यते हितमात्मने ॥ १३१ ॥
उद्वेगकरणं नात्र कारणं दुःखमोचने । तस्मादुपायमेवाहं घटे सर्वादरान्वितः ॥ १३२ ॥

इति स्मृतातीतभवो गजेन्द्रो; भवेत्तु वैराग्यमलं प्रपन्नः ।

दुरीहितैकांतपराङ्मुखात्मा; स्थितः सुकर्माज्जनचितनाग्रः ॥१३३॥

कृतानि कर्माण्यशुभानि पूर्वं; संतापमुग्रं जनयति पश्चात् ।

तस्माज्जनाः कर्म शुभं कुरुध्वं; रवौ सति प्रसखलनं न युक्तम् ॥ १३४ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे त्रिभुवनालंकारक्षोभाभिधानं नाम त्र्यशीतितमं पर्व ।

अथ चतुरशीतितमं पर्व ।

तथा विंचितयन्नेष विनयी द्विपसत्तमः । पद्माभ चक्रपाणिभ्यां बहद्भ्यां विस्मयं परम् ॥ १ ॥
किंचिदाशंकितात्माभ्यामुपश्रित्य शनैः शनैः । महाकालघनाकारो जगृहे भाषितप्रियः ॥ २ ॥

प्राप्यनारायणादाज्ञामन्यैरुत्तमसंमदैः । सर्वालंकारयोगेन परां पूजां च लंभितः ॥ ३ ॥
 प्रशान्ते द्विरदश्रेष्ठे नगर्याकुलतोऽञ्जिता । घनाघनपटोन्मुक्ता रराज शरदा समम् ॥ ४ ॥
 विद्याधरजनाधीशैश्वंडा यस्योत्तमा गतिः । रोद्रुं नातिबलैः शक्या नाकसद्भिरेव वा ॥ ५ ॥
 सोऽयं कैलाशकंपस्य राक्षसेन्द्रस्य वाहनः । कृतपूर्वकथं रुद्रः सीरिणा लक्ष्मणेन च ॥ ६ ॥
 तादृशी विकृतिं गत्वा यदयं शममागतः । तदस्य पूर्वलोकस्य पुण्यं दीर्घायुरावहम् ॥ ७ ॥
 नगर्यामिति सर्वस्यां परं विस्मयमीयुषः । लोकस्य संकथा जाता विधूतकरमस्तका ॥ ८ ॥
 ततः सीताविशल्याभ्यां समं तं वारणेश्वरम् । आरुह्य सुमहाभूतिभरतः प्रस्थितो गृहम् ॥ ९ ॥
 महालंकारधारिण्यः शेषा अपि वरांगनाः । विचित्रवाहनारूढा भरतं पर्यवेष्टयन् ॥ १० ॥
 तुरंगरथमारूढो विभूत्या परयाऽन्वितः । शत्रुघ्नोऽस्य महातेजाः प्रयथावग्रतः स्थितः ॥ ११ ॥
 झम्लाम्लातकभेर्यादिमहावादित्रनिस्वनः । संजातः शंखशब्देन मिश्रः कोलाहलान्वितः ॥ १२ ॥
 कुसुमामोदमुद्यानं त्यक्त्वा ते नन्दनोपमम् । त्रिदशा इव संपापुरालयं सुमनोहरम् ॥ १३ ॥
 उत्तीर्य द्विरदाद्राजा प्रविश्याऽऽहारमंडपम् । साधून्संतर्प्य विधिवत्प्रणम्य च विशुद्धधीः ॥ १४ ॥
 मित्रामात्यादिभिः सार्द्धं भ्राजपत्नीभिरेव च । आहारमकरोत्तत्स्वं स्वं ततो यातो जनःपदम् ॥ १५ ॥

किं क्रुद्धः किं पुनः शांतः किं स्थितो भरतांतिके । किमेतदिति लोकस्य कथा नेभे निवर्त्तते ॥ १६ ॥
 मगधेन्द्राथ निःशेषा महामात्राः समागताः । प्रणम्यादारिणोऽत्रोचन्पद्मं लक्ष्मणसंगतम् ॥ १७ ॥
 अहोऽद्य वर्तते देव तुरीयो राजदंतिनः । विमुक्तपूर्वकृत्वस्थ श्लथविग्रहधारिणः ॥ १८ ॥
 यतः प्रभृति संक्षोभं संप्राप्य सममागतः । तत एव समारंभ्य वर्तते ध्यानसंगतः ॥ १९ ॥
 महायतं विनिःश्वस्य मुकुलाक्षोऽतिविह्वलः । चिरं किं किमपि ध्यात्वा हंति हस्तेन मेदिनीम् २०
 बहुप्रियशतैः स्तोत्रैः स्तूयमानोऽपि संततम् । कवलं नैव गृह्णाति न हवं कुरुते श्रुतौ ॥ २१ ॥
 विधाय दंतयोरग्रे करं मीलितलोचनः । लेप्यकर्म गजेंद्रस्य चिरं याति समुन्नताम् ॥ २२ ॥
 किमयं कृत्रिमो दंती किंवा सत्यमहाद्विपः । इति तत्र समस्तस्य मतिर्लोकस्य वर्तते ॥ २३ ॥
 चाटुवाक्यानुरोधेन गृहीतमपि कृच्छतः । विमुंचत्यास्यमप्राप्तं कवलं मृष्टमप्यलम् ॥ २४ ॥
 त्रिपदील्लेदललितं समुत्सज्य शुचान्वितः । आसज्य किंचिदालाने विनिःश्वस्यावतिष्ठते ॥ २५ ॥
 समस्तशास्त्रसत्कारविमलीकृतमानसैः । प्रख्यातैरप्यलं वैद्यैर्भावो नास्योपलक्ष्यते ॥ २६ ॥
 रचितं स्वादेरेणापि संगीतं सुमनोहरम् । न शृणोति यथापूर्वं कापि निक्षिप्तमानसः ॥ २७ ॥
 मंगलैः कौतुकैर्योगैर्मन्त्रैर्विद्याभिरौषधैः । न प्रत्यापत्तिमायाति लालितोऽपि महादरैः ॥ २८ ॥

न विहारे न निद्रायां न ग्रासे न च वारिणि । कुरुते याचितोऽपीच्छां सुहृन्मानमितो यथा ॥२९॥
दुर्ज्ञानांतरमीदृशं रहस्यं परमाद्भुतम् । किमेतदिति नो विज्ञो गजस्य मनसि स्मितम् ॥ ३० ॥
न शक्यस्तोषमानेतुं न च लोभं कदाचन । न याति क्रोधमप्येष दंती चित्रार्पितो यथा ॥ ३१ ॥
सकलस्यास्य राज्यस्य मूलमद्भुतविक्रमः । त्रिलोकभूषणो देव वर्तते करटीदृशः ॥ ३२ ॥
इति विज्ञाय देवोऽत्र प्रमाणं कृत्यवस्तुनि । निवेदनक्रियामात्रसारा ह्यस्मादृशां मतिः ॥ ३३ ॥

श्रुत्वेहितं नागपतेस्तदीदृक्, पूर्वेहितात्यंतविभिन्नरूपम् ।

जातौ नरेद्रावधिकं विचिंतौ पद्माभलक्ष्मीनिलयौ क्षणेन ॥ ३४ ॥

आलानगेहान्निष्ठतः किमर्थं शमं पुनः केन गुणेन जातः ।

वृणोसि कस्मादशनं न नाग इत्युद्युतिः पद्मरविर्बभूव ॥ ३५ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे त्रिभुवनालंकारशमाभिधानं नाम चतुरशीतितमं पर्व ।

अथ पंचाशीतितमं पर्व ।

एतस्मिन्नंतरे राजन्भगवान्देशभूषणः । कुलभूषणयुक्तश्च संप्राप्तो मुनिभिः समम् ॥ १ ॥
 ययोर्विशगिरावासीत्प्रतिमां चतुराननाम् । श्रितयोरुपसर्गोऽसौ जनितः पूर्ववैरिणा ॥ २ ॥
 पद्मलक्ष्मणवीराभ्यां प्रातिहार्ये कृते ततः । केवलज्ञानमुत्पन्नं लोकालोकावभासनम् ॥ ३ ॥
 ततस्तुष्टेन ताक्षर्येण भक्तिस्नेहमुपेयुषाम् । रत्नास्त्रवाहनान्याभ्यां दत्तानि विविधानि वै ॥ ४ ॥
 यत्प्रसादान्निरस्त्रत्वं प्राप्तौ संशयितौ रणे । चक्रतुर्विजयं शत्रोर्यतो राज्यमवापतुः ॥ ५ ॥
 देवासुरस्तुतावेतौ तौ लोकत्रयविश्रुतौ । मुनीन्द्रौ नगरीमुख्यां प्राप्तावुत्तारकोशलाम् ॥ ६ ॥
 नंदनप्रतिमे तौ च महेंद्रोदयनामनि । उद्यानेऽवस्थितौ पूर्वं यथा संजयनंदनौ ॥ ७ ॥
 महागणसमाकीर्णौ चंद्रार्कप्रतिमाविमौ । सम्प्राप्तौ नगरीलोको विवेद परमोदयौ ॥ ८ ॥
 ततः पद्माभचक्रेशौ भरतारिनिषूदनौ । एते बंदारवो गंतुं संयतेंद्रौ समुद्यताः ॥ ९ ॥
 आरुह्य वारणानुग्रानुक्त्वा भानौ समुद्रते । जातिस्मरं पुरस्कृत्य त्रिलोकविजयं द्विपम् ॥ १० ॥
 देवा इव प्रदेशं तं प्रस्थिताश्चारुचेतसः । कल्याणपर्वतौ यत्र स्थितौ निर्ग्रथसत्तमौ ॥ ११ ॥

केकया कैकयी देवी कोशलेंद्रात्मजा तथा । सुप्रजा चेति विख्यातास्तेषां श्रेणिक मातरः ॥ १२ ॥
जिनशासनसद्भावाः साधुभक्तिपरायणाः । देवीशतसमीकीर्णा देव्याभा गंतुमुद्यताः ॥ १३ ॥
मुनिदर्शनतृड्ग्रस्ता सुग्रीवप्रमुखा मुदा । विद्याधराः समायाता महाविभवसंगताः ॥ १४ ॥
आतपत्रं मुनेर्दृष्ट्वा सकलोडुपसन्निभम् । उत्तीर्य पद्मनाभाद्या द्विरदेभ्यः समागताः ॥ १५ ॥
कृतांजलिपुटाःश्रुत्वा प्रणम्य च यथाक्रमम् । समर्च्य च मुनींस्तस्थुरात्मयोग्यासु भूमिषु ॥ १६ ॥
शुश्रुवुश्च मुनेर्वाक्यं सुसमाहितचेतसः । संसारकारणध्वंसि धर्मशंसनतत्परम् ॥ १७ ॥
अणुधर्मोऽग्रधर्मश्च श्रेयसः पदवी द्वयी । पारंपर्येण तत्राद्या परा साक्षात्प्रकीर्तिता ॥ १८ ॥
गृहाश्रमविधिः पूर्वं महाविस्तारसंगतः । परो निर्ग्रथशूराणां कीर्तितोऽत्यंतदुःसहः ॥ १९ ॥
अनादिनिधने लोके यत्र लोभेन मोहिताः । जंतवो दुःखमत्युग्रं प्राप्नुवंति कुयोनिषु ॥ २० ॥
धर्मो नाम परो बंधुः सोऽयमेकौ हितः पुमान् । मूलं यस्य दया शुद्धा फलं वक्तुं न शक्यते ॥ २१ ॥
ईक्षितं जंतुना सर्वं लभ्यते धर्मसंगमात् । धर्मः पूज्यतमो लोके बुद्धा धर्मेण भाविताः ॥ २२ ॥
दयामूलस्तु यो धर्मो महाकल्याणकारणम् । दग्धधर्मेषु सोऽन्येषु विद्यते नैव जातुचित् ॥ २३ ॥
जिनेन्द्रविहिते सोऽयं मार्गे परमदुर्लभे । सदा सन्निहिते येन त्रैलोक्याग्रमवाप्यते ॥ २४ ॥

पातालेऽसुरनाथाद्या क्षोण्यां चक्रधरादयः । फलं शक्रादयः स्वर्गे परमं यस्य भुंजते ॥ २५ ॥
 तावत्प्रस्तावमासाद्य साधुं नारायणः स्वयम् । प्रणम्य शिरसाऽपृच्छदिति संगतपाणिकः ॥ २६ ॥
 उपमृद्य प्रभो स्तंभं नागेन्द्रः क्षोभमागतः । प्रशमं हेतुना केन सहसा पुनरागतः ॥ २७ ॥
 भगवन्निति संशीतिमप्यपाकर्तुमर्हसि । ततो जगाद वचनं केवली देशभूषणः ॥ २८ ॥
 बलोद्रेकादयं तुंगात्संक्षोभं परमं गतः । स्पृत्वा पूर्वभवं भूयः शमयोगमशिश्रियत् ॥ २९ ॥
 आसीदाद्ये युगेऽयोध्यानगर्यामुत्तमश्रुतिः । नाभितो मरुदेव्याश्च निमित्तात्तनुमाश्रितः ॥ ३० ॥
 त्रैलोक्यक्षोभणं कर्म समुपार्य महोदयः । प्रकटत्वं परिप्रापदिति देवेन्द्रभूतिभिः ॥ ३१ ॥
 विंध्याहिमनगोत्तुंगस्थलीं सागरमेखलाम् । पत्नीमिव निजां साध्वीं वश्यां योऽसेवत क्षितिम् ३२
 भगवान्पुरुषेद्रोऽसौ लोकत्रयनमस्कृतः । पुराऽरमत पुर्यस्यां दिवीव त्रिदशाधिपः ॥ ३३ ॥
 श्रीमानृषभदेवोऽसौ द्युतिकांतिसमन्वितः । लक्ष्मीश्रीकांतिसंपन्नः कल्याणगुणसागरः ॥ ३४ ॥
 त्रिज्ञानी धीरगंभीरो दृढमनोहारिचेष्टितः । अभिरामवपुः सत्त्वी प्रतापी परमोऽभवत् ॥ ३५ ॥
 सौधर्मेन्द्रप्रधानैर्यस्त्रिदशैरग्रजन्मनि । हेमरत्नघटैर्मेरावभिषिक्तः सुभक्तिभिः ॥ ३६ ॥
 गुणान्कस्तस्य शक्रोति वक्तुं केवलिवर्जितः । ऐश्वर्यं प्रार्थ्यते यस्य सुरेद्रैरपि संततम् ॥ ३७ ॥

कालं द्राधिष्ठमत्यंतं भुक्त्वा श्रीविभवं परम् । अप्सरःपरमां वीक्ष्य तां नीलांजननर्तकीम् ॥३८॥
 स्तुतो लोकांतिकैर्देवैः स्वयंबुद्धो महेश्वरः । न्यस्य पुत्रशते राज्यं निष्क्रांतो जगतां गुरुः ॥३९॥
 उद्याने तिलकाभिख्ये प्रजाभ्यो यदसौ गतः । प्रयागमिति तत्तेन लोके तीर्थं प्रकीर्तितम् ॥४०॥
 संवत्सरसहस्रं स दिव्यं मेरुरिवाचलः । गुरुः प्रतिमया तस्थौ त्यक्ताशेषपरिग्रहः ॥ ४१ ॥
 स्वामिभक्त्या समं तेन ये श्रामण्यमुपस्थिताः । षण्मासाभ्यंतरे भग्ना दुःसहैस्ते परीषहैः ॥४२॥
 ते भग्ननिश्चयाः क्षुद्राः स्वेच्छाविरचितव्रताः । बल्लिनः फलमूलाद्यैर्वालवृत्तिमुपाश्रिताः ॥ ४३ ॥
 तेषां मध्ये महामानो मरीचिरिति यो ह्यसौ । परिव्राज्यमयंचक्रे काषायी सकषायधीः ॥ ४४ ॥
 सुप्रभस्य विनीतायां सूर्वचंद्रोदयौ सुतौ । प्रह्लादनाख्यमहिषीकुक्षिभूमिमहामणी ॥ ४५ ॥
 स्वामिना सह निष्क्रांतौ प्रथितौ सर्वविष्टे । भग्नौ श्रामयतोऽत्यंतप्रीतौ तं शरणं गतौ ॥ ४६ ॥
 मरीचिशिष्ययोः कूटप्रतापव्रतमानिनोः । तयोः शिष्यगणो जातः परिव्राड्गदितो महान् ॥४७॥
 कुधर्मचरणाद्भ्रांतौ संसारं तौ चतुर्गतिम् । सहितौ पूरिता क्षोणी ययोस्त्यक्तकलेवरैः ॥ ४८ ॥
 ततश्चंद्रोदयः कर्मवशान्नागाभिधे पुरे । राज्ञो हरिपतेः पुत्रो मनोल्हतासमुद्भवः ॥ ४९ ॥
 जातः कुलंकराभिख्यः प्राप्तश्च नृपतां पराम् । पूर्वस्नेहानुबंधेन भावितेन भवान् बहून् ॥ ५० ॥

सूर्योदयः पुरेऽत्रैव ख्यातश्रुतिरतः श्रुतिः । विश्वाह्वेनाग्निकुंडायां जातोऽभूत्तपुरोहितः ॥ ५१ ॥
कुलं करोऽन्यदा गोत्रसंतत्या कृतसेवनान् । तापसान्सेर्वितुं गच्छन्नपश्यन्मुनिपुंगवम् ॥ ५२ ॥
अभिनंदितसंज्ञेन तेनाऽसौ नतिमागतः । जगदेऽवधिनेत्रेण सर्वलोकहितैषिणा ॥ ५३ ॥
यत्र त्वं प्रस्थितस्तत्र तापसेभ्यः पितामहः । तापसः सर्पतां प्राप्तः काष्ठमध्येऽवतिष्ठते ॥ ५४ ॥
कोष्ठे विपाठ्यमाने तं तापसेन गतो भवान् । रक्षिस्यसि गतस्यास्य तच्च सर्वं तथाऽभवत् ॥ ५५ ॥
कदागमसमापन्नान् दृष्ट्वाऽसौ तापसांस्ततः । प्रबोधमुत्तमं प्राप्तः श्रामण्यं कर्तुमुद्यतः ॥ ५६ ॥
वसुपर्वतकश्रुत्या मूढश्रुतिरतस्ततः । तममोहयदेवं च पापकर्मा पुनर्जगौ ॥ ५७ ॥
गोत्रक्रमागतो राजन् धर्मोऽयं तव वैदिकः । ततो हरिपतेः पुत्रो यदि त्वं तत्तमाचर ॥ ५८ ॥
नाथ वेदविधिं कृत्वा सुतं न्यस्य निजे पदे । करिष्यसि हितं पश्चात्प्रसादः क्रियतां मम ॥ ५९ ॥
एवमेतदथाभीष्टा श्रीदामेति प्रकीर्त्तिता । महिष्यचित्तयत्यस्य नूनं राज्ञाऽन्यसंगता ॥ ६० ॥
ज्ञातास्मि येन वैराग्यात्प्रव्रज्यां कर्तुमिच्छति । प्रव्रज्येदपि किं नो वा को जानाति मनोगतिम् ॥
तस्माद्ब्रुवापादधाम्येनं विषेणेत्यनुचित्य सा । पुरोहितान्वितं पापा कुलंकरममारयत् ॥ ६२ ॥
ततोऽनुध्यानमात्रेण पशुघातेन पापतः । कालप्राप्तावभूतां तौ निकुंजे शशकौ वने ॥ ६३ ॥

भेकत्वं मूषिकत्वं च बर्हिणत्वं पृदाकुताम् । कुरुत्वं च पुनः प्राप्तौ कर्मानिलजवेरितौ ॥ ६४ ॥
 पूर्वश्रुतिरतो हस्ती दर्दुरश्चेतरोऽभवत् । तस्याक्रांतः स पादेन चकारासुविमोचनम् ॥ ६५ ॥
 वर्षाभूत्वं पुनः प्राप्तः शुष्के सरसि भक्षितः । काकैः कुक्कुटतां प्राप्तो मार्जारित्वं तु हस्त्यसौ ६६
 कुलंकरचरो जन्मत्रितयं कुक्कुरोऽभवत् । भक्षितो द्विजपूर्वेण मार्जारेण नृजन्मना ॥ ६७ ॥
 राजद्विजचरौ मत्स्यशिशुमारत्वमागतौ । बद्धौ जालेन कैवर्त्तैः कुठारेणाऽऽहतौ मृतौ ॥ ६८ ॥
 शिशुमारस्तयोरुल्काबहाशतनयोऽभवत् । विनोदो रमणो मत्स्यो द्विजो राजगृहे तयोः ॥ ६९ ॥
 निःस्वत्त्वेनाक्षरत्वे च सति जंतुर्द्विपात्पशुः । रमणः संप्रधायैवं वेदार्थी निःसृतो गृहात् ॥ ७० ॥
 क्षोणीं पर्यटता तेन गुरुवेम्भसु शिक्षिताः । चत्वारः सांगका वेदाः प्रस्थितश्च पुनर्गृहम् ॥ ७१ ॥
 मागधं नगरं प्राप्तो भ्रातृदर्शनलालसः । भास्करेऽस्तंगते चासौ व्योम्नि मेधांधकारिते ॥ ७२ ॥
 नगरस्य बहिर्यक्षनिलये वा समाश्रितः । जीर्णोद्यानस्य मध्यस्थे तत्र चेदं प्रवर्त्तने ॥ ७३ ॥
 विनोदस्यांगना तस्य समिधाख्या कुशीलकः । अशोकदत्तसंकेता तं यक्षालयमागता ॥ ७४ ॥
 अशोकदत्तको मार्गे गृहीतो दंडपाशिकैः । विनोदोऽपि गृहीतासिर्भार्यानुपदमागतः ॥ ७५ ॥
 सद्भावमंत्रणं श्रुत्वा समिधा क्रोधसंगिना । सायकेन विनोदेन रमणः प्रासुकीकृतः ॥ ७६ ॥

विनोदो दयितायुक्तो हृष्टः प्रच्छन्नपापकः । गृहं गतः पुनस्तौ च संसारं पुरुमाटतुः ॥ ७७ ॥
 महिषत्वमितोऽरण्ये विनोदो रमणः पुनः । ऋक्षो बभूव निश्चक्षुर्दग्धौ शालवने च तौ ॥ ७८ ॥
 जातौ गिरिवने व्याधौ मृतौ च हरिणौ पुनः । तयोर्वंधुजनस्त्रासाद्दिशो यातो यथायथम् ॥ ७९ ॥
 जीवंतावेव तावत्तौ विषादैः कांतलोचनौ । स्वयंभूतिरथो राजा विमलं बंदितुं गतः ॥ ८० ॥
 सुरासुरैः समं नत्वा जिनेंद्रं समहार्धिकः । प्रत्यागच्छन्ददर्शितौ स्थापितौ च जिनालये ॥ ८१ ॥
 संगतौ तत्र पश्यन्तौ भक्षयंतौ यथेप्सितम् । अन्नं राजकुले प्राप्तौ हरिणौ परमां धृतिम् ॥ ८२ ॥
 आयुष्येकः परिक्षीणे लब्धमृत्युः समाधिना । सुरलोकमितोऽन्योऽपि तिर्यक्षु पुनरभ्रमत् ॥ ८३ ॥
 ततः कथमपि प्राप कर्मयोगान्मनुष्यताम् । विनोदचरसारंगः स्वप्ने राज्यमिवोदितम् ॥ ८४ ॥
 जंबूद्वीपस्य भरते कांपिल्यनगरे धनी । द्वाविंशतिप्रमाणाभिर्हेमकोटिभिरूर्जितः ॥ ८५ ॥
 अमुष्य धनदाहस्य वणिजो रमणोऽमरः । च्युतो भूषणनामाऽभूद्भारुण्यां तनयः शुभः ॥ ८६ ॥
 नैमित्तेनायमादिष्टः प्रव्रजिष्यत्ययं ध्रुवम् । श्रुत्वैवं धनदो लोकाद्भूदुद्विगमानसः ॥ ८७ ॥
 सत्पुत्रप्रेमसक्तेन तेन वेश्मनि धापितम् । योग्यं सर्वक्रियायोगे यत्र तिष्ठति भूषणः ॥ ८८ ॥
 सेव्यमानो वरस्त्रीभिर्वस्त्राहारविलेपनैः । विविधैर्ललितं चक्रे सुंदरं तत्र भूषणः ॥ ८९ ॥

नैक्षिष्ट भानुमुद्यन्तं नास्तं यान्तं च नोडुपम् । स्वप्नेऽप्यसौ गतो भूमिं गृहशैलस्य पंचमीम् ॥९०॥
 मनोरथशतैर्लब्धः पुत्रोऽसावेक एव हि । पूर्वस्नेहानुबन्धेन दयितो जीवितादपि ॥ ९१ ॥
 धनदः सोदरः पूर्वं भूषणस्य पिताऽभवत् । विचित्रं खलु संसारे प्राणिनां नटचेष्टितम् ॥ ९२ ॥
 तावत्क्षपाक्षये श्रुत्वा देवदुंदुभिनिस्वनम् । दृष्ट्वा देवागमं श्रुत्वा शब्दं चाऽभूद्विबुद्धवान् ॥ ९३ ॥
 स्वभावान्मृदुचेतस्कः सद्गर्माचारतत्परः । महाप्रमोदसंपन्नः करकुञ्जलमस्तकः ॥ ९४ ॥
 श्रीधरस्य मुनीन्द्रस्य वंदनार्थं त्वरान्वितः । सोपानेऽवतरन्दष्टः सोऽहिना तनुमत्यजत् ॥ ९५ ॥
 माहेन्द्रस्वर्गमाहृश्युतो द्वीपे च पुष्करे । चंद्रादित्यपुरे जातः प्रकाशयशसः सुतः ॥ ९६ ॥
 माताऽस्य माधवीत्यासीत्स जगद्युतिसंज्ञितः । राजलक्ष्मीं परिप्राप्तः परमां यौवनोदये ॥ ९७ ॥
 संसारात्परमं भीरुरसौ स्थविरमंत्रिभिः । उपदेशं प्रयच्छद्भिः राज्यं कृच्छ्रेण कार्यते ॥ ९८ ॥
 कुलक्रमागतं वत्स राज्यं पालय सुंदरम् । पालितेऽस्मिन्समस्तेयं सुखिनी जायते प्रजा ॥ ९९ ॥
 तपोधनान्स राज्यस्थः साधून्संतर्प्य संततम् । गत्वा देवकुरुं काले कल्पमैशानमाश्रितः ॥१००॥
 पत्योपमान्वहून्तत्र देवीजनसमावृतः । नानारूपधरो भोगान् बुभुजे परमद्युतिः ॥ १०१ ॥
 च्युतो जंबूमति द्वीपे विदेहे मेरुपश्चिमे । रत्नाख्या बालहरिणी महिष्यचलचक्रिणः ॥ १०२ ॥

बभूव तनयस्तस्य सर्वलोकसमुत्सवः । अभिरामोऽगनामाभ्यां महागुणसमुच्चयः ॥ १०३ ॥
महावैराग्यसंपन्नं प्रव्रज्याभिमुखं च तम् । ऐश्वर्येऽयोजयच्चक्री कृतविवाहकं बलात् ॥ १०४ ॥
त्रीणि नारीसहस्राणि सततं गुणवर्त्तिनम् । लालयति स्म यत्नेन वारिस्थमिव वारणम् ॥ १०५ ॥
वृत्तस्ताभिरसौ मेने रतिसौख्यं विषोपमम् । श्रामण्यं केवलं कर्तुं न लेभे शान्तमानसः ॥ १०६ ॥
असिधाराव्रतं तीव्रं तासां मध्यगतो विभुः । चकार हारकेयूरमुकुटादिविभूषितः ॥ १०७ ॥
स्थितो वरासने श्रीमान्वनिताभ्यः समंततः । उपदेशं ददौ जैनधर्मशंसनकारिणम् ॥ १०८ ॥
चिरं संसारकान्तारे भ्राम्यता पुण्यकर्मतः । मानुष्यकमिदं कृच्छ्रात्प्राप्यते प्राणधारिणा ॥ १०९ ॥
जानानः को जनः कूपे क्षिपति स्वं महाशयः । विषं वा कः पिबेत्को वा भृगौ निद्रां निषेवते ॥
को वा रत्नेप्सया नाग-मस्तकं पाणिना स्पृशेत् । विनाशकेषु कामेषु धृतिर्जायेत कस्य वा १११
सुकृतासक्तिरेकैव श्लाघ्या मुक्तिसुखावहा । जनानां चंचलेऽत्यंतं जीविते निस्पृहात्मनाम् ॥ ११२ ॥
एवमाद्या गिरः श्रुत्वा परमार्थोपदेशिनीः । उपशांता स्त्रियः शक्ता नियमेषु रंजिरे ॥ ११३ ॥
राजपुत्रः सुदेहेऽपि स्वकीये रागवर्जितः । चतुर्थादिभिराहारैः कर्मकालुष्यमक्षिणोत् ॥ ११४ ॥
तपसा स विचित्रेण समाहितमना विभुः । शरीरं तनुतां निन्ये ग्रीष्मादित्य इवोदकम् ॥ ११५ ॥

चतुःषष्टिसहस्राणि वर्षाणां स सुदर्शनः । अकंपितमना वीरस्तपश्चक्रेऽतिदुःसहम् ॥ ११६ ॥
 पंचप्रणामसंयुक्तं समाधिमरणं श्रितः । अशिश्रियत्सुदेवत्वं कल्पे ब्रह्मोत्तरश्रुतौ ॥ ११७ ॥
 असौ धनदपूर्वस्तु जीवः संसृत्य योनिषु । पोदने नगरे जज्ञे जंबूभरतदक्षिणे ॥ ११८ ॥
 शकुनाग्निमुख स्तस्य माहनी जन्मकारणम् । नाम्ना मृदुमतिश्चासौ व्यर्थेन परिभाषितः ॥ ११९ ॥
 घृताविनयसक्तात्मा रथ्यारेणुसमुक्षितः । नानापराधवद्द्रव्येभ्यः स बभूव दुरीहितः ॥ १२० ॥
 लोकोपालंभस्त्रिन्नाभ्यां पितृभ्यां स निराकृतः । पर्यटय धरणीं प्राप यौवने पोदनं पुनः ॥ १२१ ॥
 प्रविष्टो भवनं किञ्चिज्जलं पातुमयाचत । अददान्माहनी तस्मै जलं निपतदश्रुका ॥ १२२ ॥
 सुशीतलांबुतृप्तात्मा पप्रच्छासौ कुतस्त्वया । रुद्यते करुणायुक्तं इत्युक्ते माहनी जगौ ॥ १२३ ॥
 भद्र त्वदाकृतिर्बालो मया पतिसमेतया । करुणोज्झितया गेहात्पुत्रको हा निराकृतः ॥ १२४ ॥
 स त्वया भ्राम्यता देशे यदि स्यादीक्षितः क्वचित् । नीलोत्पलप्रतीकाशस्ततो वेदय तद्रतम् १२५
 ततोऽसावश्रुमानूचे सवितृ रुदितं त्यज । समाश्वसिहि सोऽहं ते चिरदुर्लक्ष्यकः सुतः ॥ १२६ ॥
 शकुनाग्निमुखेनामा पुत्रप्राप्तिमहोत्सवम् । परिप्राप्ता सुखं तस्थौ तत्क्षणप्रस्रुतस्तनी ॥ १२७ ॥
 तेजस्वी सुंदरो धीमान्नानाशास्त्रविशारदः । सर्वस्त्रीदृङ्मनोहारी धूर्तानां मस्तके स्थितः ॥ १२८ ॥

दुरोदरे सदा जेता सुविदग्धः कलालयः । कामोपभोगसक्तात्मा रेमे मृदुमतिः पुरे ॥ १२९ ॥
 वसन्तसमये नाम गणिकानामनुत्तमा । द्वितीया रमणाचारे तस्याभूत्वरमेप्सिता ॥ १३० ॥
 पितरौ बंधुभिः सार्द्धं दरिद्रथाचेन मोचितौ । राजलीलां परिप्राप्तौ लब्धसर्वसमीहितौ ॥ १३१ ॥
 कुंडलाद्यैरलंकारैः पिताभूदतिभासुरः । नानाकार्यगणव्यग्रा माता कांच्यादिमंडिता ॥ १३२ ॥
 शशांकनगरे राजगृहं चौर्यरतोऽन्यदा । विष्टो मृदुमतिः शब्दमशृणोन्नदिवर्द्धनम् ॥ १३३ ॥
 शशांकमुखसंज्ञस्य गुरोश्चरणमूलतः । मयाद्य परमो धर्मः श्रुतः शिवसुखप्रदः ॥ १३४ ॥
 विषया विषवद्देवि परिणामे सुदारुणाः । तस्माद्भ्रजाम्यहं दीक्षां न शोकं कर्तुमर्हसि ॥ १३५ ॥
 शिक्षयंतं नृपं देवीमेवं श्रीनन्दिवर्द्धनम् । श्रुत्वा मृदुमतिर्वोधिं निर्मलां समुपाश्रितः ॥ १३६ ॥
 संसारभावसंविन्नःसाधोश्चन्द्रमुखश्रुतेः । पादमूलेऽभजद्दीक्षां सर्वग्रन्थविमोचिनीम् ॥ १३७ ॥
 अतपत्स तपो घोरं विधिं शास्त्रोक्तमाचरन् । भिक्षां प्राप्नुवन्किञ्चित्प्रासुकां स क्षमान्वितः १३८
 अथ दुर्गगिरेर्मूढे नाम्ना गुणनिधिर्मुनिः । चकार चतुरो मासान्वार्षुकानत्र मुक्तिदान् ॥ १३९ ॥
 सुरासुरास्तुतो धीरः समाप्तनियमोऽभवत् । उत्पपात मुनिः कापि विधिना गगनायनः ॥ १४० ॥
 अथो मृदुमतिर्भिक्षाकरणार्थं सुचेष्टितः । आलोकनगरं प्राप्तो युगमात्राहितेक्षणः ॥ १४१ ॥

ददर्श संभ्रमेणैतं पौरलोकः स पार्थिवः । शैलाग्रेऽवस्थितः सोऽयमिति ज्ञात्वा सुभक्तिकः १४२
 भक्ष्यैर्बहुप्रकारैस्तं तर्पयंतिस्म पूजितम् । जिहेंद्रियरतो मायां स च भेजे कुर्मतः ॥ १४३ ॥
 स त्वं यः पर्वतस्याग्रे यतिनाथो व्यवस्थितः । बंदितस्त्रिदशैरेवमुक्तः सोऽनमयच्छिरः ॥ १४४ ॥
 अज्ञानादभिमानेन दुःखबीजमुपार्जितम् । स्वादगौरवसक्तेन तेनैदं स्वस्य वंचनम् ॥ १४५ ॥
 एतत्तेन गुरोरग्रे न मायाशल्यमुद्धृतम् । दुःखभाजनतां तेन संप्राप्तः परमामिमाम् ॥ १४६ ॥
 ततो मृदुमतिः कालं कृत्वा तं कल्पमाश्रितः । अभिरामोऽमरो यत्र वर्त्तते महिमान्वितः ॥ १४७ ॥
 पूर्वकर्मानुभावेन तयोरतिनिरंतरा । त्रिविष्टपेऽभवत्प्रीतिः परमर्द्धिसमेतयोः ॥ १४८ ॥
 देवीजनसमाकीर्णौ सुखसागरवर्त्तिनौ । बहूनब्धिसमांस्तत्र रेमाते तौ स्वपुण्यतः ॥ १४९ ॥
 च्युतो मृदुमतिस्तस्मात्पुण्यराशिपरिक्षये । मायावशेषकर्माक्तो जंबूद्वीपं समागतः ॥ १५० ॥
 उत्तुंगशिखरो नाम्ना निकुंज इति भूधरः । अटव्यां तस्य शल्लक्यां गहनायां विशेषतः ॥ १५१ ॥
 अयं जीमूतसंघातसंकाशो वारणोऽभवत् । क्षुब्धार्णवसमस्वानो गतिनिर्जितमारुतः ॥ १५२ ॥
 अत्यंतभैरवाकारः कोपकालेऽभिमानवान् । शशांकाकृतिसदृष्टो दंतिराजगुणान्वितः ॥ १५३ ॥
 विजयादिमहानागगोत्रजः परमद्युतिः । द्विषन्नैरावतस्यैव स्वच्छन्दकृतविग्रहः ॥ १५४ ॥

सिंहव्याघ्रमहावृक्षगंडशैलविनाशकृत् । आसतां मानुषास्तावद्दुर्ग्रहः खेचरैरपि ॥ १५५ ॥
समस्तश्चापदत्रासं कुर्वन्नामोदमात्रतः । रमते गिरिकंजेषु नानापल्लवहारिषु ॥ १५६ ॥
अक्षोभ्ये विमले नानाकुसुमैरुपशोभिते । मानसे सरसि क्रीडां कुरुतेऽनुचरान्वितः ॥ १५७ ॥
विलासं सेवते सारं कैलासे सुलभेक्षिते । मंदाकिन्याः मनोज्ञेषु हृदेषु च परः सुखी ॥ १५८ ॥
अन्येषु च नगारण्यप्रदेशेष्वतिहारिषु । भजते क्रीडनं कांतं बांधवानां महोदयः ॥ १५९ ॥
अनुवृत्तिप्रसक्तानां करेणूनां स भूरिभिः । सहस्रैः संगतः सौख्यं भजते यूथपोचितम् ॥ १६० ॥
इतस्ततश्च विचरन् द्विरदौघसमावृतः । शोभते पक्षिसंघातैर्विनतानंदनो यथा ॥ १६१ ॥
घनाघनघनस्वानो दाननिर्झरपर्वतः । लंकेंद्रेणेक्षितः सोऽयमासीद्वारणसत्तमः ॥ १६२ ॥
विद्यापराक्रमोग्रेण तेनायं साधितोऽभवत् । त्रिलोककंटकाभिरुषां प्रापितश्चारुलक्षणः ॥ १६३ ॥
अप्सरोभिः समं स्वर्गे प्रक्रीड्य सुचिरं सुखम् । करिणीभिः समं क्रीडामकरोत्सुकरी पुनः ॥ १६४ ॥
ईदृशी कर्मणां शक्तिर्यज्जीवाः सर्वयोनिषु । वस्तुतो दुःखयुक्तासु प्राप्नुवंति परां रतिम् ॥ १६५ ॥
च्युतः सन्नभिरामोऽपि साकेतानगरे नृपः । भरतोऽयमभूद्धीमान् सद्धर्मगतमानसः ॥ १६६ ॥
विलीनमोहनिचयः सोऽयं भोगपराङ्मुखः । श्रामण्यमीहिते कर्तुं पुनर्भवनिवृत्तये ॥ १६७ ॥

गोदंडमार्गसदृशे यो मरीचिः प्रवर्त्तते । समये दीक्षितावास्तां परित्यक्तमहाव्रतौ ॥ १६८ ॥
 तावेतौ मानिनौ भानुशशांकोदयसंज्ञितौ । संसारदुःखितौ भ्रांतौ भ्रातरौ कर्मचेष्टितौ ॥ १६९ ॥
 कृतस्य कर्मणो लोके सुखदुःखविधायिनः । जना निस्तपसोऽवश्यं प्राप्नुवंति फलोदयम् १७०
 चंद्रः कुलंकरो यश्च समाधिमरणी मृगः । सोऽयं नरपतिर्जातो भरतः साधुमानसः ॥ १७१ ॥
 आदित्यश्रुतिविप्रश्च कृष्टमृत्युः कुरंगकः । संप्राप्तो गजतामेष पापकर्मानुभावतः ॥ १७२ ॥
 प्रमृद्य बंधनस्तंभं बलवानुद्धतः परम् । भरतालोकनात्स्मृत्वा पूर्वजन्म शमं गतः ॥ १७३ ॥
 ज्ञात्वैवं गतिमागतिं च विविधां बाह्यं सुखं वा ध्रुवं ।
 कर्मारण्यमिदं विहाय विषमं धर्मे रमध्वं बुधाः ॥
 मानुष्यं समवाप्य यैर्जिनवरप्रोक्तो न धर्मः कृत—
 स्ते संसारसुहृत्त्वमभ्युपगताः स्वार्थस्य दूरे स्थिताः ॥ १७४ ॥
 जिनवरवदनविनिर्गतमुपलभ्य शिवैकदानतत्परमतुलम् ।
 निर्जितरविरुचिसुकृतं कुरुत यतो यात निर्मलं परमपदम् ॥ १७५ ॥
 इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे भरतत्रिभुवनालंकारसमाध्यनुभवानुकीर्त्तनं नाम पञ्चाशीतितमं पर्व ।

अथ षडशीतितमं पर्व ।

साधोस्तद्वचनं श्रुत्वा सुपवित्रं तमोऽपहम् । संसारसागरे घोरे नानादुःखानिवेदनम् ॥ १ ॥
 विस्मयं पामं प्राप्ता भरतानुभवोद्भवम् । पुस्तकर्मगतेवाऽऽसीत्सा सभा चेष्टितोज्झिता ॥ २ ॥
 भरतोऽथ समुत्थाय प्रचलद्धारकुण्डलः । प्रतापप्रथितः श्रीमान्देवेन्द्रसमविभ्रमः ॥ ३ ॥
 वहन्संवेगमुत्तुंगं प्रह्लाकायो महामनाः । रभसान्वितमासाद्य बद्धः पाण्यञ्जकुङ्मलः ॥ ४ ॥
 जानुसंपीडितक्षोणिः प्रणिपत्य मुनीश्वरम् । संसारवासखिन्नोऽसौ जगाद सुमनोहरम् ॥ ५ ॥
 नाथ योनिसहस्रेषु संकटेषु चिरं भ्रमन् । महाध्वश्रमखिन्नोऽहं यच्छ मे मुक्तिकारणम् ॥ ६ ॥
 उह्यमानाय संभूतिमरणोग्रतरंगया । मह्यं संसृतिनद्यास्त्वं हस्तालंबकरो भव ॥ ७ ॥
 इत्युक्त्वा त्यक्तानिःशेषग्रंथपर्यङ्कबंधगः । स्वकरेणऽकरोल्लुंचं महासत्त्वसमन्वितः ॥ ८ ॥
 परं सम्यक्त्वमासाद्य महाव्रतपरिग्रहः । दीक्षितो भरतो जातस्तत्क्षणेन मुनिः परः ॥ ९ ॥
 साधु साध्विति देवानामंतरिक्षेऽभवत्स्वनः । पेतुः पुष्पाणि दिव्यानि भरते मुनितापिते ॥ १० ॥
 सहस्रमधिकं राज्ञां भरतस्यानुरागतः । क्रमागतां श्रियं त्यक्त्वा श्रामण्यं समशिश्रियत् ॥ ११ ॥

अनुग्रशक्तयः केचिन्नमस्कृत्य मुनिं जनाः । उपासांचक्रिरे धर्मं विधिनागारसंगतम् ॥ १२ ॥
संभ्रान्ता केकया वाष्पदुर्दिनाऽऽकुलचेतना । धावन्ती पतिता भूमौ व्यामोहं च समागता १३
सुतप्रीतिभराक्रान्ता ततौऽसौ निश्चलांगिका । गोशीर्षादिपयःसेकैरपि संज्ञामुपैति न ॥ १४ ॥
व्यक्तचेतनतां प्राप्य चिराय स्वयमेव सा । अरोदीत्करुणं धेनुर्वत्सेनेव वियोजिता ॥ १५ ॥
हा मे वत्स मनोह्लाद सुविनीत गुणाकर । क प्रयातोऽसि वचनं प्रयच्छांगानि धारय ॥ १६ ॥
त्वया पुत्रक संत्यक्ता दुःखसागरवर्तिनी । कथं स्थास्यामि शोकार्त्ता हा क्रिमेतदनुष्ठितम् १७
कुर्वतीति समाक्रन्दं हलिना चक्रिणा च सा । आनीयत समाश्वासं वचनैरतिमुंदरैः ॥ १८ ॥
पुण्यवान् भरतो विद्वानंब्र शोकं परित्यज । आवां ननु न किं पुत्रौ तवाज्ञाकरणोद्यतौ ॥ १९ ॥
इति कातरतां कृच्छ्राच्याजिता शांतमानसा । सपत्नीवाक्यजातैश्च सा बभूव विशोकिका ॥२०॥
विवुद्धा चाकरोन्निंदामात्मनः शुद्धमानसा । धिक् स्त्रीकलेवरमिदं बहुदोषपरिप्लुतम् ॥ २१ ॥
अत्यंताशुचिवीभत्सं नगरीनिर्झरोपमम् । करोमि कर्म तद्येन विमुच्ये पापकर्मतः ॥ २२ ॥
पूर्वमेव जिनोक्तेन धर्मेणाऽसौ सुभाविता । महासंवेगसंपन्ना सितैकवसनान्विता ॥ २३ ॥
सकाशे पृथिवीमत्याः सह नारीशतैस्त्रिभिः । दीक्षां जग्राह सम्यक्त्वं धारयंती सुनिर्मलम् ॥२४॥

त्यक्त्वा समस्तं गृहिधर्मजालं प्राप्याऽऽर्यिका धर्ममनुत्तमं सा ॥
रराज मुक्ता धनसंगमेन शशांकलेखेव कलंकहीना ॥ २५ ॥
इतोऽभवद्भिक्षुगणः सुतेजास्तथाऽऽर्यिकाणां प्रचयोऽन्यतोऽभूत् ॥
तदा सदो भूरिसरोजयुक्तं सदः समं तद्भवति स्म कान्तम् ॥ २६ ॥
एवं जनस्तत्र बभूव नाना-व्रतक्रियासंगपवित्रचित्तः ॥
समुद्गते भव्यजनस्य कस्य रवौ प्रकाशेन न मुक्तिरस्ति ॥ २७ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे भरतकेकयानिष्क्रमणाभिधानं नाम षडशीतितमं पर्व ।

अथ सप्ताशीतितमं पर्व ।

अथ साधुः प्रशांतात्मा लोकत्रयविभूषणः । अणुव्रतानि मुनिना विधिना परिलंभितः ॥ १ ॥
सम्यग्दर्शनसंयुक्तः संज्ञानः सत्क्रियोद्यतः । सागारधर्मसंपूर्णो मतंगजवरोऽभवत् ॥ २ ॥
पक्षमासादिभिर्भक्तश्च्युतः पत्रादिभिः स्वयम् । शुष्कैः स पारणं चक्रे दिनपूर्णेकवेलिकाम् ॥३॥

३-११

गजः संसारभीतोऽयं सचेष्टितपरायणः । अर्च्यमानो जनैः क्षोर्णीं विजहार विशुद्धिमान् ॥ ४ ॥
 लङ्ङुकान्मंडकान्मृष्टान्विविधाश्चारूपूरिकाः । पारणासमये तस्मै ससत्कारं ददौ जनः ॥ ५ ॥
 तनुकर्मशरीरोऽसौ संवेगाऽऽलानसंयतः । उग्रं चत्वारि वर्षाणि तपश्चक्रे यमांकुशः ॥ ६ ॥
 स्वैरं स्वैरं परित्यज्य भुक्तिमुग्रतपा गजः । सल्लेखनां परिप्राप्य ब्रह्मोत्तरमशिश्रियत् ॥ ७ ॥
 वरांगनासमाकीर्णो हारकुंडलमंडितः । पूर्वं सुरसुखं प्राप्तो गजः पुण्यानुभावतः ॥ ८ ॥
 भरतोऽपि महातेजा महाव्रतधरो विभुः । धराधरगुरुस्त्यक्तबाह्यांतरपरिग्रहः ॥ ९ ॥
 व्युत्सृष्टांगो महाधीरस्तिष्ठन्नस्तमिते रवौ । विजहार यथा न्यायं चतुराराधनोद्यतः ॥ १० ॥
 अविबद्धो यथा वायुर्मृगेन्द्र इव निर्भयः । अकूपार इवाक्षोभ्यो निष्कंपो मंदरो यथा ॥ ११ ॥
 जातरूपधरः सत्यकवचः क्षांतिसायकः । परीषहजयोद्युक्तस्तपः संयत्यवर्तत ॥ १२ ॥
 समः शत्रौ च मित्रे च समानः सुखदुःखयोः । उत्तमः श्रमणः सोऽभूत्समधीस्तृणरत्नयोः ॥ १३ ॥
 सूचीनिचितमार्गेषु भ्राम्यतः शास्त्रपूर्वकम् । शत्रुस्थानेषु तस्याभूच्चतुरंगगुलचारिता ॥ १४ ॥
 अत्यंतप्रलयं कृत्वा मोहनीयस्य कर्मणः । अवाप केवलज्ञानं लोकालोकावभासनम् ॥ १५ ॥
 ईदृङ्गाहात्म्ययुतः काले समनुक्रमेण विगतरजस्कः ॥

यदभीप्सितं तदेष स्थानं प्राप्तो यतो न भूयः पातः ॥ १६ ॥

भरतर्षेरिदमनघं सुचरितमनुकीर्त्तयेन्नरो यो भक्त्या ॥

स्वायुरियत्तिं स कीर्त्तिं यशो बलं धनविभूतिमारोग्यं च ॥ १७ ॥

सारं सर्वकथानां परममिदं चरितमुन्नतगुणं शुभ्रम् ॥

शृण्वंतु जना भव्या निर्जितरवितेजसो भवंति यदाशु ॥ १८ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे भरतनिर्वाणगमनं नाम सप्ताशीतितमं पर्व ।

अथाष्टाशीतितमं पर्व ।

भरतेन समं वीरा निष्क्रांता ये महानृपाः । निःस्पृहाः स्वशरीरेऽपि प्रव्रज्यां समुपागताः ॥१॥

प्राप्तानां दुर्लभं मार्गं तेषां सुपरमात्मनाम् । कीर्त्तयिष्यामि केषांचिन्नामानि शृणु पार्थिव ॥२॥

सिद्धार्थः सिद्धसाध्यार्थो रतिदो रतिवर्द्धनः । अंबुवाहरथो जांबूनदः शल्यः शशांकपात् ॥ ३ ॥

विरसो नंदनो नन्द आनन्दः सुमतिः सुधीः । सदाश्रयो महाबुद्धिः सूर्योरो जनवल्लभः ॥ ४ ॥

इन्द्रध्वजः श्रुतधरः सुचन्द्रः पृथिवीधरः । अलकः सुमतिः क्रोधः कुंदरः सत्ववान्हारिः ॥ ५ ॥
सुमित्रो धर्ममित्रायः संपूर्णेन्दुः प्रभाकरः । नघुषः सुंदनः शांतिः प्रियधर्मादयस्तथा ॥ ६ ॥
विशुद्धकुलसंभूताः सदाचारपरायणाः । सहस्राधिकसंख्याना भुवनाख्यातचेष्टिताः ॥ ७ ॥
एते हस्त्यश्वपादातं प्रवालस्वर्णमौक्तिकम् । अंतःपुरं च राज्यं च बहुजीर्णतृणं यथा ॥ ८ ॥
महाव्रतधराः शांता नानालब्धिसमागताः । आत्मध्यानानुरूपेण यथायोग्यं पदं श्रिताः ॥ ९ ॥
निष्क्रान्तिं भरते तस्मिन्भरतोपमचेष्टिते । मेने शून्यकमात्मानं लक्ष्मणः स्मृततद्गुणः ॥ १० ॥
शोकाकुलितचेतस्को विषादं परमं भजन् । स्रृत्कारमुखरः क्लान्तलोचनेदीवरद्युतिः ॥ ११ ॥
विराधितभुजस्तंभकृतावष्टंभविग्रहः । तथापि प्रज्वलन् लक्ष्म्या मंदवर्णमवोचत ॥ १२ ॥
अधुना वर्त्तते कासौ भरतो गुणभूषणः । तरुणेन सता येन शरीरे प्रीतिरुज्ज्विता ॥ १३ ॥
इष्टं बंधुजनं त्यक्त्वा राज्यं च त्रिदशोपमम् । सिद्धार्थी स कथं भेजे जैनधर्मं सुदुर्धरम् ॥ १४ ॥
आह्लादयन् सदः सर्वं ततः पद्मो विधानवित् । जगाद परमं धन्यो भरतः सुमहानसौ ॥ १५ ॥
तस्यैकस्य मतिः शुद्धा तस्य जन्मार्थसंगतम् । विषान्नमिव यस्त्यक्त्वा राज्यं प्रात्रज्यमास्थितः ॥
पूज्यता वर्ण्यतां तस्य कथं परमयोगिनः । देवेन्द्रा अपि नो शक्ता यस्य वक्तुं गुणाकरम् ॥ १७ ॥

केकयीनंदनस्यैव प्रारब्धगुणकीर्त्तनाः । सुखदुःखरसोन्मिश्रा मुहूर्त्तं पार्थिवा स्थिताः ॥ १८ ॥
ततः समुत्थिते पद्मे सोद्वेगे लक्ष्मणे तथा । यथा स्वमास्पदं याता नरेन्द्रा बहुविस्मयाः ॥१९॥
संप्रधार्य पुनः प्राप्ताः कर्त्तव्या हितचेतसः । पद्मनाभं नमस्कृत्य प्रीत्या वचनमब्रुवन् ॥ २० ॥
विदुषामज्ञकानां वा प्रसादं कुरु नाथ नः । राज्याभिषेकमन्विच्छ सुरलोकसमुद्युति ॥ २१ ॥
विदधत्सफलत्वं नश्वक्षुषोर्हृदयस्य च । तवाभिषेकसौख्येन भरितस्य नरोत्तम ॥ २२ ॥
विभ्रत्सप्तगुणैश्वर्यं राजराजो दिने दिने । पादौ नमति यत्रैष तत्र राज्येन किं मम ॥ २३ ॥
प्रतिकूलमिदं वाच्यं न भवद्भिर्मयीदृशम् । स्वेच्छाविधानमात्रं हि ननु राज्यमुदाहृतम् ॥ २४ ॥
इत्युक्ते जयशब्देन पद्माभमभिनंद्य ते । गत्वा नारायणं प्रोचुः स चायातो बलांतिकम् ॥ २५ ॥
प्रावृडारंभसंभूतडंबराम्भोदनिःस्वनाः । ततः समाहता भेर्यः शंखशब्दपुरःसराः ॥ २६ ॥
दुंदुभ्यानकज्ञल्लर्यस्तूर्याणि प्रवराणि च । मुमुचूर्नादमुत्तुंगं वंशादिस्वनसंगतम् ॥ २७ ॥
चारुमंगलगीतानि नाट्यानि विविधानि च । प्रवृत्तानि मनोज्ञानि यच्छंति प्रमदं परम् ॥ २८ ॥
तस्मिन्महोत्सवे जाते स्नानीयासनवर्त्तिनौ । विभूत्या परया युक्तौ संगतौ रामलक्ष्मणौ ॥२९॥
रुक्मकांचननिर्माणैर्नानारत्नमयैस्तथा । कलशैर्युक्तपद्मास्यैरभिषिक्तौ यथाविधि ॥ ३० ॥

मुकुटांगदकेयूरहारकुण्डलभूषितौ । दिव्यस्रग्वस्रसंपन्नौ वरालेपनचर्वितौ ॥ ३१ ॥
सीरपाणिर्जयत्वेषश्चक्री जयतु लक्ष्मणः । इति तौ जयशब्देन खेचरैरभिनन्दितौ ॥ ३२ ॥
राजेंद्रयोस्तयोः कृत्वा खेचरेंद्रा महोत्सवम् । गत्वाऽभिषिषिचुर्देवीं स्वामिनीं नु विदेहजाम् ३३
महासौभाग्यसंपन्ना पूर्वमेव हि साऽभवत् । प्रधाना सर्वदेवीनामभिषेकाद्विशेषतः ॥ ३४ ॥
आनंद्य जयशब्देन वैदेहीमभिषेचनम् । ऋद्ध्या चक्रुर्विशल्यायाश्चक्रिपत्नीविभुत्त्वकृत् ॥ ३५ ॥
स्वामिनी लक्ष्मणस्यापि प्राणदानाद्भूव या । मर्यादामात्रकं तस्यास्तज्जातमभिषेचनम् ॥ ३६ ॥
जय त्रिखंडनाथस्य लक्ष्मणस्याथ सुंदरि । इति तां जयशब्देन तेऽभिनंद्य स्थिताः सुखम् ॥ ३७ ॥
त्रिकूटशिखरे राज्यं ददौ रामो विभीषणे । सुग्रीवस्य च किष्किंधे वानरध्वजभूभृतः ॥ ३८ ॥
श्रीपर्वते मरुज्जस्य गिरौ श्रीनगरे पुरे । विराधितनरेन्द्रस्य गोत्रक्रमनिषेविते ॥ ३९ ॥
महार्णवोर्मिसंतानचुंबिते बहुकौतुके । कैष्किंधे च पुरे स्फीतं पतित्वं नलनीलयोः ॥ ४० ॥
विजयार्द्धदक्षिणे स्थाने प्रख्याते रथनूपुरे । राज्यं जनकपुत्रस्य प्रणतोग्रनभश्चरम् ॥ ४१ ॥
देवोपगीतनगरे कृतो रत्नजटी नृपः । शेषा अपि यथायोग्यं विषयस्वामिनः कृताः ॥ ४२ ॥
एवं स्वपुण्योदययोग्यमाप्ता राज्यं नरेंद्राश्चिरमप्रकंपम् ॥

रामानुमत्या बहुलब्धहर्षा—स्तस्थुर्यथास्वं निलयेषु दीप्ताः ॥ ४३ ॥
पुण्यानुभावस्य फलं विशालं विज्ञाय सम्यग्जगति प्रसिद्धम् ॥
कुर्वन्ति ये धर्मरतिं मनुष्या र्वेद्युतिं ते जनयन्ति तन्वम् ॥ ४४ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे राज्याभिषेकाभिधानं विभागदर्शनं नाम अष्टाशीतितमं पर्व ।

अथ नवाशीतितमं पर्व ।

अथ सम्यग्वहन् प्रीतिं पद्माभो लक्ष्मणस्तथा । ऊचे शत्रुघ्नमिष्टं त्वं विषयं रुचिमानय ॥ १ ॥
गृह्णासि किमयोध्याद्धं साधु वा पोदनापुरम् । किं वा राजगृहं रम्यं यदि वा पौद्रसुन्दरम् ॥ २ ॥
इत्याद्याः शतशस्तस्य राजधान्यः सुतेजसः । उपदिष्टा न चास्यैता निदद्युर्मानसे पदम् ॥ ३ ॥
मथुरायाचने तेन कृते पद्मः पुनर्जगौ । मधुर्नाम च तत्स्वामी त्वया ज्ञातो न किं रिपुः ॥ ४ ॥
जामाता रावणस्यासावनेकाहवशोभितः । शूलं चमरनाथेन यस्य दत्तमनिष्फलम् ॥ ५ ॥
अमैररपि दुर्वारं तन्निदाघार्कदुःसहम् । कृत्वा प्राणान् सहस्रस्य शूलमेति पुनः करम् ॥ ६ ॥

यस्यार्थं कुर्वतां मंत्रमस्माकं वर्त्तते समा । रात्रावपि न विदामो निद्रां चिंतासमाकुलाः ॥ ७ ॥
हरीणामन्वयो येन जायमानेन पुष्कलः । नीतः परममुद्योतं लोकस्तिग्मांशुना यथा ॥ ८ ॥
खेचरैरपि दुःसाध्यो लवणार्णवसंज्ञकः । सुतो यस्य कथं शूरं तं विजेतुं भवान् क्षमः ॥ ९ ॥
ततो जगाद शत्रुघ्नः किमत्र बहुभाषितैः । प्रयच्छ मथुरां मह्यं ग्रहीष्यामि ततः स्वयम् ॥ १० ॥
मधूकमिव कृतामि मधुं यदि न संयुगे । ततो दशरथेनाहं पित्रा मानं वहामि नो ॥ ११ ॥
शरभः सिंहसंघातमिव तस्य बलं यदि । न चूर्णयामि न भ्राता युष्माकमहकं तदा ॥ १२ ॥
नास्मि सुप्रजसः कुक्षौ संभूतो यदि तं रिपुम् । न यामि दीर्घनिद्रां न त्वदाशीःकृतपालनः ॥ १३ ॥
एवमास्थां समारूढे तस्मिन्नुत्तमतेजसि । विस्मयं परमं प्राप्ता विद्याधरमहेश्वराः ॥ १४ ॥
ततस्तमुद्यतं गंतुं समुत्सार्य हलायुधः । जगाद दक्षिणामेकां धीर मे यच्छ याचितः ॥ १५ ॥
तमरिघ्नोऽब्रवीद्वाता त्वमनन्यसमो विभुः । याचसे किं त्वतः श्लाघ्यं परं मेऽन्यद्भविष्यति ॥ १६ ॥
असूनामपि नाथस्त्वं का कथाऽन्यत्र वस्तुनि । युद्धविघ्नं विमुच्यैकं ब्रूहि किं करवाणि वः ॥ १७ ॥
ध्यात्वा जगाद पद्माभो वत्सकासौ त्वया मधुः । रहितः शूलरत्नेन क्षोभ्यः छिद्रे मदर्थनात् १८
यथाऽऽज्ञापयसीत्युक्त्वा सिद्धान्नत्वा समर्च्य च । भक्त्वा मातरमागत्य नत्वाऽपृच्छत्सुखस्थिताम्

समीक्ष्य तनयं देवी स्नेहादाघ्राय मस्तके । जगाद जय वत्स त्वं शरैः शत्रुगणं शितैः ॥ २० ॥
वत्समर्द्धासने कृत्वा वीरसूरगदत्पुनः । वीर दर्शयितव्यं ते पृष्ठं संयति न द्विषाम् ॥ २१ ॥
प्रत्यागतं कृतार्थं त्वां वीक्ष्य जातक संयुगात् । पूजां परां करिष्यामि जिनानां हेमपंकजैः ॥ २२ ॥
त्रैलोक्यमंगलात्मानः सुरासुरनमस्कृताः । मंगलं तव यच्छन्तु जितरागादयो जिनाः ॥ २३ ॥
संसारप्रभवो मोहो यैर्जितोऽत्यंतदुर्जयः । अर्हन्तो भगवंतस्ते भवंतु तव मंगलम् ॥ २४ ॥
चतुर्गतिविधानं ये देशयन्ति त्रिकालगम् । ददतां ते स्वयंबुद्धास्तव बुद्धिं रिपोर्जये ॥ २५ ॥
करस्थामलकं यद्वल्लोकालोकं स्वतेजसा । पश्यन्तः केवलालोका भवंतु तव मंगलम् ॥ २६ ॥
कर्मणाऽष्टप्रकारेण मुक्तास्त्रैलोक्यमूर्द्धगाः । सिद्धाः सिद्धिकरा वत्स भवंतु तव मंगलम् ॥ २७ ॥
कमलादित्यचंद्रक्षमामंदराब्धिवियत्समाः । आचार्याः परमाधारा भवंतु तव मंगलम् ॥ २८ ॥
परात्मशासनाभिज्ञाः कृतानुगतशासनाः । सदायुष्मानुपाध्यायाः कुर्वन्तु तव मंगलम् ॥ २९ ॥
तपसा द्वादशांगेन निर्वाणं साधयन्ति ये । भद्र ते साधवः शूरा भवंतु तव मंगलम् ॥ ३० ॥
इति प्रतीक्ष्य विघ्नघ्नामाशिषं दिव्यमंगलाम् । प्रणम्य मातरं यातः शत्रुघ्नः सन्नो बहिः ॥ ३१ ॥
हेमकक्षापरीतं स समारूढो महागजम् । रराजांबुदपृष्ठस्थः संपूर्ण इव चंद्रमाः ॥ ३२ ॥

नानायानसमारूढैर्नरराजशतैर्वृतः । शुशुभे स वृतो देवैः सहस्रनयनो यथा ॥ ३३ ॥
 त्रीनावासानुरुप्रीतिं भ्रातरं स समागतम् । जगौ पूज्य निवर्त्तस्व द्राग्रजाम्यनपेक्षतः ॥ ३४ ॥
 लक्ष्मणेन धनूरत्नं समुद्रावर्तमर्पितम् । तस्मै ज्वलनवक्राश्च शराः पवनरंहसः ॥ ३५ ॥
 कृतांतवक्रमात्माभं नियोज्यास्मै चमूपतिम् । लक्ष्मणेन समं रामश्चितायुक्तो न्यवर्त्त ॥ ३६ ॥
 राजन्नरिघ्नवीरोऽपि महाबलसमन्वितः । मथुरां प्रति याति स्म मधुराजेन पालिताम् ॥ ३७ ॥
 क्रमेण पुण्यभागायास्तीरं प्राप्य ससंभ्रमम् । सैन्यं न्यवेशयद्दूरमध्वानं समुपागतम् ॥ ३८ ॥
 कृताशेषक्रियस्तत्र मंत्रिवर्गो गतश्रमः । चकार संशयापन्नो मंत्रमत्यंतसूक्ष्मधीः ॥ ३९ ॥
 मधुभंगकृताशंसां पश्यतास्य धियं शिशोः । केवलं योऽभिमानेन प्रवृत्तो नयवर्जिताः ॥ ४० ॥
 महावीर्यः पुरा येन मांधाता निर्जितो रणे । खैचरैरपि दुःसाध्यो जय्यः सोऽस्य कथं मधुः ४१ ॥
 चलत्पादाततुंगोर्मिशस्त्रग्राहकुलाकुलम् । कथं वाञ्छति बाहुभ्यां तरितुं मधुसागरम् ॥ ४२ ॥
 पादातसुमहावृक्षं मत्तवारणभीषणम् । प्रविश्य मधुकांतारं को निःक्रामति जीवितः ॥ ४३ ॥
 एवमुक्तं समाकर्ष्य कृतांतकुटिलोऽवदत् । यूयं भीताः किमित्येवं त्यक्त्वा मानसमुन्नतिम् ॥ ४४ ॥
 अमोघेन किलाऽऽरूढो गर्वं शूलेन यद्यपि । हंतुं तथापि तं शक्तो मधुं शत्रुघ्नसुंदरः ॥ ४५ ॥

करेण बलवान्दंती पातयेद्धरणीरुहान् । प्रक्षरदानधारोऽपि सिंहेन तु निपात्यते ॥ ४६ ॥
लक्ष्मीप्रतापसंपन्नः सत्त्ववान्बलवान्बुधः । सुसहायश्च शत्रुघ्नः शत्रुघ्नो जायते ध्रुवम् ॥ ४७ ॥
अथ मंत्रिजनाऽऽदेशान्मथुरानगरीं गताः । प्रत्यावृत्य चरा वार्त्ता वदन्ति स्म यथाविधि ॥ ४८ ॥
शृणु देवाऽस्ति पूर्वस्यां मथुरा नगरी दिशि । उद्यानं रम्यमत्यंतं राजलोकसमावृतम् ॥ ४९ ॥
मध्येऽमरकुरोर्यद्वत्कुबेरच्छदसंज्ञितम् । इच्छापूरणसंपन्नं विपुलं राजतेतराम् ॥ ५० ॥
जयंत्यात्र महादेव्या सहितस्याद्य वर्त्तते । वारीगतगजस्येव स्पर्शवश्यस्य भूभृतः ॥ ५१ ॥
कामिनो दिवसः षष्ठ्यत्काशेषान्यकर्मणः । महासुस्थाभिमानस्य प्रमादवशवर्गिनः ॥ ५२ ॥
प्रतिज्ञां तव नो वेद नागमं कामवश्यधीः । बुधैरुपेक्षितो मोहात्स भिषग्भिः सरोगवत् ॥ ५३ ॥
प्रस्तावे यदि नैतस्मिन्मथुराऽध्यास्यते ततः । अन्यपुंवाहिनीवाहैर्दुःसहः स्यान्मधूदधिः ॥ ५४ ॥
वचनं तत्समाकर्ण्य शत्रुघ्नः क्रमकोविदः । ययौ शतसहस्रेण ययूनां मथुरां पुरीम् ॥ ५५ ॥
अर्द्धरात्रे व्यतीतेऽसौ परलोके प्रमादिनि । निवृत्य प्राविशद्द्वारस्थानं लब्धमहोदयः ॥ ५६ ॥
आसीद्योगीव शत्रुघ्नः द्वारं कर्मेव चूर्णितम् । प्राप्ताऽत्यंतमनोज्ञा च मथुरा सिद्धिभूरिव ॥ ५७ ॥
देवो जयति शत्रुघ्नः श्रीमान्दशरथात्मजः । बंदिनामिति वक्त्रेभ्यो महान्नादः समुद्ययौ ॥ ५८ ॥

परेणाथ समाक्रांतां विज्ञाय नगरीं जनः । लंकायामंगदप्राप्तौ यथा क्षोभमितो भयात् ॥ ५९ ॥
 त्रासात्तरलनेत्राणां स्त्रीणामाकुलतायुषाम् । सद्यः प्रचलिता गर्भा हृदयेन समं भृशम् ॥ ६० ॥
 महाकलकलारावप्रेरणे प्रतिबोधिनः । उद्ययुः सहसा शूराः सिंहा इव भयोज्झिताः ॥ ६१ ॥
 विध्वस्य शब्दमात्रेण शत्रुलोकं मधोर्गृहम् । सुप्रभातनयोऽविक्षदत्यंतोजितविक्रमः ॥ ६२ ॥
 तत्र दिव्यायुधाकीर्णां सुतेजाः परिपालयन् । शालामवस्थितः प्रीतो यथार्हं समितोदयः ॥ ६३ ॥
 मधुराभिर्मनोज्ञाभिर्भारतीभिरशेषतः । नीतो लोकः समाश्वासं जहौ त्राससमागमम् ॥ ६४ ॥
 शत्रुघ्नं मथुरां ज्ञात्वा प्रविष्टं मधुसुंदरः । निरैद्रावणवत्कोपादुद्यानात्स महाबलः ॥ ६५ ॥
 शत्रुघ्नरक्षितं स्थानं प्रवेष्टुं मधुपार्थिवः । निर्ग्रन्थरक्षितं मोहो यथा शक्नोति नो तदा ॥ ६६ ॥
 प्रवेशं विविधोपायैरलब्ध्वाप्यभिमानवान् । रहितश्चापि शूलेन न संधिं वृणुते मधुः ॥ ६७ ॥
 असहंतः परानीकं द्रुष्टुं दर्पसमुद्भुरम् । शत्रुघ्नसैनिकाः सैन्यात्स्वस्मान्निर्ययुरश्विनः ॥ ६८ ॥
 तत्राहवसमारंभे शात्रुघ्नं सकलं बलम् । प्राप्तं जातश्च संयोगस्तयोः सैन्यसमुद्रयोः ॥ ६९ ॥
 रथेभसादिपादाताः समर्था विविधायुधाः । रथेभैः सादिपादातैरालग्नाः सह वेगिभिः ॥ ७० ॥
 असहन्परसैन्यस्य दर्पं रौद्रमहास्वनम् । कृतांतकुटिलोऽविक्षद्वेगवानाहितं बलम् ॥ ७१ ॥

अवारितगतिस्तत्र रणे क्रीडां चकार सः । स्वयंभुरमणोद्याने त्रिविष्टपपतिर्यथा ॥ ७२ ॥
 अथ तं गोचरीकृत्य कुमारो लवणार्णवः । बाणैर्घन इवांभोभिस्तिरश्चक्रे महाधरम् ॥ ७३ ॥
 सोऽप्याकर्णसमाकृष्टैः शरैराशीविषप्रभैः । चिच्छेदे सायकानस्य तैश्च व्याप्तं महीनभः ॥ ७४ ॥
 अन्योन्यं विरथीकृत्य सिंहाविव वलोत्कटौ । करिपृष्ठसमारूढौ सरोषौ चक्रतुर्धुधम् ॥ ७५ ॥
 विताडितः कृतांतः सः प्रथमं वक्षसीषुणा । चकार कवचं शत्रुं शरैरस्त्रैरनंतरम् ॥ ७६ ॥
 ततस्तोमरमुद्यम्य कृतांतवदनं पुनः । लवणोऽस्ताडयत्क्रोधविस्फुरल्लोचनद्युतिः ॥ ७७ ॥
 स्वशोणितनिषेकाक्तौ महासंभवार्तिनौ । किंशुकानोकहच्छायौ प्रवीरौ तौ विरेजतुः ॥ ७८ ॥
 गदासिचक्रसंपातो बभूव तुमुलस्तयोः । परस्परबलोन्मादविषादकरणोत्कटः ॥ ७९ ॥
 दत्तयुद्धश्चिरं शक्त्या ताडितो लवणार्णवः । वक्षस्यपासृतः क्षोणीं स्वर्गीव सुकृतक्षयात् ॥ ८० ॥
 पतितं तनयं वीक्ष्य मधुराहवमस्तके । धावन्कृतावक्त्राय शत्रुघ्नेन विशब्दितः ॥ ८१ ॥
 शत्रुघ्नगिरिणा रुद्धो मधुवाहो व्यवर्द्धत । गृहीतः शोककोपाभ्यां दुःसहाभ्यामुपक्रमन् ॥ ८२ ॥
 दृष्टिमाशीविषस्यैव तस्याशक्तं निरीक्षितुम् । सैन्यं व्यद्रवदत्युग्राद्वाताद्वा न दलौघवत् ॥ ८३ ॥
 तस्याभिमुखमालोक्य व्रजंतं सुप्रजःसुतम् । अभिमानसमारूढा योधाः प्रत्यागता मुहुः ॥ ८४ ॥

तावदेव प्रपद्यंते भंगं भीत्याऽनुगामिनः । यावत्स्वामिनमीक्षंते न पुरो विकचाननम् ॥ ८५ ॥
अथोत्तमरथारूढो दिव्यं कार्मुकमाश्रयन् । हारराजितवक्षस्को मुकुटी लोलकुंडलः ॥ ८६ ॥
शरदादित्यसंकाशो निःप्रत्यूहगतिः प्रभुः । व्रजन्नभिमुखः शत्रोरत्युग्रक्रोधसंगतः ॥ ८७ ॥
तदा शतानि योधानां बहूनि दहति क्षणात् । संशुष्कपत्रकूटानि यथा दावोऽरिमर्दनः ॥ ८८ ॥
न कश्चिदग्रतस्तस्य रणे वीरोऽवतिष्ठते । जिन शासनवीरस्य यथान्यमतदूषितः ॥ ८९ ॥
योऽपि तेन समं योद्धुं कश्चिद्वाञ्छति मानवान् । सोऽपि दंतीव सिंहाग्रे विध्वंसं व्रजति क्षणात् ॥
उन्मत्तसदृशं जातं तत्सैन्यं परमाकुलम् । निपतत्क्षतभूयिष्ठं मधुं शरणमाश्रितम् ॥ ९१ ॥
रंहसा गच्छतस्तस्य मधुश्चिच्छेद काननम् । रथाश्चास्तस्य तेनाऽपि विलुप्ताः क्षुरसायकैः ॥ ९२ ॥
ततः संभ्रांतचेतस्को मधुः क्षितिधरोपमम् । वारुणेंद्रं समारूह्य क्रोधज्वलितविग्रहः ॥ ९३ ॥
प्रच्छादयितुमुद्युक्तः शरैरंतरवर्जितैः । महामेघ इवादित्यविंबं दशरथात्मजम् ॥ ९४ ॥
छिंदानेन शरान्बद्धकवचं तस्य पुष्कलः । रणप्राघूर्णकाचारः कृतः शत्रुघ्नसूरिणा ॥ ९५ ॥
अथ शूलायुधत्यक्तं ज्ञात्वाऽऽत्मानं विबोधवान् । सुतमृत्युमहाशोको वीक्ष्य शत्रुं सुदुर्जयम् ॥ ९६ ॥
बुद्ध्वाऽऽत्मनोऽवसानं च कर्म च क्षीणमूर्जितम् । नैर्ग्रथ्यं वचनं धीरः सस्मारानुशयान्वितः ॥ ९७ ॥

अशाश्वते समस्तेऽस्मिन्नारंभे दुःखदायिनि । कर्मैकमेव संसारे शस्यते धर्मकारणम् ॥ ९८ ॥
नृजन्म सुकृती प्राप्य धर्मे दत्ते न यो मतिम् । स मोहकर्मणा जंतुर्वचितः परमार्थतः ॥ ९९ ॥
ध्रुवं पुनर्भवं ज्ञात्वा पापेनात्महितं मया । न कृतं स्ववशे काले धिङ्मां मूढं प्रमादिनम् ॥ १०० ॥
आत्माधीनस्य पापस्य कथं जाता न मे सुधीः । पुरस्कृतोऽरिणेदानीं किं करोमि हताशकः १०१
प्रदीप्ते भवने कीदृक्तडागखननादरः । को वा भुजंगदष्टस्य कालो मंत्रस्य साधने ॥ १०२ ॥
सर्वथा थावदेतस्मिन्समये स्वार्थकारणम् । शुभं मनःसमाधानं कुर्वे तावदनाकुलः ॥ १०३ ॥
अर्हद्भयोऽथ विमुक्तेभ्य आचार्येभ्यस्तथा त्रिधा । उपाध्यायगुरुभ्यश्च साधुभ्यश्च नमोनमः १०४
अर्हन्तोऽथ विमुक्ताश्च साधवः केवलीरितः । धर्मश्च मंगलं शश्वदुत्तमं मे चतुष्टयम् ॥ १०५ ॥
द्वीपेस्वर्धतृतीयेषु त्रिपंचार्जनभूमिषु । अर्हतां लोकनाथानामेषोऽस्मि प्रणतीस्त्रिधा ॥ १०६ ॥
यावज्जीवं सहावद्यं योगं मुंचे न चात्मकम् । निंदामि च पुरोपात्तं प्रत्याख्यानपरायणः ॥ १०७ ॥
अनादौ भवकांतारे यन्मया समुपार्जितम् । मिथ्या दुष्कृतमेतन्मे स्थितोऽहं तत्त्वसंगतौ ॥ १०८ ॥
व्युत्स्रजाम्येष हातव्यमुपादेयमुपाददे । ज्ञानं दर्शनमात्मा मे शेषं संयोगलक्षणम् ॥ १०९ ॥
संस्तरः परमार्थेन न तृणं न च भूः शुभा । मत्या कलुषया मुक्तो जीव एव हि संस्तरः ॥ ११० ॥

एवं सद्ब्रह्मानमारुह्य त्यक्त्वा ग्रंथं द्रव्यात्मकम् । द्रव्यतो गजपृष्ठस्थो मधुः केशानपानयत् ॥१११॥
गाढक्षतशरीरोऽसौ धृतिं परमदुर्धराम् । अध्यासीनः कृतोत्सर्गः कायादेः सुविशुद्धधीः ॥११२॥
शत्रुघ्नोऽपि तदाऽऽगत्य नमस्कारपरायणः । क्षन्तव्यं च त्वया साधो मम दुष्कृतकारिणः ११३
अमराप्सरसः सख्यं निरीक्षितुमुपागताः । पुष्पाणि मुमुक्षुस्तस्मै विस्मिता भावतत्पराः ॥११४॥

ततः समार्धिं समुपेत्य कालं कृत्वा मधुस्तत्क्षणमात्रकेण ॥

महासुखांभोधिनिमग्नचेताः सनत्कुमारे विबुधोत्तमोऽभूत् ॥ ११५ ॥

शत्रुघ्नवीरोऽप्यभवत्कृतार्थो विवेश मोदी मथुरां सुतेजाः ॥

स्थितश्च तस्यां गजसंज्ञितायां पुरीव मेघेश्वरसुंदरोऽसौ ॥ ११६ ॥

एवं जनस्य स्वविधानभाजो भवे भवत्यात्मनि दिव्यरूपम् ॥

तस्मात्सदा कर्म शुभं कुरुध्वं रवेः परां येन रुचिं प्रयातः ॥ ११७ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे मधुसुन्दरवधाभिधानं नाम नवाशीतितमं पर्व ।

अथ नवतितमं पर्व ।

ततोऽरिघ्नानुभावेन विफलं तेजसोज्झितम् । अमोघमपि तद्विष्यं शूलरत्नं विधिच्युतम् ॥ १ ॥
 वहन्खेदं च शोकं च त्रपां च जवमुक्तवत् । स्वामिनोऽसुरनाथस्य चमरस्यांतिकं ययौ ॥ २ ॥
 मरणे कथिते तेन मधोश्चमरपुंगवः । आहतः खेदशोकाभ्यां तत्सौहार्दगतस्मृतिः ॥ ३ ॥
 रसातलात्समुत्थाय त्वरावानतिभासुरः । प्रवृत्तो मथुरां गंतुमसौ संरंभसंगतः ॥ ४ ॥
 भ्राम्यन्नथ सुपर्णेन्द्रो वेणुधारी तमैक्षत । अपृच्छत्क दैत्यैर्द्र गमनं प्रस्तुतं त्वया ॥ ५ ॥
 ऊचेऽसौ परमं मित्रं येन मे निहतं मधुः । सजनस्यास्य वैषम्यं विधातुमहमुद्यतः ॥ ६ ॥
 सुपर्णेशो जगौ किं न विशल्यासंभवं त्वया । माहात्म्यं निहितं कर्णे येनैवमभिलक्ष्यसि ॥ ७ ॥
 जगादासावतिक्रांताः कालास्ते परमाद्भुताः । अचिंत्यं येन माहात्म्यं विशल्यायास्तथाविधम् ॥ ८ ॥
 क्रौमारव्रतयुक्तासावासीदद्भुतकारिणी । योगेन जनितेदानीं निर्विषेव भुजंगिका ॥ ९ ॥
 नियताचारयुक्तानां भ्रमवन्ति मनीषिणाम् । भावा निरतिचाराणां श्लाघ्याः पूर्वकपुण्यजा ॥ १० ॥
 जितं विशल्यया तावद्गर्वमाश्रितया परम् । यावन्नारायणस्यास्यं न दृष्टं मदनावहम् ॥ ११ ॥

सुरासुरपिशाचाद्या विभ्यति प्रतिचारिणाम् । तावद्यावन्न ते तीक्ष्णं निश्चयासिं जहंत्यहो ॥ १२ ॥
मद्यामिषनिवृत्तस्य तावद्भस्तशर्तांतरम् । लंघयन्ति न दुःसत्त्वा यावत्सालोऽस्य नैयमः ॥ १३ ॥
कालाग्निर्नाम रुद्राणां दारुणो न श्रुतस्त्वया । शक्तो दयितया साकं निर्विद्यो निधने गतः १४
ब्रज वा किं तवैतेन कुरु कृत्यं मनीषितम् । ज्ञास्यामि स्वयमेघाहं कर्त्तव्यं मित्रविद्विषः ॥ १५ ॥
इत्युक्त्वा खं व्यतिक्रम्य मथुरायां सुदुर्मनाः । ऐक्षतोत्सवमत्यंतं महान्तं सर्वलोकगम् ॥ १६ ॥
अचित्तयच्च लोकोऽयमकृतज्ञो महाखलः । स्थाने राष्ट्रे च यदैन्यस्थाने तोषमितः परम् ॥ १७ ॥
बाहुच्छायां समाश्रित्य सुचिरं सुरसौख्यवान् । स्थितो यः स कथं लोको मधोर्मृत्योर्न दुःखितः ॥
प्रवीरः कातरैः शूरसहस्रेण च पण्डितः । सेव्यः किञ्चिद्भजेन्मूर्खमकृतज्ञं परित्यजेत् ॥ १९ ॥
आस्तां तावदसौ राजा स्निग्धो मे येन सूदितः । संस्थानं राष्ट्रमेवैतत्क्षयं तावन्नयाम्यहम् २०
इति ध्यात्वा महारौद्रः क्रोधसंभारचोदितः । उपसर्गं समारेभे कर्तुं लोकस्य दुःसहम् ॥ २१ ॥
विकृत्य सुमहारोगांल्लोकं दग्धुं समुद्यतः । क्षयदाव इवोदारं कक्ष्यं कारुण्यवर्जितः ॥ २२ ॥
यत्रैव यः स्थितः स्थाने निविष्टः शयितोऽपि वा । अचलस्तत्र तत्रैव दीर्घनिद्रामसावितः २३
उपसर्गं समालोक्य कुलदैवतचोदितः । अयोध्यानगरीं यातः शत्रुघ्नः साधनान्वितः ॥ २४ ॥

तमुपात्तजयं शूरं प्रत्यायातं महाहवात् । समभ्यनन्दन् हृष्टा बलचक्रधरादयः ॥ २५ ॥
पूर्णाशा सुप्रजाश्चासौ विधाय जिनपूजनम् । धार्मिकेभ्यो महादानं दुःखितेभ्यस्तथाऽददात् २६
यद्यपि महाभिरामा साकेता कांचनोज्ज्वलैः प्रासादैः ।
धेनुरिव सर्वकामप्रदानचतुरा त्रिविष्टपोपभोगा ॥ २७ ॥
शत्रुघ्नकुमारोऽसौ मथुरापुर्या सुरक्तहृदयोऽत्यन्तम् ।
न तथापि धृतिं भेजे वैदेह्या विरहितो तथासीद्रामः ॥ २८ ॥
स्वप्न इव भवति चारुसंयोगः प्राणिनां यदा तनुकालः ।
जनयति परमं तापं निदाघरविरश्मिजनितादधिकम् ॥ २९ ॥
इत्योषि रविषेणाचार्यप्रोक्ते श्रीपद्मपुराणे मथुरोपसर्गाभिधानं नाम नवतितमं पर्व ॥ ९० ॥

अथैकनवतितमं पर्व ।

अथ राजगृहस्वामी जगादाद्भुतकौतुकः । भगवन्केन कार्येण तामेवासावयाचत ॥ १ ॥
बहवो राजधान्योऽन्याः सन्ति स्वर्लोकसंनिभाः । तत्र शत्रुघ्नवीरस्य का प्रीतिर्मथुरां प्रति ॥२॥

दिव्यज्ञानसमुद्रेण गणोडुशशिना ततः । गौतमेनोच्यत प्रीतिं यथा तत्कुरु चेतसि ॥ ३ ॥
बहवो हि भवास्तस्य तस्यामेवाभवन्ततः । तामेव प्रति सोद्रेकं स्नेहमेष न्यषेवत ॥ ४ ॥
संसारार्णवसंसेवी जीवः कर्मस्वभावतः । जंबूमद्द्वीपभरते मथुरां समुपागतः ॥ ५ ॥
क्रूरो यमुनदेवाख्यो धर्मैकान्तपराङ्मुखः । स प्रेत्य क्रोडवालेयवायसत्वान्यसेवत ॥ ६ ॥
अजत्वं च परिप्राप्तो मृतो भवनदाहतः । महिषो जलवाहोऽभूदायते गबले वहन् ॥ ७ ॥
षड्वारान्महिषो भूत्वा दुःखप्रापणसंगतः । पंचकृत्वो मनुष्यत्वं दुःकुलेष्वधनोऽभजत् ॥ ८ ॥
मध्यकर्मसमाचाराः प्राप्यार्थत्वं मनुष्यताम् । प्राणिनः प्रतिपद्यंते किंचित्कर्मपरिक्षयम् ॥ ९ ॥
ततः कुलंधराभिख्यः साधुसेवापरायणः । विप्रोऽसात्रभवद्रूपी शीलसेवाविवर्जितः ॥ १० ॥
अशंकित इव स्वामी पुरस्तस्या जयाशया । यातो देशांतरं तस्य महिषी ललिताभिधा ॥ ११ ॥
प्रासादस्था कदाचित्सा वातायनगतेक्षणा । निरैक्षत तं विप्रं दुचेष्टं कृतकारणम् ॥ १२ ॥
सा तं क्रीडंतमालोक्य मनोभवशराहता । आनाययद्रहोत्यंतमाप्तया चित्तहारिणम् ॥ १३ ॥
तस्या एकासने चासावुपविष्टो नृपश्च सः । अज्ञातागमनोऽपश्यत्सहसा तद्विचेष्टितम् ॥ १४ ॥
मायाप्रवीणया तावदेव्या क्रंदितमुन्नतम् । वन्दिकोऽयमिति त्रस्तो गृहीतश्च भटैरसौ ॥ १५ ॥

अष्टांगनिग्रहं कर्तुं नगरीतो बहिः कृतः । सेवितेनासकृद्दृष्टः कल्याणाख्येन साधुना ॥ १६ ॥
 यदि प्रव्रजसीत्युक्त्वा तेनासौ प्रतिपन्नवान् । राज्ञः क्रूरमनुष्येभ्यो मोचितः भ्रमणोऽभवत् ॥ १७ ॥
 सोऽतिकष्टं तपः कृत्वा महाभावनयान्वितः । अभूद्वतुविमानेशः किन्तु धर्मस्य दुष्करम् ॥ १८ ॥
 मथुरायां महाचित्तश्चन्द्रभद्र इति प्रभुः । तस्य भार्या धरा नाम त्रयस्तस्याश्च सोदराः ॥ १९ ॥
 सूर्याब्धियमुनाशब्दैर्देवान्तेर्नामाभिः स्मृता । श्रीसत्स्विन्द्रप्रभोग्रार्का मुखान्ताश्चापराः सुताः ॥ २० ॥
 द्वितीया चंद्रभद्रस्याद्वितीया कनकप्रभा । आगत्यर्तुविमानात्स तस्यां जातोऽचलाभिधः ॥ २१ ॥
 कलागुणसमृद्धोऽसौ सर्वलोकमनोहरः । बभौ देवकुभारामः सत्क्रीडाकरणोद्यतः ॥ २२ ॥
 अथान्यः कश्चिदंकारुयः कृत्वा धर्मानुमोदनम् । स्रावस्त्यामंगिकागर्भे कंपेनापाभिधोऽभवत् ॥ २३ ॥
 कवाटजीविना तेन कंपेनाविनयान्वितः । अपो निर्घाटितो गेहादुद्राव भयदुःखितः ॥ २४ ॥
 अथाचलकुमारोऽसौ नितान्तं दयितः पितुः । धराया भ्रातृभिस्तैश्च मुखांतैरष्टभिः सुतैः ॥ २५ ॥
 दृष्यमाणो रहो हंतुं मात्रा ज्ञात्वा पलायितः । महता कंटकेनांग्रौ ताडितस्तिलके वने ॥ २६ ॥
 गृहीतदारुभारेण तेनापेनाथ वीक्षितम् । अतिकष्टं कणत्खेदादचलो निश्चलः स्थितः ॥ २७ ॥
 दारुभारं परित्यज्य तेन तस्यासिकन्यया । आकृष्टः कंटको दत्त्वा कंटकं चेति भाषितः ॥ २८ ॥

यदि नामाचलं किञ्चिच्चृणुयाल्लोकविश्रुतम् । त्वया तस्य ततोऽभ्यासं गंतव्यं संशयोऽङ्गितम् २९
 अपो यथोचितं यातो राजपुत्रोऽपि दुःखवान् । कौशांबीबाह्यमुद्देशं प्राप्तः सत्त्वसमुन्नतः ॥ ३० ॥
 तत्रैद्रदत्तनामानं कोशांबात्स समुद्भवम् । ययौ कलकलाशब्दात्सेवमानं खरुलिकाम् ॥ ३१ ॥
 विजित्य विशिखाचार्यं लब्धपूजोऽथ भूभृता । प्रवेश्य नगरीमिन्द्रदत्ताख्यां लंभितः सुताम् ॥ ३२ ॥
 क्रमेण चानुभावेन चारुणा पूर्वकर्मणा । उपाध्याय इति ख्यातो वीरोऽसौ पार्थिवोऽभवत् ॥ ३३ ॥
 अंगाद्यान् विषयाञ्जित्वा प्रतापी मथुरां श्रितः । बाह्योद्देशे कृतावासः स्थितः कटकसंगतः ॥ ३४ ॥
 चंद्रभद्रनृपः पुत्रमारोऽयमिति भाषितैः । सामंताः सकलास्तस्य भिन्नास्तेनार्थसंगतैः ॥ ३५ ॥
 एकाकी चंद्रभद्रश्च विषादं परमं भजन् । श्यालान्संप्रेषयद्देवशब्दांतान्संधिवांछया ॥ ३६ ॥
 दृष्ट्वा ते तं परिज्ञाय विलक्षास्त्रासमागताः । अदृष्टसेवकाः साकं धरायास्तनयैः कृताः ॥ ३७ ॥
 अचलस्य समं मात्रा संजातः परमोत्सवः । राज्यं च प्रणताशेषराजकं गुणपूजितम् ॥ ३८ ॥
 अन्यदा नटरंगस्य मध्ये तमपमागतम् । हन्यमानं प्रतीहारैर्दृष्ट्वाऽभिज्ञातवान् नृपः ॥ ३९ ॥
 तस्मै संयुक्तमापाद्य स्त्रावस्तीं जन्मभूमिकाम् । कृतापरंगसंज्ञाय ददावचलभूपतिः ॥ ४० ॥
 ताबुद्यानं गतौ क्रीडां विधातुं पुरुसंपदौ । यज्ञः समुद्रमाचार्यं दृष्ट्वा नैर्ग्रथ्यमाश्रितौ ॥ ४१ ॥

संयमं परमं कृत्वा सम्यग्दर्शनभावितौ । मृतौ समाधिना जातौ देवेशौ कमलोत्तरे ॥ ४२ ॥
ततश्च्युतः समानोऽसावचलः पुण्यशेषतः । सुप्रजालोचनानंदः शत्रुघ्नोऽयमभून्नृपः ॥ ४३ ॥
तेनानेकभवप्राप्तिसंबंधेनास्य भूपतेः । बभूव परमप्रीतिर्मथुरां प्रति पार्थिव ॥ ४४ ॥
गृहस्य शाखिनो वाऽपि यस्य छायां समाश्रयेत् । स्थीयते दिनमप्येकं प्रीतिस्तत्रापि जायते ४५
किं पुनर्यत्र भूयोऽपि जन्मभिः संगतिः कृता । संसारभावयुक्तानां जीवानामीदृशी गतिः ॥४६॥
परिच्युत्यापरंगोऽपि पुण्यशेषाद्भूदसौ । कृतांतवक्त्रविख्यातः सेनायाः पतिरुजितः ॥ ४७ ॥
इति धर्माञ्जनादेतौ प्राप्तौ परमसंपदः । धर्मेण रहितैर्लभ्यं न हि किञ्चित्सुखावहम् ॥ ४८ ॥
अनेकमपि संचित्य जंतुर्दुःखमलक्षये । धर्मतीर्थे श्रुते शुद्धिं जलतीर्थमनर्थकम् ॥ ४९ ॥
एवं पारंपर्यादागतामिदमद्भुतं नितान्तमुदारम् । कथितं शत्रुघ्नायनमवबुध्य बुधा भवंतु धर्मसुरक्ताः॥
श्रुत्वा परमं धर्मं न भवति येषां सदीहिते प्रीतिः । शुभनेत्राणां तेषां रविरुदितोऽनर्थकी भवति ५१

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे शत्रुघ्नभवानुकीर्तनं नामैकनवतितमं पर्व ॥ ९१ ॥

अथ द्विनवतितमं पर्व ।

विहरन्तोऽन्यदा प्राप्ता निर्ग्रन्था मथुरां पुरीम् । गगनायनिनः सप्त सप्तसप्तिसमत्विषः ॥ १ ॥
 सुरमन्युर्द्वितीयश्च श्रीमन्युरिति कीर्तितः । अन्यः श्रीनिचयो नाम तुरीयः सर्वसुन्दरः ॥ २ ॥
 पंचमो जयवान् ज्ञेयः षष्ठो विनयलालसः । चरमो जयमित्राख्यः सर्वे चारित्रसुन्दराः ॥ ३ ॥
 राज्ञः श्रीनंदनस्यैते धरणीसुंदरीभवाः । तनया जगति ख्याता गुणैः शुद्धैः प्रभापुरे ॥ ४ ॥
 प्रीतिकरमुनीन्द्रस्य देवागममुदीक्ष्यते । प्रतिबुद्धाः समं पित्रा धर्मं कर्तुं समुद्यताः ॥ ५ ॥
 मासजातं नृपोऽन्यस्य राज्ये डमरमंगलम् । प्रवत्राज समं पुत्रैर्वीरैः प्रीतिकरांतिके ॥ ६ ॥
 केवलज्ञानमुत्पाद्य काले श्रीनंदनोऽविशत् । सप्तर्षयस्त्वमी तस्य तनया मुनिसत्तमाः ॥ ७ ॥
 काले विकालवत्काले कंदवृंदावृत्तान्तरे । न्यग्रोधतरुमूले ते योगं सन्मुनयः श्रिताः ॥ ८ ॥
 तेषां तपःप्रभावेन चमरासुरनिर्मिता । मारी श्वशुरदृष्टेव नारी विटगताऽनशत् ॥ ९ ॥
 घनजीमूतसंसक्ता मथुरा विषयोर्वरा । अकृष्टपच्यसस्यौघैः संछन्नाः सुमहाशयैः ॥ १० ॥
 रोगेति परिनिर्मुक्ता मथुरानगरी शुभा । पितृदर्शनतुष्टेव रराज नविका वधूः ॥ ११ ॥

युक्तं बहुप्रकारेण रसत्यागादिकेन ते । पृष्ठादिनोपवासेन चक्रुरत्युत्कटं तपः ॥ १२ ॥
 नभो निमेषमात्रेण विप्रकृष्टं विलंघ्य ते । चक्रुः पुरेषु विजय-पोदनादिषु पारणाम् ॥ १३ ॥
 लब्धां परगृहे भिक्षां पाणिपात्रतलस्थिताम् । शरीरधृतिमात्राय जक्षुस्ते क्षपणोत्तमाः ॥ १४ ॥
 नभोमध्यगते भानावन्यदा ते महाशमाः । साकेतामविशन् वीरा युगमात्रावलोकिनः ॥ १५ ॥
 शुद्धभिक्षैषणाकृताः प्रलंबितमहाभुजाः । अर्हद्दत्तगृहं प्राप्ता भ्राम्यन्तस्ते यथाविधि ॥ १६ ॥
 अर्हद्दत्तश्च संप्राप्तश्चिंतामेतामसंभ्रमः । वर्षाकालः क्व चेदक्षः क्व चेदं मुनिचेष्टितम् ॥ १७ ॥
 प्राग्भारकंदरासिंधुतटे मूले च शालिनः । शून्यालये जिनागारे ये चान्यत्र क्वचित्स्थिताः ॥ १८ ॥
 नगर्यां श्रमणा अस्यां नेमे समथखंडनम् । कृत्वा हिंडनशीलत्वं प्रपद्यन्ते सुचेष्टिताः ॥ १९ ॥
 प्रतिकूलितसूत्रार्था एते तु ज्ञानवर्जिताः । निराचार्या निराचाराः कथं कालेऽत्र हिंडकाः ॥ २० ॥
 अकालेऽपि किल प्राप्ताः स्नुषयाऽस्य सुभक्तया । तर्पिताः प्राप्तकान्नेन ते गृहीतार्थया तथा ॥ २१ ॥
 आर्हतं भवनं जग्मुः शुद्धसंयतसंकुलम् । यत्र त्रिभुवनानंदः स्थापितो मुनिसुव्रतः ॥ २२ ॥
 चतुरंगुलमानेन ते त्यक्तधरणीतलाः । आयांतो द्युतिना दृष्टा लब्धिप्राप्ताः प्रसाधवः ॥ २३ ॥
 पद्मचामेव जिनागारं प्रविष्टाः श्रद्धयोद्यथा । अभ्युत्थाननमस्यादिविधिना द्युतिनार्चिताः २४

अस्मदीयोऽयमाचार्यो यत्किञ्चिद्ब्रन्दनोद्यतः । इति ज्ञात्वा द्युतेः शिष्या दध्नुः सप्तर्षिर्नन्दनम् ॥ २५ ॥
 जिनेन्द्रवंदनां कृत्वा सम्यक् स्तुतिपरायणाः । यातास्ते विद्यदुत्पत्य स्वमाश्रमपदं पुनः ॥ २६ ॥
 चारणश्रमणान् ज्ञात्वा मुनींस्ते मुनयः पुनः । स्वनिन्दनादिना मुक्ताः साधुचित्तमुपागताः ॥ २७ ॥
 अर्हद्दत्ताय याताय जिनालयमिहांतरे । द्युतिना गदितं दृष्ट्वा साधवः स्युस्त्रयोत्तमाः ॥ २८ ॥
 वंदिताः पूजिताः वा स्युर्महासत्त्वा महौजसः । मथुराकृतसंवासा मयाऽमा कृतसंकथाः ॥ २९ ॥
 महातपोधना दृष्ट्वास्तेऽस्माभिः शुभचेष्टिताः । मुनयः परमोदारा वंद्या गगनगामिनः ॥ ३० ॥
 ततः प्रभावमाकर्ष्य साधूनां श्रावकाधिपः । तदा विषण्णहृदयः पश्चात्तापेन तप्यते ॥ ३१ ॥
 धिक् सोऽहमगृहीतार्थः सम्यग्दर्शनवार्जितः । अयुक्तोऽपसदाचारः न तुल्यो मेस्त्यधार्मिकः ॥ ३२ ॥
 मिथ्यादृष्टिः कुतोस्त्यन्यो मत्तः प्रत्यपरोऽधुना । अभ्युत्थायार्चित्वा नुत्वा साधवो यन्न तर्पिताः ॥
 साधुरूपं समालोक्य न मुंचत्यासनं तु यः । दृष्ट्वापमन्यते यश्च स मिथ्यादृष्टिरुच्यते ॥ ३४ ॥
 पापोऽहं पापकर्मा च पापात्मा पापभाजनम् । यो वा निन्दतमः कश्चिज्जिनवाक्यबहिःकृतः ३५
 शरीरे मर्मसंघाते तावन्मे दह्यते मनः । यावदंजलिमुद्धृत्य साधवस्ते न वंदिताः ॥ ३६ ॥
 अहंकारसमुत्थस्य पापस्यास्य न विद्यते । प्रायश्चित्तं परं तेषां मुनीनां वंदनादृते ॥ ३७ ॥

अथ ज्ञात्वा समासन्नं कार्तिकीं परमोत्सुकः । अर्हच्छ्रेष्ठी महादृष्टिर्नृपतुल्यपरिच्छदः ॥ ३८ ॥
निर्जातिमुनिमाहात्म्यः स्वनिंदाकरणोद्यतः । सप्तर्षिपूजनं कर्तुं प्रस्थितो बंधुभिः समम् ॥ ३९ ॥
रथकुंजरपादाततुरंगौघसमन्वितः । पूजां योगेश्वरीं कर्तुमसौ याति स्म सत्त्वरम् ॥ ४० ॥
समृद्ध्या परया युक्तः शुभध्यानपरायणः । कार्तिकामलसप्तम्यां प्राप्तः साप्तमुनिं पदम् ॥ ४१ ॥
तत्राप्युत्तमसम्यक्त्वो विधाय मुनिवन्दनाम् । पूजोपकरणं कर्तुमुद्यतः सर्वयत्नतः ॥ ४२ ॥
प्रपानाटकसंगीतशालादिपरिराजितम् । जातं तदाश्रमस्थानं स्वर्गदेशमनोहरम् ॥ ४३ ॥
तं वृत्तांतं समाकर्ण्य शत्रुघ्नः स्वतुरीयकः । महातुरंगमारूढः सप्तमुन्यंतिकं ययौ ॥ ४४ ॥
मुनीनां परया भक्त्या पुत्रस्नेहाच्च पुष्कलात् । माताऽप्यस्य गता पश्चात्समुद्ग्राहितकोष्ठिका ॥ ४५ ॥
ततः प्रणम्य भक्तात्मा सम्मदी रिपुमर्दनः । मुनीन्समाप्तनियमान्पारणार्थमयाचत ॥ ४६ ॥
तत्रोक्तं मुनिमुख्येन नरपुंगवकल्पितम् । उपेत्य भोक्तुमाहारं संयतानां न वर्त्तते ॥ ४७ ॥
अकृताकारितां भिक्षां मनसा नानुमोदिताम् । गृह्णतां विधिना युक्तां तपः पुष्यति योगिनाम् ॥
ततो जगाद् शत्रुघ्नः प्रसादं मुनिपुंगवाः । ममेदं कर्तुमर्हन्ति विज्ञापकसुवत्सलाः ॥ ४९ ॥
क्रियंतमपि कालं मे नगर्यामिह तिष्ठत । शिवं सुभिक्षमेतस्यां प्रजानां येन जायते ॥ ५० ॥

आगतेषु भवत्स्वेषा समृद्धा सर्वतोऽभवत् । नष्टा प्रातेषु नलिनी यथा विश्वरदुत्सवाः ॥ ५१ ॥
 इत्युक्त्वाऽचित्तयच्छाद्भः कदा नु खलु वाञ्छितम् । अन्यं दास्यामि साधुभ्यः विधिना सुसमाहितः ॥
 अथ श्रेणिक शत्रुघ्नं निरीक्ष्याऽऽनतमस्तकम् । कालानुभावमाचख्यौ यथावन्मुनिसत्तमः ॥५३॥
 घर्मनंदनकालेषु व्ययं यातेष्वनुक्रमात् । भविष्यति प्रचंडोऽत्र निर्धर्मसमयो महान् ॥ ५४ ॥
 दुःपाषंडैरिदं जैनं शासनं परमोन्नतम् । तिरोधयिष्यते क्षुद्रैर्जोभिर्भानुर्विववत् ॥ ५५ ॥
 श्मशानसदृशा ग्रामाः प्रेतलोकोपमाः पुरः । क्लिष्टा जनपदाः कुत्स्या भविष्यन्ति दुरीहिताः ५६
 कुकर्मनिरतैः क्रूरैश्चौरैरिव निरन्तरम् । दुःपाषंडैरयं लोको भविष्यति समाकुलः ॥ ५७ ॥
 महीतलं खलं द्रव्यपरिमुक्ताः कुटुंबिनः । हिंसाक्लेशसहस्राणि भविष्यंतीह संततम् ॥ ५८ ॥
 पितरौ प्रति निःस्नेहाः पुत्रास्तौ च सुतान्प्रति । चौरा इव च राजानो भविष्यंति कलौ सति ५९
 सुखिनोऽपि नराः केचिन्मोहयंतः परस्परम् । कथाभिर्दुर्गतीशाभी रम्यन्ते पापमानसाः ॥६०॥
 नक्षयंत्यतिशयाः सर्वे त्रिदशाग्रमनादयः । कषायबहुले काले शत्रुघ्न ! समुपागते ॥ ६१ ॥
 जातरूपरान् दृष्ट्वा साधून्व्रतगुणान्वितान् । संजुगुप्सां करिष्यंति महामोहान्विता जनाः ॥६२॥
 अप्रशस्ते प्रशस्तत्वं मन्यमानाः कुचेतसाः । भयपक्षे पतिष्यंति पतंगा इव मानवाः ॥ ६३ ॥

प्रशांतहृदयान् साधून् निर्भत्स्य विहस्योद्यताः । मूढा मूढेषु दास्यन्ति केचिदन्नं प्रयत्नतः ॥६४॥
 इत्थमेतं निराकृत्य प्राहूयान्यसमागतम् । यतिनो मोहिनो देयं दास्यन्त्यहितभावनाः ॥ ६५ ॥
 बीजं शिलातले न्यस्तं सिच्यमानं सदापि हि । अनर्थकं यथा दानं तथा शीलेषु गेहिनाम् ॥६६॥
 अवज्ञाय मुनीन्गेही गेहिने यः प्रयच्छति । त्यक्त्वा स चंदनं मूढो गृह्णात्येव विभीतकम् ॥६७॥
 इति ज्ञात्वा समायातं कालं दुःखमताधमम् । विधत्स्त्रात्माहितं किञ्चित्स्थिरं कार्यं शुभोदयम् ॥६८॥
 नामग्रहणकोऽस्माकं भिक्षावृत्तिमवाससाम् । परिकल्पय तत्सारं तव द्रविणसंपदः ॥ ६९ ॥
 आगमिष्यति काले सा श्रान्तानां त्यक्तवेशमनाम् । भविष्यत्याश्रयो राजन् स्वगृहाशयसम्मिता ७०
 तस्माद्दानमिदं दत्त्वा वत्स त्वमधुना भज । सागरशीलनियमं कुरुजन्मार्थसंगतम् ॥ ७१ ॥
 जायतां मथुरालोकः सम्यग्धर्मपरायणः । दयावात्सल्यसंपन्नो जिनशासनभावितः ॥ ७२ ॥
 स्थाप्यतां जिनविंबानि पूजितानि गृहे गृहे । अभिषेकाः प्रवर्त्यतां विधिना पाल्यतां प्रजा ॥७३॥
 सप्तर्षिप्रतिमा दिक्षु चतृमृष्वपि यत्नतः । नगर्यां कुरु शत्रुघ्न तेन शांतिर्भविष्यति ॥ ७४ ॥
 अद्यप्रभृति यद्देहे विंबं जैनं न विद्यते । मारी भक्षति तद्व्याघ्री यथाऽनाथं कुरंगकम् ॥ ७५ ॥
 यस्यांगुष्ठप्रमाणापि जैनेद्री प्रतियातना । गृहे तस्य न मारी स्यात्ताक्षर्यभीता यथोरगी ॥ ७६ ॥

यथाऽऽज्ञापयसीत्युक्त्वा शत्रुघ्नेन प्रमोदिना । समुत्पत्य नभो याताः साधवः साधुवाञ्छिताः ७७
अथ निर्वाणधामानि परिसृत्य प्रदाक्षिणाम् । मुनयो जानकीगेहमवतेरुः शुभायनाः ॥ ७८ ॥
वहंती सम्मदं तुंगं श्रद्धादिगुणशालिनी । परमान्नेन तान् सीता विधियुक्तमपारयत् ॥ ७९ ॥
जानक्या भक्तितो दत्तमन्नं सर्वगुणान्वितम् । भुक्त्वा पाणितले दत्त्वाऽऽशीर्वादं मुनयो ययुः ८०
नगर्या बहिरन्तश्च शत्रुघ्नः प्रतिमास्ततः । अतिष्ठिपज्जिनैद्राणां प्रतिमारहितात्मनाम् ॥ ८१ ॥
सप्तर्षिप्रतिमाश्चापि काष्ठासु चतसृस्वपि । अस्थापयन्मनोज्ञांगा सर्वेतिकृतवारणाः ॥ ८२ ॥
पृष्ठे त्रिविष्टपस्यैव पुरमन्यां व्यवेशयत् । मनोज्ञां सर्वतः स्फीतां सर्वोपद्रववर्जिताम् ॥ ८३ ॥
योजनत्रयविस्तारां सर्वतस्त्रिगुणां च यत् । अधिकं मंडलत्वेन स्थितामुत्तमतेजसम् ॥ ८४ ॥
आपातालतलाद्भिन्नमूलाः पृथ्व्यो मनोहराः । परितो भांति सुमहाशालवासगृहोपमाः ॥ ८५ ॥
उद्यानान्यधिकां शोभां दधुः पुष्पफलाकुलाम् । वाप्यः पद्मोत्पलच्छन्ना जाताः शकुनिनादिता ॥
कैलाससानुसंकाशाः प्रासादाश्चारुलक्षणाः । विमानप्रतिमा रेजुः विलोचनमलिम्बुचाः ॥ ८७ ॥
सुवर्णधान्यरत्नाद्याः सम्मेदशिखरोपमाः । नरेन्द्रख्यातयः श्लाघ्या जाताः सर्वकुटुंबिनः ॥ ८८ ॥
राजानस्त्रिदशैस्तुल्या असमानविभूतयः । धर्मार्थकामसंशक्ताः साधुचेष्टापरायणाः ॥ ८९ ॥

प्रयच्छन्निच्छया तेषामाज्ञां विज्ञानसंगतः । रराज पुरि शत्रुघ्नः सुराणां वरुणो यथा ॥ ९० ॥
एवं मथुरापुर्यां निवेशमत्यद्भुतं च सप्तर्षीणाम् । शृण्वन् कथयन्वापि प्राप्नोति जनश्चतुष्टयं भद्रमरम् ॥
साधुसमागमसक्ताः पुरुषाः सर्वमनीषितं सेवन्ते । तस्मात्साधुसमागममाश्रित्य सदारवेः समाप्तसुदीप्ता

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे मथुरापुरीनिवेशकृषिदानगुणो-

पसर्गहननाभिधानं नाम द्विनवतितमं पर्व ॥ ९२ ॥

अथ त्रिनवतितमं पर्व ।

अथ रत्नपुरं नाम विजयाङ्गेऽस्ति दक्षिणम् । पुरं रत्नरथस्तत्र राजा विद्याधराधिपः ॥ १ ॥
मनोरमेति तस्यास्ति दुहिता रूपशालिनी । पूर्णचंद्राननाऽभिख्यमहिषीकुक्षिसंभवा ॥ २ ॥
समीक्ष्य यौवनं तस्या नवं राजा सुचेतनः । वरान्वेषणशेमुष्या बभूव परमाकुलः ॥ ३ ॥
मंत्रिभिः सह संगत्य स चक्रे संग्रधारणाम् । कस्मै योग्याय यच्छामः कुमारीमेतकामिति ॥४॥
एवं दिनेषु गच्छत्सु राज्ञि चिंतावशीकृते । कदाचिन्नारदः प्राप्तस्ततः स मानमाप च ॥ ५ ॥

तस्मै विदितनिःशेषलोकचेष्टितबुद्धये । राजा प्रस्तुतमाचख्यौ सुखासीनाय सादरः ॥ ६ ॥
अवद्धारो जगौ राजन् विज्ञातो भवता न किम् । भ्राता युगप्रधानस्य पुंसो लांगललक्ष्मणः ॥७॥
विभ्राणः परमां लक्ष्मीं लक्ष्मणश्चारुलक्षणः । चक्रानुभावविनतसमस्तप्रतिमानवः ॥ ८ ॥
तस्येयं सदृशी कन्या हृदयानंददायिनी । ज्योत्स्ना कुमदखंडस्य यथा परमसुंदरी ॥ ९ ॥
एवं प्रभाषमाणेऽस्मिन् रत्नस्यंदनसूनवः । क्रुद्धा हरिमनोवातवेगाद्या मानशालिनः ॥ १० ॥
स्मृत्वा स्वजनघातोत्थं वैरं प्रत्यग्रमुन्नतम् । जगुः कालाग्निवद्दीप्ताः परिस्फुरितविग्रहाः ॥ ११ ॥
अद्यैव व्यतिपत्याऽऽशु समाहूय दुरीहितः । अस्माभिर्यो विहंतव्यस्तस्मै कन्या न दीयते ॥१२॥
इत्युक्ते राजपुत्रभ्रूविकारपरिचोदितैः । किंकरौघैरवद्धारः पादाकर्षणमापितः ॥ १३ ॥
नभस्तलं समुत्पत्य ततः सुरमुनिर्दुतम् । साकेतायां सुमित्राजमुपसृप्तो महादरः ॥ १४ ॥
अस्य विस्तरतो वार्तां निवेद्य भुवनस्थिताम् । कन्यायाश्च विशेषेण व्यक्तकौतुकलक्षणः ॥ १५ ॥
कन्यामदर्शयंश्चित्रे चित्रां दृक्चिच्छहारिणीम् । त्रैलोक्यसुंदरीशोभामेकीकृत्येव निर्मिताम् ॥१६॥
तां समालोक्य सौमित्रिः पुस्तनिष्कंपलोचनः । अनन्यजस्य वीरोऽपि परिप्राप्तोऽतिवश्यताम् १७
अर्चितयच्च यद्येतत्स्त्रीरत्नं न लभे ततः । इदं मे निष्फलं राज्यं शून्यं जीवितमेव वा ॥ १८ ॥

उवाच चादरं विभ्रन् भगवन् गुणकीर्त्तनम् । कुर्वन्मम कुमारैस्तैः कथं वा त्वं खलीकृतः ॥१९॥
 प्रचंडत्वमिदं तेषां पापानां विक्षिपाम्यहम् । असमीक्षितकार्याणां क्षुद्राणां निहतात्मनाम् ॥२०॥
 ब्रज स्वास्थ्यं रजः शुद्धं तव मूर्द्धानमाश्रितम् । पादस्तु शिरसि न्यस्तो मदीयेऽसौ महामुने ॥२१॥
 इत्युक्त्वाऽऽहाय संरब्धो विराधितखगेश्वरम् । जगाद लक्ष्मणो रत्नपुरं गम्यं त्वरान्वितम् ॥२२॥
 तस्माद्देश्य पंथानमित्युक्तः शरणोत्कटः । लेखैराहाय तत्सर्वान्तीव्राज्ञः खेचराधिपान् ॥ २३ ॥
 महेन्द्रविंध्यकिष्किंधमलयादिपुराधिपाः । विमानाच्छादिताऽऽकाशाः साक्रेतामागतास्ततः ॥२४॥
 वृतस्तैः सुमहासैन्यैर्लक्ष्मणो विजयोन्मुखः । लोकपालैर्यथा लेखो ययौ पद्मपुरःसरः ॥ २५ ॥
 नानाशस्त्रदलग्रस्तदिवाकरमरीचयः । प्राप्ता रत्नपुरं भूपाः सितच्छत्रोपशोभिताः ॥ २६ ॥
 ततः परबलं प्राप्तं ज्ञात्वा रत्नपुरो नृपः । साकं समस्तसामंतैः संख्यचंचुर्विनिर्ययौ ॥ २७ ॥
 तेन निष्क्रान्तमात्रेण महारभसधारिणां । विस्तीर्णं दक्षिणं सैन्यं क्षणं ग्रस्तमिवाभवत् ॥ २८ ॥
 चक्रककचवाणासिकुंतपाशगदादिभिः । बभूव गहनं तेषां युद्धमुद्धतयोद्भवम् ॥ २९ ॥
 अप्सरःसंहतिर्योग्यनभोदेशव्यवस्थिता । मुमोचाद्भुतयुक्तेषु स्थानेषु कुसुमांजलीः ॥ ३० ॥
 ततः परबलांभोधौ सौमित्रिर्वडवानलः । विजृम्भितुं समायुक्तो योधयादःपरिक्षयः ॥ ३१ ॥

रथा वरं तुरंगाश्च नागाश्च मदतोयदाः । तृणवत्तस्य वेगेन दिशो दश समाश्रिताः ॥ ३२ ॥
युद्धक्रीडां क्वचिच्चक्रे शक्रशक्तिर्हलायुधः । किष्किन्धपार्थिवोऽन्यत्र परमः कपिलक्ष्मणः ॥ ३३ ॥
अपरत्र प्रभाजालपरवीरो महाजवः । लांगूलपाणिरुग्रात्मा विविधाद्भुतचेष्टितः ॥ ३४ ॥
एवमेतैर्महायोधैर्विजयाद्ध्वबलं महत् । शरत्प्रभातमेघाभं भंक्त्वा नीतं मरुत्समैः ॥ ३५ ॥
ततोऽधिपतिना साकं विजयाद्रिभुवो नृपाः । स्वस्थानाभिमुखानेशुः प्रक्षीणप्रधनेप्सिताः ॥ ३६ ॥
दृष्ट्वा पलायमानांस्तान्वीरान् रत्नरथात्मजान् । परमाकर्षसंपूर्णान्नारदः कलहाप्रियः ॥ ३७ ॥
कृत्वा कलकलं व्योम्नि कृततालमहास्वनः । जगाद विस्फुरद्वात्रास्मितास्यो विकचेक्षणः ॥ ३८ ॥
एते ते चपलाः क्रुद्धा दुश्चेष्टा मंदबुद्धयः । पलायंते न संसोढा यैर्लक्ष्मणगुणोन्नतिः ॥ ३९ ॥
दुर्विनीतान्प्रसङ्घैतानरं गृह्णीतमानवाः । पराभवं तदा कृत्वा काधुना मे पलाय्यते ॥ ४० ॥
इत्युक्ते पृष्ठतस्तेषामुपात्तजयकर्तार्यः । प्रतापपरमाधीराः प्रस्थिता ग्रहणोद्यताः ॥ ४१ ॥
प्रत्यासन्नेषु तेष्वासीत्तदा रत्नपुरं पुरम् । आसन्नपार्श्वसंसक्तमहादाववनोपमम् ॥ ४२ ॥
तावत्सुकन्यका रत्नभूता तत्र मनोरमा । सखीभिरावृता दृष्टमात्रलोकमनोरमा ॥ ४३ ॥
संभ्रान्ताश्चरथारूढा महाप्रेमवशीकृता । सौमित्रिमुपसंपन्ना पौलोमीव विडौजसम् ॥ ४४ ॥

तां प्रसादनसंयुक्तां प्रसाद्यां प्राप्य लक्ष्मणः । प्रशान्तकलुषो जातो भ्रुकुटीरहिताननः ॥ ४५ ॥
ततो रत्नरथः सारं सुतैर्मानविवर्जितः । प्रीत्या निर्गत्य नगरादुपायनसमन्वितः ॥ ४६ ॥
देशकालविधानज्ञो दृष्टात्मपरपौरुषः । संगत्य सुष्ठु तुष्टाव मृगनागारिकेतनौ ॥ ४७ ॥
अन्तरेऽत्र समागत्य सुमहाजनमध्यगम् । नारदो द्वेषयद्रत्नरथं सस्मितभाषितैः ॥ ४८ ॥
का वार्त्ता तेऽधुना रत्नरथ पांशुरथोऽथ वा । केचित्कुशलमृत्तुंगभटगर्जितकारिणः ॥ ४९ ॥
नूनं रत्नरथो न त्वं सहि गर्वमहाचलः । नारायणांघ्रिसेवास्थो भवन् कोऽप्यपरो नृपः ॥ ५० ॥
कृत्वा कहकहाशब्दं कराहतकरः पुनः । जगौ भो स्थीयते कच्चित्सुखं रत्नरथांगजाः ॥ ५१ ॥
सोऽयं नारायणो यस्य भयद्भिस्तादृशं तदा । गदितं हृदयाग्राहि स्वग्रहोद्धतचेष्टितैः ॥ ५२ ॥
एवं सत्यपि तैरुक्तं त्वयि नारद कोपिते । महापुरुषसंपर्कः प्राप्तोऽस्माभिः सुदुर्लभः ॥ ५३ ॥
इति नर्मसमेताभिः कथाभिः क्षणमात्रकम् । अवस्थाय पुरं सर्वे विविशुः परमर्द्धयः ॥ ५४ ॥

श्रीदामनामा रतितुल्यरूपा रामाय दत्ता सुमनोऽभिरामा ।

रामामिमां प्राप्य परं स रेमे मेरुप्रभावः कृतपाणियोगः ॥ ५५ ॥

दत्ता तथा रत्नरथेन जाता स्वयं दशास्यक्षणकरणाय ।

मनोरमार्थप्रतिपन्ननामा तयोश्च वृत्ता परिणीतिरुद्या ॥ ५६ ॥
एवं प्रचंडा अपि यान्ति नाम रत्नान्यनर्घाणि च संश्रयन्ते ।
पुण्यानुभावेन यतो जनानां ततः कुरुध्वं रविनिर्मलं तत् ॥ ५७ ॥
इति श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे मनोरमालंभाभिधानं नाम त्रिनवतितमं पर्व ॥ ९३ ॥

अथ चतुर्णवतितमं पर्व ।

अन्योऽपि दक्षिणश्रेण्यां विजयार्धस्य खेचराः । शस्त्रांधकारिते संख्ये लक्ष्मणेन वशीकृताः ॥१॥
अत्यन्तदुःसहाः संतो महापन्नगसंनिभाः । शौर्यक्षेत्रेडविनिर्मुक्ता जाता रामानुसेविनः ॥ २ ॥
नामानि राजधानीनां तासां ख्यातानि कानिचित् । कीर्त्तयिष्यामि ते राजन् स्वःपुरीसमतेजसाम् ३
पुरं रविनिभं नाम तथा बन्धिप्रभं शुभम् । कांचनं मेघसंज्ञं च तथा च शिवमंदिरम् ॥ ४ ॥
गांधर्वगीतममृतं पुरं लक्ष्मीधरं तथा । किन्नरोद्गीतसंज्ञं च जीमूतशिखरं परम् ॥ ५ ॥
मर्त्यानुगीतं चक्राहं विश्रुतं रथनूपुरम् । श्रीमद्ब्रह्मरवाभिख्यं चारुश्रीमलयश्रुतिम् ॥ ६ ॥

श्रीगुहं भास्कराभं च तथारिंजयसंज्ञकम् । ज्योतिःपुरं शशिच्छायं गांधारमलयं घनम् ॥ ७ ॥
 सिंहस्थानं मनोज्ञं च भद्रं श्रीविजयस्वनम् । कांतं यक्षपुरं रम्यं तिलकस्थानमेव च ॥ ८ ॥
 परमाण्येवमादीनि पुराणि पुरुषोत्तम । परिक्रांतानि भूरीणि लक्ष्मणेन महात्मना ॥ ९ ॥
 प्रसाद्य धरणीं सर्वा रत्नैः सप्तभिरन्वितः । नारायणपदं कृत्स्नं प्राप लक्ष्मणसुंदरः ॥ १० ॥
 चक्रं छत्रं धनुः शक्तिर्गदा मणिरसिस्तथा । एतानि सप्त रत्नानि परिप्राप्तानि लक्ष्मणम् ॥ ११ ॥
 उवाच श्रेणिको भूपो भगवंस्त्वत्प्रसादतः । रामलक्ष्मणयोर्ज्ञातं माहात्म्यं विधिना मया ॥ १२ ॥
 अधुना ज्ञातुमिच्छामि लवणांकुशसंभवम् । सौमित्रिपुत्रसंभूतिं तथा तद्वक्तुमर्हसि ॥ १३ ॥
 ततो मुनिगणस्वामी जगाद परमस्वनम् । शृणु वक्ष्यामि ते राजन् कथावस्तु मनीषितम् ॥ १४ ॥
 युगप्रधाननरयोः पद्मलक्ष्मणयोस्तयोः । निष्कण्टकमहाराज्यजातभोगोपयुक्तयोः ॥ १५ ॥
 ब्रजंत्यहानि पक्षाश्च मासा वर्षयुगानि च । दोढुंदकामराज्ञातसुमहासुखसक्तयोः ॥ १६ ॥
 सुरस्त्रीभिः समानानां स्त्रीणां सत्कुलजन्मनाम् । सहस्राण्यवबोध्यानि दश सप्त च लक्ष्मणे ॥ १७ ॥
 तासामष्टौ महादेव्यः कीर्तिश्रीरतिसन्निभाः । गुणशीलकलावत्यः सौम्याः सुंदरविभ्रमाः ॥ १८ ॥
 तासां जगत्प्रसिद्धानि कीर्त्यमानानि भूपते । शृणु नामानि चारूणि यथावदनुपूर्वशः ॥ १९ ॥

राज्ञः श्रीद्रोणमेघस्य विशल्याख्या सुतादिताः । ततो रूपवतीख्याता प्रतिरूपत्रिवर्जिता ॥२०॥
तृतीया वनमालेति वसंतश्रीयुतेव सा । अन्या कल्याणमालाख्या नामाख्यातमहागुणा ॥ २१ ॥
पंचमी रतिमालेति रतिमालेव रूपिणी । षष्ठी च जितपद्मेति जितपद्मा सुखश्रिया ॥ २२ ॥
अन्या भगवती नाम चरमा च मनोरमा । अग्रपत्न्य इमा अष्टावुक्ता गरुडलक्ष्मणः ॥ २३ ॥
दयिताष्टसहस्री तु पद्माभस्यामरीसमा । चतस्रश्च महादेव्यो जगत्प्रख्यातकीर्त्तयः ॥ २४ ॥
प्रथमा जानकी ख्याता द्वितीया च प्रभावती । ततो रतिनिभाऽभिख्या श्रीदामा च रमा स्मृता ॥
एतासां च समस्तानां मध्यस्था चारुलक्ष्मणा । जानकी शोभतेऽत्यर्थं सतारेंदुकला यथा ॥२६॥
द्वे शते शतमर्द्धं च पुत्राणां तार्क्ष्यलक्ष्मणः । तेषां च कीर्त्तयिष्यामि शृणु नामानि कानिचित् २७
वृषभो धरणश्चंद्रः शरभो मकरध्वजः । धारणो हरिनागश्च श्रीधरो मदनोऽच्युतः ॥ २८ ॥
तेषामष्टौ प्रधानाश्च कुमाराश्चारुचेष्टिताः । अनुरक्ता गुणैर्येषामनन्यमनसो जनाः ॥ २९ ॥
विशल्यासुंदरीसूनुः प्रथमं श्रीधरः स्मृतः । असौ पुरिविनीतायां राजते दिवि चंद्रवत् ॥ ३० ॥
ज्ञेयो रूपवतीपुत्रः पृथिवीतिलकाभिधः । पृथिवीतलविख्यातः पृथ्वीं कान्तिं समुद्रहन् ॥ ३१ ॥
पुत्रः कल्याणमालाया बहुकल्याणभाजनम् । बभूव मंगलाभिख्यो मंगलैकक्रियोदितः ॥ ३२ ॥

त्रिमलप्रभनामाऽभूत्पद्मावत्यां शरीरजः । तनयोऽर्जुनवृक्षाख्यो वनमालाममुद्भवः ॥ ३३ ॥
अतिवीर्यस्य तनया श्रीकेशिनमसूत च । आत्मजो भगवत्याश्च सत्यकीर्तिः प्रकीर्तितः ॥ ३४ ॥
सुपार्श्वकीर्तिनामानं सुतं प्राप मनोरमा । सर्वे चैते महासत्त्वाः शस्त्रशास्त्रविशारदाः ॥ ३५ ॥
नखमांसवदेतेषां भ्रातृणां संगतिर्दृढा । सर्वत्र शस्यते लोके समानोचितचेष्टिता ॥ ३६ ॥
अन्योन्यहृदयासीनाः प्रेमनिर्भरचेतसः । अष्टौ दिवीव वसवो रेमिरे स्वोप्सितं पुरि ॥ ३७ ॥
पूर्वं जनितपुण्यानां प्राणिनां शुभचेतसाम् । आरभ्य जन्मतः सर्वं जायते सुमनाहरम् ॥ ३८ ॥

एवं च कात्स्नर्येण कुमारकोटयः स्मृता नरेन्द्रप्रभवाश्चतस्रः ।

कोट्यर्द्धयुक्ताः पुरि तत्र शक्त्या ख्याता नितान्तं परया मनोज्ञाः ॥ ३९ ॥

नानाजनपदनिरतं परिगतमुकुटोत्तमांगकं नृपचक्रम् ।

षोडशसहस्रसंख्यं बलहरिचरणानुगं स्मृतं रवितेजः ॥ ४० ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे रामलक्ष्मणविभूतिदर्शनीयाभिधानं नाम चतुर्णवतितमं पर्व ॥ ९४ ॥

अथ पञ्चनवतितमं पर्व ।

एवं दिनेषु गच्छत्सु भोगसंभारयोगिषु । धर्मार्थकामसंबन्धनितान्तरतिकारिषु ॥ १ ॥
 विमानाभेऽन्यदा सुप्ता भवने जानकी सुखम् । शयनीये शरन्मेघमालासंमितमार्दवे ॥ २ ॥
 अपश्यत्पश्चिमे यामे स्वप्नमंभोजलोचना । दिव्यतूर्यनिनादैश्च मंगलैर्वोधमागता ॥ ३ ॥
 ततोऽतिविमले जाते प्रभाते संशयान्विता । कृतदेहस्थितिः कान्तमियाय सुसखीवृता ॥ ४ ॥
 अपृच्छच्च मया नाथ स्वप्नो योऽद्य निरीक्षितः । अर्थं कथयितुं तस्य लब्धवर्णत्वमर्हसि ॥ ५ ॥
 शरदिन्दुसमच्छायौ क्षुब्धसागरनिःस्वनौ । कैलासशिखराकारौ सर्वालंकारभूषितौ ॥ ६ ॥
 कांतिमत्सितसदृष्टौ प्रवरौ शरभोत्तमौ । प्रविष्टौ मे मुखं मन्ये विलसत्सितकेसरौ ॥ ७ ॥
 शिखरात्पुष्पकस्याथ संभ्रमेणोरुणान्विता । वातनुन्ना पताकेवापतितास्मि किल क्षितौ ॥ ८ ॥
 पद्मनाभस्ततोऽवोचच्छरभद्वयदर्शनात् । प्रवरोर्वचिरेणैव पुत्रयुग्ममवाप्स्यति ॥ ९ ॥
 पतनं पुष्पकस्याग्राहयिते न प्रशस्यते । अथवा समदानस्थाः प्रयातुं प्रशमं ग्रहाः ॥ १० ॥
 वसंतोऽथ परिप्राप्तस्तिलकामुक्तकंकटः । नीपनागेश्वरारूढः सहकारशरासनः ॥ ११ ॥

पद्मनाराचसंयुक्तः केसरापूरितेषुधिः । गीयमानोऽमलश्लोकैर्मधुव्रतकदंबकैः ॥ १२ ॥
कदंबघनवातेन हारिणा निःश्वसन्निव । मल्लिकाकुसुमोद्योतैः शत्रूनन्यान्हसन्निव ॥ १३ ॥
कलपुंस्कोकिलापैर्जल्पन्निव निजोचितम् । विभ्रन्नरपते लीलां लोकाकुलत्वकारिणीम् ॥ १४ ॥
अकोठनखरो विभ्रदंष्ट्राकुरबकात्मिकाम् । लोहिताशोकनयनश्चलपल्लवजिह्वकः ॥ १५ ॥
वसंतकेसरी प्राप्तो विवेश जनमानसम् । नीयमानः परं त्रासं सिंहकेसरकेसरः ॥ १६ ॥
रमणीयं स्वभावेन वसंतेन विशेषतः । महेंद्रोदयमुद्यानं जातं नंदनसुंदरम् ॥ १७ ॥
विचित्रकुसुमा वृक्षा विचित्रचलपल्लवाः । मत्ता इव विघूर्णन्ते दक्षिणानिलसंगताः ॥ १८ ॥
सञ्ज्ञोत्पलादिसंछन्नाः शकुंतगणनादिताः । वाप्यो वरं विराजंते जनसेवितरोधसः ॥ १९ ॥
हंससारसचक्राहकुरराणां मनोहराः । स्वनाः कारंडवानां च प्रवृत्ता रागिदुःसहाः ॥ २० ॥
निपातोत्पतनैस्तेषां विमलं लुलितं जलम् । प्रमोदादिव संवृत्तं तरंगाढ्यं समाकुलम् ॥ २१ ॥
पद्मादिभिर्जलं व्याप्तं स्थलं कुरबकादिभिः । गगनं रजसा तेषां वसंते जृम्भिते सति ॥ २२ ॥
गुच्छगुल्मलतावृक्षप्रकारा बहुधा स्थिताः । वनस्पतेः परां शोभाप्रपग्मुः समंततः ॥ २३ ॥
काले तस्मिन्नरेंद्रस्य जनकस्य शरीरजाम् । किञ्चिद्गर्भकृतश्रांतिकृशीभूतशरीरिकाम् ॥ २४ ॥

वीक्ष्य पृच्छसि पद्माभः किं ते कान्ते मनोहरम् । संपादयाम्यहं ब्रूहि दोहकं किमसीदृशी ॥२५॥
 ततःसंस्मित्य वैदेही जगाद् कमलानना । नाथ चैत्यालयान्द्रष्टुं भूरीन् वाञ्छामि भूतले ॥ २६ ॥
 त्रैलोक्यमंगलात्मभ्यः पंचवर्णेभ्य आदरात् । जिनेन्द्रप्रतिबिंबेभ्यो नमस्कर्तुं ममाशयः ॥ २७ ॥
 हेमरत्नमयैः पुष्पैः पूजयामि जिनानिति । इयं मे महती श्रद्धा किमन्यदाभिवाञ्छयते ॥ २८ ॥
 एवमाकर्ण्य पद्माभः स्मेरवक्त्रः प्रमोदवान् । समादिशत्प्रतीहारीं तत्क्षणप्रणतांगिकाम् ॥ २९ ॥
 अयि कल्याणि ! निक्षेपममात्यो गद्यतामिति । जिनालयेषु क्रियतामर्चना महतीत्यलम् ॥३०॥
 महेंद्रोदयमुद्यानं समेत्य सुमहादरम् । क्रियतां सर्वलोकेन सुशोभा जिनवेश्मनाम् ॥ ३१ ॥
 तोरणैर्वैजयंतीभिर्घटालंबूषबुद्बुदैः । अर्धचन्द्रैर्वितानैश्च वस्त्रैश्च सुमनोहरैः ॥ ३२ ॥
 तथोपकरणैरन्यैः समस्तैरतिसुन्दरैः । लोको मद्यां समस्तायां करोतु जिनपूजनम् ॥ ३३ ॥
 निर्वाणधामचैत्यानि विभूष्यन्तां विशेषतः । महानंदाः प्रवर्त्यन्तां सर्वसंपत्तिसंगताः ॥ ३४ ॥
 कल्याणं दोहदं तेषु वैदेह्याः प्रतिपूजयन् । विहराम्यनया साकं महिमानं समेधयन् ॥ ३५ ॥
 आदिष्टया तयैत्यात्मपदे कृत्वाऽऽत्मसम्मिताम् । यथोक्तं गदितोऽमात्यस्तेनादिष्टाः स्वकिंकराः ॥
 व्यतिपत्य महोद्योगैस्ततस्तैः सम्मदान्वितैः । उपशोभी जिनेन्द्राणामालयेषु प्रवर्तिता ॥ ३७ ॥

महागिरिगुहाद्वारगंभीरेषु मनोहराः । स्थापिताः पूर्णकलशाः सुहारादिविभूषिताः ॥ ३८ ॥
मणिचित्रसमाकृष्टचित्राः परमपट्टकाः । प्रसारिता विशालासु हेममंडलभित्तिषु ॥ ३९ ॥
अत्यन्तविमलाः शुद्धाः स्तंभेषु मणिदर्पणाः । हारा गवाक्षवक्रेषु स्वच्छनिर्झरहारिणः ॥ ४० ॥
विचित्रा भक्तयो न्यस्ता रत्नचूर्णेन चारुणा । विभक्ताः पंचवर्णेन पादगोचरभूमिषु ॥ ४१ ॥
न्यस्तानि शतपत्राणि सहस्रच्छदनानि च । देहलीकांडयुक्तानि कमलान्यपरत्र च ॥ ४२ ॥
हस्तसंपर्कयोग्येषु स्थानेषु कृतमुज्ज्वलम् । किंकिणी जालकं मत्तकामिनीसमनिःस्वनम् ॥ ४३ ॥
पंचवर्णैर्विकाराढ्यैचामरैर्मण्डिदंडकैः । संयुक्ताः पदलंबूषाः स्वायतांगाः प्रलंबिताः ॥ ४४ ॥
माल्यान्यत्यन्तचित्राणि प्रापितानि प्रसारणम् । सौरभाकृष्टभृंगाणि कृतान्युत्तमशिल्पिभिः ॥ ४५ ॥
विशालातोद्यशालाभिः कल्पिताभिश्च नैकशः । तथा प्रेक्षकशालाभिः तदुद्यानमलंकृतं ॥ ४६ ॥
एवमत्यंतचार्वीभिरत्युर्वीभिर्विभूतिभिः । महेन्द्रोदयमुद्यानं जातं नंदनसुंदरम् ॥ ४७ ॥

अथभूत्यासुरपतिवत्सपुरजनपदसमन्वितो देवीभिः ।

सर्वामात्यसमेतःपद्मःसीतान्वितो ययावुद्यानम् ॥ ४८ ॥

परमं गजमारूढः सीतायुक्तो रराज बाढं पद्मः ।

ऐरावतपृष्ठगतः शच्या यथा दिवौकसां नाथः ॥ ४९ ॥
नारायणोऽपि च यथा परमामृद्धिं समुद्रहन् याति स्म ।
शेषजनश्च सदाहं हृष्टःस्फीतो मदान्नपानसमृद्धः ॥ ५० ॥
कदलीगृहमनोहरगृहेष्वतिमुक्तकमंडपेषु च मनोज्ञेषु ।
देव्यःस्थिता महद्वर्चा यथार्हमन्यो जनश्चसुखमासीनः ॥ ५१ ॥
अवतीर्य गजाद्रामः कामःकमलोत्पलसंकुले समुदारे ।
सरसि सुखं विमलजले रेमे क्षीरोदसागरे शक्र इव ॥ ५२ ॥
तस्मिन् संक्रीड्य चिरं कृत्वा पुष्पोच्चयं जलादुत्तीर्य ।
दिव्येनार्चनविधिना वैदेह्या संगतो जिनानानर्च ॥ ५३ ॥
रामो मनोभिरामः काननलक्ष्मीसमाभिरुद्यस्त्रीभिः ।
क्षतपरिचरणो रेजे वसंत इव मूर्त्तिमानुपेतः श्रीमान् ॥ ५४ ॥
देवीभिरनुपमाभिःसोऽष्टसहस्रप्रमाणसंसक्ताभिः ।
रेजे निर्मलदेहस्ताराभिरिवावृतो ग्रहाणामाधिपः ॥ ५५ ॥

अमृताहारविलेपनशयनासनवासगंधमाल्यादिभवम् ।

शब्दरसरूपगंधस्पर्शसुखं तत्र राम आपोदारम् ॥ ५६ ॥

एवं जिनेन्द्रभवने प्रतिदिनपूजाविधानयोगरतस्य ।

रामस्य रतिः परमा जाता रवितेजसः सुदारयुतस्य ॥ ५७ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे जिनेन्द्रपूजादोहदाभिधानं नाम पंचनवतितमं पर्व ॥ ९५ ॥

अथ षण्णवतितमं पर्व ।

उद्यानेऽवस्थितस्यैवं राघवस्य सुचेतसः । तृषिता इव संप्रापुः प्रजा दर्शनकांक्षया ॥ १ ॥

श्रावितं प्रतिहारीभिः पारंपर्यात्प्रजागमम् । विज्ञाय दक्षिणस्याक्षणः स्पंदं प्राप विदेहजा ॥ २ ॥

अर्चितयश्च किं त्वेतन्निवेदयति मे परम् । दुःखस्याऽऽगमनं नेत्रमधस्तात्स्पंदनं भजत् ॥ ३ ॥

पापेन विधिना दुःखं प्रापिता सागरांतरे । दृष्टस्तेन न संतुष्टः किमन्यत्प्रापयिष्यति ॥ ४ ॥

निर्मितानां स्वयं शश्वत्कर्मणाशुचितं फलम् । ध्रुवं प्राणिभिराप्लव्यं न तच्छक्यं निवारणम् ॥५॥

उपगुण्य प्रयत्नेन सिंतांशुकमिवांशुमान् । पालयन्नपि नित्यं स्वं कर्मणां फलमश्नुते ॥ ६ ॥
अगदच्च विचेतस्का देव्यो ब्रूत श्रुतागमाः । सम्यग्विचार्य मेऽधरतान्नेत्रस्यंदनजं फलम् ॥ ७ ॥
तासामनुमती नाम देवी निश्चयकोविदा । जगाद देवी को नाम विधिरन्योऽत्र दृश्यते ॥ ८ ॥
यत्कर्म निर्मितं पूर्वं सितं मलिनमेव वा । स कृतांतो विधिश्चासौ दैवं तच्च तदीश्वरः ॥ ९ ॥
कृतांतेनाहमानीता व्यवस्थामेतिकामिति । पृथङ्गनिरूपणं तत्र जनस्याज्ञानसंभवम् ॥ १० ॥
अथातो गुणदोषज्ञा गुणमालेति कीर्त्तिता । जगाद सांत्वनोद्युक्ता देवीं देवनयाऽन्विताम् ॥ ११ ॥
देवि त्वमेव च देवस्य सर्वतोऽपि गरीयसी । तवैव च प्रसादेन जनस्यान्यस्य संयुता ॥ १२ ॥
ततोहं न प्रपश्यामि सुयुक्तेनापि चेतसा । यत्ते यास्यति दुःखस्य कारणत्वं सुचेष्टिते ॥ १३ ॥
अन्यास्तत्र जगुर्देव्यो देव्यत्र जनितेन किम् । वितर्कणाविशालेन शान्तिकर्म विधीयताम् ॥ १४ ॥
अभिषेकैर्जिनेन्द्राणामत्युदारैश्च पूजनैः । दानैरिच्छाभिपूरैश्च क्रियतामशुभेरणम् ॥ १५ ॥
एवमुक्त्वा जगौ सीता देव्यः साधु समीरितम् । दानं पूजाऽभिषेकश्च तपश्चाशुभसूदनम् ॥ १६ ॥
विघ्नानां नाशनं दानं रिपूणां वैरनाशनम् । पुण्यस्य समुपादानं महतो यशसस्तथा ॥ १७ ॥
इत्युक्त्वा भद्रकलशं समाहाय जगाविति । किमिच्छदानमासूतेर्दीयतां प्रतिवासरम् ॥ १८ ॥

यथाज्ञापयसीत्युक्त्वा द्रविणाधिकृतो ययौ । इयमप्यादरे तस्थौ जिनपूजादिगोचरे ॥ १९ ॥
 ततो जिनेन्द्रगेहेषु तूर्यशब्दाः समुद्ययुः । शंखकोटिरवोन्मिश्राः प्रावृद्धनरवोपमाः ॥ २० ॥
 जिनेन्द्रचरितन्यस्तचित्रपट्टाः प्रसारिताः । पयोघृतादिसंपूर्णाः कलशाः समुपाहृताः ॥ २१ ॥
 ऋषितांगो द्विपारूढः कंचुकी सितवस्त्रभृत् । कः केनार्थीत्ययोध्यायां घोषणामददात्स्वयम् ॥ २२ ॥
 एवं सुविधिना दानं महोत्साहमदीयत । विविधं नियमं देवी निजशक्त्या चकार च ॥ २३ ॥
 प्रावर्त्यन्त महापूजा अभिषेकाः सुसंपदः । पापवस्तुनिवृत्तात्मा बभूव समधीर्जनः ॥ २४ ॥
 इतिक्रियाप्रसक्तायां सीतायां शांतचेतसि । आस्थानमंडपे तस्थौ दर्शने शक्रवद्भ्रलः ॥ २५ ॥
 प्रतीहारविनिर्मुक्तद्वाराः संभ्रांतचेतसः । ततो जनपदाः सैहं धामेवास्थानमाश्रिताः ॥ २६ ॥
 रत्नकांचननिर्माणामदृष्टां जातुचित्पुनः । सभामालोक्य गंभीरां प्रजानां चलितं मनः ॥ २७ ॥
 हृदयानंदनं राममालोक्य नयनोत्सवम् । उल्लसन्मनसो नेमुः प्रवद्धांजलयः प्रजाः ॥ २८ ॥
 वीक्ष्य कंपितदेहास्ता मुहुः कंपितमानसाः । पद्मो जगाद भो भद्रा ब्रूतागमनकारणम् ॥ २९ ॥
 विजयोऽथ सुराजिश्च मधुमान् वसुलो धरः । काश्यपः पिंगलः कालः क्षेमाद्याश्च महत्तराः ॥ ३० ॥
 निश्चलाश्चरणन्यस्तलोचना गलितौजसः । न किंचिद्चुराक्रान्ताः प्रभावेण महीपतेः ॥ ३१ ॥

चिरादुत्सहते वक्तुं मतिर्यद्यपि कृच्छ्रतः । निःक्रामति तथाप्येषा वक्रागारान्न वाग्वधूः ॥ ३२ ॥
 गिरा सांत्वनकारिण्या पद्मः पुनरभाषत । ब्रूत स्वागतिनो ब्रूत कैमर्थ्येन सभागताः ॥ ३३ ॥
 इत्युक्त्वा अपि ते भूयः समस्तकरणोज्झिताः । तस्थुः पुस्त इव न्यस्ताः सुनिष्णातेन शिल्पिना ॥
 हीपाशकण्ठबद्धास्ते किञ्चिच्चंचललोचनाः । अर्भका इव सारंगा जगुराकुलचेतसः ॥ ३५ ॥
 ततः प्राग्रहरस्तेषामुवाच चलिताक्षरम् । देवाभयप्रसादेन प्रसादः क्रियतामिति ॥ ३६ ॥
 ऊचे नरपतिर्भद्रा न किञ्चिद्भवतां भयम् । प्रकाशयत चित्तस्थं स्वस्थतामुपगच्छत ॥ ३७ ॥
 अवद्यं सकलं त्यक्त्वा साध्विदानीं भजाम्यहम् । मिश्रीभूतं जलं त्यक्त्वा यथा हंसः स्तनोद्भवम् ॥
 अभयेऽपि ततो लब्धे कृच्छ्रप्रस्थापिताक्षरः । जगाद मंदनिःस्वानो विजयोंऽजलिमस्तकः ॥ ३९ ॥
 विज्ञाप्यं श्रूयतां नाथ पद्मनाभ नरोत्तम । प्रजाधुनाऽखिला जाता मर्यादारहितात्मिका ॥ ४० ॥
 स्वभावादेव लोकोऽयं महाकुटिलमानसः । प्रकटं प्राप्य दृष्टान्तं न किञ्चित्तस्य दुष्करम् ॥ ४१ ॥
 परमं चापलं धत्ते निसर्गेण प्लवंगमः । किमंग पुनरारुह्य चपलं यंत्रपंजरम् ॥ ४२ ॥
 तरुण्यो रूपसंपन्नाः पुंसामल्पबलात्मनाम् । ह्रियन्ते बलिभिः छिद्रे पापचित्तैः प्रसह्य च ॥ ४३ ॥
 प्राप्तदुःखां प्रियां साध्वीं विरहात्यंतदुःखितः । कश्चित्सहायमासाद्य पुनरानयते गृहम् ॥ ४४ ॥

प्रलीनधर्ममर्यादा यावन्नश्यति नावनिः । उपायश्चित्यतां तावत्प्रजानां हितकाम्यया ॥ ४५ ॥
 राजा मनुष्यलोकेऽस्मिन्नधुना त्वं यदा प्रजाः । न पासि विधिना नाशमिमा यांति तदा ध्रुवम् ॥
 नद्युद्यानसभाग्रामप्रपाध्वपुरवेश्मसु । अवर्णवादमेकं ते मुक्त्वा नान्यास्ति संकथा ॥ ४७ ॥
 स तु दाशरथी रामः सर्वशास्त्रविशारदः । हतां विद्याधरेशेन जानकीं पुनरानयत् ॥ ४८ ॥
 तत्र नूनं न दोषोऽस्ति कश्चिदप्येवमाश्रिते । व्यवहारेऽपि विद्वांसः प्रमाणं जगतः परम् ॥ ४९ ॥
 किं च यादृशमुर्वाशः कर्मयोगं निषेवते । स एव सहतेऽस्माकमपि नाथानुवर्तिनाम् ॥ ५० ॥
 एवं प्रदुष्टचित्तस्य वदमानस्य भूतले । निरंकुशस्य लोकस्य काकुत्स्थ कुरु निग्रहम् ॥ ५१ ॥
 एक एव हि दोषोऽयमभविष्यन्न चेत्ततः । व्यलंबयिष्यदेतत्ते राज्यमाखंडलेशताम् ॥ ५२ ॥
 एवमुक्तं समाकर्ण्य क्षणमेकमभून्नृपः । विषादमुद्गराघातविचलदृदयो भृशम् ॥ ५३ ॥
 अर्चितयच्च हा कष्टमिदमन्यत्समागतम् । यद्यशोबुजखंडं मे दग्धुं लग्नोऽयशोऽनलः ॥ ५४ ॥
 यत्कृतं दुःसहं सोढं विरहव्यसनं मया । सा क्रिया कुलचंद्रं मे प्रकरोति मलीमसम् ॥ ५५ ॥
 विनीतां यां समुद्दिश्य प्रवीराः कपिकेतवः । करोति मलिनां सीता सा मे गोत्रकुमुद्वतीम् ॥ ५६ ॥
 यदर्थमन्धिमुत्तीर्य रिपुध्वांसि रणं कृतम् । करोति कलुषं सा मे जानकी कुलदर्पणम् ॥ ५७ ॥

युक्तं जनपदो वक्ति दुष्टपुंसि परालये । अवस्थिता कथं सीता लोकनिद्या मया हता ॥ ५८ ॥
 अपश्यन् क्षणमात्रं यां भवामि विरहाकुलः । अनुरक्तां त्यजाम्येतां दयितामधुना कथम् ॥ ५९ ॥
 चक्षुर्मानसयोर्वासं कृत्वाऽवस्थिता मम । गुणधानीमदोषां तां कथं मुंचामि जानकीम् ॥ ६० ॥
 अथवा वेत्ति नारीणां चेतसः को विचेष्टितम् । दोषाणां प्रभवो यासु साक्षाद्भवति मन्मथः ॥ ६१ ॥
 धिक्स्त्रियं सर्वदोषाणामाकरं तापकारणम् । विशुद्धकुलजातानां पुंसां पंकं सुदुस्त्यजम् ॥ ६२ ॥
 अभिहंत्रीं समस्तानां बलानां रागसंश्रयाम् । स्मृतीनां परमं भ्रंशं सत्यस्खलनखातिकाम् ॥ ६३ ॥
 विघ्नं निर्वाणसौख्यस्य ज्ञानप्रभवसूदनीम् । भस्मच्छन्नाग्निसंकाशां दर्भसूचीसमानिकाम् ॥ ६४ ॥
 दृङ्मात्ररमणीयां तां निर्मुक्तमिव पन्नगः । तस्मात्त्यजामि वैदेहीं महादुःखजिहासया ॥ ६५ ॥
 अशून्यं सर्वदा तीव्रस्नेहबंधवशीकृतम् । यया मे हृदयं मुष्यं विरहामि कथं तकाम् ॥ ६६ ॥
 यद्यप्यहं स्थिरस्वान्तस्तथाप्यासन्नवर्तिनी । अर्चिवन्मम वैदेही मनोविलयनक्षमा ॥ ६७ ॥
 मन्ये दूरस्थिताऽप्येषा चंद्ररेखा कुमुद्वतीम् । यथा चालयितुं शक्ता धृतिं मम मनोहरा ॥ ६८ ॥
 इतो जनपरीवादश्चेतःस्नेहः सुदुस्त्यजः । आहोऽस्मि भयरागाभ्यां प्रक्षिप्तो गहनांतरे ॥ ६९ ॥
 श्रेष्ठा सर्वप्रकारेण दिवौकोयोषितामपि । कथं त्यजामि तां साध्वीं प्रीत्या यातामिवैकताम् ॥ ७० ॥

एतां यदि न मुंचामि साक्षाद्दुःकीर्त्तिमुद्रताम् । कृपणो मत्समो मद्यां तदैतस्यां न विद्यते ॥७१॥

स्नेहापवाद्भयसंगतमानसस्य व्यामिश्रतीव्ररसवेगवशीकृतस्य ।

रामस्य गाढपरितापसमाकुलस्य कालस्तदा निरुपमः स बभूव कृच्छ्रः ॥ ७२ ॥

विरुद्धपूर्वोत्तरमाकुलं परं विसंधिसातेतरवेदनान्वितम् ।

अभूदिदं केसरिकेतुचितनं । निदाघमध्याहरवेः सुदुःसहम् ॥ ७३ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते श्रीपद्मपुराणे जनपरीवादचिंताभिधानं नाम षण्णवतितमं पर्व ॥ ९१ ॥

अथ सप्तनवतितमं पर्व ।

ततः कथमपि न्यस्य चिंतामेकत्र वस्तुनि । आज्ञापयत्प्रतीहारं लक्ष्मणाकारणं प्रति ॥ १ ॥

प्रतीहारवचः श्रुत्वा लक्ष्मणः संभ्रमान्वितः । तुरंगं चलमारुह्य कृत्येक्षागतमानसः ॥ २ ॥

रामस्यासन्नतां प्राप्य प्रणिपत्य कृतांजलिः । आसीनो भूतले रम्ये तत्पादनिहितेक्षणः ॥ ३ ॥

स्वयमुत्थाप्य तं पद्मो विनयानतविग्रहम् । परमाश्रयताभाजं चक्रेर्धासनसंगतम् ॥ ४ ॥

शत्रुघ्नाग्रेसराः भूपाश्रंद्रोदयसुतादयः । तथाऽविशन् कृतानुज्ञा आसीनाश्च यथोचितम् ॥ ५ ॥
 पुरोहितः पुरः श्रेष्ठी मंत्रिणोऽन्ये च सज्जनाः । यथायोग्यं समासीनाः कुतूहलसमन्विताः ॥ ६ ॥
 ततः क्षणमिव स्थित्वा बलदेवो यथाक्रमम् । लक्ष्मणाय परीवादसमुत्पत्तिं न्यवेदयत् ॥ ७ ॥
 तदाकर्ण्य सुमित्राजो रोषलोहितलोचनः । सन्नद्धुमादिशन् योधानिदं च पुनरभ्यधात् ॥ ८ ॥
 अद्य गच्छाम्यहं शीघ्रमन्तर्दुर्जनवारिधेः । करोमि धरणीं मिथ्यावाक्यजिह्वतिरोहिताम् ॥ ९ ॥
 उपमानविनिर्मुक्तशीलसंभारधारिणीम् । द्विषन्ति गुणगंभीरां सीतां ये तान्नये क्षयम् ॥ १० ॥
 ततो दुरीक्षितां प्राप्तं हरिं क्रोधवशीकृतम् । संक्षुब्धसंसदं वाक्यैरिमैरसमयन्नृपः ॥ ११ ॥
 सौम्यर्षभकृतौपम्यैः सदृक्षैर्भरतस्य च । महीसागरपर्यन्ता पालितेयं नरोत्तमैः ॥ १२ ॥
 इक्ष्वाकुवंशतिलका आदित्ययशसादयः । आसन्नेषां रणे पृष्ठं दृष्टं नेंदोरिवारिभिः ॥ १३ ॥
 तेषां यशःप्रतानेन कौमुदीपटशोभिना । अलंकृतमिदं लोकत्रितयं रहितांतरम् ॥ १४ ॥
 कथं तद्भागमात्रस्य कृते पापस्य भंगिनः । वहन्निरर्थकं प्राणान् विदधामि मलीमसम् ॥ १५ ॥
 अकीर्त्तिः परमल्पापि याति वृद्धिमुपेक्षिता । कीर्त्तिरल्पापि देवानामपि नाथैः प्रयुज्यते ॥ १६ ॥
 भोगैः किं परमोदारैरपि प्रक्षयवत्सलैः । कीर्त्युद्यानं प्ररूढं यद्वह्यतेऽकीर्त्तिवह्निना ॥ १७ ॥

तच्चैतच्छस्त्रशास्त्राणां वर्धय नावर्णभाषितम् । देव्यामस्मद्रूहस्थायां सत्यामपि सुचेतसि ॥ १८ ॥
 पश्यांभोजवनानन्दकारिणस्तिग्मतेजसः । अस्तं यानस्य को रात्रौ सत्यामस्ति निवर्त्तकः ॥१९॥
 अपवादरजोभिर्मे महाविस्तारगामिभिः । छायायाः क्रियते हानं मा भूदातपवारणम् ॥ २० ॥
 शशांकविमलं गोत्रमकीर्त्तिघनलेखया । मारुधत्प्राप्य मां भ्रातरित्यहं यत्नतत्परः ॥ २१ ॥
 शुष्कंधनमहाकूटे सलिलाप्लाववर्जितः । मावर्द्धिष्ट यथावह्निरयशो भुवने कृतम् ॥ २२ ॥
 कुलं महार्हमेतन्मे प्रकाशममलोज्ज्वलम् । यावत्कलंक्यते नाऽरं तावदौपायिकं कुरु ॥ २३ ॥
 अपि त्यजामि वैदेहीं निर्दोषां शीलशालिनीम् । प्रमादयामि नो कीर्त्तिं लोकसौख्यहृतात्मकः ॥२४॥
 ततो जगाद सौमित्रिभ्रातृस्नेहपरायणः । राजन्न खलु वैदेह्यां विधातुं शोकमर्हसि ॥ २५ ॥
 लोकापवादमात्रेण कथं त्यजसि जानकीम् । स्थितां सर्वसतीमूर्ध्नि सर्वाकारमनिदिताम् ॥२६॥
 असत्त्वं वक्ति दुर्लोकः प्राणिनां शीलधारिणाम् । न हि तद्वचनात्तेषां परमार्थत्वमश्नुते ॥ २७ ॥
 गृह्यमाणोऽपिऽतिकृष्णोऽपि विषदूषितलोचनैः । सितत्वं परमार्थेन न विभ्रंचति चंद्रमाः ॥ २८ ॥
 आत्मा शीलसमृद्धस्य जंतोर्व्रजति साक्षिताम् । परमार्थाय पर्याप्तं वस्तुत्वं न बाह्यतः ॥ २९ ॥
 नो पृथग्जनवादेन संक्षोभं यांति कोविदाः । न शुनो भाषणादंती वैलक्ष्यं प्रतिपद्यते ॥ ३० ॥

विचित्रस्यास्य लोकस्य तरंगसमचेष्टिनः । परदोषकथासक्तेर्निग्रहं श्वो विधास्यति ॥ ३१ ॥
शिलामुत्पाद्य शीतांशुं जिघांसुर्मोहवत्सलः । स्वयमेव नरो नाशमसंदिग्धं प्रपद्यते ॥ ३२ ॥
अभ्याख्यानपरो दुष्टस्तथा परगुणासहः । नियतिं दुर्गतिं जंतुर्दुःकर्मा प्रतिपद्यते ॥ ३३ ॥
बलदेवस्ततोऽवोचद्यथा वदसि लक्ष्मण । सत्यमेवमिदं बुद्धिर्मध्यस्था तव शोभना ॥ ३४ ॥
किन्तु लोकविरुद्धानि त्यजतः शुद्धिशालिनः । न दोषो दृश्यते कश्चिद्गुणश्चैकान्तसंभवः ॥ ३५ ॥
सौख्यं जगति किं तस्य का वाऽऽशा जीवितं प्रति । दिशो यस्यायशोदावज्वालालीढाः समंततः ॥
किमनर्थकृतार्थेन सविषेणौषधेन किम् । किं वीर्येण न रक्ष्यन्ते प्राणिनो येन भीगताः ॥ ३७ ॥
चारित्र्येण न तेनार्थो येन नात्मा हितोद्भवः । ज्ञानेन तेन किं येन ज्ञातो नाध्यात्मगोचरः ॥ ३८ ॥
प्रशस्तं जन्म नो तस्य यस्य कीर्त्तिवधूं वराम् । बली हरति दुर्वादस्ततस्तु मरणं वरम् ॥ ३९ ॥
आस्तां जनपरीवादो दोषोऽप्यतिमहान्मम । परपुंसा हृता सीता यत्पुनर्गृहमाहृता ॥ ४० ॥
रक्षसो भवनोद्याने चकार वसतिं चिरम् । अभ्यर्थिता च दूतीभिर्वदमानाभिरिक्षितम् ॥ ४१ ॥
दृष्टा च दुष्टया दृष्ट्या समीपावनिवर्त्तिना । असकृद्राक्षसेन्द्रेण भविता च यथेप्सितम् ॥ ४२ ॥
एवंविधां तकां सीतां गृहमानयता मया । कथं न लज्जितं किंवा दुष्करं मूढचेतसाम् ॥ ४३ ॥

कृतांतवक्रसेनानीः शब्दद्यतामविलंबितम् । सीता गर्भद्वितीया मे गृहादद्यैव नीयताम् ॥ ४४ ॥
 एवमुक्त्वांजलिं बद्ध्वा सौमित्रिः प्रणतात्मकः । जगाद देव नो युक्तं त्यक्तुं जनकसंभवाम् ॥ ४५ ॥
 सुमार्दवांग्रिकमला तन्वी मुग्धा सुखैधिता । एकाकिनी यथा जातु क वैदेही खिलेन वा ॥ ४६ ॥
 गर्भभारसमाक्रांता परमं खेदमाश्रिता । राजपुत्री त्वया त्यक्ता संश्रयं कं प्रपद्यते ॥ ४७ ॥
 वलिपुष्पादिकं दृष्टं लोकेन तु जिनाय किम् । कल्प्यते भक्तियुक्तेन को दोषः परदर्शने ॥ ४८ ॥
 प्रसीद नाथ निर्दोषामसूर्यपश्यकोमलाम् । माऽत्याक्षीमैथिलीं वीर भवदर्पितमानसाम् ॥ ४९ ॥
 ततोऽत्यंतदृढीभूतविरागः क्रोधभारभाक् । काकुत्स्थः प्रवरोऽवोचदप्रसन्नमुखोऽनुजम् ॥ ५० ॥
 लक्ष्मीधर न वक्तव्यं त्वया किंचिदतः परम् । मयैतन्निश्चितं कृत्यमवश्यं साध्वसाधु वा ॥ ५१ ॥
 निर्मानुष्ये वने त्यक्ता सहायपरिवर्जिता । जीवतु म्रियतां वाऽपि सीताऽऽस्मीयेन कर्मणा ॥ ५२ ॥
 क्षणमप्यत्र मे देशे मा शिष्टनगरेऽपि वा । कुत एव गृहे सीता मलवर्द्धनकारिणी ॥ ५३ ॥
 चतुरश्वमथाऽऽरुह्य रथं सैन्यसमावृतः । जय नंदेति शब्देन बंदिभिः परिपूजितः ॥ ५४ ॥
 समुच्छ्रितासितच्छत्रश्वापी कवचकुंडली । कृतांतवक्रसेनानीरीशितुः प्रस्थितोऽतिकम् ॥ ५५ ॥
 तं तथाविधमायांतं दृष्ट्वा नगरयोषिताम् । कथा बहुविकल्पाऽऽसीद्वितर्कागतचेतसाम् ॥ ५६ ॥

किमिदं हेतुना केन त्वरावानेष लक्ष्यते । कं प्रत्येष सुसंरंभाः किन्तु कस्य भविष्यति ॥ ५७ ॥
शस्त्रांधकारमध्यस्थो निदाघार्कसमद्युतिः । मातः कृतांतवक्रोऽयं कृतांत इव भीषणः ॥ ५८ ॥
एवमादिकथासक्तनगरीयोषिदीक्षितः । अंतिकं रामदेवस्य सेनानीः समुपागमत् ॥ ५९ ॥
प्रणिपत्य ततो नाथं शिरसा धरणीस्पृशा । जगाद देव देह्याज्ञामिति संगतपाणिकः ॥ ६० ॥
पद्मनाभो जगौ गच्छ सीतामपनय द्रुतम् । मार्गे जिनेन्द्रसन्नानि दर्शयन् कृतदोहदाम् ॥ ६१ ॥
सम्मेदागिरिजैनेन्द्रनिर्वाणावानिकल्पितान् । प्रदर्श्य चैत्यसंघातानाशापूरणपांडितान् ॥ ६२ ॥
अटवीं सिंहनादाऽऽस्यां नीत्वा जनविवर्जिताम् । अवस्थाप्यैतिकां सौम्य त्वरितं पुनराव्रज ६३
यथाऽऽज्ञापयसीत्युक्ता वितर्कपरिवर्जितः । जानकीं समुपागम्य सेनानीरिन्यभाषत ॥ ६४ ॥
उत्तिष्ठ रथमारोह देवि कुर्वभिवांछितम् । प्रपश्य चैत्यगेहानि भजाशंसाफलोदयम् ॥ ६५ ॥
इति प्रसाद्यमाना सा सेनान्या मधुरस्वनम् । प्रमोदमानहृदया रथमूलमुपागता ॥ ६६ ॥
जगाद च चतुर्भेदः संघो जयतु संततम् । जैनो जयतु पद्माभः साधुवृत्तैकतत्परः ॥ ६७ ॥
प्रमादात्पतितं किंचिदसुंदरविचेष्टितम् । मृष्यंतु सकलं देवा जिनालयनिवासिनः ॥ ६८ ॥
मनसा कान्तसक्तेन सकलं च सखीजनम् । न्यवर्तयन्निगद्यैवमत्यंतोत्सुकमानसा ॥ ६९ ॥

सुखं तिष्ठत सत्सख्यो नमस्कृत्य जिनालयान् । एषाऽऽहमात्रजाम्येव कृत्या नोत्सुकता परा ॥७०॥
एवं तदुक्तितः पत्युरनादेशाच्च योषितः ! शेषा विहरणे बुद्धिं न चक्रुश्चारुभाषिताः ॥ ७१ ॥
ततः सिद्धान्नमस्कृत्य प्रमोदं परमं श्रिता । प्रसन्नवदना सीता रथमारोहदुज्ज्वलम् ॥ ७२ ॥
सा तं रथं समारूढा रत्नकांचनकल्पितम् । रेजे सुरवधूर्यद्वद्विमानं रत्नमालिनी ॥ ७३ ॥
रथः कृतांतवक्त्रेण चोदितो वरवाजियुक् । ययौ भरतनिर्मुक्तो नाराच इव वेगवान् ॥ ७४ ॥
शुष्कद्रुमसमारूढो वायसोऽत्यंतमाकुलः । रराट विरसं धुन्वन्नसकृत्पक्षमस्तकम् ॥ ७५ ॥
सुमहाशोकसंतप्ता धूतमुक्ता शिरोरुहा । रुरोदाभिमुखं नारी कुर्वती परिदेवनम् ॥ ७६ ॥
पश्यंत्यप्येवमादीनि दुर्निमित्तानि जानकी । व्रजत्येव जिनासक्तमानसा स्थिरनिश्चया ॥ ७७ ॥
महीभृच्छिखरश्च भ्रकंदरावनगह्वरम् । निमेषेण समुल्लंघ्य योजनं यात्यसौ रथः ॥ ७८ ॥
तार्क्ष्यवेगाश्वसंयुक्तः सितकेतुविराजितः । आदित्यरथसंकाशो रथो यात्यनिवारितः ॥ ७९ ॥
रामशक्रप्रियारूढो मनोरथजवो रथः । कृतांतमातलिक्षिप्रनुन्नाश्वः शोभतेतराम् ॥ ८० ॥
तत्रापाश्रयसंयुक्ततनुः सुपरमासना । याति सीता सुखं क्षोणीं पश्यंती विविधामिति ॥ ८१ ॥
कचिद्ग्रामे पुरेऽरण्ये सरांसि कमलादिभिः । कुसुमैरतिरम्याणि तथाऽदृश्यंत सोत्सुकम् ॥ ८२ ॥

कचिद्धनपटच्छन्नभोरात्रितमः समम् । दुरालक्ष्यपृथग्भावं विशालं वृक्षगह्वरम् ॥ ८३ ॥
 च्युतपुष्पफला तन्वी विपत्रा विरला द्विधा । अटती कचिदच्छाया विधवा कुलजा यथा ॥ ८४ ॥
 सहकारसमासक्ता कचित्सुंदरमाधवी । वेश्येव चपलासक्तमशोकमभिलष्यति ॥ ८५ ॥
 महापादपसंघातः कचिद्वावविनाशितः । न भाति हृदयं साधोः खलवाक्याहतं यथा ॥ ८६ ॥
 सुपल्लवताजालैः कचिन्मंदानिलेरितैः । नृत्यं वसंतपत्नीव वनराजी निषेवते ॥ ८७ ॥
 कचित्पुलिन्दसंघातमहाकलकलारवैः । उद्भ्रांतविहगा दूरं गता सारंगसंहतिः ॥ ८८ ॥
 कचिदुन्नतशैलाग्रं पश्यंती चोर्द्धमस्तका । विचित्रधातुनिर्माणैर्नयनैः कौतुकान्वितैः ॥ ८९ ॥
 कचिदच्छाल्पनीराभिः सरिद्धिः प्रोषितप्रिया । नारीवाश्रुप्रपूर्णाक्षा भाति संतापशोभिता ॥ ९० ॥
 नानाशकुंतनादेन जल्पतीव मनोहरम् । करोतीव कचिद्वीधनिर्झराट्टहसं मुदा ॥ ९१ ॥
 मकरंदातिलुब्धाभिर्भृगीभिर्मदमंथरम् । क्वचित्संस्तूयमानेव शोभते नमिता फलैः ॥ ९२ ॥
 सत्पल्लवमहाशाखैर्वृक्षैर्वायुविघूर्णितैः । उपचारप्रसक्तेव पुष्पवृष्टिं विमुंचते ॥ ९३ ॥
 एवमादिक्रियासक्तामटलीं श्वापदाकुलाम् । पश्यंती याति वैदेही पद्माभापेक्षिमानसा ॥ ९४ ॥
 तावच्च मधुरं श्रुत्वा स्वनमत्यंतमांसलम् । दध्यौ कित्वेष रामस्य दुंदुभिर्ध्वनिरायतः ॥ ९५ ॥

इति प्रतर्कमापन्ना दृष्ट्वा भागीरथीमसौ । एतद्घोषप्रतिस्वानं जानीत्यन्यदिशि श्रुतम् ॥ ९६ ॥
 अंतर्नक्रझषग्राहमकरादिविघट्टिताम् । उद्भवतोर्मिसमासंगात् क्वचित्कंपितपंकजाम् ॥ ९७ ॥
 समूलोन्मूलितोत्तुंगरोधोगतमहीरुहाम् । विदारितमहाशैलग्रावसंघातरंहसम् ॥ ९८ ॥
 समुद्रक्रोडपर्यस्तां सगरात्मजनिर्मिताम् । आरसातलगंभीरां पुलिनैः शोभितां सितैः ॥ ९९ ॥
 फेनमालासमासक्तविशालावर्त्तभैरवाम् । प्रांतावस्थितसस्वानशकुन्तगणराजिताम् ॥ १०० ॥
 अश्वास्ते तां समुत्तीर्णाः पवनोपमरंहसः । सम्यक् संसारयोगेन संसृतिं साधवो यथा ॥ १०१ ॥
 ततो मेरुवदक्षोभ्यचित्तोऽपि सततं भवन् । सेनानीः परमं प्राप विषादं सदयस्तदा ॥ १०२ ॥
 किञ्चिद्भक्तुमशक्तात्मा महादुःखसमाहतः । नियन्तुमक्षमः स्थातुं प्रबलायातवाष्मकः ॥ १०३ ॥
 विधृत्य स्यन्दनं लग्नः कर्तुं क्रन्दनमुत्कटम् । निधाय मस्तके हस्तां स्रस्तांगो विगतद्युतिः ॥ १०४ ॥
 ततो जगाद् वैदेही प्रभ्रष्टहृदया सती । कृतांतवक्र कस्माच्चं विरौषीदं सुदुःखिवत् ॥ १०५ ॥
 प्रस्तावेऽस्त्यंतर्हर्षस्य विषादयसि मामपि । विजनेऽस्मिन्महारण्ये कस्मादाश्रितरोदनः ॥ १०६ ॥
 स्वाभ्यादेशस्य कृत्यत्वाद्वक्तव्यत्वान्नियोगतः । कथंचिद्रोदनं कृत्वा यथावत्स न्यवेदयत् ॥ १०७ ॥
 विषाग्निशस्त्रसदृशं शुभे दुर्जनभाषितम् । श्रुत्वा देवेन दुःकीर्त्तिः परमं भयमीयुषा ॥ १०८ ॥

संत्यज्य दुस्त्यजं स्नेहं दोहदानां नियोगतः । त्यक्तासि देव रामेण श्रमणेन रतिर्यथा ॥१०९॥
 स्वामिन्यस्ति प्रकारोऽसौ नैव येन सविष्णुना । अनुनीतस्तवार्थेन न तथाप्यत्यजद्गृहम् ॥११०॥
 तस्मिन् स्वामिनि नीरागे शरणं तेऽस्ति न क्वचित् । धर्मसंबन्धमुक्ताया जीवे सौख्यस्थितेरिव १११
 न सवित्री न च आता नैव बांधवसंहतिः । आश्रयस्तेऽधुना देवि मृगाकुलमिदं वनम् ॥ ११२ ॥
 ततस्तद्वचनं श्रुत्वा वज्रेणेवाभिताडिता । हृदये दुःखसंभारव्याप्ता मोहमुपागता ॥ ११३ ॥
 संज्ञां प्राप्य च कृच्छ्रेण स्खलितोद्गतवर्णगीः । जगादापृच्छनं कर्तुं सकृन्मे नाथमीक्ष्य ॥ ११४ ॥
 सोऽवोचेदेवि दूरं सा नगरी रहिताऽधुना । कुतः पश्यसि पद्माभं परमं चंडशासनम् ॥ ११५ ॥
 ततोऽश्रुजलधाराभिः क्षालयंत्यास्यपंकजम् । तथापि निर्भरस्नेहरसाक्रांता जगाविदम् ॥ ११६ ॥
 सेनापते त्वया वाच्यो रामो मद्रचनादिदम् । यथा मत्त्यागजः कार्यो न विषादस्त्वया प्रभो ११७
 अवलंब्य परं धैर्यं महापुरुष सर्वथा । सदा रक्ष प्रजां सम्यक्पितेव न्यायवत्सलः ॥ ११८ ॥
 परिप्राप्तकलापारं नृपमाह्लादकारणम् । शरच्चंद्रमसं यद्वदिच्छन्ति सततं प्रजाः ॥ ११९ ॥
 संसाराद्दुःखनिर्घोरान्मुच्यन्ते येन देहिनः । भव्यास्तद्दर्शनं सम्यगाराधयितुमर्हसि ॥ १२० ॥
 साम्राज्यादपि पद्माभ तदेव बहु मन्यते । नश्यत्येव पुना राज्यं दर्शनं स्थिरसौख्यदम् ॥१२१॥

तदभव्यजुगुप्सातो भीतेन पुरुषोत्तम । न कथंचिच्चया त्याज्यं नितान्तं तद्धि दुर्लभम् ॥ १२२ ॥
 रत्नं पाणितलं प्राप्तं परिभ्रष्टं महोदधौ । उपायेन पुनः केन संगतिं प्रतिपद्यते ॥ १२३ ॥
 क्षिप्तवामृतफलं कूपे महाऽऽपत्तिभयंकरे । परं प्रपद्यते दुःखं पश्चात्तापहतः शिशुः ॥ १२४ ॥
 यस्य तत्सदृशं तत्स प्रवदच्चनिवारितः । कोह्यस्य जगतः कर्तुं शक्नोति मुखबंधनम् ॥ १२५ ॥
 शृण्वताऽपि त्वया तत्तत्स्वार्थनाशनकारणम् । एडेनेव न कर्त्तव्यं हृदये गुणभूषणः ॥ १२६ ॥
 तीव्राज्ञोऽपि यथाभूतो जगदर्थावभासनात् । विकारमतनु प्राप्तो भवादित्य इव प्रियः ॥ १२७ ॥
 भजस्व प्रस्खलं दानैः प्रीतियोगैर्निजं जनम् । परं च शीलयोगेन मित्रं सद्भावसेवनैः ॥ १२८ ॥
 यथोपपन्नमन्त्रेण समेतमतिथिं गृहम् । साधून् समस्तभावेन प्रणामाभ्यर्चनादिभिः ॥ १२९ ॥
 क्षांत्या क्रोधं मृदुत्वेन मानं निर्विषया स्थितम् । माया मार्जवयोगेन धृत्या लोभं तनूकुरु ॥ १३० ॥
 सर्वशास्त्रप्रवीणस्य नोपदेशस्तव क्षमः । चापलं हृदयस्येदं त्वत्प्रेमग्रहयोगिनः ॥ १३१ ॥
 कृतं वश्यतया किंचित्परिहासेन वा पुनः । मयाऽविनयमीश त्वं समस्तं क्षन्तुमर्हसि ॥ १३२ ॥
 एतावद्दर्शनं नूनं भवता सह मे प्रभो । पुनः पुनरतो वच्मि क्षंतव्यं साध्वसाधु वा ॥ १३३ ॥
 इत्युक्त्वा पूर्वमेवासाववतीर्णा रथोदरात् । पपात धरणीपृष्ठे तृणोपलसमाकुले ॥ १३४ ॥

धरण्यां पतिता तस्यां मूर्च्छानिश्चेतनीकृता । रराज जानकी यद्वत्पर्यस्ता रत्नसंहतिः ॥१३५॥
 नष्टचेष्टां तकां दृष्ट्वा सेनानीरतिदुःखितः । अचिंतयादियं प्राणान् दुष्करं धारयिष्यति ॥ १३६ ॥
 अरण्येऽत्र महाभीष्मे व्यालसंघातसंकुले । विदधाति न धीरोऽपि प्रत्याशां जीवितं प्रति ॥१३७॥
 मृगाक्षीमेतिकां त्यक्त्वा विपिनेऽस्मिन्ननुत्तमे । स्थानं न तत्प्रपश्यामि यत्र मां शांतिरेष्यति ॥
 इतो निर्दयताऽत्युग्रा स्वाम्याज्ञा निश्चिताऽन्यतः । अहो दुःखमहावर्त्तमध्यं प्राप्तोऽस्मि पापकः १३९
 धिग्भृत्यतां जगन्निघ्नां यत्किंचन विधायिनीम् । परायत्तीकृतात्मानं क्षुद्रमानवसेविताम् ॥१४०॥
 यंत्रचेष्टिततुल्यस्य दुःखैकनिहितात्मनः । भृत्यस्य जीविताद्दूरं वरं कुक्कुरजीवितम् ॥ १४१ ॥
 नरेन्द्रशक्तिवश्यः स निघनामा पिशाचवत् । विदधाति न किं भृत्यः किं वा न परिभाषते ॥१४२॥
 चित्रचापसमानस्य निःकृत्यगुणधारिणः । नित्यनम्रशरीरस्य निघं भृत्यस्य जीवितम् ॥१४३॥
 सत्कारकूटकस्येव पश्चान्निर्वृत्तचेतसः । निर्माल्यवाहिनो धिग्धिग्भृत्यनाम्नोऽसुधारणम् ॥१४४॥
 पश्चात्कृतगुरुत्वस्य तोयार्थमपि नामिनः । तुलायंत्रसमानस्य धिग्भृत्यस्याऽसुधारणम् ॥ १४५ ॥
 उन्नत्या त्रपया दीप्त्या वर्जितस्य निजेच्छया । मा स्म भूज्जन्म भृत्यस्य पुस्तकर्मसमात्मनः १४६
 विमानस्यापि मुक्तस्य गत्या गुरुतया समम् । अधस्ताद्गच्छतो नित्यं धिग्भृत्यस्यासुधारणम् १४७

निःसत्त्वस्य महामांसविक्रयं कुर्वतः सदा । निर्मदस्यास्वतंत्रस्य धिग्भृत्यस्यासुधारणम् ॥१४८॥
 भृत्यताकरणीयेन कर्मणाऽस्मि वशीकृतः । एतां येन विमुञ्चामि प्रस्तावेऽप्यत्र दारुणे ॥१४९॥
 इति विमृश्य संत्यज्य सीतां धर्मधियं यथा । अयोध्याऽभिमुखोऽयासीत्सेनानीः सत्रपात्मकः ॥
 इतराऽपि परिप्राप्तसंज्ञा परमदुःखिता । यूथभ्रष्टेव सारंगी बालाऽऽक्रन्दं समाश्रिता ॥ १५१ ॥
 रुदत्याः करुणं तस्याः पुष्पमोक्षापदेशतः । वनस्पतिसमूहेन नूनं रुदितमेव तत् ॥ १५२ ॥
 निसर्गरमणीयेन स्वरेण परिदेवनम् । ततोऽसौ कर्तुमारब्धा महाशोकवशीकृता ॥ १५३ ॥
 हा पद्मेक्षण हा पद्म हा नरोत्तम हा प्रभो । यच्छ प्रतिवचो देव कुरु साधारणं मम ॥ १५४ ॥
 सततं साधुचेष्टस्य सद्गुणस्य सचेतसः । न तेऽस्ति दोषगंधोऽपि महापुरुषतायुजः ॥ १५५ ॥
 पुरा स्वयं कृतस्येदं प्राप्तं मे कर्मणः फलम् । अवश्यं परिभोक्तव्यं व्यसनं परमोत्कटम् ॥१५६॥
 किं करोतु प्रियोऽपत्यो जनकः पुरुषोत्तमः । किं वा बांधवलोको मे स्वकर्मण्युदयस्थिते ॥१५७॥
 नूनं जन्मनि पूर्वस्मिन्नसत्पुण्यमुपार्जितम् । मंदभाग्याजनेऽरण्ये दुःखं प्राप्ताऽस्मि यत्परम् १५८
 अवर्णवचनं नूनं मया गोष्ठीष्वनुष्ठितम् । यस्योदयेन संप्राप्तमिदं व्यसनमीदृशम् ॥ १५९ ॥
 गुरोः समक्षमादाय नूनमन्यत्र जन्मनि । व्रतं मया पुनर्भग्नं यस्येदं फलमीदृशम् ॥ १६० ॥

अथवा परुषैर्वाक्रयैः कश्चित्फलविषोपमैः । निर्भर्त्सितो भवेऽन्यस्मिन् जातं यद्दुःखमीदृशम् १६१
अन्यत्र जनने मन्ये पद्मखंडस्थितं मया । चक्राह्वयुगलं भिन्नं स्वामिना रहिताऽस्मि यत् १६२
किं वा सरसि पद्मादिभूषिते रचितालयम् । पुरुषाणामुदाराणां गतिलीलाविलंबकम् ॥ १६३ ॥
जल्पितेन वरस्त्रीणां सौंदर्येण कृतोपमम् । सौमित्रिसौधसच्छायं पद्मारुणमुखकमम् ॥ १६४ ॥
वियोजितं भवेऽन्यस्मिन्हंसयुग्मं कुचेष्टया । प्राप्ताऽस्मि वासनं घोरं येनेदृक्षं हताशिका ॥ १६५ ॥
गुंजाफलार्द्धवर्णाक्षमन्योन्यार्पितमानसम् । कृष्णागुरुभवात्यन्तघनोद्यद्भूमधूसरम् ॥ १६६ ॥
समारब्धसुखक्रीडं कंटस्थकलनिःस्वनम् । पारापतयुगं पापचेतसा स्यात्पृथक्कृतम् ॥ १६७ ॥
अस्थाने स्थापितं किं वा बद्धं मारितमेव वा । संभावनादिनिर्मुक्तं दुःखमीदृग्गताऽस्मि यत् १६८
वसंतसमये रम्ये किं वा कुसुमितांघ्रिपे । परपुष्टयुगं भिन्नं यस्येदं फलमीदृशम् ॥ १६९ ॥
अथवा श्रमणाः क्षान्ता सद्वृत्ता निर्जितेन्द्रियाः । निर्दिता विदुषां वंद्या दुःखं प्राप्ताऽस्मि यन्महत् ॥
सद्भृत्यपरिवारेण शासनानंदकारिणा । कृतसेवा सदा याहं स्थिता स्वर्गसमे गृहे ॥ १७१ ॥
साऽधुना क्षीणपुण्यौघा निर्वधुग्रहणे वने । दुःखसागरनिर्मग्ना कथं तिष्ठामि पापिका ॥ १७२ ॥
नानारत्नकरोद्योते सत्प्रच्छदपटावृते । शयनीये महारम्ये सर्वोपकरणान्विते ॥ १७३ ॥

वंशत्रिसरिकावीणासंगीतमधुरस्वनैः । असेविषि सुखं निद्रां प्रत्यभूत्सि तथा च या ॥ १७४ ॥
 अयशोदावनिर्दग्धा साऽहं संग्रति दुःखिनी । प्रधाना रामदेवस्य महिषी परिकीर्त्तिता ॥ १७५ ॥
 तिष्ठाम्येकाकिनी कष्टे कान्तारे दुःकृतात्मिका । कीटककृशदर्भोग्रग्रावौघाढ्ये महीतले ॥ १७६ ॥
 ध्रियन्ते यद्यवाप्येमामवस्थामीदृशीं मयि । ततो वज्रविनिर्माणाः प्राणा नूनमिमे मके ॥ १७७ ॥
 अवस्थां च परां प्राप्य शतधा यन्न दीर्यसे । अहो हृदय नास्यन्यः सदृशस्तव साहसी ॥ १७८ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि कं ब्रवीमि कमाश्रये । कथं तिष्ठामि किं जातमिदं हा मातरीदृशम् १७९
 हा पद्म सद्गुणांभोधे हा नारायण भक्तक । हा तात किं न मां वेत्सि मातः किं न रक्षसि ॥ १८० ॥
 अहो विद्याधराधीश भ्रातः कुंडलमंडित । दुःखावर्तकृतभ्रान्तिरियं तिष्ठाम्यलक्षणा ॥ १८१ ॥
 अपुण्यया मया सार्द्धं पत्या परमसंपदा । कष्टं मह्यं जिनेन्द्राणां कृता सब्रसु नार्चना ॥ १८२ ॥
 एवं तस्यां समाक्रंदं कुर्वन्त्यां विह्वलात्मनि । राजा कुलिशजंघाख्यस्तं वनान्तरमागतः ॥ १८३ ॥
 पौंडरीकपुरः स्वामी गजबंधार्थमागतः । प्रत्यागच्छन्महाभूतिर्गृहीतवरवारणः ॥ १८४ ॥
 तस्य शैन्यशिरोजाताः प्लवमानाः पदातयः । नानाशस्त्रकराः कांताः शूरा बद्धासिधेनवः १८५
 श्रुत्वा तद्बुदितस्वानं तथाप्यतिमनोहरम् । संशयानाः परित्रस्ताः पदं न परतो ददुः ॥ १८६ ॥

अश्वीयमपि संरुद्धं पुरोभागमवस्थितम् । साशंकैरकृतप्रेरं सादिभिः श्रुतनिःस्वनैः ॥ १८७ ॥

कुतोऽत्र भीमेऽतितरामरण्ये । परासुताकारणभूरिसत्त्वे ॥

अयं निनादो रुदितस्य रम्यः । स्त्रैणो नु चित्रं परमं किमेतत् ॥ १८८ ॥

मृगमहिषतरक्षद्वीपिशार्दूललोले । सृमरशरभसिंहे कोलदष्टान्तराले ॥

सुविमलशशिरेखाहारिणी केयमस्मिन् । हृदयहरणदक्षं कक्षमध्ये विरौति ॥ १८९ ॥

सुरवरवनितेयं किन्नु सौधर्मकल्पादवनितलमुपेता पातिता वासवेन ॥

उत जनमुखगीता साऽनुदेवी विधात्री । भुवननिधनहेतोरारागता स्यात्कुतोऽपि ॥

इति जनितवितर्कं वर्जिताऽऽत्मीयदेशं । प्रजवसरणयुक्तैर्मूलगैः पूर्यमाणम् ॥

प्रहतबहलतूलं तन्महावर्त्तकल्पं । स्थितमचलमुदारं सैनिकं विस्मयाढ्यम् ॥ १९१ ॥

तुरगमकरवृन्दं प्रौढपादातमीनं । विधृतवरकरेणुग्राहजालं सशब्दम् ॥

रविकिरणविषक्तप्रस्फुरत्खड्गवीचिप्रतिभयमभवत्तत्सैन्यमंभोधिकल्पम् ॥ १९२ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते श्रीपद्मपुराणे सीतानिर्वासनविप्रलापवज्रजंघाभिधानं

नाम सप्तमवतितमं पर्व ॥ ९७ ॥

अथाष्टनवतितमं पर्व ।

ततः पुरो महाविद्यानिरुद्धामिव जाह्वीम् । चक्रीभृतां चमूं दृष्ट्वा वज्रजंघः करेणुगः ॥ १ ॥
 पप्रच्छासन्नपुरुषान् यूयमेवं कुतः स्थिताः । कुतः केन प्रतीघातो गमनस्य किमाकुलाः ॥ २ ॥
 पारंयर्थेण ते यावत्पृच्छंति स्म स्थितिकारणम् । तावत्किञ्चित्समासीदं राजा शुश्राव रोदनम् ॥३॥
 जगाद च समस्तेषु लक्षणेषु कृतश्रमः । यस्या रुदितशब्दोऽयं श्रूयते सुमनोहरः ॥ ४ ॥
 विद्युद्गर्भरुचा सत्या गर्भिण्या प्रतिरूपया । ध्रुवं पुरुषपद्मस्य भवितव्यं स्त्रियाऽनया ॥ ५ ॥
 एवमेतत्कुतो देव संदेहोऽत्र त्वयोदिते । अनेकमद्भुतं कर्म भवता हि पुरेक्षितम् ॥ ६ ॥
 एवं तस्य सभृत्यस्य कथा यावत्प्रवर्त्तते । तावदग्रेसरा सीता समीपं सच्चिनो गताः ॥ ७ ॥
 पप्रच्छुः पुरुषा देवि का त्वं निर्मानुषे वने । विरौषि करुणं शोकमसंभाव्यमिदं श्रिता ॥ ८ ॥
 न दृश्यंते भवादृश्यो लोकेऽत्राकृतयः शुभाः । दिव्या किमसि किं वाऽन्या काचित्सृष्टिरनुत्तमा ॥
 यदीदमीदृशं धत्से वपुराकिलष्टमुत्तमम् । ततोऽत्यंतं न चालक्ष्यः कोऽयं शोकस्तवापरः ॥ १० ॥
 वद कल्याणि कथं चेदिदं नः कौतुकं परम् । दुःखान्तोऽपि च सत्येवं कदाचिदुपजायते ॥११॥

ततस्तान् सुमहाशोकध्वांतीकृतसमस्तदिक् । पुरुषान् सहसा दृष्ट्वा नानाशस्त्रकरोज्ज्वलान् ॥१२॥
सीता त्राससमुत्पन्नपृथुवेपथुसंकुला । दातुमाभरणान्येषां लोलनेत्रा समुद्यता ॥ १३ ॥
तत्वमूढास्ततो भीता जगदुः पुरुषाः पुनः । संत्रासं देवि शोकं च त्यज संश्रय धीरताम् ॥१४॥
किं वा विभूषणैरोभिस्तिष्ठन्तु त्वयि दक्षिणे । भावं योगं प्रपद्यस्व किमर्थमसि विह्वला ॥ १५ ॥
श्रीमानयं परिप्राप्तो वज्रजंघ इति क्षितौ । प्रसिद्धः सकलैर्युक्तो राजधर्मैर्नरोत्तमः ॥ १६ ॥
सम्यग्दर्शनरत्नं यः सादृश्यपरिवर्जितम् । अविनाशमनाधेयमहार्यं सारसौख्यदम् ॥ १७ ॥
शंकादिमलनिर्मुक्तं हेमपर्वतनिश्चलम् । हृदयेन समाधत्ते सचेता भूषणं परम् ॥ १८ ॥
सम्यग्दर्शनमीदृशं यस्य साध्वि विराजते । गुणास्तस्य कथं श्लाघ्ये वर्ण्यन्तामस्मदादिभिः १९
जिनशासनतच्चञ्जः शरणागतवत्सलः । परोपकारसंसक्तः करुणाद्रितमानसः ॥ २० ॥
लब्धवर्णो विशुद्धात्मा निन्द्यकृत्यनिवृत्तधीः । पितेव रक्षिता लोके दाता भूतहिते रतः ॥ २१ ॥
दीनादीनां विशेषेण मानुष्या अनुपालकः । शुद्धकर्मकरः शत्रुमहीधरमहाशनिः ॥ २२ ॥
शस्त्रशास्त्रकृतश्रांतिरश्रांतिः शान्तिकर्मणि । जानात्यन्यकलत्रं च कूपं साजगरं यथा ॥ २३ ॥
धर्मे परममासक्तो भवपातभयात्सदा । सत्यस्थापितसद्वाक्यो बाढं नियमितेन्द्रियः ॥ २४ ॥

अस्य देवि गुणान् वक्तुं योऽखिलानभिवाञ्छति । तरितुं स ध्रुवं वष्टि गात्रमात्रेण सागरम् ॥२५॥
 यावदेषा कथा तेषां वर्तते चित्तबंधिनी । तावन्नृपः परिप्राप्तः किञ्चिदद्भुतसंगतः ॥ २६ ॥
 अवतीर्य करेणोश्च योग्यं विनयमुद्रहन् । निसर्गशुद्धया दृष्ट्या पश्यन्नेवमभाषत ॥ २७ ॥
 अहो वज्रमयो नूनं पुरुषः सुविचेतनः । यतस्त्यजन्निहारण्ये त्वां न दीर्णः सहस्रधा ॥ २८ ॥
 ब्रूहि कारणमेतस्या अवस्थायाः शुभाशये । विश्वस्ता भव मा भैषीर्गर्भायासं हि मा कृथा ॥२९॥
 ततः कथयितुं कृच्छ्राद्विरताऽपि सती क्षणम् । पुना रुरोद शोकोरुचक्रपीडितमानसा ॥ ३० ॥
 मुहुस्ततोऽनुयुक्ता सा राज्ञा मधुरभाषिणा । धृत्वा मन्युं जगौ क्लिष्टहंसगद्गदनिःस्वना ॥ ३१ ॥
 विज्ञातुं यदि ते वाञ्छा राजन् यच्छ ततो मनः । कथा मे मंदभाग्याया इयमत्यंतदीर्घिका ॥३२॥
 सुता जनकराजस्य प्रभामंडलसोदरा । स्नुषा दशरथस्याहं सीता पद्माभपत्निका ॥ ३३ ॥
 केकय्या वरदानेन भरताय निजं पदम् । दत्त्वाऽनरण्यपुत्रोऽसौ तपस्विपदमाश्रयत् ॥ ३४ ॥
 रामलक्ष्मणयोः साकं मया प्रस्थितमायतम् । जातं श्रुतं त्वया नूनं पुण्यचेष्टितसंगतम् ॥ ३५ ॥
 हृताऽस्मि राक्षणेन्द्रेण पत्युः सुग्रीवसंगमे । जाते भुक्तवती वार्त्ता संप्राप्यैकादशेऽहनि ॥ ३६ ॥
 आकाशगामिभिर्यानैरुत्तीर्य मकरालयम् । जित्वा दशमुखं युद्धे पत्याऽस्मि पुनराहृता ॥ ३७ ॥

राज्यपकं परित्यज्य भरतो भरतोपमः । श्रामण्यं परमाश्रित्य सिद्धिं धूतरजा ययौ ॥ ३८ ॥
 अपत्यशोकनिर्दग्धा प्रव्रज्यासौ च केकया । देवी कृत्वा तपः सम्यग्देवलोकमुपागता ॥ ३९ ॥
 महीतले विमर्यादो जनोऽयं दुष्टमानसः । ब्रवीति परिवादं मे शंकया परिवर्जितः ॥ ४० ॥
 रावणः परमः प्राज्ञो भूत्वाऽन्यस्त्रियमग्रहीत् । तामानीय पुना रामः सेवते धर्मशास्त्रवित् ॥ ४१ ॥
 यया ह्यवस्थया राजा वर्त्तते दृढनिश्चयः । सैवाऽस्माकमपि श्वेमी नूनं दोषो न विद्यते ॥ ४२ ॥
 साऽहं गर्भान्विता जाता कृशांगा वसुधातले । चिंतयंती जिनेन्द्राणां करोम्यभ्यर्चनामिति ॥ ४३ ॥
 ततो भर्ता मया सार्द्धमुद्युक्तश्चैत्यवंदने । जिनेन्द्रातिशयस्थानेष्वत्यंतविभवान्वितः ॥ ४४ ॥
 अगदीत् प्रथमं सीते गत्वाऽष्टापदपर्वतम् । ऋषभं भुवनानन्दं प्रणस्यावः कृतार्चनौ ॥ ४५ ॥
 अस्यां ततो विनीतायां जन्मभूमिप्रतिष्ठिता । प्रतिमा ऋषभादीनां नमस्यावः सुसंपदा ॥ ४६ ॥
 कांपिल्ये विमलं नंतुं यास्यावो भावतस्ततः । धर्मं रत्नपुरे चैव धर्मसद्भावदेशिनम् ॥ ४७ ॥
 श्रावस्त्यां शंभवं शुभ्रं चंपायां वासुपूज्यकम् । पुष्पदंतं च काकंघ्रां कौशांघ्यां पद्मतेजसम् ॥ ४८ ॥
 चंदाभं चंद्रपुर्यां च शीतलं भद्रिकावनौ । मिथिलायां ततो मल्लिं नमस्कृत्य जिनेश्वरम् ॥ ४९ ॥
 वाराणस्यां सुपार्श्वं च श्रेयांसं सिहनिःस्वने । शांतिं कुंथुमरे चैव पुरे हास्तनि नामानि ॥ ५० ॥

कुशाग्रनगरे देवि सर्वज्ञं मुनिसुव्रतम् । धर्मचक्रमिदं यस्य ज्वलत्यद्यापि सूज्ज्वलम् ॥ ५१ ॥
 ततोऽन्यानपि वैदेहि जिनातिशययोगतः । स्थानान्यतिपवित्राणि प्रथितान्याखिलेनसः ॥ ५२ ॥
 त्रिदशासुरगंधर्वैः स्तुतानि प्रणतानि च । वंदावहे समस्तानि तत्परायणमानसौ ॥ ५३ ॥
 पुष्पकाग्रं समारूढ्य विलंघ्य गगनं द्रुतम् । मया सह जिनानर्चं सुमेरुशिखरेष्वपि ॥ ५४ ॥
 भद्रशालवनोद्भूतैस्तथा नंदनसंभवैः । पुष्पैः सौमनसीयैश्च जिनेन्द्रानर्चय प्रिये ॥ ५५ ॥
 कृत्रिमाकृत्रिमान्यस्मिंश्चैत्यानभ्यर्च्य विष्टपे । प्रवंधं चागमिष्यावः साकेतां दयिते पुनः ॥ ५६ ॥
 एकोऽपि हि नमस्कारो भावेन विहितोऽर्हतः । मोचयत्येनसो जंतुर्जन्मान्तरकृतादपि ॥ ५७ ॥
 ममापि परमा कांते तुष्टिर्मनसि वर्त्तते । चैत्यालयान्महापुण्यान्पश्यामीति त्वदाशया ॥ ५८ ॥
 काले पूर्वं तमच्छन्ने भूते निःकिंचने जने । जगत्ताराधिपेनेव येनेशेन विराजितम् ॥ ५९ ॥
 प्रजानां पतिरेको यो ज्येष्ठस्त्रैलोक्यवंदितः । भव्यानां भवभीरूणां मोक्षमार्गोपदेशकः ॥ ६० ॥
 यस्याष्टगुणमैश्वर्यं नानातिशयशोभितम् । अजस्रपरमाश्रयं सुरासुरमनोहरम् ॥ ६१ ॥
 जीवप्रभृतितत्वानि विशुद्धानि प्रदर्श्य यः । भव्यानां कृतकर्त्तव्यो निर्वाणं परमं गतः ॥ ६२ ॥
 सर्वरत्नमयं दिव्यमालयं चक्रवर्त्तिना । निर्माप्य यस्य कैलासे प्रतिमा स्थापिता प्रभोः ॥ ६३ ॥

सा भास्करप्रतीकाशा पंचचापशतोच्छ्रिता । प्रतिमा प्रतिरूपस्य दिव्या यस्य विराजते ॥ ६४ ॥
 यस्याद्यापि महापूजा गंधर्वाभरकिंनरैः । अप्सरोनागदैत्याद्यैः क्रियते यत्नतः सदा ॥ ६५ ॥
 अनंतः परमः सिद्धः शिवः सर्वगतोऽमलः । अर्हस्त्रैलोक्यपूजार्हः यः स्वयंभूः स्वयंप्रभुः ॥ ६६ ॥
 तं कदा नु प्रभुं गत्वा कैलासे परमाचले । ऋषभं देवमभ्यर्च्य स्तोष्यामि सहितस्त्वया ॥ ६७ ॥
 प्रस्थितस्य मया साकमेवं धृत्याऽतितुंगया । प्राप्ता जनपरीवादवार्त्ता दावाग्निदुःसहा ॥ ६८ ॥
 चिंतितं मे ततो भर्त्रा प्रेक्षापूर्वविधायिना । लोकः स्वभाववक्रोऽयं नान्यथा याति वश्यताम् ॥ ६९ ॥
 वरं प्रियजने त्यक्ते मृत्युरप्यनुसेवितः । यशसो नोपघातोऽयं कल्पान्तमवस्थितः ॥ ७० ॥
 साहं जनपरीवादाद्विदुषा तेन विभ्यता । संत्यक्ता परमेऽरण्ये दोषेण परिवर्जिता ॥ ७१ ॥
 विशुद्धकुलजातस्य क्षत्रियस्य सुचेतसः । विज्ञातसर्वशास्त्रस्य भवत्येवेदमीहितम् ॥ ७२ ॥
 एवं निर्वाससंबंधं वृत्तान्तं स्वं निवेद्य सा । दीना रोदितुमारब्धा शोकज्वलनतापिता ॥ ७३ ॥
 तामश्रुजलपूर्णास्यां क्षितिरेणुसमुत्क्षिताम् । दृष्ट्वा कुलिशजंघोऽपि चुक्षोभोत्तमसच्चभृत् ॥ ७४ ॥
 ततो जनकराजस्य तनयामधिगम्य ताम् । समीपीभूय राजाऽसौ समाश्वासयदादृतः ॥ ७५ ॥
 शोकं विरह मा रोदीर्जिनशासनभाविता । किमार्त्तं कुरुषे ध्यानं देवि दुःखस्य वर्द्धनम् ॥ ७६ ॥

किं न वैदेहि ते ज्ञाता लोकेऽत्र स्थितिरीदृशी । अनित्याशरणैकत्वान्यत्वादिपरिभाविनी ॥७७॥
 मिथ्यादृष्टिर्वधूर्यद्वयच्छोचसि मुहुर्मुहुः । श्रुतार्थैवासि साधुभ्यः सततं चारुभावने ॥ ७८ ॥
 ननु जीवेन किं दुःखं न प्राप्तं मूढचेतसा । भवभ्रमणसक्तेन मोक्षमार्गमजानता ॥ ७९ ॥
 संयोगा विप्रयोगाश्च भवसागरवर्त्तिना । क्लेशावर्त्तनिमग्नेव प्राप्ता जीवेन भूरिशः ॥ ८० ॥
 खजलस्थलचारेण तिर्यग्योनिषु दुःसहम् । दुःखं जीवेन संप्राप्तं वर्षाशीतातपादिजम् ॥ ८१ ॥
 अपमानपरीवादविरहाक्रोशनादिजम् । मनुष्यत्वेऽपि किं नाम दुःखं जीवेन नार्जितम् ॥ ८२ ॥
 कुत्सिताचारसंभूतं ततोत्कृष्टद्विदृष्टिजम् । च्युतिजं च महादुःखं संप्राप्तं त्रिदशेष्वपि ॥ ८३ ॥
 नरकेषु तु यद्दुःखं तत्कथं कथ्यतां शुभे । शीतौष्णक्षारशस्त्रौघव्यालान्योन्यसमुद्भवम् ॥ ८४ ॥
 विप्रयोगाः समुत्कण्ठा व्याधयो दुःखमृत्यवः । शोकाश्चानंतशः प्राप्ता भवे जीवेन मैथिलि ॥८५॥
 तिर्यगूर्द्धमधस्ताद्वा स्थानं तन्नास्ति विष्टपे । जीवेन यत्र न प्राप्ता जन्ममृत्युजरादयः ॥ ८६ ॥
 स्वकर्मवायुना शश्वद्भ्राम्यता भवसागरे । मनुष्यत्वेऽपि जीवेन प्राप्ता स्त्रीतनुरीदृशी ॥ ८७ ॥
 कर्मभिस्तव युक्तायाः परिशेषैः शुभाशुभैः । अभिरामो गुणैः रामः पतिर्जातः शुभोदयः ॥८८॥
 पुण्योदयं समं तेन परिप्राप्य सुखोदयम् । अपुण्योदयतो दुःखं पुनः प्राप्ताऽसि दुःसहम् ॥ ८९ ॥

लंकाद्वीपेऽसि यत्प्राप्ता पत्या विद्याभृतां हता । एकादशे दिवे भुक्तिं मुक्तिमालयानुलेपना ॥९०॥
प्रतिपक्षे हते तस्मिन् प्रत्यानीता ततः सती । संप्राप्ताऽसि पुनः सौख्यं बलदेवप्रसादतः ॥९१॥
अशुभोदयतो भूयो गर्भाधानसमन्विता । विना दोषेण मुक्तासि परिवादोरगक्षता ॥ ९२ ॥
यः साधुकुसुमागारं प्रदीपयति दुर्गिरा । अत्यन्तदारुणः पापो बहिना दह्यातामसौ ॥ ९३ ॥
परमा देवि धन्या त्वमहो सुश्लाघ्यचेष्टिता । चैत्यालयनमस्कारदोहदं यदसि श्रिता ॥ ९४ ॥
अद्यापि पुण्यमस्त्येव तव सच्छीलशालिनि । दृष्टासि यन्मयाऽरण्ये प्राप्तेन द्विपकारणम् ॥ ९५ ॥
इंद्रवंशप्रसूतस्य शुभैकचरितात्मनः । राज्ञो द्विरदवाहस्य सुबंधुमहिषीभवः ॥ ९६ ॥
सुतोऽहं वज्रजंघारुयः पुंडरीकपुराधिपः । त्वं मे धर्मविधानेन ज्यायसी गुणिनि स्वसा ॥९७॥
एह्युत्तिष्ठोत्तमे यावः पुरं तामसमुत्सृज । राजपुत्रि कृतेऽप्यस्मिन् कार्यं किञ्चिन्न सिद्ध्यति ॥९८॥
स्थितायास्तत्र ते पद्मः पश्चात्तापसमाकुलः । पुनरन्वेषणं साध्वि करिष्यति न संशयः ॥ ९९ ॥
परिभ्रष्टं प्रमादेन महार्घगुणमुज्ज्वलम् । रत्नं को न पुनर्विद्वानन्विष्यति महादरः ॥ १०० ॥
सांतव्यमाना ततस्तेन धर्मसारकृतात्मना । धृतिं जगाम वैदेही परं प्राप्येव बांधवम् ॥ १०१ ॥
प्रशशंस च तं स चर्च भ्राता मे परमः शुभः । यशस्वी सुमतिः सच्वी शूरः सज्जनवत्सलः ॥१०२॥

अधिगतसम्यग्दृष्टिर्गृहीतपरमार्थबोधिपूतात्मा । साधुरिव भावितात्मा व्रतगुणशीलार्थमुद्युक्तः १०३

चरितं सत्पुरुषस्य व्यपगतदोषं परोपकारनियुक्तम् ।

क्षपयति कस्य न शोकं जिनमतनिरतप्रगाढचेतस्कस्य ॥ १०४ ॥

नूनं पूर्वत्र भवे सहोदरस्त्वं च बभूवावितथप्रीतः ।

हरसि तमो मे येन स्फीतं रविवद्विशुद्धात्मा ॥ १०५ ॥

इत्यार्षे रविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे सीतासमाश्रासनं नामाष्टनवतितमं पर्व ॥ ९८ ॥

अथ नवनवतितमं पर्व ।

अथ क्षणादुपानीतां सुस्तंभां भक्तिभासुराम् । विमानसदृशीं रम्यां सत्प्रमाणप्रतिष्ठिताम् ॥ १ ॥

वरदर्पणलंबूपचंद्रचामरहारिणीम् । हारबुद्बुदसंयुक्तां विचित्रांशुकशालिनीम् ॥ २ ॥

प्रसारितमहामाल्यां चित्रकर्मविराजिताम् । सुगवाक्षां समारूढा शिबिकां जनकात्मजा ॥ ३ ॥

ऋद्धया परमया युक्ता महासैनिकमध्यगा । प्रतस्थे कर्मवैचित्र्यं चिन्तयन्ती सविस्मया ॥ ४ ॥

दिनैस्त्रिभिरतिक्रम्य तदरुण्यं सुभीषणम् । पुंडरीकसुराष्ट्रं सा प्रविष्टा साधुचोष्टिता ॥ ५ ॥
समस्तसस्यसंपद्भिस्तिरोहितमहीतलम् । ग्रामैः कुक्कुटसंपात्यैः पुराकरैर्विरार्जितम् ॥ ६ ॥
पुरैर्नाकपुरच्छायैरासेचनकदर्शनम् । पश्यंती विषयं श्रीमदुद्यानादिविभूषितम् ॥ ७ ॥
मान्ये भगवतिश्लाघ्ये दर्शनेन वयं तव । विधूतकिल्बिषा जाता कृतार्था भवसंगिनः ॥ ८ ॥
एवं महत्तरप्रष्टैः स्तूयमाना कुटुंबिभिः । सोपायनैर्नृपच्छायैर्वर्धमाना च भूरिशः ॥ ९ ॥
रचितार्घादिसन्मानैः पार्थिवैश्च सुरोत्तमैः । कृतप्रणाममत्युद्यं शस्यमाना पदे पदे ॥ १० ॥
अनुक्रमेण संप्राप प्रांडरीकपुरांतिकम् । मनोभिराममत्यंतं पौरलोकानिषेवितम् ॥ ११ ॥
वैदेह्यागमनं श्रुत्वा स्वाम्यादेशेन सच्चरम् । उपशोभा पुरे चक्रे परमाधिकृतैर्जनैः ॥ १२ ॥
परितः कृतसत्काराः रथ्याः सत्रिकचत्वराः । सुगंधिभिर्जलैः सिक्ताः कृताः पुष्पतिरोहिताः ॥ १३ ॥
इन्द्रचापसमानानि तोरणान्युच्छ्रितानि च । कलशाः स्थापिता द्वारे संपूर्णाः पल्लवानने ॥ १४ ॥
विलसद्ध्वजमालाढयं समुद्रतशुभस्वरम् । कर्तुं नृत्तमिवाऽऽसक्तं नगरं तत्प्रमोदवत् ॥ १५ ॥
गोपुरेण समं शालः समारूढमहाजनः । हर्षादिव परां वृद्धिं प्राप कोलाहलान्विताः ॥ १६ ॥
अन्तर्वहिश्च तत्स्थानं सीतादर्शनकांक्षिभिः । जंगमत्वमिति प्राप्तं जनौघैः प्रचलात्मकैः ॥ १७ ॥

ततो विविधवादित्रनादेनाऽऽशाभिपूरिणा । शंखस्वनविमिश्रेण बंदिनिःस्वानयोगिना ॥ १८ ॥
विस्मयव्याप्तचित्तेन पौरैण कृतवीक्षणा । विवेश नगरं सीता लक्ष्मीरिव सुरालयम् ॥ १९ ॥
उद्यानेन परिक्षिप्तं दीर्घिकाकृतमंडनम् । मेरुकूटसमाकारं बलदेवसमच्छविम् ॥ २० ॥
वज्रजंघगृहान्तस्थं प्रासादमतिसुन्दरम् । पूज्यमाना नृपस्त्रीभिः प्रविष्टा जनकात्मजा ॥ २१ ॥
विभ्रता परमं तोषं वज्रजंघेन शूरिणा । भ्रात्रा भामंडलेनेव पूज्यमाना सुचेतसा ॥ २२ ॥
जय जीवाभिनंदेति बर्द्धस्वाऽऽज्ञापयेति च । ईशाने दैवते पूज्ये स्वामिनीति च शब्दिता ॥ २३ ॥
आज्ञां प्रतीक्षता मूर्ध्ना संभ्रमं दधता परम् । प्रवद्वांजलिना सार्धं परिवर्गेण चारुणा ॥ २४ ॥
अवसत्तत्र वैदेही समुद्भूतमनीषिता । कथाभिर्धर्मसक्ताभिः पद्मभूमिश्च संततम् ॥ २५ ॥
प्राभृतं यावदायाति सामंतेम्यो महीपतेः । दत्तेन तेन वैदेही धर्मकार्यमसेवत ॥ २६ ॥
असावपि कृतांतास्यस्तप्यमानमना भृशम् । स्थूरीपृष्ठान् परिश्रान्तान् खेदवाननुपालयन् ॥ २७ ॥
समंतानृपलोकैः पूर्यमाणस्त्वरवता । जगाम रामदेवस्य समीपं विनताननः ॥ २८ ॥
अब्रवीच्च प्रभो ! सीता गर्भमात्रसहायिका । मया त्वद्वचनाङ्गीमे कान्तारे स्थापिता नृप ॥ २९ ॥
नानातिघोरनिःस्वानश्वापदौघनिषेविते । वेतालाकारदुःप्रेक्षद्गुमजालांधकारिते ॥ ३० ॥

निसर्गद्वेषसंसक्तयुद्धचाघ्रमहिषाधिके । निबद्धदुंदुभिध्वाने मरुता कोटरश्रिता ॥ ३१ ॥
 कंदरोदरसंमूर्च्छासिंहनादप्रतिध्वनौ । दारुककचजस्वानभीमसुप्तशयुस्वने ॥ ३२ ॥
 नृत्यत्तरिक्षविध्वस्तसारंगास्रस्तपुत्रके । धातकीस्तवकाले हि शोणिताशंकिसिंहके ॥ ३३ ॥
 कृतांतस्यापि भीभारसमुद्भवनपंडिते । अरण्ये देव त्वद्राक्याद्वैदेही रहिता मया ॥ ३४ ॥
 अश्रुदुर्दिनवक्राया दीपिताया महाशुचा । संदेशं देव सीताया निबोध कथयाम्यहम् ॥ ३५ ॥
 त्वामाह मैथिली देवी यदीच्छस्यात्मने हितम् । जिनेन्द्रे मा मुचो भक्तिं यथा त्यक्ताऽहमीदृशी ३६
 स्नेहानुरागसंसक्तो मानी यो मां विमुंचति । नूनं जिनेऽप्यसौ भक्तिं परित्यजति पार्थिवः ॥ ३७ ॥
 वाग्बली यस्य यत्किञ्चित्परिवादं जनः खलः । अविचार्य वदत्येव तद्विचार्य मनीषिणा ॥ ३८ ॥
 निर्दोषाया जनो दोषं न तथा मम भाषते । तथा सद्धर्मरत्नस्य सम्यग्बोधवहिः कृतः ॥ ३९ ॥
 को दोषो यदहं त्यक्ता भीषणे विजने वने । सम्यग्दर्शनसंशुद्धिं राम न त्यक्तुमर्हसि ॥ ४० ॥
 एतदेकभवे दुःखं वियुक्तस्य मया सह । सम्यग्दर्शनहानौ तु दुःखं जन्मनि जन्मनि ॥ ४१ ॥
 नरस्य सुलभं लोके निधिस्त्रीवाहनादिकम् । सम्यग्दर्शनरत्नं तुं साम्राज्यादपि दुर्लभम् ॥ ४२ ॥
 राज्ये विधाय पापानि पतनं नरके ध्रुवम् । उर्द्ध्वं गमनमेकेन सम्यग्दर्शनतेजसा ॥ ४३ ॥

सम्यग्दर्शनरत्नेन यस्यात्मा कृतभूषणः । लोकद्वितयमप्यस्य कृतार्थत्वमुपाश्नुते ॥ ४४ ॥
 संदिष्टमिति जानकया स्नेहनिर्भरचित्तया । श्रुत्वा कस्य न वीरस्य जायते मतिरुत्तमा ॥ ४५ ॥
 स्वभावाद्भीरुका भीरुर्वीक्षमाणा सुभीरुभिः । विभीषिकाभिरुग्राभिर्भीमाभिः पौंस्तिनोऽप्यलम् ४६
 भासुरोग्रमहाव्यालजालकालभयंकरे । सामिशुष्कसरोमज्जच्छत्कुर्वन्मत्तवारणे ॥ ४७ ॥
 कर्कन्धुकंटकाश्लिष्टपुच्छांर्त्तचमरावले । अलीकसलिलश्रद्धाढीकमानाकुलैणके ॥ ४८ ॥
 कपिकच्छरजःसंगनितांतचलमर्कटे । प्रलंबकेसरच्छन्नवक्रविक्रंदवृक्षके ॥ ४९ ॥
 तृष्णातुरवृकग्रामलसद्रसनपल्लवे । गुंजाकोशीस्फुटाच्छोटाङ्गनक्रुद्धभोगिनि ॥ ५० ॥
 परुषानिलसंचारक्रूरक्रंदश्रितांघ्रिपे । क्षण संभूतवातूलसमुद्भूतरजोदले ॥ ५१ ॥
 महाजगरसंचारचूर्णितानेकपादपे । उद्भूतमत्तनागेन्द्रध्वनिभीमासुधारिणि ॥ ५२ ॥
 वराहवाहिनीखातसरःक्रोडसुकर्कशे । कंटकावटवलमीककूटसंकटभूतले ॥ ५३ ॥
 शुष्कपुष्पद्रवोत्ताम्यद्भाम्यद्भर्त्तगर्भुति । कुप्यासंलिलनिर्मुक्तसूचीशतकरालिते ॥ ५४ ॥
 एवंविधे महारण्ये रहिता देव जानकी । मन्ये न क्षणमप्येकं प्राणान् धारयितुं क्षमा ॥ ५५ ॥
 ततः सेनापतेर्वाक्यं श्रुत्वा रौद्रमरेरपि । विषादमगमद्रामस्तेनैव विदितात्मकम् ॥ ५६ ॥

अर्चितयच्च किं त्वेतत्खलवाक्यवशात्मना । मयका मूढचित्तेन कृतमत्यन्तनिन्दितम् ॥ ५७ ॥
 तादृशी राजपुत्री क्व क्वचेदं दुःखमीदृशम् । इति संचिंत्य यातोऽसौ मूर्छां मुकुलितेक्षणः ॥ ५८ ॥
 चिराच्च प्रतिकारेण प्राप्य संज्ञां सुदुःखितः । विप्रलापं परं चक्रे दयितागतमानसः ॥ ५९ ॥
 हा त्रिवर्णसरोजाक्षि हा विशुद्धगुणेषुधे । हा वक्त्रजिततारेषु हा पद्मांतरकोमले ॥ ६० ॥
 अयि वैदेहि वैदेहि देहि देहि वचो द्रुतम् । जानास्येव हि मे चित्तं त्वदृतेऽत्यन्तकातरम् ॥ ६१ ॥
 उपमानविनिर्मुक्तशीलधारिणि हारिणि । हितप्रियसमालापे पापवर्जितमानसे ॥ ६२ ॥
 अपराधविनिर्मुक्ता निर्घृणेन मयोज्झिता । प्रतिपन्नाऽसि कामाशां मम मानसवासिनि ॥ ६३ ॥
 महाप्रतिभयेऽरण्ये क्रूरश्चापदसंकटे । कथं तिष्ठसि संत्यक्ता देवि भोगविवर्जिता ॥ ६४ ॥
 मदासक्तचक्रोराक्षि लावण्यजलदीर्घिके । त्रपाविनयसंपन्ने हा देवि क्व गतासि मे ॥ ६५ ॥
 निःश्वासाऽऽमोदजालेन बद्धान् झंकारसंगतान् । वादयंती कराब्जेन भ्रमरान् खेदमाप्स्यति ॥ ६६ ॥
 क्व यास्यसि विचेतस्का यूथभ्रष्टा मृगी यथा । एकाकिनी वने भीमे चिंतितेऽपि सुदुःसहे ॥ ६७ ॥
 अब्जगर्भमृदू कांतौ पादुकौ चारुलक्ष्मणौ । कथं तव सहिष्येते संगं कर्कशया भुवा ॥ ६८ ॥
 कृत्याकृत्यविवेकेन सुदूरं मुक्तमानसैः । गृहीता किमसि म्लेच्छैः पल्लीं नीता सुभीषणाम् ॥ ६९ ॥

पूर्वादपि प्रिये दुःखादिदं दुःखमनुत्तमम् । प्राप्तासि साध्वि कांतारे दारुणेन मयोज्झिता ॥७०॥
 रात्रौ तमसि निर्भेद्ये सुप्ता खिन्नशरीरिका । वनरेणुपरीतांगा किमाक्रान्ताऽसि हस्तितना ॥७१॥
 गृध्रर्क्षभल्लगोमायुशशोल्कसमाकुले । निर्मार्गे परमारण्ये ध्रियसे दुःखिता कथम् ॥ ७२ ॥
 दंष्ट्राकरालवक्त्रेण धूतांगेन महाक्षुधा । किं व्याघ्रेणोपनीताऽसि प्रियेऽवस्थामशब्दिताम् ॥ ७३ ॥
 किं वा विलोलजिह्वेन विलसत्केसरालिना । सिंहेनास्यथ वा सत्त्वशाली किं योषितीदृशः ॥७४॥
 ज्वालाकलापिनोत्तुंगपादपाभावकारिणा । दावेन किन्नु नीताऽसि देव्यवस्थामशोभनाम् ॥७५॥
 अथवा ज्योतिरीशस्य करैरत्यन्तदुःसहैः । जंतुधर्मं किमाप्ताऽसि छायासर्पणविह्वला ॥ ७६ ॥
 नृशंसेऽपि मयि स्वांतं कृत्वा शोभनशीलिका । विदीर्णहृदया किन्तु मर्त्यधर्मसमाश्रिता ॥ ७७ ॥
 वातिरत्नजटिभ्यां मे सदृशः को नु सांप्रतम् । प्रापयिष्यति सीताया वार्ता कुशलशंसिनीम् ॥७८॥
 हा प्रिये हा महाशीले हा मनस्विनि हा शुभे । क्व तिष्ठसि क्व याताऽसि किं करोषि न वेत्सि किम् ॥
 अहो कृतांतवक्रासौ सत्यमेव त्वया प्रिया । त्यक्तातिदारुणेऽरण्ये कथमेवं करिष्यसि ॥ ८० ॥
 ब्रूहि ब्रूहि न सा कांता त्यक्ता तव मयेतरम् । वक्त्रेणानेन चंद्रेण क्षरतेवामृतोत्करम् ॥ ८१ ॥
 इत्युक्तोऽपत्रपाभारनतवक्त्रो गतप्रभः । प्रतिपत्तिविनिर्मुक्तः सेनानीराकुलोऽभवत् ॥ ८२ ॥

स्थिते निर्वचने तस्मिन् ध्यात्वा सीतां सुदुःखिताम् । पुनर्मूर्च्छां गतो रामः कृच्छ्रात्संज्ञां च लंभितः ॥
 लक्ष्मणोऽत्रांतरे प्राप्तो जगादान्तःशुचं स्पृशन् । आकुलोऽसि किमित्येव देव धैर्यं समाश्रय ॥ ८४ ॥
 फलं पूर्वार्जितस्येदं कर्मणः समुपागतम् । सकलस्यापि लोकस्य राजपुत्र्या न केवलम् ॥ ८५ ॥
 प्राप्तव्यं येन यल्लोके दुःखं कल्याणमेव वा । स तं स्वयमवाप्नोति कुतश्चिद्वापदेशतः ॥ ८६ ॥
 आकाशमपि नीतः सन् वनं वा श्वापदाकुलम् । मूर्धानं वा महीध्रस्य पुण्येन स्वेन रक्ष्यते ॥ ८७ ॥
 देव सीतापरित्यागश्रवणाद्भरतावनौ । अकरोदास्पदं दुःखं प्राकृतीयमनःस्वपि ॥ ८८ ॥
 प्रजानां दुःखतप्तानां विलीनानां समंततः । अश्रुधारापदेशेन हृदयं न्यगलन्निव ॥ ८९ ॥
 परिदेवनमेवं च चक्रेत्यन्तसमाकुलः । हिमाहतप्रभांभोजखंडसम्मितवक्त्रकः ॥ ९० ॥
 हा दुष्टजनवाक्याग्निप्रदीपितशरीरिके । गुणशस्यसमुद्भूतिभूमिभूतसुभावने ॥ ९१ ॥
 राजपुत्रि क याताऽसि सुकुमारांघ्रिपल्लवे । शीलाद्रिधरणक्षोणि सीते सौम्ये मनस्विनि ॥ ९२ ॥
 खलवाक्यतुषारेण मातः पश्य समंततः । गुणराट् विसिनी दग्धा राजहंसनिषेविता ॥ ९३ ॥
 सुभद्रासदृशी भद्रा सर्वाचारविचक्षणा । सुखासिकेव लोकस्य मूर्त्ता क्वासि वरे गता ॥ ९४ ॥
 भास्करेण विना का द्यौः का निशा शशिना विना । स्त्रीरत्नेन विना तेन साकेता वाऽपि कीदृशी ९५

वेणुवीणामृदंगादिनिःस्वानपरिवर्जिता । नगरी देव संजाता करुणाक्रंदपूरिता ॥ ९६ ॥
 रथ्यास्रद्यानदेशेषु कांतारेषु सरित्सु च । त्रिकचत्वरभागेषु भवनेष्वापणेषु च ॥ ९७ ॥
 संतताभिपतन्तीभिरश्रुधाराभिरुद्गतः । पंकः समस्तलोकस्य घनकालभवोपमः ॥ ९८ ॥
 वाष्पगद्गदया वाचा कृच्छ्रेण समुदाहरन् । गुणप्रसूनवर्षेण परोक्षामपि जानकीम् ॥ ९९ ॥
 पूजयत्यखिलो लोकस्तदेकगतमानसः । सा हि सर्वसतीमूर्ध्नि पदं चक्रे गुणोज्ज्वला ॥ १०० ॥
 समुत्कंठा पराधीनैः स्वयं देव्याऽनुपालितैः । छेकैरपि परं दीनं रुदितं धूतविग्रहैः ॥ १०१ ॥
 तदेवं गुणसंबंधं समस्तजनचेतसः । कृते कस्य न जानक्या वर्तते शुगनुत्तरा ॥ १०२ ॥
 किन्तु कौविद नोपायः पश्चात्तापो मनीषिते । इति संचिंत्य धीरत्वमवलंबितुमर्हसि ॥ १०३ ॥
 इति लक्ष्मणवाक्येन पद्मनाभः प्रसादितः । शोकं किंचित्परित्यज्य कर्त्तव्ये निदधे मनः १०४
 प्रेतकर्मणि जानक्याः सादरं जनमादिशत् । द्राग् भद्रकलशं चैव समाहाय जगाविति ॥ १०५ ॥
 समादिष्टोऽसि वैदेह्या पूर्वं भद्र यथाविधम् । तेनैव विधिना दानं तामुद्दिश्य प्रदीयताम् ॥ १०६ ॥
 यथाऽऽज्ञापयसीत्युक्त्वा कोषाध्यक्षः सुमानसाः । अर्थिनामीप्सितं द्रव्यं नवमासानशिश्नत् ॥
 सहस्रैरष्टभिः स्त्रीणां सेव्यमानोऽपि संततम् । वैदेहीं मनसा रामो निमेषमपि नात्यजत् ॥ १०८ ॥

सीताशब्दमयस्तस्य समालापः सदाऽभवत् । सर्वं ददर्श वैदेहीं तद्रुणाकृष्टमानसः ॥ १०९ ॥
क्षितिरेणुपरीतांगां गिरिगह्वरवर्त्तिनीम् । अपश्यज्जानकीं स्वप्ने नेत्रांबुकृतदुर्दिनाम् ॥ ११० ॥
मनसा च सशल्येन गाढशोको विबुद्धवान् । अर्चितयत्समूत्कारो वाष्पाच्छादितलोचनः १११
कष्टं लोकांतरस्थाऽपि सीता सुंदरचेष्टिता । न विमुंचति मां साध्वी सानुबंधा हितोद्यता ११२
स्वैरं स्वैरं ततः सीताशोके विरलतामिते । परिशिष्टवरस्त्रीभिः पद्मो धृतिमुपागमत् ॥ ११३ ॥
तौ शीरचक्रदिव्यास्त्रौ परमन्यायसंगतौ । प्रीत्याऽनंतरया युक्तौ प्रशस्तगुणसागरौ ॥ ११४ ॥
पालयंतौ महीं सम्यङ्निम्नगापतिमेखलाम् । सौधमैशानदेवेंद्राविव रजतुरुत्कटम् ॥ ११५ ॥

तौ तत्र कोशलायां सुरलोकसमानमानवायां राजन् ।

परमान् प्राप्तौ भोगान् सुप्रभौ पुरुषोत्तमौ यथा पुरुषेंद्रौ ॥ ११६ ॥

सुकृतसुकर्मोदयतः सकलजनानंददानकोविदचरितौ ।

सुखसागरे निमग्नौ रविभावज्ञातकालमवतस्थाते ॥ ११७ ॥

श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे रामशोकाभिधानं नाम नवनवतितमं पर्व ॥ ९९ ॥

अथ शतं पर्व ।

एवं तावदिदं जातमिदमन्यन्नरेश्वर । शृणु वक्ष्यामि तं वृत्तं लवणांकुशगोचरम् ॥ १ ॥
 अथ सर्वप्रजापुण्यैर्गृहीताया इवामलैः । अधत्त पांडुतामंगयष्टिर्जनकजन्मनः ॥ २ ॥
 श्यामतासमवष्टब्धचारुचूचुकचूलिकैः । पयोधरघटौ पुत्रपानार्थमिव मुद्रितौ ॥ ३ ॥
 स्तन्यार्थमानने न्यस्ता दुग्धसिंधुरिवायता । सुस्निग्धधवला दृष्टिर्माधुर्यमदधात्परम् ॥ ४ ॥
 सर्वमंगलसंघातैर्गात्रयष्टिरधिष्ठिता । अमंदायतकल्याणा गौरवोद्भवनादिव ॥ ५ ॥
 मंदं मंदं प्रयच्छंत्याः क्रमं निर्मलकुट्टिमे । प्रतिबिंबांबुजेन क्षमा पूर्वसेवामिवाकरोत् ॥ ६ ॥
 स्रुतिकालकृता कांक्षा कपोलप्रतिबिंबिता । समलक्ष्यत लक्ष्मीर्वा शय्याऽपाश्रयपुत्रिका ॥ ७ ॥
 रात्रौ सोधोपयाताया व्यंशुके स्तनमंडले । श्वेतच्छत्रमिवाधारि संक्रांतं शशिमंडलम् ॥ ८ ॥
 वासवेश्मनि सुप्ताया अपि प्रचलबाहुकाः । चित्रचामरधारिण्यश्चामराणि व्यधूनयन् ॥ ९ ॥
 स्वप्ने पयोजिनीपुत्रपुटं वारिभिरादरात् । अभिषेको महानागैरकारि परिमंडितैः ॥ १० ॥
 असकृज्जयनिःस्वानं व्रजंत्याः प्रतिबुद्धताम् । सच्चंद्रशालिका शालभंजिका अपि चक्रिरे ॥ ११ ॥

परिवारजनाहानेष्वदिशेति स संभ्रमाः । अशरीरा विनिश्चेरुर्वाचः परमकोमलाः ॥ १२ ॥
क्रीडयाऽपि कृतं सेहे नाज्ञाभंगं मनस्विनी । सुक्षिप्रेष्वपि कार्येषु ध्रूरभ्राम्यत्सविभ्रमम् ॥ १३ ॥
यथेच्छं विद्यमानेऽपि मणिदर्पणसन्निधौ । मुखमुत्खातखड्गाग्रे जातं व्यसनमीक्षितम् ॥ १४ ॥
समुत्सारितवीणाद्या नारीजनविरोधिनः । श्रोत्रयोरसुखायन्त कार्मुकध्वनयः परम् ॥ १५ ॥
चक्षुः पंजरसिंहेषु जगाम परमां रतिम् । ननाम कथमप्यंगमुत्तमं स्तंभितं यथा ॥ १६ ॥
पूर्णेथ नवमे मासि चंद्रे श्रवणसंगते । श्रावणस्य दिने देवी पौर्णमास्यां सुमंगला ॥ १७ ॥
सर्वलक्षणसंपूर्णा पूर्णचन्द्रनिभानना । सुखं सुखकरात्मानमसूत सुतयुग्मकम् ॥ १८ ॥
नृत्यमय्य इवाभूर्वंस्तयोरुद्रतयोः प्रजाः । भेरीपटहनिःस्वाना जाताः शंखस्वनान्विताः ॥ १९ ॥
उन्मत्तमर्त्यलोकाभश्चारुसंपत्समन्वितः । स्वसृप्रीत्या नरेन्द्रेण जनितः परमोत्सवः ॥ २० ॥
अनंगलवणाभिख्यामेकोऽमंडयदेतयोः । मदर्नाकुशनामान्यः सद्भूतार्थनियोगतः ॥ २१ ॥
ततः क्रमेण तौ वृद्धिं बालकौ व्रजतस्तदा । जननीहृदयानंदौ प्रवीरपुरुषांकुरौ ॥ २२ ॥
रक्षार्थं सर्षपकणा विन्यस्ता मस्तके तयोः । समुन्मिषत्प्रतापाग्निस्फुलिंगा इव रेजिरे ॥ २३ ॥
वपुर्गौरौचनापंकपिंजरं परिवारिताम् । समभिव्यज्यमानेन सहजेनेव तेजसा ॥ २४ ॥

विकटा हाटकाबद्धवैयाघ्रनखपंक्तिका । रेजे दर्पांकुरालीव समुद्भेदमिता हृदि ॥ २५ ॥
 आद्यं जल्पितमव्यक्तं सर्वलोकमनोहरम् । बभूव जन्मपुण्याहसत्यग्रहणसन्निभम् ॥ २६ ॥
 मृगधस्मितानि रम्याणि कुसुमानीव सर्वतः । हृदयानि समाकर्षन् कुलानिव मधुभृताम् ॥ २७ ॥
 जननीक्षीरसेकोत्थविलासहसितैरिव । जातं दशनकैवर्कपद्मकं लब्धमंडनम् ॥ २८ ॥
 धात्रीकरांगुलीलग्नौ पंचषाणि पदानि तौ । एवंभूतौ प्रयच्छंतौ मनः कस्य न जहतुः ॥ २९ ॥
 पुत्रकौ तादृशैर्वीक्ष्य चारुक्रीडनकारिणौ । शोकहेतुं विसस्मार समस्तं जनकात्मजा ॥ ३० ॥
 वर्द्धमानौ च तौ कांतौ निसर्गोदात्तविभ्रमौ । देहावस्थां परिप्राप्तौ विद्यासंग्रहणोचिताम् ॥ ३१ ॥
 ततस्तत्पुण्ययोगेन सिद्धार्थो नाम विश्रुतः । शुद्धात्मा क्षुल्लकः प्राप वज्रजंघस्य मंदिरम् ॥ ३२ ॥
 संध्यात्रयमबंधं यो महाविद्यापराक्रमः । मंदरोरसि वंदित्वा जिनानेति पदं क्षणात् ॥ ३३ ॥
 प्रशांतवदनो धीरो लुंचरंजितमस्तकः । साधुभावनचेतस्को बल्लमात्रपरिग्रहः ॥ ३४ ॥
 उत्तमाणुव्रतो नानागुणशोभनभूषितः । जिनशासनतत्वज्ञः कलाजलधिपारगः ॥ ३५ ॥
 अंशुकेनोपवीतेन सितेन प्रचलात्मना । मृणालकांडजालेन नागेन्द्र इव मंथरः ॥ ३६ ॥
 करंजजालिकां कक्षे कृत्वा प्रियसखीमिव । मनोज्ञममृतास्वादां धर्मवृद्धिरिति ब्रुवन् ॥ ३७ ॥

गृहे गृहे शनैर्भिक्षां पर्यटन् विधिसंगतः । गृहोत्तमं समासीदघत्र तिष्ठति जानकी ॥ ३८ ॥
 जिनशासनदेवीव सा मनोहरभावना । दृष्ट्वा क्षुल्लकमुत्तीर्य संभ्रान्ता नवमालिका ॥ ३९ ॥
 उपगत्य समाधाय करवारिरुहद्वयम् । इच्छाकारादिना सम्यक् संपूज्य विधिकोविदा ॥ ४० ॥
 विशिष्टेनान्नपानेन समतर्पयदादरात् । जिनेन्द्रशासनाऽऽसक्तान् सा हि पश्यति बांधवान् ॥ ४१ ॥
 निवर्तितान्यकर्त्तव्यः सविश्रब्धः सुखं स्थितः । पृष्टो जगाद सीतायै स्ववार्त्ता भ्रमणादिकम् ४२
 महोपचारविनयप्रयोगहृतमानसः । क्षुल्लकः परितुष्टात्मा ददर्श लवणांकुशौ ॥ ४३ ॥
 महानिमित्तमष्टांगं ज्ञात्वा सुश्राविकामसौ । संभाषयितुमप्राक्षीद्वार्त्ता पुत्रकसंगताम् ॥ ४४ ॥
 तथा वेदितवृत्तान्तो वाष्पदुर्दिनेत्रया । क्षणं शोकसमाक्रान्तः क्षुल्लको दुःखितोऽभवत् ॥ ४५ ॥
 उवाच च न देवि त्वं विधातुं शोकमर्हसि । यस्या देव कुमाराभौ प्रशस्तौ बालकाविमौ ॥ ४६ ॥
 अथ तेन घनप्रेमप्रवीणकृतचेतसा । अचिराच्छस्त्रशास्त्राणि ग्राहितौ लवणांकुशौ ॥ ४७ ॥
 ज्ञानविज्ञानसंपन्नौ कलागुणविशारदौ । दिव्यास्त्रक्षेपसंहारविषयातिविचक्षणौ ॥ ४८ ॥
 विभ्रतुस्तौ परां लक्ष्मीं महापुण्यानुभावतः । ध्वस्तावरणसंबंधौ निधानकलशाविव ॥ ४९ ॥
 न हि कश्चिद्गुरोः खेदः शिष्ये शक्तिसमन्विते । सुखेनैव प्रदर्श्यन्ते भावाः सूर्येण नेत्रिणे ॥ ५० ॥

भजतां संस्तवं पूर्वं गुणानामागमः सुखम् । खेदोऽवतरतां कोऽसौ हंसानां मानसं हृदम् ॥५१॥
 उपदेशं ददत्पात्रे गुरुर्याति कृतार्थताम् । अनर्थकः समुद्योतो रवेः कौशिकगोचरः ॥ ५२ ॥
 स्फुरद्यशः प्रतापाभ्यामाक्रान्तभुवनावथ । अभिरामदुरालोकौ शीततिग्मकराविव ॥ ५३ ॥
 व्यक्ततेजोबलावग्निमारुताविव संगतौ । शिलादृढवपुःस्कंधौ हिमविंध्याचलाविव ॥ ५४ ॥
 महावृषौ यथा कांतयुगसंयोजनोचितौ । धर्माश्रमाविवात्यंतरमणीयौ सुखावहौ ॥ ५५ ॥
 पूर्वापरककुब्भागाविव लोकाभिलाक्षितौ । उदयास्तमयाधाने सर्वतेजस्विनां क्षमौ ॥ ५६ ॥
 अभ्यर्णार्णवसंरोधसंकटे कुकुटीरके । तेजसः परिनिन्दन्तौ छायामपि पराङ्मुखीम् ॥ ५७ ॥
 अपि पादनखस्थेन प्रतिबिम्बेन लज्जितौ । केशानामपि भंगेन प्राप्नुवंतावशं परम् ॥ ५८ ॥
 चूडामणिगतेनापि छत्रेणानेन सत्रपौ । अपि दर्पणदृष्टेन प्रतिपुंसोपतापिनौ ॥ ५९ ॥
 अंभोधरधृतेनाऽपि धनुषा कृतकोपनौ । अनानमद्भिरालेख्यपार्थिवैरपि खेदितौ ॥ ६० ॥
 स्वल्पमंडलसंतोषसंगतस्य रवेरपि । अनादरेण पश्यन्तौ तेजसः प्रतिघातकम् ॥ ६१ ॥
 भिदंतौ बलिनं वायुमप्यवीक्षितविग्रहम् । हिमवत्यपि सामर्षो चमरीवालवीजिते ॥ ६२ ॥
 शंखैः सलिलनाथानामपि खेदितमानसौ । प्रचेतसमपीशानममृष्यंताबुदन्वताम् ॥ ६३ ॥

सच्छत्रानपि निश्छायान्कुर्वाणौ धरणीक्षितः । मुखेन मधु मुंचंतौ प्रसन्नौ सत्सुसेवितौ ॥ ६४ ॥
 दुष्टभूपालवंशानामप्यनासन्नवर्तिनाम् । कुर्वाणावूष्मणा ग्लानिं संप्राप्तसहजन्मना ॥ ६५ ॥
 शस्त्रसंस्तवनश्याममुद्रहंतौ करोदरम् । शेषराजप्रतापाग्निपरिनिर्वापणादिव ॥ ६६ ॥
 धीरैः कार्मुकनिःस्वानैर्योग्यकाले समुद्रतैः । आलपंताविवासन्नाभोगाः सकलदिग्बधूः ॥ ६७ ॥
 ईदृशो लवणस्तादृगीदृशस्तादृशोऽकुशः । इत्यलं विकसच्छब्दप्रादुर्भावौ शुभोदयौ ॥ ६८ ॥
 नवयौवनसंपन्नौ महासुंदरचेष्टितौ । प्रकाशतां परिप्राप्तौ धरण्यां लवणांकुशौ ॥ ६९ ॥
 अभिनंद्यौ समस्तस्य लोकस्योत्सुकताकरौ । पुण्येन घटितात्मानौ सुखकारणदर्शनौ ॥ ७० ॥
 युवत्यास्याः कुमुद्वत्याः शरत्पूर्णेन्दुतां गतौ । वैदेहीहृदयानंदमयजंगममंदरौ ॥ ७१ ॥
 कुमारादित्यसंकाशौ पुंडरीकनिभेक्षणौ । द्वीपदेवकुमाराभौ श्रीवत्सांकितवक्षसौ ॥ ७२ ॥
 अनंतविक्रमाधारौ भवांभोधितरस्थितौ । परस्परमहाप्रेमबंधनप्रवणीकृतौ ॥ ७३ ॥
 मनोहरणसंसक्तौ धर्ममार्गस्थितावपि । वक्रतापरिनिर्मुक्तौ कोटिस्थितगुणावपि ॥ ७४ ॥
 विजित्य तेजसा भानुं स्थितौ कांत्या निशाकरम् । ओजसा त्रिदशाधीशं गांभीर्येण महोदधिम् ७५
 मेरुं स्थिरत्वयोगेन क्षमाधर्मेण मेदिनीम् । शौर्येण मेघनिःस्वानं गत्या मारुतनंदनम् ॥ ७६ ॥

गृह्णीयातामिषुं मुक्तमूपि वेगाददूरतः । मकरग्राहनक्राद्यैः कृतक्रीडौ महाजले ॥ ७७ ॥
 श्रमसौख्यमसंप्राप्तौ मत्तैरपि महाद्विपैः । भयादिव तनुच्छायात्स्खलितार्ककरोत्करौ ॥ ७८ ॥
 धर्मतः सम्मितौ साधोरर्ककीर्त्तिश्च सत्त्वतः । सम्यग्दर्शनतोऽगस्य दानाच्छ्रीविजयस्य च ॥७९॥
 अयोध्यावभिमानेन साहसान्मधुकैटभौ । महाहवसमुद्योगादिन्द्रजिन्मेघवाहनौ ॥ ८० ॥
 गुरुशुश्रूषणोद्युक्तौ जिनेश्वरकथारतौ । शत्रूणां जनितत्रासौ नाममात्रश्रुतेरपि ॥ ८१ ॥

एवं तौ गुणरत्नपर्वतवरौ विज्ञानपातालिनौ

लक्ष्मीश्रीद्युतिकीर्त्तिकांतिनिलयौ चित्तद्विपेंद्रांकुशौ ।

सौराज्यालयभारधारणदृढस्तंभौ महीभास्करौ

संवृत्तौ लवणांकुशौ नरवरौ चित्रैककर्माकरौ ॥ ८२ ॥

धीरौ प्रपौंडनगरे रेमाते तौ यथेप्सितं नरनागौ ।

लज्जितरवितेजस्कौ हलधरनारायणौ यथायोग्यम् ॥ ८३ ॥

इति श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे लवणांकुशोद्भवाभिधानं नाम शतसंख्यं पर्व ॥ १०० ॥

अथैकाधिकशतं पर्व ।

ततो दारक्रियायोग्यौ दृष्ट्वा तावतिसुंदरौ । वज्रजंघो मतिं चक्रे कन्यान्वेषणतत्पराम् ॥ १ ॥
 लक्ष्मीदेव्याः समुत्पन्नां शशिचूलाभिधानकाम् । द्वात्रिंशत्कन्यकायुक्तामाद्यस्याकल्पयत्सुताम् ॥२॥
 विवाहमंगलं द्रष्टुमुभयोर्युगपन्नृपः । अभिलष्यन् द्वितीयस्य कन्यां योग्यां समन्ततः ॥ ३ ॥
 अपश्यन्मनसा खेदं परिप्राप्त इवोत्तमम् । सस्मार सहसा सद्यः कृतार्थत्वमिवाव्रजत् ॥ ४ ॥
 पृथिवीनगरेशस्य राज्ञोऽस्ति प्रवरांगजा । शुद्धा कनकमालाख्याऽमृतवत्यंगसंभवा ॥ ५ ॥
 रजनीपतिलेखेव सर्वलोकमलिमम्लुचा । श्रियं जयति या पद्मवती पद्मविवर्जिता ॥ ६ ॥
 या साम्यं शशिचूलायाः समाश्रितवती शुभा । इति संचित्य तद्वेतोर्दूतं प्रेषितवान्नृपः ॥ ७ ॥
 पृथिवीपुरमासाद्य स क्रमेण विचक्षणः । जगाद कृतसंमानो राजानं पृथुसंज्ञगम् ॥ ८ ॥
 तावदेवेक्षितो दृष्ट्या दूतो राज्ञा विशुद्धया । कन्यायाचनसंबंधं यावद् गृह्णाति नो वचः ॥९॥
 उवाच वचनं दूतः काचिदप्यस्ति दूषिता । यतो भवान् पराधीनः परवाक्यानुवादकृत् ॥१०॥
 निरुष्माणश्चलात्मानो बहुभंगसमाकुलाः । जलौघा इव नीयंते यथेष्टं हि भवद्विधाः ॥ ११ ॥

कर्तुं तथापि ते युक्तो निग्रहः पापभाषिणः । परेण प्रेरितं केन यंत्रं हंतृ विहन्यते ॥ १२ ॥
किञ्चित्कर्तुमशक्तस्य रजःपातसमात्मनः । अपाकरणमात्रेण मया ते दूत सत्कृतम् ॥ १३ ॥
कुलं शीलं धनं रूपं समानत्वं बलं वयः । देशो विद्यागमश्चेति यद्यप्युक्ता वरे गुणाः ॥ १४ ॥
तथापि तेषु सर्वेषु संतोऽभिजनमेककम् । वरिष्ठमनुरुध्यं ते शेषेषु तु मनःसमम् ॥ १५ ॥
स च न ज्ञायते यस्य वरस्य प्रथमो गुणः । कथं प्रदीयते तस्मै कन्या मान्या समंततः ॥ १६ ॥
निस्त्रपं भाषमाणाय तस्मै सुप्रतिकूलनम् । दातुं युक्तं कुमारीं न कुमारीं तु ददाम्यहम् ॥ १७ ॥
इत्येकान्तपरिध्वस्तवचनो निरुपायकः । हूतः श्रीवज्रजंघाय गत्वाऽवस्थां न्यवेदयत् ॥ १८ ॥
ततो गत्वार्धमध्वानं स्वयमेव प्रपन्नवान् । अयाचत महादूतवदनेन पृथुं पुनः ॥ १९ ॥
अलब्ध्वाऽसौ ततः कन्यां तथापि जनितादरः । पृथोर्ध्वसयितुं देशं क्रोधनुन्नः समुद्यतः ॥ २० ॥
पृथुदेशावधेः पाता नाम्ना व्याघ्ररथो नृपः । वज्रजंघेन संग्रामे जित्वा बंधनमाहतः ॥ २१ ॥
ज्ञात्वा व्याघ्ररथं बद्धं सामंतं सुमहाबलम् । देशं विनाशयंतं च वज्रजंघं समुद्यतम् ॥ २२ ॥
पृथुः सहायताहेतोः योदनाधिपतिं नृपम् । मित्रमाहाययामास यावत्परमसैनिकम् ॥ २३ ॥
तावत्कुलिशजंघेन पौंडरीकपुरं द्रुतम् । समाहाययितुं पुत्रान्प्रहितो लेखवान्नरः ॥ २४ ॥

पितुराज्ञां समाकर्ण्य राजपुत्रास्त्वरान्विताः । भेरीशंखादिनिःस्वानं सन्नाहार्थमदापयन् ॥ २५ ॥
 ततः कोलाहलस्तुंगो महान् संक्षोभकारणः । पौडरीकपुरे जातो घूर्णमानार्णवोपमः ॥ २६ ॥
 तावदश्रुतपूर्वं तं श्रुत्वा सन्नाहनिःस्वतम् । किमेतदिति पार्श्वस्थानप्राष्टां लवणांकुशौ ॥ २७ ॥
 स्वनिमित्तं ततः श्रुत्वा वृत्तांतं तत्समंततः । वैदेहीनंदनौ गंतुमुद्यतौ समरार्थिनौ ॥ २८ ॥
 अतित्वरापरीतौ तौ पराभूत्युद्भवासहौ । अपि नासहतां यानमभिव्यक्तमहाद्युती ॥ २९ ॥
 तौ वारयितुमुद्युक्ता वज्रजंघस्य स्रनवः । सर्वमन्तःपुरं चैव परिवर्गश्च यत्नतः ॥ ३० ॥
 अपकर्णिततद्वाक्यौ जानकी वीक्ष्य पुत्रकौ । जगाद तनयस्नेहपरिद्रवितमानसा ॥ ३१ ॥
 बालकौ नैष युद्धस्य भवतोः समयः समे । न हि वत्सौ नियुज्येते महारथधुरामुखे ॥ ३२ ॥
 ऊचतुस्तौ त्वया मातः किमेतदिति भाषितम् । किमत्र वृद्धकैः कार्यं वीरभोज्या वसुंधरा ॥ ३३ ॥
 कियता देहमारेण ज्वलनस्य प्रयोजनम् । दिधक्षतो महाकर्षं स्वभावेनेह कारणम् ॥ ३४ ॥
 एवमुद्भूतवाक्यौ तौ तनयौ वीक्ष्य जानकी । बाष्पं मिश्ररसोत्पन्नं नेत्रयोः किञ्चिदाश्रयत् ॥ ३५ ॥
 सुस्नातौ तौ कृताहारौ ततोऽलंकृतविग्रहौ । प्रणम्य प्रयतौ सिद्धान् वपुषा मनसा गिरा ॥ ३६ ॥
 प्रणिपत्य सवित्रीं च समस्तविधिपंडितौ । उपयातावगारस्य बहिः सत्तममंगलैः ॥ ३७ ॥

रथौ ततः समारुह्य परमौ जविवाजिनौ । संपूर्णौ विविधैरस्त्रैरुपरि प्रस्थितौ पृथोः ॥ ३८ ॥
 तौ महासैन्यसंपन्नौ चापन्यस्तसहायकौ । मूर्त्येव संगतिं प्राप्तौ समुद्योगपराक्रमौ ॥ ३९ ॥
 परमोदारचेतस्कौ पुरुसंग्रामकौतुकौ । पंचभिर्दिवसैः प्राप्तौ वज्रजंघं महोदयौ ॥ ४० ॥
 ततः शत्रुबलं श्रुत्वा परमोद्योगमंतिकम् । निरैन्महाबलांतस्थः पृथिवीनगरात्पृथुः ॥ ४१ ॥
 भ्रातरः सुहृदः पुत्रा मातुला मातुलांगजाः । एकपात्रभुजोऽन्ये च परमप्रीतिसंगताः ॥ ४२ ॥
 सुह्वांगा वंगमगधप्रभृतिक्षितिगोचराः । समंतेन महीपालाः प्रस्थिताःसुमहाबलाः ॥ ४३ ॥
 रथाश्वनागपादाताः कटकेन समावृताः । वज्रजंघं प्रति क्रुद्धाः प्रययुस्ते सुतेजसः ॥ ४४ ॥
 रथेभतुरगस्थानं श्रुत्वा तूर्यस्वनान्वितम् । सामंता वज्रजंघीयाः सन्नद्धा योद्धुमुद्यताः ॥ ४५ ॥
 प्रत्यासन्नं समायाने सेनाऽस्य द्वितये ततः । परानीकं महोत्साहौ प्रविष्टौ लवणांकुशौ ॥ ४६ ॥
 अतिक्षिप्रपरावर्त्तौ तावुदाररुषाविव । आरेभाते परिक्रीडां परसैन्यं महाहृदं ॥ ४७ ॥
 इतस्ततश्च तौ दृष्टादृष्टौ विद्युल्लतोपमौ । दुरालक्ष्यत्वमापन्नौ परासोढपराक्रमौ ॥ ४८ ॥
 गृह्णन्तौ संदधानौ वा मुंचंतौ वा शिलीमुखान् । नादृश्येतामदृश्यंत केवलं निहताः परे ॥ ४९ ॥
 त्रिभिन्नैः विशिखैः क्रूरैः पतितैः सह वाहनैः । महीतलं समाक्रांतं कृतमत्त्यन्तदुर्गमम् ॥ ५० ॥

निमेषेण पराभग्नं सैन्यमुन्मत्तसन्निभम् । द्विपयूथं परिभ्रान्तैः सिंहवित्रासितं यथा ॥ ५१ ॥
 ततोऽसौ क्षणमात्रेण पृथुराजस्य वाहिनी । लवणांकुशसूर्येषुमयूखैः परिशोषिता ॥ ५२ ॥
 कुमारयोस्तयोरिच्छामन्तरेण भयार्दिताः । अर्कतूलसमूहाभा नष्टा शेषा यथा ककुप् ॥ ५३ ॥
 असहायो विषण्णात्मा पृथुर्भगपथे स्थितः । अनुधाव्य कुमाराभ्यां सचापाभ्यामितीरितः ॥ ५४ ॥
 नरखेट पृथो व्यर्थं क्वाद्यापि प्रपलाप्यते । एतौ तावागतावावामज्ञातकुलशीलकौ ॥ ५५ ॥
 अज्ञातकुलशीलाभ्यामावाभ्यां त्वं ततोऽन्यथा । पलायनमिदं कुर्वन् कथं न त्रपसेऽधुना ॥ ५६ ॥
 ज्ञापयावोऽधुनात्मीये कुलशीले शिलीमुखैः । अवधानपरस्तिष्ठ बलाद्रा स्थाप्यसेऽथवा ॥ ५७ ॥
 इत्युक्ते विनिवृत्त्यासौ पृथुराह कृताञ्जलिः । अज्ञानजनितं दोषं वीरौ मे क्षन्तुमर्हथ ॥ ५८ ॥
 माहात्म्यं भवदीयं मे नाऽऽद्यातं मतिगोचरम् । भास्करीयं यथा तेजः कुमुदप्रचयोदरम् ॥ ५९ ॥
 ईदृगेन हि धीराणां कुलशीलनिवेदनम् । शस्यते न तु भारत्या तद्वि सदेहसंगतम् ॥ ६० ॥
 अरण्यदाहशक्तस्य पात्रकस्य न को जनः । ज्वलनादेव संभूतिं मूढोऽपि प्रतिपद्यते ॥ ६१ ॥
 भवंतौ परमौ धीरौ महाकुलसमुद्भवौ । अस्माकं स्वामिनौ प्राप्तौ यथेष्टसुखदायिनौ ॥ ६२ ॥
 एवं प्रशस्यमानौ तौ कुमारौ नतमस्तकौ । जातौ निर्वासिताशेषकोपौ शांतमनोमुखौ ॥ ६३ ॥

वज्रजंघप्रधानेषु ततः प्राप्तेषु राजसु । ससाक्षिकाऽभवत्प्रीतिः पृथुना सह वीरयोः ॥ ६४ ॥
प्रणाममात्रतः प्रीता जायंते मानशालिनः । नोन्मूलयंति नद्योघा वेतसान् प्रणतात्मकान् ॥ ६५ ॥
ततस्तौ सुमहाभूत्या पृथुना पृथिवीपुरम् । प्रवेशितौ समस्तस्य जनस्यानंदकारिणौ ॥ ६६ ॥
मदनांकुशवीरस्य पृथुना परिकल्पिता । कन्या कनकमालाऽसौ महाविभवसंगता ॥ ६७ ॥
अत्र नीत्वा निशामेकां करणीयविचक्षणौ । निर्गतौ नगरीं जेतुं समस्तां पृथिवीमिमाम् ॥ ६८ ॥
सुह्लांगमगधैर्वगैः पोदनेशादिभिस्तथा । कृतौ लोकाक्षनगरं गंतुमेतौ समुद्यतौ ॥ ६९ ॥
आक्रामंतौ सुखं तस्य संबद्धान् विषयान् बहून् । अभ्यर्णत्वं परिप्राप्तौ तौ महासाधनान्वितौ ७०
कुबेरकान्तनामानं राजानं तत्र मानिनम् । समवक्षोभतां नागं पश्चादिव गरुन्मतः ॥ ७१ ॥
चतुरंगाकुले भीमे परमे समरांगणे । जित्वा कुबेरकांतं तौ पूर्णमानबलौ भृशम् ॥ ७२ ॥
सहस्रैर्नरनाथानामावृतौ वश्यतां गतैः । कृच्छ्राधिगमने पानैर्लपाकविषयं गतौ ॥ ७३ ॥
एककर्णं विनिर्जित्य राजानं तत्र पुष्कलम् । गतौ मार्गानुकूलत्वान्नरैर्द्रौ विजयस्थलीम् ॥ ७४ ॥
तत्र भ्रातृशतं जित्वा समालोकनमात्रतः । गतौ गंगां समुत्तीर्य कैलासस्योत्तरां दिशम् ॥ ७५ ॥
तत्र नंदनचारूणां देशानां कृतसंगमौ । पूजमानौ नरश्रेष्ठैर्नानोपायनपाणिभिः ॥ ७६ ॥

भाषकुंतलकालांबुनंदिनंदनसिंहलान् । शलभाननलांश्रौलान्भीमान् भूतरवादिकान् ॥ ७७ ॥
नृपान् वश्यत्वमानीय सिंधोः कूलं परं गतौ । परार्णवतटांतस्थान् चक्रतुः प्रणतान्नृपान् ॥७८॥
पुरखेटमटंवेन्द्रा विषयादीश्वराश्च ये । वशत्वे स्थापितास्ताभ्यां कांश्चित्तान् कीर्त्तयामि ते ॥७९॥
एते जनपदाः केचिदार्या म्लेच्छास्तथा परे । विद्यमानद्वयाः केचिद्विधिधाचारसंमताः ॥ ८० ॥
भीरवो यवनाः कक्षाश्वारवस्त्रिजटा नटाः । शककेरलनेपाला मालवारुलशर्वराः ॥ ८१ ॥
वृषाणवैद्यकाश्मीरा हिंडिवावष्टवर्वराः । त्रिशिरः पारशैलाश्च गौशीलोसीनरात्मकाः ॥ ८२ ॥
सूर्यारकाः सनर्ताश्च खशा विंध्याः शिखापदाः । मेखलाः शूरसेनाश्च बाल्हीकोलूककोसलाः ८३
दरीगांधारसौवीराः पुरीकौवेरकोहराः । अंध्रकालकलिंगाद्या नानाभाषा पृथग्गुणाः ॥ ८४ ॥
विचित्ररत्नवस्त्राद्या बहुपादपजातयः । नानाकरसमायुक्ता हेमादिवसुशालिनः ॥ ८५ ॥
देशानामेवमादीनां स्वामिनः समराजिरे । जिताः केचिद्गताः केचित्प्रतापादेव वश्यताम् ॥८६॥
ते महाविभवैर्युक्ता देशभाजोऽनुरागिणः । लवणांकुशयोरिच्छां कुर्वाणा बभ्रमुर्महीम् ॥ ८७ ॥
प्रसाद्य पृथिवीमेतामथ तौ पुरुषोत्तमौ । नानाराजसहस्राणां महतामुपरि स्थितौ ॥ ८८ ॥
रक्षन्तौ विषयान्सम्यङ्नानाचारकथारतौ । पौंडरीकपुरं तेन प्रस्थितौ पुरुसम्मदौ ॥ ८९ ॥

राष्ट्राद्याधिकृतैः पूजां प्राप्यमाणौ च भूयसीम् । समीपीभावतां प्राप्तौ पुंडरीकस्य पार्थिवैः ॥९०॥
 ततः सप्तमभूपृष्ठं प्रासादस्य समाश्रिता । वृता परमनारीभिः सुखासनपरिग्रहा ॥ ९१ ॥
 तरलच्छातजीमूतपरिधूसरमुत्थितम् । रजःपटलमद्राक्षीदप्राक्षीच्च सखीजनम् ॥ ९२ ॥
 किमिदं दृश्यते सख्यो दिगाक्रमणचंचलम् । ऊचुस्ता देवि सैन्यस्य रजश्चक्रमिदं भवेत् ॥ ९३ ॥
 तथा हि पश्य मध्येऽस्य ज्ञायते स्वच्छवारिणः । अश्वीयं मकराणां वा प्लवमानकदंबकम् ॥ ९४ ॥
 नूनं स्वामिनि सिद्धार्थौ कुमारावागताविमौ । तथा ह्येतौ प्रदृश्येते तावेव भुवनोत्तमौ ॥ ९५ ॥
 आसीदेवं कथा यावत्सीतादेव्या मनोहरा । तावदग्रेसराः प्राप्ता नरा इष्टनिवेदिनः ॥ ९६ ॥
 उपशोभा ततः पृथ्वी समस्तां नगरे कृता । लोकेनादरयुक्तेन विभ्रता तोषमुत्तमम् ॥ ९७ ॥
 प्राकारशिखरावत्यामुच्छ्रिता विमलध्वजाः । मार्गदेशाः कृता दिव्यतोरणासंगसुंदराः ॥ ९८ ॥
 आगुल्फं पूरितो राजमार्गः पुष्पैः सुगंधिभिः । चारुवन्दनमालाभिः शोभमानः पदे पदे ॥ ९९ ॥
 स्थापिता द्वारदेशेषु कलशाः पल्लवाननाः । पदवस्त्रादिभिः शोभा कृता चापणवर्त्मनि ॥ १०० ॥
 विद्याधरैः कृतं देवैराहोस्वित्पद्मया स्वयम् । पौंडरीकपुरं जातमयोध्यासमदर्शनम् ॥ १०१ ॥
 दृष्ट्वा संप्रविशंतौ तौ महाविभवसंगतौ । आसीन्नगरनारीणां लोको दुःशक्यवर्णनः ॥ १०२ ॥

आरात्पुत्रौ समालोक्य कृतकृत्यावुपागतौ । निममज्जेव वैदेही सिद्धावमृतवारिणि ॥ १०३ ॥
विरचितकरपुटकमलौ जननीमुपगम्य सादरौ परमम् ।
नेमतुरवनतशिरसौ सैन्यरजोधूसरौ वीरौ ॥ १०४ ॥
तनयस्नेहप्रवणा पद्मप्रमदा सुतौ परिष्वज्य ।
करतलकृतपरमर्शा शिरसि निनिक्षोत्तमानंदा ॥ १०५ ॥
जननीं जनितौ पुनरभिनंद्य परं प्रसादमानयत्या ।
रविचन्द्राविव लोकव्यवहारकरौ स्थितौ योग्यम् ॥ १०६ ॥
इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते श्रीपद्मपुराणे लवणांकुशदिग्विजयकीर्त्तनं नामैकाधिकशतं पर्व ॥ १०१ ॥

अथ द्व्युत्तरशतं पर्व ।

एवं तौ परमैश्वर्यं प्राप्तुवुत्तममानवौ । स्थितावाज्ञां प्रयच्छन्तावुन्नतानां महीभृताम् ॥ १ ॥
तदा कृतांतवक्त्रं तु नारदः परिपृष्टवान् । जानकीत्यजनोद्देशं दुःखी भ्राम्यन् गवेषकः ॥ २ ॥

दर्शनेऽवस्थितौ वीरौ प्राप ताभ्यां च पूजितः । आसनादिप्रदानेन गृहस्थमुनिवेषभृत् ॥ ३ ॥
 ततः सुखं समासीनः परमं तोषमुद्दहन् । अब्रवीत्तावद्वारः कृतस्निग्धनिरीक्षणः ॥ ४ ॥
 रामलक्ष्मणयोर्लक्ष्मीर्यादृशी नरनाथयोः । तादृशी सर्वथा भूयादचिराद्भवतोरपि ॥ ५ ॥
 ततस्तावूचतुः कौ तौ भगवन् रामलक्ष्मणौ । कीदृग्गुणसमाचारौ कस्य वा कुलसंभवौ ॥ ६ ॥
 ततो जगावद्वारः कृत्वा विस्मितमानसम् । स्थिरमूर्त्तिः क्षणं स्थित्वा भ्रामयन् करपल्लवम् ॥७॥
 भुजाभ्यामुत्क्षिपेन्मेरुं प्रतेरन्निम्नगापतिम् । नरो न तद्गुणान् वक्तुं समर्थः कश्चिदेतयोः ॥ ८ ॥
 अनन्तेनाऽपि कालेन वदनैरन्तवर्जितैः । सकलोऽपि न लोकोऽयं तयोर्वक्तुं गुणान् क्षमः ॥ ९ ॥
 इदं तद्गुणसंप्रश्रप्रतीकारसमाकुलम् । हृदयं कंपमानं मे पश्यतां जातकौतुकौ ॥ १० ॥
 तथापि भवतोर्वाक्यात्स्थूलोच्चयसमाश्रयात् । वदामि तद्गुणं किञ्चिच्छृणुतं पुण्यवर्द्धनम् ॥ ११ ॥
 अस्तीक्ष्वाकुकुलव्योमसकलामलचंद्रमाः । नाम्ना दशरथो राजा दुर्वृत्तेधनपावकः ॥ १२ ॥
 अधितिष्ठन्महातेजोमूर्त्तिरुत्तरकोसलम् । सवितेव प्रकाशत्वं धत्ते यः सर्वविष्टे ॥ १३ ॥
 पुरुषाद्रीन्द्रतो यस्मान्निःसृताः कीर्तिसिंधवः । उदन्वत्संगता वीघ्रा ह्लादयंत्यखिलं जगत् ॥१४॥
 तस्य राज्यमहाभारवहनक्षमचेष्टिताः । चत्वारो गुणसंपन्नास्तनया सुनया इव ॥ १५ ॥

राम इत्यादितस्तेषामभिरामः समंततः । आद्यः सर्वश्रुतज्ञोऽपि विश्रुतः सर्वविष्टे ॥ १६ ॥
 लक्ष्मणेनानुजेनासौ सीतया च द्वितीयया । जनकस्य नरेंद्रस्य सुतयाऽत्यंतभक्तया ॥ १७ ॥
 जानकं पालयत्सत्यं कृत्वाऽयोध्यां वितानिकाम् । छद्मस्थः पर्यटन् क्षोणीं प्राविक्षदंडकं वनम् ॥ १८ ॥
 स्थानं तत्र परं दुर्गं महाविद्याभृतामपि । सोऽध्यास्त स्त्रैणवृत्तान्तं जातं चन्द्रनखाभवम् ॥ १९ ॥
 संग्रामे वेदितुं वार्त्ता पद्मोऽगादनुजस्य च । दशग्रीवेण वैदेही हृता च छलवर्तिना ॥ २० ॥
 ततो महेन्द्रकिष्किन्धश्रीशैलमलयेश्वराः । नृपा विराधिताद्याश्च प्रधानाः कपिकेतवः ॥ २१ ॥
 महासाधनसंपन्ना महाविद्यापराक्रमाः । रामगुणानुरागेण पुण्येन च समाश्रिताः ॥ २२ ॥
 लंकेश्वरं रणे जित्वा वैदेही पुनराहृता । देवलोकपुरीतुल्या विनीता च कृता खगैः ॥ २३ ॥
 तत्र तौ परमैश्वर्यसेवितौ पुरुषोत्तमौ । नागेंद्राविव मोदेते सत्सुखं रामलक्ष्मणौ ॥ २४ ॥
 रामो वां न कथं ज्ञातो यस्य लक्ष्मीधरोऽनुजः । चक्रं सुदर्शनं यस्य मोघतापरिवर्जितम् ॥ २५ ॥
 एकैकं रक्ष्यते यस्य तदेकगतचेतसा । रत्नं देवसहस्रेण राजराजस्य कारणम् ॥ २६ ॥
 संत्यक्त्वा जानकी येन प्रजानां हितकाम्यया । तस्य रामस्य लोकेऽस्मिन्नास्ति कश्चिदवेदकः २७
 आस्तां तावदयं लोकः स्वर्गेऽप्यस्य गुणैः कृताः । मुखरा देवसंघातास्तत्परायणचेतसः ॥ २८ ॥

ततोऽकुशो जगादासौ मुने रामेण जानकी । कस्य हेतो परित्यक्ता वद वांछामि वेदितुम् २९
ततः कथितनिःशेषवृत्तान्तमिदमभ्यधात् । तद्गुणाकृष्टचेतस्को देवर्षिः सास्रवीक्षणः ॥ ३० ॥
विशुद्धगोत्रचारित्रहृदया गुणशालिनी । अष्टयोषित्सहस्राणामग्रणीः सुविचक्षणा ॥ ३१ ॥
सावित्रीं सह गायत्रीं श्रियं कीर्त्ति धृतिं द्वियम् । पवित्रत्वेन निर्जित्य स्थिता जैनश्रुतेः समा ३२
नूनं जन्मान्तरोपात्तपापकर्मानुभावतः । जनापवादमात्रेण त्यक्ताऽसौ विजने वने ॥ ३३ ॥
दुर्लोकधर्मभानूक्तिदीधितिप्रतितापिता । प्रायेण विलयं प्राप्ता सती सा सुखवर्द्धिता ॥ ३४ ॥
सुकुमाराः प्रपद्यन्ते दुःखमप्यनुकारणात् । म्लायन्ति मालतीमालाः प्रदीपालोकमात्रतः ॥ ३५ ॥
अरण्ये किं पुनर्भूमि व्यालजालसमाकुले । वैदेही धारयेत्प्राणानसूर्यपश्यलोचना ॥ ३६ ॥
जिह्वा दुष्टशुङ्गीव संदूष्यानागसं जनम् । कथं न पापलोकस्य व्रजत्यवनिवर्त्तनम् ॥ ३७ ॥
आर्जवादिगुणश्लाघ्यामत्यन्ताविमलां सतीम् । अपोद्य तादृशीं लोको दुःखं प्रेत्येह चाश्नुते ॥ ३८ ॥
अथवा स्वोचिते नित्यं कर्मण्याश्रितजागरे । किमत्र भाष्यतां कस्य संसारोऽत्र जुगुप्सितः ॥ ३९ ॥
इत्युक्त्वा शोकभारेण समाक्रांतमना मुनिः । न किञ्चिच्छक्नुवन्वक्तुं मौनयोगमुपाश्रितः ॥ ४० ॥
अथाकुशो विहस्योचे ब्रह्मन्न कुलशोभनम् । कृतं रामेण वैदेहीं मुंचता भीषणे वने ॥ ४१ ॥

बहवो जनवादस्य निराकरणहेतवः । संति तत्र किमित्येवं विद्वां किल चकार सः ॥ ४२ ॥
अनंगलवणोऽवोचद्विनीता नगरी मुने । कियद्दूरं ततोऽवोचद्वद्वारगतिप्रियः ॥ ४३ ॥
योजनानामयोध्या स्यादितः षष्ट्यधिकं शतम् । यस्यां स वर्तते रामः शशांकविमलप्रियः ४४
कुमारावूचतुर्यावांस्तं निर्जेतुं किमास्यते । महीकुटीरके ह्यस्मिन् कस्यान्यस्य प्रधानता ॥ ४५ ॥
ऊचतुर्वज्रजंघं च मामास्मिन्वसुधातले । सुहृत्सिंधुकलिंगाद्या राजानः सर्वसाधनाः ॥ ४६ ॥
आज्ञाप्यतां यथा क्षिप्रमयोध्यागमनं प्रति । सज्जीभवत सर्वेण रणयोग्येन वस्तुना ॥ ४७ ॥
संलक्ष्यंतां महानागा विमदा मदशालिनः । समुद्भूतमहाशब्दा वाजिनो वायुरंहसः ॥ ४८ ॥
योधाः कटकविख्याताः समरादपलायिनः । निरीक्ष्यन्तां सुशस्त्राणि मार्ज्यतां कंटकादिकम् ४९
तूर्यनादा प्रदाप्यन्तां शंखनिःस्वानसंगताः । महाहवसमारंभसंभाषणविचक्षणाः ॥ ५० ॥
एवमाज्ञाप्य संग्रामसमानंदसमागतम् । आधाय मानसे धीरौ महासम्मदसंगतौ ॥ ५१ ॥
शक्राविव विनिश्चित्य त्रिदशान् धरणीपतीन् । महाविभवसंपन्नौ यथास्वं सस्थतुः सुखम् ॥५२॥
ततस्तयोः समाकर्ष्य यज्ञनाभाभिषेणनम् । उत्कंठां विभ्रती तुंगां रुरोद जनकात्मजा ॥ ५३ ॥
ततः सीतासमीपस्थं सिद्धार्थो नारदं जगौ । इदमीदृक्तयाऽऽरब्धं कथं कार्यमशोभनम् ॥५४॥

साम्प्रोत्साहनशीलेन रणकौतुकिना परम् । त्वयेदं रचितं पश्य कुटुंबस्य विभेदनम् ॥ ५५ ॥
स जगाद न जानामि वृत्तान्तमहमीदृशम् । यतः संकथनं न्यस्तं पद्मलक्ष्मणगोचरम् ॥ ५६ ॥
एवं गतेऽपि मा भैषीर्नेह किञ्चिदसुंदरम् ! भविष्यतीति जानामि स्वस्थतां नीयतां मनः ॥ ५७ ॥
ततः समीपतां गत्वा तां कुमाराववोचताम् । अंबेदं रुद्यते कस्माद्ब्रदाक्षेपविवर्जितम् ॥ ५८ ॥
प्रतिकूलं कृतं केन केन वा परिभाषितम् । दुर्मानसस्य कस्याद्य करोम्यसुवियोजनम् ॥ ५९ ॥
अनौषधकरः कोऽसौ क्रीडनं कुरुतेऽहिना । कोऽसौ ते मानवः शोकं करोति त्रिदशोऽपि वा ६०
कस्यासि कुपिता मातर्जनस्य गलितायुषः । प्रसादः क्रियतामंब शोकहेतुनिवेदने ॥ ६१ ॥
एवमुक्ता सती देवी जगाद विधृतास्रका । न कस्यचिदहं पुत्रौ कुपिता कमलेक्षणौ ॥ ६२ ॥
भवत्पितुर्मया ध्यातमद्य तेनाऽस्मि दुःखिता । रोदिमि प्रबलायातनयनोदकसंततिः ॥ ६३ ॥
उक्तवत्यामिदं तस्यां तदा श्रेणिक वीरयोः । सिद्धार्थो न पिताऽस्माकमिति बुद्धिः समुद्रता ६४
ततस्तावूचतुर्मातः कोऽस्माकं जनकः क्व वा । इति पृष्ट्वाऽगदत्सीता स्ववृत्तांतमशेषतः ॥ ६५ ॥
स्वस्य संभवमाचख्यौ रामसंभवमेव च । अरण्यागमनं चैव हृतिमागमनं तथा ॥ ६६ ॥
यथा देवर्षिणा ख्यातं तच्च सर्वं सविस्तरम् । वर्त्ततेऽद्यापि कः कालो वृत्तांतस्य निगूहने ॥ ६७ ॥

एतदुक्त्वां जगौ पुत्रौ भवतोर्गर्भजातयोः । किंवदन्तीभयेनाहं युष्मत्पित्रोर्ज्जिता वने ॥ ६८ ॥
तत्र सिंहरवाख्यायामटव्यां कृतरोदना । वारणार्थं गतेनाहं वज्रजंघेन वीक्षिता ॥ ६९ ॥
अनेन प्राप्तनागेन विनिवर्त्तनकारिणा । विशुद्धशीलरत्नेन श्रावकेण महात्मना ॥ ७० ॥
अहं स्वसेति संभाष्य करुणासक्तचेतसा । आनीतेदं निजं स्थानं पूजया चानुपालिता ॥ ७१ ॥
तस्यास्य जनकस्येव भवने विभवान्विते । भवंतौ संग्रसूताऽहं पद्मनाभशरीरजौ ॥ ७२ ॥
तेनेयं पृथिवी वत्सौ हिमवत्सागरावधिः । लक्ष्मणानुजयुक्तेन विहिता परिचारिका ॥ ७३ ॥
महाऽऽहवेऽधुना जाते श्रोष्यामि किमशोभनम् । नाथस्य भवतोः किंवा किं वा देवरगोचरम् ॥ ७५ ॥
अनेन ध्यानभारेण परिपीडितमानसा । अहं रोदिमि सत्पुत्रौ कुतोऽन्यदिह कारणम् ॥ ७५ ॥
तच्छ्रुत्वा परमं प्राप्तौ सम्मदं स्मितकारिणौ । विकासिवदनांभोजावूचतुर्लवणांकुशौ ॥ ७६ ॥
अहो सोऽसौ पिताऽस्माकं सुधन्वी लोकपुंगवः । श्रीमान् विशालसत्कीर्तिः कृतानेकमहाद्भुतः ७७
विषादं मा गमर्मातर्वने त्यक्त्वाहमित्यतः । भग्रां मानोन्नतिं पश्य रामलक्ष्मणायोर्दुतम् ॥७८॥
सीताऽब्रवीदलमलं विरोद्धुं गुरुणा सुतौ । न वर्तत इदं कर्तुं व्रजतां सौम्यचित्तताम् ॥ ७९ ॥
महाविनययोगेन समागत्य कृतानती । पितरं पश्यत वत्सौ मार्गोऽयं नयसंगतः ॥ ८० ॥

ऊचतुस्तौ रिपुस्थानप्राप्तं मातः कथं नुतम् । ब्रूवो गत्वा वचः क्लीबमावां ते तनयाविति ८१
वरं मरणमावाभ्यां प्राप्तं संग्राममूर्द्धानि । ननु भावितमीदृक्षं प्रवीरजननिन्दितम् ॥ ८२ ॥
स्थितायामथ वैदेह्यां जोषं चिन्तार्तचेतसि । अभिषेकादिकं कृत्यं भेजाते लवणांकुशौ ॥ ८३ ॥
श्रितमंगलसंघौ च कृतसिद्धनमस्कृती । प्रशांत्य मातरं किञ्चित्प्रणम्य च सुमंगलौ ॥ ८४ ॥
आरूढौ द्विरदौ चंद्रसूर्यौ वा नगमस्तकम् । प्रस्थितावभिसाकेतं लंकां वा रामलक्ष्मणौ ॥ ८५ ॥
ततः सन्नाहशब्देन ज्ञात्वा निर्गमनं तयोः । क्षिप्रं योधसहस्राणि निर्जग्मुः पौडरीकतः ॥ ८६ ॥
परस्परप्रतिस्पर्द्धासमुत्कर्षितचेतसाम् । सैन्यं दर्शयतां राज्ञां संघट्टः परमोऽभवत् ॥ ८७ ॥
स्वैरं योजनमात्रं तौ महाकटकसंगतौ । पालयंतौ महीं सम्यङ्नाशस्योपशोभिताम् ॥ ८८ ॥
अग्रतः प्रसृतोदारप्रतापौ परमेश्वरौ । प्रयातौ विषयन्यस्तैः पूज्यमानौ नरेश्वरैः ॥ ८९ ॥
महाकुठारहस्तानां तथा कुद्दालधारिणाम् । पुंसां दशसहस्राणि संग्रयांति तदग्रतः ॥ ९० ॥
छिन्दन्तः पादपादींस्ते जनयंति समंततः । उच्चावचविनिमुक्तां महीं दर्पणसन्निभाम् ॥ ९१ ॥
महिषोष्ममहोक्षाद्या कोशसंभारवाहिनः । प्रयांति प्रथमं मंत्रीं पत्तयश्च मृदुस्वनाः ॥ ९२ ॥
ततः पादातिसंघाता युवसारंगविभ्रमाः । पश्चात्तुरंगवृन्दानि कुर्वन्त्युत्तमवल्गितम् ॥ ९३ ॥

अथ कांचनकक्षाभिर्नितांतकृतराजनाः । महाघंटाकृतस्वानाः शंखचामरधारिणः ॥ ९४ ॥
 बुद्बुदादर्शलंबूषचारुवेषा महोद्धताः । अयस्ताम्रसुवर्णादिबद्धशुभ्रमहारदाः ॥ ९५ ॥
 रत्नचामीकराद्यात्मकंठमालाविभूषिताः । चलत्पर्वतसंकाशा नानावर्णकसंगिनः ॥ ९६ ॥
 केचिन्निर्भरनिश्च्योतद्रंडा मुकुलितेक्षणाः । हृष्टा दानोद्गमाः केचिद्वेगचंडा घनोपमाः ॥ ९७ ॥
 अधिष्ठिताः सुसन्नाहैर्नानाशास्त्रविशारदैः । समुद्भूतमहाशब्दैः पुरुषैः पुरुदीप्तिभिः ॥ ९८ ॥
 स्वान्यसैन्यसमुद्भूतनिनादज्ञानकोविदाः । सर्वशिक्षा सुसंपन्ना दंतिनश्चारुविभ्रमाः ॥ ९९ ॥
 विभ्राणाः क्वचं चारु पश्चाद्विन्यस्तखेटकाः । सादिनस्तत्र राजंते परमं कुंतपाणयः ॥ १०० ॥
 आश्ववृन्दखुराघातसमुद्भूतेन रेणुना । नभः पांडुरजीमूतचयैरिव समंततः ॥ १०१ ॥
 शस्त्रांधकारपिहिता नानाविभ्रमकारिणः । अहंयवः समुद्वृताः प्रवर्तन्ते पदातयः ॥ १०२ ॥
 शयनासनतंबूलगंधमाल्यैर्मनोहरैः । न कश्चिद्दुःस्थितस्तत्र वस्त्राहारविलेपनैः ॥ १०३ ॥
 नियुक्ता राजवाक्येन संतताः पथि मानवाः । दिने दिने महादक्षा बद्धकक्षाः सुचेतसः ॥ १०४ ॥
 मधु शीघ्र घृतं वारि नानान्नं रसवत्परम् । परमादरसंपन्नं प्रयच्छंति समंततः ॥ १०५ ॥
 नादर्शि मलिनस्तत्र न दीनो न बुभुक्षितः । तृषितो न कुवस्त्रो वा जनो न च विचिंतकः ॥ १०६ ॥

नानाभरणसंपन्नाश्चारुवेषाः सुकांतयः । पुरुषास्तत्र नार्यश्च रेजुः सैन्यमहार्णवे ॥ १०७ ॥
 विभूत्या परया युक्तावेवं जनकजात्मजौ । साकेताविषयं प्राप्ताविन्द्राविव सुरास्पदम् ॥ १०८ ॥
 यवपुंड्रक्षुगोधूमप्रभृत्युत्तमसंपदा । सस्येन शोभिता यत्र वसुधांतरवर्जिता ॥ १०९ ॥
 सरितो राजहंसौघैः सरांसि कमलोत्पलैः । पर्वता विविधैः पुष्पैर्गीतैरुद्यानभूमयः ॥ ११० ॥
 नैत्रिकी महिषीव्रातैर्महोक्षखरहारिभिः । गोपीभिर्मचसक्ताभिर्यत्र भांति वनानि च ॥ १११ ॥
 सीमांतावस्थिता यत्र ग्रामा नगरसंनिभाः । त्रिविष्टपपुराभानि राजंते नगराणि च ॥ ११२ ॥
 स्वैरं तमुपभुञ्जानौ विषयं विषयप्रियम् । परेण तेजसा युक्तौ गच्छंतौ लवणांकुशौ ॥ ११३ ॥
 दंतिनां रणचंडानां गंडनिर्गतवारिणां । कर्दमत्वं समानीता सकलाः पथि पांसवः ॥ ११४ ॥
 भृशं पटुसुराघातैर्वाजिनां चंचलात्मनाम् । जर्जरत्वमिवानीता कोसलाविषयावनिः ॥ ११५ ॥
 ततः संध्यासमासक्तघनौघेनेव संगतम् । दूरे नभः समालक्ष्य जगदुर्लवणांकुशौ ॥ ११६ ॥
 किमेतद्दृश्यते माम तुंगशोणमहाद्युतिः । वज्रजंघस्ततोऽवोचत्परिज्ञाय चिरादिव ॥ ११७ ॥
 देवावेषा विनीतासौ दृश्यते नगरी परा । हेमप्राकारसंजाता यस्याच्छायेयमुन्नता ॥ ११८ ॥
 अस्यां हलधरः श्रीमानास्तेऽसौ भवतः पिता । यस्य नारायणो भ्राता शत्रुघ्नश्च महागुणः ॥ ११९ ॥

शौर्यमानसमेताभिः कथाभिरात्तसक्तयोः । सुखेन गच्छतोरासीदंतराले तयोर्नदी ॥ १२० ॥
 प्रवृत्तवेगमात्रेण नगरी ग्रहणैषिणोः । जाताऽसावंतरे तृष्णा सिद्धिप्रस्थितयोरिव ॥ १२१ ॥
 सैन्यमावासितं तत्र परिश्रमसमागतम् । सुरसैन्यमिवोदारमुपनंदननिम्नगाम् ॥ १२२ ॥
 अथ श्रुत्वा परानीकं स्थितमासन्नगोचरे । किञ्चिद्विस्मयमापन्नावृचतुः पद्मलक्ष्मणौ ॥ १२३ ॥
 त्वरितं कः पुनर्मर्त्तुमयं वाञ्छति मानवः । युद्धापदेशमाश्रित्य यदेत्यंतिकमावयोः ॥ १२४ ॥
 ददौ नारायणश्चाज्ञां विराधितमहीभृते । क्रियतां साधनं सज्जं युद्धाय क्षेपवर्जितम् ॥ १२५ ॥
 वृषणामप्लवंगादिकेतनाः खेचराधिपाः । क्रियंतामुदितज्ञाना संप्राप्ते रणकर्मणि ॥ १२६ ॥
 यथाऽऽज्ञापयसीत्युक्त्वा विराधितखगेश्वरः । नृपान् किर्षिकधनाथाद्यान् समाहाय समुद्यतः १२७
 दूतदर्शनमात्रेण सर्वे ते खेचरेश्वराः । अयोध्यानगरीं प्राप्ता महासाधनसंगताः ॥ १२८ ॥
 अथात्यंताकुलात्मानौ तदा सिद्धार्थनारदौ । प्रभामंडलराजाय गत्वा ज्ञापयतां द्रुतम् ॥ १२९ ॥
 श्रुत्वा स्वसुर्यथा वृत्तं वात्सल्यगुणयोगतः । बभूव परमं दुःखी प्रभामंडलमंडितः ॥ १३० ॥
 विषादं विस्मयं हर्षं विभ्राणश्च त्वरान्वितः । आरुह्य मनसा तुल्यं विमानं पितृसंगतः ॥ १३१ ॥
 समेतः सर्वसैन्येन किंकर्तव्यत्वविह्वलः । पौंडरीकपुरं चैव प्रस्थितः स्नेहनिर्भरः ॥ १३२ ॥

प्रभामंडलमायातं जनकं मातरं तथा । दृष्ट्वा सीता नवीभूतशोकोत्थाय त्वरान्विता ॥ १३३ ॥
 विप्रलापं परिष्वज्य चक्रेऽस्रकृतदुर्दिना । निर्वासनादिकं दुःखं वेदयंती सुविह्वला ॥ १३४ ॥
 सांत्वयित्वाऽतिकृच्छ्रेण तां प्रभामंडलो जगौ । देवि संशयमापन्नौ पुत्रौ ते साधु नो कृतम् ॥ १३५ ॥
 हलचक्रधरौ ताभ्यामुपेत्य क्षोभितौ यतः । सुराणामपि यौ वीरौ न जय्यौ पुरुषोत्तमौ ॥ १३६ ॥
 कुमारयोस्तयोर्यावत्प्रमादो नोपजायते । ब्रजामस्तावदेह्याशु चिंतयामोऽभिरक्षणम् ॥ १३७ ॥
 ततः स्नुषासमेताऽसौ भामंडलविमानगा । प्रवृत्ता तनयौ तेन वज्रजंघबलान्वितौ ॥ १३८ ॥
 रामलक्ष्मणयोर्लक्ष्मीं कोऽसौ वर्णयितुं क्षमः । इति श्रेणिक संक्षेपात्कीर्त्यमानमिदं शृणु ॥ १३९ ॥
 रथाश्वगजपादातमहार्णवसमावृतौ । वहंतामिव संरंभं निर्गतौ रामलक्ष्मणौ ॥ १४० ॥
 अश्वयुक्तरथारूढः शत्रुघ्नश्च प्रतापवान् । हारराजितवक्षस्को निर्ययौ युद्धमानसः ॥ १४१ ॥
 ततोऽभवत्कृतांतास्यः सर्वसैन्यपुरःसरः । मानी हरिणकेशीव नाकौकः सैनिकाग्रणीः ॥ १४२ ॥
 शरासनकृतच्छायं चतुरंगं महाद्युतिः । अप्रमेयं बलं तस्य प्रतापपरिवारणम् ॥ १४३ ॥
 सुरप्रासादसंकाशो मध्यस्तंभोऽतकध्वजः । शात्रवानीकदुःप्रेक्षो रेजे तस्य महारथः ॥ १४४ ॥
 अनुमार्गं त्रिमूर्धोऽस्य ततो वह्निशिखो नृपः । सिंहविक्रमनामा च तथा दीर्घभुजश्रुतिः ॥ १४५ ॥

सिंहोदरः सुमेरुश्च बालिखिल्यो महाबलः । प्रचंडो रौद्रभूतिश्च शरभः स्यंदनः पृथुः ॥ १४६ ॥
 कुलिशश्रवणश्रंडो मारिदत्तो रणप्रियः । मृगेन्द्रवाहनाद्याश्च सामंता मत्तमानसाः ॥ १४७ ॥
 सहस्रपंचकेयत्ता नानाशस्त्रांधकारिणः । निर्जग्मुर्वन्दिनां वृन्दैरुद्गीतगुणकोटयः ॥ १४८ ॥
 एवं कुमारकोट्योऽपि कुटिलानीकसंगताः । दृष्टप्रत्ययशस्त्रांगे क्षणविन्यस्तचक्षुषः ॥ १४९ ॥
 युद्धानंदकृतोत्साहा नाथभक्तिपरायणाः । महाबलास्त्वेरावत्यो निरीयुः कंपितक्षमाः ॥ १५० ॥
 रथैः केचिन्नगैस्तुंगैर्द्विपैः केचिद्धनोपमैः । महार्णवतरंगाभैस्तुरंगैरपरैः परैः ॥ १५१ ॥
 शिबिकाशिखरैः केचिद्गुणैर्योग्यतरैः परैः । निर्ययुर्बहुवादित्रयधिरीकृतदिङ्मुखाः ॥ १५२ ॥
 सकंकटशिरस्त्राणाः क्रोधालिङ्गितचेतसः । पुरादृष्टसुविक्रान्तप्रसादपरसेवकाः ॥ १५३ ॥
 ततः श्रुत्वा परानीकनिःस्वनं संभ्रमान्वितः । सन्नह्यतेति सैन्यं स्वं वज्रजंघः समादिशत् १५४
 ततस्ते परसैन्यस्य श्रुत्वा निःस्वनमावृताः । स्वयमेव सुसन्नद्धास्तस्यांतिकमुपागमन् ॥ १५५ ॥
 कालानलाः प्रचूडांगवंगा नेपालवर्वराः । पौंड्रा मागधसौस्नाश्च पारशैलाः ससिंहलाः ॥ १५६ ॥
 कार्लिंगकाश्च राजानो रत्नाकाद्या महाबलाः एकादशसहस्राणि युक्ता ह्युत्तमतेजसः ॥ १५७ ॥
 एवं तत्परमं सैन्यं परसैन्यकृताननम् । संघट्टमुत्तमं प्राप्तं चलितं प्रचलायुधम् ॥ १५८ ॥

तयोः समागमो रौद्रो देवासुरकृताद्भुतः । वर्तते सुमहाशब्दः क्षुब्धाकूपारयोरिव ॥ १५९ ॥
 प्रहर प्रथमं क्षुद्र मुंचास्त्रं किमुपेक्षसे । प्रहंतुं प्रथमं शस्त्रं न मे जातु प्रवर्तते ॥ १६० ॥
 प्रहृतं लघुना तेन विशदोऽभूद्भुजो मम । प्रहरस्व वपुर्गाढं दृढपीडितमुष्टिकः ॥ १६१ ॥
 किंचिद् ब्रज पुरोभागं संचारो नास्ति संगरे । सायकस्यैनमुज्झित्वा छुरिकां वा समाश्रय १६२
 किं वेपसे न हन्मि त्वां मुंच मार्गमयं परः । भटो युद्धमहाकंडूचपलोऽग्रेऽवतिष्ठताम् ॥ १६३ ॥
 किं वृथा गर्जसि क्षुद्र न वीर्यं वाचि तिष्ठति । अयं ते चेदितेनैव करोमि रणपूजनम् ॥ १६४ ॥
 एवमाद्या महारावा भटानां शौर्यशालिनाम् । निश्चरुरतिगंभीरा वदनेभ्यः समंततः ॥ १६५ ॥
 भूगोचरनरेंद्राणां यथायातः समंततः । नभश्चरनरेंद्राणां तथैवात्यंतसंकुलः ॥ १६६ ॥
 लवणांकुशयोः पक्षे स्थितो जनकनंदनः । वीरः पवनवेगश्च मृगांको विद्युदुज्ज्वलः ॥ १६७ ॥
 महासैन्यसमायुक्ता सुरच्छंदादयस्तथा । महाविद्याधरेशानां महारणविशारदाः ॥ १६८ ॥
 लवणांकुशसंभूतिं श्रुतवानथ तत्त्वतः । उर्द्ध्वेखेचरसामन्तसंघट्टश्लथतां नयन् ॥ १६९ ॥
 यथा कर्तव्यविज्ञानप्रयोगात्यंतकोविदः । वैदेहीसुतयोः पक्षं वायुपुत्रोऽप्यशिश्नियत् ॥ १७० ॥
 लांगूलपाणिना तेन निर्जिता रामसैन्यतः । प्रभामंडलवीरस्य चित्तमानंदवत्कृतम् ॥ १७१ ॥

त्रिमानशिखरारूढां ततः संदृश्य जानकीम् । औदासीन्यं ययुः सर्वे विहायश्चरपार्थिवाः ॥ १७२ ॥
कृतांजलिपुटाश्चैनां प्रणम्य परमादराः । तस्थुरावृत्य विभ्राणा विस्मयं परमोन्नतम् ॥ १७३ ॥
वित्रस्तहरिणीनेत्रा समुद्रदृष्टतनूरुहा । वैदेही बलयोः संगमालुलोके सवेपथुः ॥ १७४ ॥
क्षोभयंतावथोदारं तत्सैन्यं प्रचलद्भजे । पद्मलक्ष्मीधरौ तेन प्रवृत्तौ लवणांकुशौ ॥ १७५ ॥
मृगनागारिसंलक्ष्यध्वजयोरनयोः पुरः । स्थितौ कुमारवीरौ तौ प्रतिपक्षमुखं श्रितौ ॥ १७६ ॥
आपातमात्रकेणैव रामदेवस्य सद्भुजम् । अनंगलवणश्चापं निचकर्त्त कृतायुधः ॥ १७७ ॥
विहस्य कार्मुकं यावत्सोऽन्यदा दातुमुद्यतः । तावल्लवणवीरेण तरसा विरथीकृतः ॥ १७८ ॥
अथान्यं रथमारुह्य काकुत्स्थोऽलघुविक्रमः । अनंगलवणं क्रोधात्ससर्प भ्रुकुटीं बहन् ॥ १७९ ॥
घर्मार्कदुर्निरीक्ष्याश्चः समुत्क्षिप्तशरासनः । चमरासुरनाथस्य वज्रीवासौ गतौऽतिकम् ॥ १८० ॥
स चापि जानकीसूनुरुद्रस्य सशरं धनुः । रणप्राघूर्णकं दातुं पद्मनाभमुपागतम् ॥ १८१ ॥
ततः परमभूद्युद्धं पद्मस्य लवणस्य च । परस्परं समुत्कृत्तशस्त्रसंघातकर्कशम् ॥ १८२ ॥
महाहवो यथा जातः पद्मस्य लवणस्य च । अनुक्रमेण तेनैव लक्ष्मणस्यांकुशस्य च ॥ १८३ ॥
एवं द्वन्द्वमभूद्युद्धं स्वामिरागमुपेयुषाम् । सामंतानामपि स्वस्ववीरशोभाभिलाषिणाम् ॥ १८४ ॥

अश्ववृन्दं कचित्तुंगं तरंगकृतरंगणम् । निरुद्धं परचक्रेण घनं चक्रे रणांगणम् ॥ १८५ ॥
कचिद्विच्छिन्नसंनाहं प्रतिपक्षं पुरः स्थितम् । निरीक्ष्य रणकंदूलो निदधे मुखमन्यतः ॥ १८६ ॥
केचिन्नाथं समुत्सृज्य प्रविष्टाः परवाहिनीम् । स्वामिनाम समुच्चार्य निजध्नुरभिलक्षितम् ॥ १८७ ॥
अनादृतनराः केचिद्गर्वशौंडा महाभटाः । प्रक्षरद्दानधाराणां करिणामरितामिताः ॥ १८८ ॥
दंतशय्यां समाश्रित्य कश्चित्समददंतिनः । रणनिद्रां सुखं लेभे परमं भटसत्तमः ॥ १८९ ॥
कश्चिद्भ्यायतोऽश्वस्य भग्नशस्त्रो महाभटः । अदच्चा पदवीं प्राणान् ददौ स करताडनम् ॥ १९० ॥
प्रच्युतं प्रथमाघाताद्भटं कश्चित्त्रयान्वितः । भणन्तमपि नो भूयः प्रजहार महामनाः ॥ १९१ ॥
च्युतशस्त्रं कचिद्रीक्ष्य भटमच्युतमानसः । शस्त्रं दूरं परित्यज्य बाहुभ्यां योद्धुमुद्यतः ॥ १९२ ॥
दातारोऽपि प्रविख्याताः सदा समरवर्तिनः । प्राणानपि ददुर्वीरा न पुनः पृष्ठदर्शनम् ॥ १९३ ॥
असृकर्दमनिर्मग्नचक्रकृच्छ्रचलद्रथम् । तोत्रप्रतोदनोद्युक्तः त्वरितश्च न सारथिः ॥ १९४ ॥
क्वणदश्वसमुद्युतस्यन्दनोन्मुक्तचीत्कृतम् । तुरंगजवविक्षिप्तभटसीमंतिताविलम् ॥ १९५ ॥
निःक्रामद्बुधिराद्धार सहितोरुभटस्वनम् । वेगवच्छस्त्रसंपातजातवह्निकणोत्करम् ॥ १९६ ॥
करिशूक्तृतसंभूतसीकरासारजालकम् । कैरिदारितवक्षस्कभटसंकटभूतलम् ॥ १९७ ॥

पर्यस्तकरिसंरुद्धरणमार्गाकुलायतम् । नागमेघपरिश्रयोतन्मुक्ताफलमहोपलम् ॥ १९८ ॥
मुक्तासारसमाघातविकटं कर्मरंगकम् । नागोच्छालितपुंनागकृतखेचरसंगमम् ॥ १९९ ॥
शिरःक्रीतयशोरत्नं मूर्च्छाजनितविश्रमम् । मरणप्राप्तनिर्वाणं बभूव रणमाकुलम् ॥ २०० ॥
जीविततृष्णारहितं साधुस्वनजलधिलुब्धयौधेयम् ।
समरं समरसमासीन्महति लघिष्टे च वीराणाम् ॥ २०१ ॥
भक्तिः स्वामिनि परमा निष्कयदानं प्रचंडरणकंदूः ।
रवितेजसां भटानां जग्मुः संग्रामहेतुत्वम् ॥ २०२ ॥
इति श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे लवणांकुशसमेतयुद्धाभिधानं द्व्युत्तरशतं पर्व ॥ १०२ ॥

अथ त्र्युत्तरशतं पर्व ।

अतो मगधराजेन्द्र भवावहितमानसः । निवेदयामि युद्धं ते विशेषकृतवर्त्तनम् ॥ १ ॥
सव्येष्टा वज्रजंधोऽभूदनंगलवणांबुधेः । मदनांकुशनाथस्य पृथुः प्रथितविक्रमः ॥ २ ॥

सुमित्रातनुजातस्य चंद्रोदरनृपात्मजः । कृतान्तवक्त्रतिग्मांशुः पद्मनाभमरुचवतः ॥ ३ ॥
वज्रावर्त्तं समुद्धृत्य धनुरत्युद्धुरध्वनिः । पद्मनाभः कृतांतास्यं जगौ गंभीरभारतिः ॥ ४ ॥
कृतांतवक्त्र वेगेन रथं प्रत्यरि वाहय । मोघीभवत्तनूभारः किमेवमलसायसे ॥ ५ ॥
सोऽवोचद्देव वीक्षस्व वाजिनो जर्जरीकृतान् । अमुना नरवीरेण सुनिशातैः शिलीमुखैः ॥ ६ ॥
अमी निद्रामिव प्राप्ता देहविद्राणकारिणीम् । द्वारं विकारनिर्मुक्ता जाता गलितरंहसः ॥ ७ ॥
नैते चाटुशतान्युक्त्वा न हस्ततलताडिताः । वहंत्यायतमंगं तु कण्ठां कुर्वते परम् ॥ ८ ॥
शोणं शोणितधाराभिः कुर्वाणा धरणीतलम् । अनुरागमिवोदारं भवते दर्शयंत्यमी ॥ ९ ॥
इमौ च पश्य मे बाहू शरैः कंकटभेदिभिः । समुत्फुल्लकदंबस्रग्गुणसाम्यमुपागतौ ॥ १० ॥
पद्मोऽवदन्ममाप्येवं कार्मुकं शिथिलायते । ज्ञायते कर्मनिर्मुक्तं चित्रार्पितशरासनम् ॥ ११ ॥
एतन्मुशलरत्नं च कार्येण परिवर्जितम् । सूर्यावर्त्तगुरुभूतं दोर्दण्डमुपविध्यति ॥ १२ ॥
दुर्वाररिपुनागेन्द्रसृणितां यच्च भूरिशः । मंगं लांगलरत्नं मे तदिदं विफलं स्थितम् ॥ १३ ॥
परपक्षपरिक्षोददक्षाणां यक्षदक्षिणाम् । अमोघानां महास्त्राणामीदृशी वर्त्तते मतिः ॥ १४ ॥
यथापराजिताजस्य वर्त्ततेऽनर्थकास्त्रता । तथा लक्ष्मीधरस्यापि मदनांकुशगोचरे ॥ १५ ॥

विज्ञातजातिसंबंधौ सापेक्षौ लवणांकुशौ । युयुधातेऽनपेक्षौ तु निर्जातौ रामलक्ष्मणौ ॥ १६ ॥
तथाऽप्यलं स दिव्यास्त्रो विषादपरिवर्जितः । प्रासचक्रशरासारं मुमुचे लक्ष्मणोऽकुशे ॥ १७ ॥
वज्रदंडैः शरैर्वृष्टिं तामपाकरदंशुकः । पद्मनाभविनिर्मुक्तामनंगलवणो यथा ॥ १८ ॥
उपवक्षस्ततः पद्मं प्रासेन लवणोऽक्षिणोत् । मदनांकुशवीरश्च लक्ष्मणं नैपुणान्वितः ॥ १९ ॥
लक्ष्मणं घूर्णमानाक्षिहृदयं वीक्ष्य संभ्रमी । विराधितो रथं चक्रे प्रतीपं कोशलां प्रति ॥ २० ॥
ततः संज्ञां परिप्राप्य रथं दृष्ट्वाऽन्यतः स्थितम् । जगाद लक्ष्मणः कोपकपिलीकृतलोचनः ॥ २१ ॥
भो विराधित सद्बुद्धे किमिदं भवता कृतम् । रथं निवर्त्तय क्षिप्रं रणे पृष्ठं न दीयते ॥ २२ ॥
पुंखिपूरितदेहस्य स्थितस्याभिमुखं रिपोः । शूरस्य मरणं श्लाघ्यं नेदं कर्म जुगुप्सितम् ॥ २३ ॥
सुरमानुषमध्येऽस्मिन् परामप्यापदं श्रिताः । कथं भजंति कातर्यं स्थिताः पुरुषमूर्द्धनि ॥ २४ ॥
पुत्रो दशरथस्याहं भ्राता लांगललक्ष्मणः । नारायणः क्षितौ ख्यातस्तस्येदं सदृशं कथम् ॥ २५ ॥
त्वरितं गदितेनैवं रथस्तेन निवर्त्तितः । पुनर्युद्धमभूद्घोरं प्रतीपागतसैनिकम् ॥ २६ ॥
लक्ष्मणेन ततः कोपात्संग्रामांतचिकीर्षया । अमोघमुद्धृतं चक्रं देवासुरभयंकरम् ॥ २७ ॥
ज्वालावलीपरीतं तद्दुःप्रेक्ष्यं पूषसन्निभम् । नारायणेन दीप्तेन प्रहितं हन्तुमंकुशम् ॥ २८ ॥

अंकुशस्यातिकं गत्वा चक्रं विगलितप्रभम् । निवृत्त्य लक्ष्मणस्यैव पुनः पाणितलं गतम् ॥ २९ ॥
 क्षिप्तं क्षिप्तं सुकोपेन लक्ष्मणेन त्वरावता । चक्रमंतिकमस्यैव प्रतियाति पुनः पुनः ॥ ३० ॥
 अथांकुशकुमारेण विभ्रता विभ्रमं परम् । धनुर्दडः सुधीरेण भ्रामितो रणशालिना ॥ ३१ ॥
 तथाभूतं समालोक्य सर्वेषां रणमीयुषाम् । विस्मयव्याप्तचित्तानां शेमुषीयमजायत ॥ ३२ ॥
 अयं परमसत्त्वोऽसौ जातश्चक्रधरोऽधुना । भ्रमता यस्य चक्रेण संशये सर्वमाहितम् ॥ ३३ ॥
 किमिदं स्थिरमाहोस्विद्भ्रमणं समुपाश्रितम् । ननु न स्थिरमेतद्धि श्रूयतेऽस्यातिगर्जितम् ॥ ३४ ॥
 अलीकं लक्षणैः ख्यातं नूनं कोटिशिलादिभिः । यतस्तदिहमुत्पन्नं चक्रमन्यस्य सांप्रतम् ॥ ३५ ॥
 कथं वा मुनिवाक्यानामन्यथात्वं प्रजायते । किं भवंति वृथोक्तानि जिनेन्द्रस्यापि शासने ॥ ३६ ॥
 भ्रमितश्चापदंडोऽयं चक्रमेतदिति स्वनः । समाकुलः समुत्तस्थौ वक्रेभ्योऽस्तमनीषिणाम् ॥ ३७ ॥
 तावल्लक्ष्मणवीरोऽपि परमं सत्त्वमुद्रहन् ! जगाद नूनमेतौ तावुदितौ बलचक्रिणौ ॥ ३८ ॥
 इति व्रीडापरिष्वक्तं निष्क्रियं वीक्ष्य लक्ष्मणम् । समीपं तस्य सिद्धार्थो गत्वा नारदसंमतः ३९
 जगौ नारायणो देव त्वमेवात्र कुतोऽन्यथा । जिनेन्द्रशासनोक्तं हि निष्कंपं मंदरादपि ॥ ४० ॥
 जानक्यास्तनयावेतौ कुमारौ लवणांकुशौ । ययोर्गर्भस्थयोरसीदसौ विरहिता वने ॥ ४१ ॥

परिज्ञातामितः पश्चादापप्तद्दुःखसागरे । भवानिति न रत्नानामत्र जाता कृतार्थता ॥ ४२ ॥
 लवणांकुशमाहात्म्यं ततो ज्ञात्वा समंततः । मुमोच कवचं शस्त्रं लक्ष्मणः शोककर्षितः ॥ ४३ ॥
 श्रुत्वा तमथ वृत्तांतं विषादभरपीडितः । परित्यक्तधनुर्वर्मा घूर्णमाननिरीक्षणः ॥ ४४ ॥
 स्यंदनात्तरसोत्तीर्णो दुःखस्मरणसंगतः । पर्यस्तक्ष्मातले पद्मो मूर्च्छामीलितलोचनः ॥ ४५ ॥
 चंदनोदकसिक्तश्च स्पष्टां संप्राप्य चेतनाम् । स्नेहाकुलमना यातः पुत्रयोरंतिकं द्रुतम् ॥ ४६ ॥
 ततो रथात्समुत्तीर्थं तौ युक्तकरकुड्मलौ । तातस्थानमतां पादौ शिरसा स्नेहसंगतौ ॥ ४७ ॥
 ततः पुत्रौ परिष्वज्य स्नेहद्रवितमानसः । विलापमकरोत्पद्मो बाष्पदुर्दिनिताननः ॥ ४८ ॥
 हा मया तनयौ कष्टं गर्भस्थौ मंदबुद्धिना । निर्दोषौ भीषणेऽरण्ये विमुक्तौ सह सीतया ॥ ४९ ॥
 हा वत्सौ विपुलैः पुण्यैर्मयाऽपि कृतसंभवौ । उदरस्थौ कथं प्राप्तौ व्यसनं परमं वने ॥ ५० ॥
 हा सुतौ वज्रजंधोऽयं वने चेत्तत्र नो भवेत् । पश्येयं वा तदा वक्त्रपूर्णचंद्रमिमं कुतः ॥ ५१ ॥
 हा शावकाविमैरस्त्रैरमोघैर्निहतौ न यत् । तत्सुरैः पालितौ यद्वा सुकृतैः परमोदयैः ॥ ५२ ॥
 हा वत्सौ विशिखैर्वद्भौ पतितौ संयुगक्षितौ । भवंतौ जानकी वीक्ष्य किं कुर्यादिति वेद्मि नः ५३
 निर्वासनकृतं दुःखमितरैरपि दुःसहम् । भवद्भ्यां सा सुपुत्राभ्यां त्यजिता गुणशालिनी ॥ ५४ ॥

भवतोरन्यथाभावं प्रतिपद्य सुजातयोः । वेद्मि जीवेत् ध्रुवं नेति जानकी शोकविह्वला ॥ ५५ ॥
 लक्ष्मणोऽपि सवाष्पाक्षः संभ्रान्तः शोकविह्वलः । स्नेहनिर्भरमालिंगाद्विनयप्रणताविमौ ॥ ५६ ॥
 शत्रुघ्नाद्या महीपालाः श्रुत्वा वृत्तान्तमीदृशम् । तमुद्देशं गताः सर्वे प्राप्ताः प्रीतिमनुत्तमाम् ॥ ५७ ॥
 ततः समागमो जातः सेनयोरुभयोरपि । स्वामिनोः संगमे जाते सुखविस्मयपूर्णयोः ॥ ५८ ॥
 सीताऽपि पुत्रमाहात्म्यं दृष्ट्वा संगममेव च । पौंडरीकं विमानेन प्रतीतहृदयाऽगमत् ॥ ५९ ॥
 अवतीर्य ततो व्योम्नः संभ्रमी जनकात्मजः । स्वस्त्रीयौ निर्व्रणौ पश्यन्नालिंगं सवाष्पदृक् ६०
 लांगूलपाणिरप्येवं प्राप्तः प्रीतिपरायणः । आलिंगति स्म तौ साधु जातमित्युच्चरन्मुहुः ॥ ६१ ॥
 श्रीविराधितसुग्रीवावेवं प्राप्तौ सुसंगमम् । नृपा विभीषणाद्याश्च सुसंभाषणतत्पराः ॥ ६२ ॥
 अथ भूव्योमचाराणां सुराणामेव संकुलः । जातः समागमोऽत्यंतमहानंदसमुद्भवः ॥ ६३ ॥
 परिप्राप्य परं कान्तं पद्मः पुत्रसमागमम् । बभार परमां लक्ष्मीं धृतिनिर्भरमानसः ॥ ६४ ॥
 मेने सुपुत्रलंभं च भुवनत्रयराज्यतः । सुदूरमधिकं रम्यं भावं कमपि संश्रितः ॥ ६५ ॥
 विद्याधर्यः समानंदं ननृतुर्गगनांगणे । भूगोचरस्त्रियो भूमौ समुन्मत्तजगन्निभम् ॥ ६६ ॥
 परं कृतार्थमात्मानं मेने नारायणस्तथा । जितं च भुवनं कृत्स्नं प्रमोदोत्फुल्ललोचनः ॥ ६७ ॥

सगरोऽहमिमौ तौ मे वीरभीमभगीरथौ । इति बुद्ध्या कृतौपम्यौ दधार परमद्युतिम् ॥ ६८ ॥
 पद्मः प्रीतिं परां विश्रद्धज्जंघमपूजयत् । भामंडलसमस्त्वं मे सुचेता इति चावदत् ॥ ६९ ॥
 ततः पुरैव रम्यासौ पुनः स्वर्गसमा कृता । साकेता नगरी भूयः कृता परमसुंदरी ॥ ७० ॥
 रम्या या स्त्रीस्वभावेन कलाज्ञानविशेषतः । आचारमात्रतस्तस्याः क्रियते भूषणादरः ॥ ७१ ॥
 ततो गजघटा पृष्ठे स्थितं सूर्यसमप्रभम् । आरूढः पुष्पकं रामः सपुत्रो भास्करो यथा ॥ ७२ ॥
 नारायणोऽपि तत्रैव स्थितो रेजे स्वलंकृतः । विद्युत्त्वाँश्च महामेघः सुमेरोः शिखरे यथा ॥ ७३ ॥
 बाह्योद्यानानि चैत्यानि प्राकारं च ध्वजाकुलम् । पश्यन्तो विविधैर्यानैः प्रस्थितास्ते शनैः शनैः ७४
 त्रिप्रश्रुतद्विपाश्वीयं रथपादातसंकुलाः । अभवन्विशिखाश्चापध्वजलत्रांधकारिताः ॥ ७५ ॥
 वरसीमंतिनीवृंदैर्गवाक्षाः परिपूरिताः । महाकुतूहलाकीर्णैर्लवणांकुशदर्शने ॥ ७६ ॥
 नयनांजलिभिः पातुं सुंदर्यौ लवणांकुशौ । प्रवृत्ताः न पुनः प्रापुस्तृप्तिमुत्तानमानसाः ॥ ७७ ॥
 तदेकगतचित्तानां पश्यन्तीनां सुयोषिताम् । महासंघट्टतो भ्रष्टं न ज्ञातं हारकुंडलम् ॥ ७८ ॥
 मातर्मनागितो वक्त्रं कुरु मे किन्तु कौतुकम् । आत्मभरित्वमेतत्ते कियदच्छिन्नकौतुके ॥ ७९ ॥
 विनतं कुरु मूर्धानं सखि किञ्चित्प्रसादतः । उन्नद्धाऽसि किमित्येवं घम्मिल्लकमितो नय ॥ ८० ॥

किमेव परमप्राणे तुदसि क्षिप्रमानसे । पुरः पश्यसि किं नेमां पीडितां भर्तृदारिकाम् ॥ ८१ ॥
मनागवसृता तिष्ठ पतितास्मि गताऽसि किम् । निश्चेतनत्वमेवं त्वं किं कुमारं न वीक्षसे ॥ ८२ ॥
हा मातः कीदृशी योषिद्यदि पश्यामि तेऽत्र किम् । इमां मे प्रेरिकां कस्माच्चं वारयसि दुर्बले ८३
एतौ तावद्भ्रंचंद्राभललाटौ लवणांकुशौ । यावेतौ रामदेवस्य कुमारौ पार्श्वयोः स्थितौ ॥ ८४ ॥
अनंगलवणः कोऽत्र कतरो मदनांकुशः । अहो परममेतौ हि तुल्याकारावुभावपि ॥ ८५ ॥
महारजतरागाक्तं वरं वाणं दधाति यः । लवणोऽयं शुक्रच्छायवस्त्रोऽसावंकुशो भवेत् ॥ ८६ ॥
अहो पुण्यवती सीता यस्याः सुतनयाविमौ । अहो धन्यतमा सा स्त्री यानयो रमणी भवेत् ॥ ८७ ॥
एवमाद्याः कथास्तत्र मनः श्रोत्रमलिम्लुचाः । प्रवृत्ताः परमस्त्रीणां तदेकगतचक्षुषाम् ॥ ८८ ॥
कपोलमतिसंघट्टा कुंडलोरगदंष्ट्रया । न विवेद तदा काचिद्विषतं तद्गतात्मिकाः ॥ ८९ ॥
अन्यनारी भुजोत्पीडात्कस्याश्चित्सकवाटके । कंचुकेऽभ्युन्नतो रेजे स्तनांशः सघनेंदुवत् ॥ ९० ॥
न विवेद च्युतां कांचीं काचिन्निक्वणिनीमपि । प्रत्यागमनकाले तु संदिता स्वलिताऽभवत् ९१
धम्मिल्लमकरीदंष्ट्राकोटिस्फाटितमंशुकम् । महत्तरिकया काचिदृष्टेषत्परिभाषिता ॥ ९२ ॥
विभ्रसि मनसोऽन्यस्य वपुषि श्लथतां गता । विस्रस्तबाहुलतिका वदनात्कटकोऽपतत् ॥ ९३ ॥

कस्याश्चिदन्यवनिताकर्णाभरणसंगतः । विच्छिन्नपतितो हारः कुसुमांजलितां गतः ॥ ९४ ॥

बभूवुर्दृष्टयस्तासां निमेषपरिवर्जिताः । गतयोरपि कासांचित्तयोर्दूरं तथा स्थिताः ॥ ९५ ॥

इति वरभवनाद्रिस्त्रीलतामुक्तपुष्पप्रकरगलितधूलीधूसराकाशदेशाः ।

परमविभवभाजो भूभुजो राघवाद्याः प्रविविशुरतिरम्याः मंगलं मंगलाढ्यम् ॥९६॥

अनभिसंहितमीदृशमुत्तमं दयितजं तु समागमनोत्सवम् ।

भजति पुण्यरविप्रतिबोधितप्रवरमानसचारिरुहो जनः ॥ ९७ ॥

इति श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे रामलवणांकुशसमागमाभिधानं नाम त्र्युत्तरशतं पर्व ॥ १०३ ॥

अथ चतुरुत्तरशतं पर्व ।

अथ विज्ञापितोऽन्यस्मिन्दिने हलधरो नृपः । मरुन्नंदनसुग्रीवविभीषणपुरःसरैः ॥ १ ॥

नाथ प्रसीद विषयेऽन्यस्मिञ्जनकदेहजा । दुःखमास्ते समानेतुं तामादेशो विधीयताम् ॥ २ ॥

निःश्वस्य दीर्घमुष्णं च क्षणं किंचिद्विचिन्त्य च । ततो जगाद पद्माभो बाष्पश्यामितादिङ्मुखः ३

अनघं वेद्मि सीतायाः शीलमुत्तमचेतसः । प्राप्तायाः परिवादं तु पश्यामि वदनं कथम् ॥ ४ ॥
समस्तं भूतले लोकं प्रत्याययतु जानकी । ततस्तथा समं वासो भवेदेव कुतोऽन्यथा ॥ ५ ॥
एतस्मिन्भुवने तस्मान्नुपाः जनपदैः समम् । निमन्त्र्यंतां परं प्रीत्या सकलाश्च नभश्चराः ॥ ६ ॥
समक्षं शपथं तेषां कृत्वा सम्यग्विधानतः । निरघप्रभवं सीता शचीव प्रतिपद्यताम् ॥ ७ ॥
एवमस्त्विति तैरेवं कृतं क्षेपविवर्जितम् । राजानः सर्वदेशेभ्यः सर्वादिग्भ्यः समाहृताः ॥ ८ ॥
नानाजनपदा बालवृद्धयोषित्समन्विताः । अयोध्यानगरीं प्राप्ता महाकौतुकसंगताः ॥ ९ ॥
असूर्यपश्यनार्योऽपि यत्राऽऽजग्मुःससंभ्रमाः । ततः किं प्रकृतिस्थस्य जनस्यान्यस्य भण्यताम् १०
वर्षीयांसोऽतिमात्रं ये बहुवृत्तांतकोविदाः । राष्ट्रप्राग्रहराः ख्यातास्ते चान्ये च समागताः ॥११॥
तदा दिक्षु समस्तासु मार्गत्वं सर्वमेदिनीम् । नीता जनसमूहेन परसंघट्टमीयुषा ॥ १२ ॥
तुरगैः स्यन्दनैर्युग्मैः शिबिकाभिर्मतंगजैः । अन्यैश्च विविधैर्यानिर्लोकसंपत्समागताः ॥ १३ ॥
आगच्छद्भिः स्वगैरूर्ध्वमधश्च क्षितिगोचरैः । जगज्जंगममेवेति तदा समुपलक्ष्यते ॥ १४ ॥
सुप्रपंचाः कृता मंचाः क्रीडापर्वतसुंदराः । विशालाः परमा शाला मंडिता दृष्यमंडपाः ॥१५॥
अनेकपुरसंपन्नाः प्रासादाः स्तंभधारिताः । उदारजालकोपेता रचितोदारमंडपाः ॥१६॥

तेषु स्त्रियः समं स्त्रीभिः पुरुषा पुरुषैः समम् । यथायोग्यं स्थिताः सर्वे शपथेक्षणकाक्षिणः ॥ १७ ॥
 शयनासनतांबूलभक्तमाल्यादिनाऽखिलम् । कृतमांगंतुलोकस्य सौस्थित्यं राजमानवैः ॥ १८ ॥
 ततो रामसमादेशात्प्रभामंडलसुंदरः । लंकेशो वायुपुत्रश्च किष्किंधाधिपतिस्तथा ॥ १९ ॥
 चंद्रोदरसुतो रत्नजटी चेति महानृपाः । पौंडरीकं पुरं याता बलिनो नभसा क्षणात् ॥ २० ॥
 ते विन्यस्य बहिः सैन्यमन्तरंगजनान्विताः । विविशुर्जानकीस्थानं ज्ञापिताः सानुमोदनाः २१
 विधाय जयशब्दं च प्रकीर्य कुसुमांजलिम् । पादयोः पाणियुग्मांकमस्तकेन प्रणम्य च ॥ २२ ॥
 उपविष्टा महीपृष्ठे चारुकुट्टिमभासुरे । क्रमेण संकथां चक्रुः पौरस्त्या विनयानताः ॥ २३ ॥
 संभाषिता सुगंभीरा सीतास्रपिहितेक्षणा । आत्माभिनंदनप्रायं जगाद् परिमंथरम् ॥ २४ ॥
 असज्जनवचोदावदग्धान्यंगानि सांप्रतम् । क्षीरोदधिजलेनापि न मे गच्छति निर्वृतिम् ॥ २५ ॥
 ततस्ते जगदुर्देवि भगवत्यधुनोत्तमे । शोकं सौम्ये च मुंचस्व प्रकृतौ कुरु मानसम् ॥ २६ ॥
 असुमान्विष्टपे कोऽसौ त्वयि यः परिवादकः । कोऽसौ चालयति क्षोणीं वह्नेः पिबति कःशिखाम् २७
 मुमेरुमूर्त्तिमुत्क्षेप्तुं साहसं कस्य विद्यते । जिह्वया लेढि मूढात्मा कोऽसौ चंद्रार्कयोस्तनुम् ॥ २८ ॥
 गुणरत्नमहीध्रं ते कोऽसौ चालयितुं क्षमः । न स्फुटत्यपवादेन कस्य जिह्वा सहस्रधा ॥ २९ ॥

अस्माभिः किंकरगणा नियुक्ता भरतावनौ । परिवादरतो देव्या दुष्टात्मा वध्यतामिति ॥३०॥
पृथिव्यां योऽतिनीचोऽपि सीतागुणकथारतः । विनीतस्य गृहे तस्य रत्नवृष्टिर्निपात्यताम् ॥३१॥
अनुरागेण ते धान्यराशिषु क्षेत्रमानवाः । कुर्वन्ति प्रार्थनां शस्यसंपत्प्रार्थनतत्पराः ॥ ३२ ॥
एतत्ते पुष्पकं देवि प्रेषितं रघुभानुना । प्रसीदारूढ्यतामेतद्रम्यतां कोशलां पुरीम् ॥ ३३ ॥
पद्मः पुरं च देशश्च न शोभंते त्वया विना । यथा तरुगृहाकाशं लतादीपेन्दुमूर्तिभिः ॥ ३४ ॥
मुखं मैथिलि पश्याद्य सद्यः पूर्णेन्दुरुक्प्रभोः । ननु पत्युर्वचः कार्यमवश्यं कोविदे त्वया ॥३५॥
एवमुक्ता प्रधानस्त्रीशतोत्तमपरिच्छदा । महद्दुर्घा पुष्पकारूढा तरसा नभसा ययौ ॥ ३६ ॥
अथायोध्यां पुरीं दृष्ट्वा भास्करं चारुसंगतम् । सा महेन्द्रोदयोद्याने निन्ये चिंतातुरा निशाम् ॥३७॥
यदुद्यानं सपद्मायास्तदासीत्सुमनोहरम् । तदेतत्स्मृतपूर्वायास्तस्या जातमसांप्रतम् ॥ ३८ ॥
सीता शुद्धचनुरागाद्वा पद्मबंधावथोदिते । प्रसाधितेऽखिले लोके किरणैः किंकरैरिव ॥ ३९ ॥
शपथादिव दुर्वादे भीते ध्वान्ते क्षयं गते । समीपं पद्मनाभस्य प्रस्थिता जनकात्मजा ॥ ४० ॥
सा करेणुसमारूढा दौर्मनस्याहतप्रभा । भास्करालोकदृष्टेव सानुगाऽऽसीन्महौषधिः ॥ ४१ ॥
तथाप्युत्तमनारीभिरावृता भद्रभावना । रेजे सा नितरां तन्वी ताराभिर्वा विधोः कला ॥ ४२ ॥

ततः परिषदं पृथ्वीं गंभीरां विनयास्थिताम् । वंद्यमानेष्वमाना च धीरा रामांगनाविशत् ॥४३॥
विषादी विस्मयी हर्षी संक्षोभी जनसागरः । वर्द्धस्व जय नंदेति चकाराश्रेडितं स्वनम् ॥ ४४ ॥
अहोरूपमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः । अहो महानुभावत्वमहो गांभीर्यमुत्तमम् ॥ ४५ ॥
अहोऽस्या वीतपंकत्वं समागमनसूचितम् । श्रीमज्जनकराजस्य सुतायाः सितकर्मणः ॥ ४६ ॥
एवमुद्धृषितांगानां नराणां सहयोषिताम् । वदनेभ्यो विनिश्चेरुर्वाचो व्याप्तदिगंतराः ॥ ४७ ॥
गगने खेचरो लोको धरण्यां धरणीचरः । उदात्तकौतुकस्तस्थौ निमेषरहितेक्षणः ॥ ४८ ॥
प्रजातसम्मदाः केचित्पुरुषाः प्रमदास्तथा । अभीक्षांचक्रिरे रामं संक्रन्दनमिवामराः ॥ ४९ ॥
पार्श्वस्थौ वीक्ष्य रामस्य केचिच्च लवणांकुशौ । जगदुः सदृशावस्य सुकुमाराविमाविति ॥ ५० ॥
लक्ष्मणं केचिदैक्षंत प्रतिपक्षक्षयक्षमम् । शत्रुघ्नसुंदरं केचिदेके जनकनंदनम् ॥ ५१ ॥
ख्यातं केचिद्धनूमंतं त्रिकूटाधिपतिं परे । अन्ये विराधितं केचित्किष्किधनगरेश्वरम् ॥ ५२ ॥
केचिज्जनकाराजस्य सुतां विस्मितचेतसः । वसतिः सा हि नेत्राणां क्षणमात्रान्यचारिणाम् ५३
उपसृत्य ततो रामं दृष्ट्वा व्याकुलमानसा । वियोगसागरस्यांतं प्राप्तं जानक्यमन्यत ॥ ५४ ॥
प्राप्तायाः पद्मभार्याया लक्ष्मणोऽर्घ्यं ददौ ततः । प्रणामं चक्रिरे भूया संभ्रान्ता रामपार्श्वगाः ॥५५॥

ततोऽभिमुखमायंतीं वीक्ष्य तां रभसान्विताम् । राघवोऽक्षोभ्यसत्त्वोऽपि सकंपहृदयोऽभवत् ॥५६॥
 अचितयच्च मुक्ताऽपि वने व्यालसमाकुले । मम लोचनचौरीयं कथं भूयः समागता ॥ ५७ ॥
 अहो विगतलज्जेयं महासत्त्वसमन्विता । यैवं निर्वास्यमानापि विरागं न प्रपद्यते ॥ ५८ ॥
 ततस्तदिंगितं ज्ञात्वा वितानीभूतमानसा । विरहो न मयोत्तीर्ण इति साऽभूद्विषादिनी ॥ ५९ ॥
 विरहोदन्वतः कूलं मे मनः पात्रमागतम् । नूनमेष्यति विध्वंसमिति चिंताकुलाऽभवत् ॥ ६० ॥
 किंकर्तव्यविमूढा सा पादांगुष्ठेन संगता । विलिखन्ती क्षितिं तस्थौ बलदेवसमीपगा ॥ ६१ ॥
 अग्रतोऽवस्थिता तस्य विरेजे जनकात्मजा । पुरंदरपुरो जाता लक्ष्मीरिव शरीरिणी ॥ ६२ ॥
 ततोऽभ्यधायि रामेण सीते तिष्ठसि किं पुरः । अपसर्पे न शक्तोऽस्मि भवतीमभिवीक्षितुम् ॥६३॥
 मध्याह्ने दीधितिं सौरीमाशीविषमणेः शिखाम् । वरमुत्सहते चक्षुरीक्षितुं भवतीं तु नो ॥ ६४ ॥
 दशास्यभवने मासान्वहूनंतःपुरावृता । स्थिता यदाहता भूयः समस्तं किं ममोचितम् ॥ ६५ ॥
 ततो जगाद् वैदेही निष्ठुरो नास्ति त्वत्समः । तिरस्करोषि मां येन सुविद्यां प्राकृतो यथा ॥६६॥
 दोहलच्छन्नना नीत्वा वनं कुटिलमानसः । गर्भाधानसमेतां मे त्यक्तुं किं सदृशं तव ॥ ६७ ॥
 असमाधिमृतिं प्राप्ता तत्र स्यामहकं यदि । ततः किं ते भवेत्सिद्धं मम दुर्गतिदायिनः ॥ ६८ ॥

अतिस्वल्पोऽपि सद्भावो मय्यस्ति यदि वा कृपा । क्षांत्यार्याणां ततः किं न नीत्वा वसतिमुज्झिता ॥
 अनाथानामबंधूनां दरिद्राणां सुदुःखिनाम् । जिनशासनमेतद्धि शरणं परमं मतम् ॥ ७० ॥
 एवं गतेऽपि पद्माभ प्रसीद किमिहोरुणा । कथितेन प्रयच्छाऽऽज्ञामित्युक्त्वा दुःखिताऽरुदत् ॥ ७१ ॥
 रामो जगाद जानामि देवि शीलं तवानघम् । मदनुव्रततां चोच्चैर्भावस्य च विशुद्धताम् ॥ ७२ ॥
 परिवादमिमं किन्तु प्राप्ताऽसि प्रकटं परम् । स्वभावकुटिलस्वांतामेतां प्रत्यायय प्रजाम् ॥ ७३ ॥
 एवमस्त्विमिति वैदेही जगौ सम्मदिनी ततः । दिव्यैः पंचभिरप्येषा लोकं प्रत्याययाम्यहम् ॥ ७४ ॥
 विषाणां विषमं नाथ कालकूटं पिबाम्यहम् । आशीविषोऽपि यं घ्रात्वा सद्यो गच्छति भस्मताम् ॥ ७५ ॥
 आरोहामि तुलां वह्निज्वालां रौद्रां विशामि वा । यो वा भवदभिप्रेतः समयस्तं करोम्यहम् ॥ ७६ ॥
 क्षणं विचिन्त्य पद्माभो जगौ वह्निं विशेत्यतः । जगौ सीता विशामीति महासम्मदधारिणी ७७
 प्रतिपन्नोऽनया मृत्युरित्युदीर्यत नारदः । शोकोत्पीडैरपीड्यन्त श्रीशैलाद्या नरेश्वराः ॥ ७८ ॥
 पावकं प्रविचिक्षन्तीं परिनिश्चित्य मातरम् । चक्रतुस्तद्वर्तिं बुद्ध्वावात्मनोर्लवणांकुशौ ॥ ७९ ॥
 महाप्रभावसंपन्नः प्रहर्षं धारयंस्ततः । सिद्धार्थकुल्लकोऽवोचदुद्धृत्य भुजमुन्नतम् ॥ ८० ॥
 न सुरैरपि वैदेह्याः शीलव्रतमशेषतः । शक्यं कीर्तयितुं कैव कथा क्षुद्रशरीरिणाम् ॥ ८१ ॥

पातालं प्रविशेन्मेरुः शुष्येयुर्मकरालयाः । न पद्मचलनं किञ्चित्सीताशीलव्रतस्य तु ॥ ८२ ॥
 इंदुरर्कत्वमाच्छेदकः शीतांशुतां व्रजेत् । न तु सीतापरीवादः कथञ्चित्सत्यतां व्रजेत् ॥ ८३ ॥
 विद्याबलसमृद्धेन मया पंचसु मेरुषु । वंदना जिनचंद्राणां कृता शाश्वतधामसु ॥ ८४ ॥
 सा मे विपुलतां यायात्पद्मनाभ सुदुर्लभा । विपत्तिर्यदि सीतायाः शीलस्यास्ति मनागपि ॥ ८५ ॥
 भूरिवर्षसहस्राणि सचलेन मया कृतम् । ततस्तेन शपे नाहं यथेमौ तव पुत्रकौ ॥ ८६ ॥
 भीमज्वालावतीभंगं सर्वभंगं सुनिष्ठुरम् । मा विश्वदनलं सीता तस्मात्पद्म विचक्षण ॥ ८७ ॥
 व्योम्नि वैद्याधरो लोको धरण्यां धरणीचरः । जगाद साधु साधूक्तमिति मुक्तमहास्वनः ॥ ८८ ॥
 प्रसीद देव पद्माभ प्रसीद व्रज सौम्यताम् । नाथ मा राम मा राम कार्षीः पावकमानसम् ॥ ८९ ॥
 सती सीता सती सीता न संभाव्यमिहान्यथा । महापुरुषपत्नीनां जायते न विकारिता ॥ ९० ॥
 इति वाष्पभराद्वाचो गद्रदाज्जनसागरात् । संक्षुब्धादभिनिश्चेरुर्व्याप्तसर्वदिगंतराः ॥ ९१ ॥
 महाकोलाहलस्वानैः समं सर्वासुधारिणाम् । अत्यंतशोकिनां स्थूला निपेतुर्वाष्पबिंदवः ॥ ९२ ॥
 पद्मो जगाद यद्येवं भवंतः करुणापराः । ततः पुरा परिवादमभाषिध्वं कुतो जनाः ॥ ९३ ॥
 एवमाज्ञापयत्तीव्रमनपेक्षश्च किंकरान् । आलंब्य परमं सत्त्वं विशुद्धिन्यस्तमानसः ॥ ९४ ॥

पुरुषौ द्वावधस्ताद्द्राक् खन्यतामत्र मेदिनी । शतानि त्रीणि हस्तानां चतुष्कोणा प्रमाणतः ९६
प्रचंडबहलज्वालो ज्वालयतामाशुशुक्षणिः । साक्षान्मृत्युरिवोपात्तविग्रहो निर्विलंबितम् ॥ ९७ ॥
यथाऽऽज्ञापयसीत्युक्त्वा महाकुहालपाणिभिः । किंकरैस्तत्कृतं सर्वं कृतांतपुरुषोत्तमैः ॥ ९८ ॥
यस्यामेवाथ वेलायां संवादः पद्मसीतयोः । क्रियते किंकरैर्भीममनुष्ठानं च दाहनम् ॥ ९९ ॥
तदनंतरं शर्वर्यां ध्यानमुत्तममीयुषः । महेन्द्रोदयमेदिन्यां सर्वभूषणयोगिनः ॥ १०० ॥
उपसर्गो महानासीज्जनितः पूर्ववैरतः । अत्यंतरौरद्रराक्षस्या विद्युद्वक्त्राभिधानया ॥ १०१ ॥
अपृच्छदथ संबन्धं श्रेणिको मुनिपुंगवम् । ततो गणधरोऽवोचन्नरेन्द्र श्रूयतामिति ॥ १०२ ॥
विजयाद्धौत्तरे वास्ये सर्वं पूर्वत्र शोभिते । गुंजाभिधाननगरे राजाऽभूत्सिंहविक्रमः ॥ १०३ ॥
तस्य श्रीरित्यभूद्भार्या पुत्रः सकलभूषणः । अष्टौ शतानि तत्कान्ता अग्राः किरणमंडला ॥ १०४ ॥
कदाचित्सा सपत्नीभिरुच्यमाना सुमानसा । चित्रे मैथुनिकं चक्रे देवी हेमशिखाभिधम् ॥ १०५ ॥
तं राजा सहसा वीक्ष्य परमं कोपमागतः । पत्नीभिश्चोच्यमानश्च प्रसादं पुनरागमत् ॥ १०६ ॥
सम्मदेनान्यदा सुप्ता साध्वी किरणमंडला । मुहुर्हेमशिखाभिख्यां प्रमादात्समुपाददे ॥ १०७ ॥
श्रुत्वा तां सुतरां क्रुद्धो राजा वैराग्यमागतः । प्रात्राजीत्साऽपि मृत्वाऽभूद्विद्युदास्येति राक्षसी १०८

तस्य सा भ्रमतो भिक्षां कृत्वा त्रुटितबंधनम् । मतंगजं परिक्रुद्धा प्रत्यूहनिरताऽभवत् ॥ १०९ ॥
 गृहदाहं रजोवर्षमश्वोक्षाभिमुखागमम् । कंटकावृतमार्गत्वं तथा चक्रे दुरीहिता ॥ ११० ॥
 छिन्त्वाऽन्यदा गृहे संधिमेतं प्रतिमया स्थितम् । स्थापयत्यानने तस्य स चौर इति गृह्यते १११
 मुच्यते च पराभूय परमार्थपराङ्मुखैः । महता जनवृन्देन स्वनता बद्धमंडलः ॥ ११२ ॥
 कृतभिक्षस्य निर्यातः कदाचिद्भिक्षदास्त्रियः । हारं गलेऽस्य वध्नाति स चौर इति कथ्यते ११३
 अतिक्रूरमनाः पापा एवमादीनुपद्रवान् । चक्रे सा तस्य निर्वेदरहिता सततं परान् ॥ ११४ ॥
 ततोऽस्य प्रतिमास्थस्य महेंद्रोद्यानगोचरे । उपसर्गं परं चक्रे पूर्ववैरानुबंधतः ॥ ११५ ॥
 वेतालैः करिभिः सिंहैर्व्याघ्रैरुग्रैर्महोरगैः । नानारूपैर्गुणैर्दिव्यनारीदर्शनलोचनैः ॥ ११६ ॥
 उपद्रवैर्यदाऽमीभिः स्खलितं नास्य मानसम् । तदा तस्य मुनीन्द्रस्य ज्ञानं केवलमुद्रतम् ११७
 ततः केवलसंभूतिमहिमाहितमानसाः । सुरासुराः समायाताः सुनाशीरपुरःसराः ॥ ११८ ॥
 स्तंबेरमैर्मृगाधीशैः स्थूरीपृष्ठैः क्रमेलकैः । बालैरुहभिर्व्याघ्रैः शरभैः सृमरैः खगैः ॥ ११९ ॥
 विमानैः स्यन्दनैर्युगैर्यानैरन्यैश्च चारुभिः । ज्योतिःपथं समासाद्य महासंपत्समन्विताः ॥ १२० ॥
 पवनोद्भूतसत्केशवस्त्रकेतनपंक्तयः । मौलिकुंडलहारांशुसमुद्योतितपुष्कराः ॥ १२१ ॥

अप्सरोगणसंकीर्णाः साकेताभिमुखः सुराः । अवतेरुरलं हृष्टाः पश्यन्तो धरणीतलम् ॥१२२॥
अवलोक्य ततः सीतावृत्तान्तं मेषकेतनः । शक्रं जगाद् देवेंद्र पश्येदमपि दुष्करम् ॥ १२३ ॥
सुराणामपि दुःस्पर्शो महाभयसमुद्भवः । सीताया उपसर्गोऽयं कथं नाथ प्रवर्त्तते ॥ १२४ ॥
श्राविकायाः सुशीलायाः परमस्वच्छचेतसः । दुरीक्ष्यः कथमेतस्या जायतेऽयमुपप्लवः ॥ १२५ ॥
आखंडलस्ततोऽवोचदहं सकलभूषणम् । त्वरितं बंदितुं यामि कर्त्तव्यं त्वमिहाश्रय ॥ १२६ ॥
अभिधायेति देवेंद्रो महेन्द्रोदयसंमुखम् । यथावेषोऽपि मेषांकः सीतास्थानमुपागमत् ॥ १२७ ॥
तत्र व्योमतलस्थोऽसौ विमानशिखरे स्थितः । सुमेरुशिखरच्छाये..... ॥ १२८ ॥
..... । रविरिव विराजमानः सर्वजनमनोहरं स पश्यति रामम् ॥१२९॥
इति श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते श्रीपद्मपुराणे सकलभूषणदेवागमनाभिधानं नाम चतुरुत्तरशतं पर्व ॥१०४॥

अथ पंचोत्तरशतं पर्व ।

तां निरीक्ष्य ततो वापीं तृणकाष्ठप्रपूरिताम् । समाकुलमना दध्याविति काकुत्स्थचंद्रमाः ॥ १ ॥
कुतः पुनरिमां कांतां पश्येयं गुणतूणिकाम् । महालावण्यसंपन्नां द्युतिशीलपरावृताम् ॥ २ ॥

विक्रासिमालतीमाला सुकुमारशरीरिका । नूनं यास्यति विध्वंसं स्पृष्टमात्रेव वहिना ॥ ३ ॥
 अभविष्यदियं नो चेत्कुले जनकभूभृतः । परिवादमिमं नाप्स्यन्मरणं च हुताशने ॥ ४ ॥
 उपलप्स्ये कुतः सौख्यं क्षणमप्यनया विना । वरं वासोऽनयाऽरण्ये न विना दिवि राजते ॥ ५ ॥
 महानिश्चिन्तचित्तेयमपि मर्तुं व्यवस्थिता । प्रविशंती कृतास्थायिं रोद्धुं लोकस्य लज्यते ॥ ६ ॥
 उन्मुक्तसुमहाशब्दः सिद्धार्थः क्षुल्लकोऽप्ययम् । तूष्णीं स्थितः किमु व्याजं करोम्येतन्निवर्त्तते ॥ ७ ॥
 अथ वा येन यादृक्षं मरणं समुपार्जितम् । नियमं स तदाऽऽप्नोति कस्तद्वारयितुं क्षमः ॥ ८ ॥
 तदाऽपहियमाणाया ऊर्ध्वं क्षारमहोदधेः । मदनुव्रतचित्ताया नेच्छत्येषेति कोपिता ॥ ९ ॥
 लंकाधिपतिना किं नालुप्तमस्याः शिरोऽसिना । येनाऽयमपरः प्राप्तः संशयोऽत्यंतदुस्तरः ॥ १० ॥
 वरं हि मरणं श्लाघ्यं न वियोगः सुदुःसहः । श्रुतिस्मृतिहरोऽसौ हि परमः कोऽपि निन्दितः ॥ ११ ॥
 यावज्जीवं हि विरहस्तापं यच्छति चेतसः । मृतेति छिद्यते स्वैरं कथाकांक्षा च तद्रता ॥ १२ ॥
 इति चिंतातुरे तस्मिन् वाप्यां प्रज्वाल्यतेऽनलः । समुत्पन्नोरुकारुण्या रुरुदुर्नरयोषितः ॥ १३ ॥
 ततोऽधकारितं व्योम धूमेन घनमुद्यता । अभूदकालसंप्राप्तप्रावृट्मेघैरिवावृतम् ॥ १४ ॥
 भृंगालकमिवोद्भूतं जगदन्यदिदं तदा । कोकिलात्मकमाहोस्विदाहो पारापतात्मकम् ॥ १५ ॥

अशक्नुवन्निव द्रष्टुमुपसर्गं तथाविधम् । दयार्द्रहृदयः शीघ्रं भानुः क्वापि तिरोदधे ॥ १६ ॥
 प्रज्वालज्वलनश्चोग्रः सर्वाशासु महाजवः । गव्यूतिपरिमाणाभिर्ज्वालाभिर्विकरालितः ॥ १७ ॥
 किं निरंतरतीव्रांशुसहस्रैच्छादितं नभः । पातालं किंशुकांगौघाः सहसा किं समुत्थिताः ॥ १८ ॥
 आहोस्विद्गगनं प्राप्तमुत्पातमयसंभ्यया । हाटकात्मकमेकं तु प्रारब्धं भवितुं जगत् ॥ १९ ॥
 सौदामिनीमयं किन्तु संजातं भुवनं तदा । जिगीषया परो जातः किमु जंगममंदरः ॥ २० ॥
 वतः सीता समुत्थाय नितांतस्थिरमानसा । कार्योत्सर्गं क्षणं कृत्वा स्तुत्वा भावापितान् जिनेान् २१
 ऋषभादीन्नमस्कृत्य धर्मतीर्थस्य देशकान् । सिद्धान् समस्तसाधूंश्च सुव्रतं च जिनेश्वरम् ॥ २२ ॥
 यस्य संसेव्यते तीर्थं तदा सम्मदधारिभिः । परमैश्वर्यसंयुक्तैस्त्रिदशा सुरमानवैः ॥ २३ ॥
 सर्वप्राणिहिताऽऽचार्यचरणौ च मनःस्थितौ । प्रणम्योदारगंभीरा विनीता जानकी जगौ ॥ २४ ॥
 कर्मणा मनसा वाचा रामं मुक्त्वा परं नरम् । समुद्रहामि न स्वप्नेप्यन्यं सत्यमिदं मम ॥ २५ ॥
 यद्येतदनृतं वच्मि तदा मामेष पावकः । भस्मसाद्भावमप्राप्तमपि प्रापयतु क्षणात् ॥ २६ ॥
 अथ पद्मान्नरं नान्यं मनसाऽपि ब्रह्महम् । ततोऽयं ज्वलनो धाक्षीन्मा मां शुद्धिसमन्विताम् २७
 मिथ्यादर्शनिनीं पापां क्षुद्रिकां व्यभिचारिणीम् । ज्वलनो मां दहत्येष सर्तीं वृतस्थितां तु मा २८

अभिधायेति सा देवी प्रविवेशानलं च तम् । जातं च स्फटिकं स्वच्छं सलिलं सुखशीतलम् ॥२९॥
 भिच्चेव सहसा क्षोणीं तरसा पयसाद्यता । परमं पूरिता वापी रंगद्वंगकुलाऽभवत् ॥ ३० ॥
 नोत्सुकानि न काष्ठानि नोगारा न तृणादिकम् । आलोक्यते तदा तत्र वृद्धं पावकसूचनम् ॥३१॥
 पर्यन्तवद्धफेनौघवलयो वेगशालिनः । आवर्तास्तत्र संवृद्धा गंभीरा भीमदर्शनाः ॥ ३२ ॥
 भवन्मृदंगनिस्वानात्क्वचिदुलुगुलायते । भुंभुंभुंभायतेऽन्यत्र क्वचित्पटपटायते ॥ ३३ ॥
 क्वचिन्मुंचति हुंकारान्धूंकारान्क्वचिदायतान् । क्वचिद्दिमिदिमिस्वाना जुगुधुद्भूदिति क्वचित् ? ॥
 क्वचित्कलकलारावाञ्छसद्भसदिति क्वचित् । दुदु घंटासमुत्तस्थामिति क्वचिदितीति च ॥३५॥
 एवमादिपरिक्षुब्धसागराकारनिःस्वना । क्षणाद्रोधःस्थितं वापी लग्ना प्लावयितुं जनम् ॥ ३६ ॥
 जानुमात्रं क्षणादंभः श्रोणिदग्मभूत्क्षणात् । पुनर्निमेषमात्रेण स्तनद्वयसर्ता गतम् ॥ ३७ ॥
 नैति पौरुषतां यावत्तावत्त्रस्ता महीचराः । किंकर्तव्यातुरा जाताः खेचरा वियदाश्रिताः ॥३८॥
 कंठस्पर्शि ततो जाते वारिण्युरुजवान्विते । विह्वला संगता मंचास्तेऽपि चंचत्कर्ता गताः ॥ ३९ ॥
 केचित्स्तवितुमारब्धा जातेभसि शिरोतिगे । वस्त्रडिंभकसंबंधसंदिग्धोद्धैकवाहनाः ॥ ४० ॥
 त्रायस्य देवि त्रायस्त्र मान्ये लक्ष्मि सरस्वति । महाकल्याणि धर्माढ्ये सर्वप्राणिहितैषिणि ॥४१॥

दयां कुरु महासाधिव मुनिमानसनिर्मले । इति वाचो विनिश्चेरुर्वारिविह्वललोकतः ॥ ४२ ॥
 ततः सरसिरुद्धर्मकोमलं नखभावितम् । स्पृष्ट्वा वापीवधूरुर्मिहस्तैः पद्मक्रमद्वयम् ॥ ४३ ॥
 प्रशान्तकलुषावर्त्ता त्यक्तभीषणानिःस्वनाः । क्षणेन सौम्यतां प्राप्ता ततो लोकोऽभवत्सुखी ॥४४॥
 उत्पलैः कुमुदैः पत्रैः संछन्ना साऽभवत्क्षणान् । सौरभ्यधीवभृंगौघसंगीतकमनोहरा ॥ ४५ ॥
 क्रौंचानां चक्रवाकानां हंसानां च कंदर्बकैः । तथा कादंबकादीनां सुस्वनानां विराजिता ॥४६॥
 मणिकांचनसोपानैर्वीचीसंतानसंगीभिः । पुष्पैर्मरकतच्छायाकोमलैश्चातिसत्तटा ॥ ४७ ॥
 उत्तस्थावथ मध्येस्या विपुलं विमलं शुभम् । सहस्रच्छदनं पद्मविकचं विकटं मृदु ॥ ४८ ॥
 नानाभक्तपरीतांगं रत्नोद्योतांशुकावृतम् । आसीत्सिंहासनं तस्य मध्ये तुल्येन्दुमंडलम् ॥ ४९ ॥
 तत्रामरवरस्त्रीभिर्मा भैषीरिति सांच्छिता । सीताऽवस्थापिता रेजे श्रीरिवात्यद्भुतोदया ॥ ५० ॥
 कुसुमांजलिभिः सार्द्धं साधु साध्विति निःस्वनः । गगनस्थैः समुत्सृष्टस्तुष्टैर्देवकदंबकैः ॥ ५१ ॥
 जुगुंजुर्मज्जवो गुंजा विनेदुः पटहाः पट्टु । नाद्यो ननंदुरायत्तं चक्रणुः काहलाः कलम् ॥ ५२ ॥
 अशब्दायंत शंखाघा धीरं तूर्याणि दध्वनुः । ववणुर्विशदं वंशाः कांसतालानि चक्रणुः ॥ ५३ ॥
 वल्गितान् क्ष्वेडितोद्घुष्टकुष्ठादिकरणोद्यताः । तुष्टा ननृतुरन्योन्यश्लिष्टा वैद्याधरा गणाः ॥ ५४ ॥

श्रीमज्जनकराजस्य तनया परमोदया । श्रीमतो बलदेवस्य पत्नी विजयतेतराम् ॥ ५५ ॥
अहो चित्रमहो चित्रमहो शीलं सुनिर्मलम् । एवं स्वनः समुत्तस्थौ रोदसी प्राप्य सर्वतः ॥ ५६ ॥
ततोऽकृत्रिमसावित्रीस्नेहसंमग्नमानसौ । तीर्त्वा ससंभ्रमौ प्राप्तौ जानकीं लवणांकुशौ ॥ ५७ ॥
स्थितौ च पार्श्वयोः पद्मपुत्रप्रीतिप्रबुद्धया । समाश्वास्य समाघ्रातौ मस्तके प्रणतांगकौ ॥ ५८ ॥
जांवूनदमयीयष्टिमिव शुद्धां हुताशने । अच्युत्तमप्रभाचक्रपरिवारितविग्रहा ॥ ५९ ॥
मैथिलीं राघवो वीक्ष्य कमलालयवासिनीम् । महानुरागरक्तात्मा तदंदिकमुपागमत् ॥ ६० ॥
जगौ च देवि कल्याणि प्रसीदोत्तमपूजिते । शरत्संपूर्णचंद्रास्ये महाद्भुतविचेष्टिते ॥ ६१ ॥
कदाचिदपि नो भूयः करिष्याम्याग ईदृशम् । दुःखं वा ते ततोऽतीतं दोषं मे साध्वि मर्षय ॥ ६२ ॥
योषिदष्टसहस्राणामपि त्वं परमेश्वरी । स्थिता मूर्ध्नि ददस्वाज्ञां मय्यपि प्रभुतां कुरु ॥ ६३ ॥
अज्ञानप्रवर्णीभूतचेतसा मयकेदृशम् । किंवदंतीभयात्सृष्टं कष्टं प्राप्ताऽसि यत्सति ॥ ६४ ॥
सकाननवनामेतां सखेचरजनां महीम् । समुद्रांतां मया साकं यथेष्टं विचर प्रिये ॥ ६५ ॥
पूज्यमाना समस्तेन जगता परमादरम् । त्रिविष्टपसमान् भोगान् भावय स्वमहीतले ॥ ६६ ॥
उद्यद्भास्करसंकाशं पुष्पकं कामगत्वरम् । आरूढा मेरुसानूनि पश्य देवि समं मया ॥ ६७ ॥

तेषु तेषु प्रदेशेषु भवतीचित्तहारिषु । क्रियतां रमणं कांते मया वचनकारिणा ॥ ६८ ॥
 विद्याधरवरस्त्रीभिः सुरस्त्रीभिरिवावृता । मनस्विनि भजैश्वर्यं सद्यः सिद्धमनीषिता ॥ ६९ ॥
 दोषाब्धिमग्रकस्यापि विवेकरहितस्य मे । उपसन्नस्य सुश्लाघ्ये प्रसीद क्रोधमुत्सृज ॥ ७० ॥
 ततो जगाद वैदेही राजन्नैवास्मि कस्यचित् । कुपिता किं विषादं त्वमीदृशं समुपागतः ॥ ७१ ॥
 न कश्चिदत्र ते दोषस्तीव्रो जानपदो न च । स्वकर्मणा फलं दत्तमिदं मे परिपाकिता ॥ ७२ ॥
 बलदेव प्रसादात्ते भोगा भुक्ताः सुरोपमाः । अधुना तदहं कुर्वे जाये स्त्री न यतः पुनः ॥ ७३ ॥
 एतैर्विनाशिभिः क्षुद्रैरवसन्नैः सुदारुणैः । किं वा प्रयोजनं भोगैर्मूढमानवसेवितैः ॥ ७४ ॥
 योनिलक्षाध्वसं क्रांत्या खेदं प्राप्ताऽस्म्यनुत्तमम् । साहं दुःखक्षयाकांक्षा दीक्षां जैनेश्वरीं भजे ॥ ७५ ॥
 इत्युक्त्वाऽभिनवाशोकपल्लवोपमपाणिना । मूर्द्धजान् स्वयमुद्धृत्य पद्मायाऽर्पयदस्पृहा ॥ ७६ ॥
 इंद्रनीलद्युतिच्छायान्सुकुमारान्मनोहरान् । केशान्वीक्ष्य ययौ मोहं रामोऽपसन्न भूतले ॥ ७७ ॥
 यावदाश्वासनं तस्य प्रारब्धं चंदनादिना । पृथ्वीमत्यार्यया तावदीक्षिता जनकात्मजा ॥ ७८ ॥
 ततो दिव्यानुभावेन सा विघ्नपरिवर्जिता । संवृत्ता श्रमणा साध्वी वस्त्रमात्रपरिग्रहा ॥ ७९ ॥
 महाव्रतपवित्रांगा महासंवेगसंगता । देवासुरसमायोगं ययौ चोद्यानमुत्तमम् ॥ ८० ॥

पद्मो मौक्तिकगोशीर्षतालवृंतालानिलादिभिः । संप्राप्तस्पष्टचैतन्यस्तद्विद्वन्व्यस्तनिरीक्षणः ॥ ८१ ॥
 अदृष्ट्वा राघवः सीतां शून्याभूतदशांशकः । शोककोपकषायात्मा समारुह्य महागजम् ॥ ८२ ॥
 समुच्छ्रितसितच्छत्रश्चामरोत्करवीजितः । नरेन्द्रैरिन्द्रवद्देवैर्वृतो हस्तितलायतः ॥ ८३ ॥
 प्रौढकोकनदच्छायः क्षणसंवृतलोचनः । उदात्तनिनदोऽवोचद्वचोऽपि निजभीतिदम् ॥ ८४ ॥
 प्रियस्य प्राणिनो मृत्युर्वरिष्ठो विरहस्तु न । इति पूर्वं प्रतिज्ञातं मया निश्चितचेतसा ॥ ८५ ॥
 यदि तत्किं वृथा देवैः प्रातिहार्यमिदं शठैः । वैदेह्या विहितं येन तयेदं समनुष्ठितम् ॥ ८६ ॥
 लुप्तकेशीमपीमां मे यदि नार्पयत द्रुतम् । अद्य देवानदेवान्वः करोमि च जगद्वियत् ॥ ८७ ॥
 कथं मे हियते पत्नी सुरैर्न्यायव्यवस्थितैः । पुरस्तिष्ठंतु मे शस्त्रं गृह्णन्तु क्व नु ते गताः ॥ ८८ ॥
 एवमादिकृतचेष्टो लक्ष्मणेन विनीतिना । सांत्व्यमानो बहूपायं प्राप्तः सुरसमागमम् ॥ ८९ ॥
 ज्वलज्ज्वलनतोदीप्तिं विभ्राणं परमद्विकम् । वहंतं दहनं देहं कलुषस्योपसेदुषम् ॥ ९० ॥
 विबुद्धेष्वपि राजंतं केवलज्ञानतेजसा । वीतजीमूतसंघातं भानुर्विवमिवोदितम् ॥ ९१ ॥
 चक्षुःकुमुद्वतीकान्तं चंद्रं वा वीतलांछनम् । परेण परिवेषेण वृत्तं देहस्य तेजसा ॥ ९२ ॥
 तमालोक्य मुनिश्रेष्ठं सद्योगाद्ब्रष्टमानताम् । अवतीर्य च नागेन्द्राज्जगामास्य समीपताम् ॥ ९३ ॥

विधाय चांजलिं भक्त्या कृत्वा शान्तः प्रदक्षिणाम् । त्रिविधं गृहिणां नाथोऽनंसीन्नाथमवेश्मनाम् ॥
 मुनीन्द्रदेहजच्छायास्तिमितांशुकिरीटिकाः । वैलक्ष्यादिव चंचद्भिः कुंडलैः श्लिष्टगंडकाः ॥९५॥
 भावार्पितनमस्काराः करकुड्मलमस्तकाः । मानवेन्द्रैः समं योग्यमुपविष्टाः सुरेश्वराः ॥ ९६ ॥
 चतुर्भेदजुषो देवा नानालंकारधारिणः । अलक्ष्यंत मुनीन्द्रस्य रवेरिव मरीचयः ॥ ९७ ॥
 रराज राजराजोऽपि रामोऽत्यंतदूरगः । मुनेः सुमेरुकूटस्य पार्श्वे कल्पतरुयथा ॥ ९८ ॥
 लक्ष्मीधरनरेन्द्रोऽपि मौलिकुंडलराजितः । विद्युत्त्वानिव जीमूतः शुशुभेंतिकपर्वतः ॥ ९९ ॥
 शत्रुघ्नोऽपि महाशत्रुभयदानविचक्षणः । द्विर्ताय इव भाति स्म कुबेरश्चारुदर्शनः ॥ १०० ॥
 गुणसौभाग्यतूणीरौ वीरौ तौ च सुलक्षणौ । सूर्याचंद्रमसौ यद्वद्रेजतुर्लवणांकुशौ ॥ १०१ ॥
 बाह्यालंकारमुक्ताऽपि वस्त्रमात्रपरिग्रहा । आर्या रराज वैदेही रविमूर्त्त्येव संयता ॥ १०२ ॥
 मनुष्यनाकवासेषु धर्मश्रवणकांक्षिषु । धरण्यामुपविष्टेषु ततो विनयशालिषु ॥ १०३ ॥
 धीरोऽभयनिनादाख्यो मुनिः शिष्यगणाग्रणीः । संदेहतापशान्त्यर्थं प्रप्रच्छ मुनिपुंगवम् ॥१०४॥
 विपुलं निपुणं शुद्धं तत्त्वार्थं मुनिबोधनम् । ततो जगाद योगीशः कर्मक्षयकरं वचः ॥ १०५ ॥
 रहस्यं तत्तदा तेन विबुधानां महात्मनाम् । कथितं तत्समुद्रस्य कणमेकं वदाम्यहम् ॥ १०६ ॥

प्रशस्तदर्शनज्ञाननन्दनं भव्यसंमतम् । वस्तुतत्त्वमिदं तेन प्रोक्तं परमयोगिना ॥ १०७ ॥
 अनन्तालोकखांतस्थो मृदंगद्वयसन्निभः । लोको व्यवस्थितोऽधस्तात्तिर्यगूढव्यवस्थितः ॥ १०८ ॥
 त्रैविध्येनाप्नुना तस्य ख्याता त्रिभुवनाभिधा । अधस्तान्मंदरस्याद्रेर्विज्ञेयाः सप्त भूमयः ॥ १०९ ॥
 रत्नाभा प्रथमा तत्र यस्यां भवनजाः सुराः । षडधस्तात्ततः क्षोण्यो महाभयसमावहाः ॥ ११० ॥
 शर्करावालुकापंकधूमध्वांततमोनिभाः । सुमहादुःखदायिन्यो नित्यांधध्वान्तसंकुलाः ॥ १११ ॥
 तप्तायास्तलदुःस्पर्शमहाविषमदुर्गमाः । शीतोग्रवेदनाः काश्चिद्भसारुधिरकर्दमाः ॥ ११२ ॥
 श्वसर्पमनुजादीनां कुथितानां कलेवरैः । सन्मिश्रो यो भवेद्गंधस्तादृशस्तत्र कीर्तितः ॥ ११३ ॥
 नानाप्रकारदुःखौघकारणानि समाहरन् । वाति तत्र महाशब्दः प्रचंडोऽहंमारुतः ॥ ११४ ॥
 रसनस्पर्शनासक्ता जीवास्तत्कर्म कुर्वते । गरिष्ठा नरके येन पतंत्यायसर्पिडवत् ॥ ११५ ॥
 हिंसावितथचौर्यान्यस्त्रीसंगादानिवर्त्तनाः । नरकेषूपजायन्ते पापभारगुरूकृताः ॥ ११६ ॥
 मनुष्यजन्म संप्राप्य सततं भोगसंगताः । जनाः प्रचंडकर्माणो गच्छन्ति नरकावनिम् ॥ ११७ ॥
 विधाय कारयित्वा च पापं समनुमोद्य च । रौद्रार्त्तप्रवणाजीवा यान्ति नारकवीजताम् ॥ ११८ ॥
 वज्रोपमेषु कुड्येषु निःसंधिकृतपारणाः । नारकेनाग्निना पापा दहन्ते कृतविस्वराः ॥ ११९ ॥

ज्वलद्वह्निचयाञ्जीता यांति वैतरणीं नदीम् । शीतलांबुकृताकांक्षास्तस्यां मुंचति देहकम् ॥१२०॥
 ततो महोत्कटक्षारदग्धदेहोरुवेदनाः । मृगा इव परित्रस्ता असिपत्रवनं स्थिता ॥ १२१ ॥
 छायाप्रत्याशया यत्र संगता दुष्कृतप्रियाः । प्राप्नुवंत्यसिनाराचचक्रकुंतादिदारुणम् ॥ १२२ ॥
 खरमारुतनिर्धूतनरकागसमीरितैः । तीक्ष्णैरस्त्रसमूहैस्ते दार्यन्ते शरणोज्झिताः ॥ १२३ ॥
 छिन्नपादभुजस्कंधवर्णवक्त्राक्षिनासिकाः । भिन्नतालुशिरःकुक्षिहृदया निपतंति ते ॥ १२४ ॥
 कुंभीपाकेषु पच्यन्ते केचिदूर्ध्वीकृतांघ्रयः । यंत्रैः केचिन्निपीड्यन्ते बलिभिः परुषस्वनम् ॥१२५॥
 अरिभिः परमक्रोधैः केचिन्मुद्गरपीडिताः । कुर्वते लोठनं भूमौ सुमहावेदनाकुलाः ॥ १२६ ॥
 महातृष्णादिता दीना याचंते वारि विह्वलाः । ततः प्रदीयते तेषां त्रपुताम्रादिविद्रुतम् ॥१२७॥
 स्फुलिगोद्रमरौद्रं तं तत्रोद्वीक्ष्य विकंपिताः । परावर्त्तितचेतस्का वाष्पपूरितकंठकाः ॥ १२८ ॥
 ब्रुवते नास्ति तृष्णा मे मुंच मुंच ब्रजाम्यहम् । अनिच्छतां ततस्तेषां तद्बलेन प्रदीयते ॥ १२९ ॥
 विनिपात्य क्षितावेषां क्रंदतां लोहदंडकैः । विदार्यास्यं विषं रक्तं कलिलं च निर्धीयते ॥१३०॥
 तत्तेषां प्रदहत्कंठं हृदयं स्फोटयद्भृशम् । जठरं प्राप्य निर्याति पुरीषराशिना समम् ॥ १३१ ॥
 पश्चात्तापहताः पश्चात्पालकैर्नरकावनेः । स्मार्यन्ते दुष्कृतं दीनाः कुशास्त्रपरिभाषितम् ॥ १३२ ॥

गुरुलोकं समुल्लंघ्य तदा वाक्पटुना सता । मांसं निर्दोषमित्युक्तं यत्ते तत्क्वाधुना गतम् ॥ १३३ ॥
 मांसेन बहुभेदेन मधुना च पुरा कृतम् । श्राद्धं गुणवदित्युक्तं यत्ते तत्क्वाधुना गतम् ॥ १३४ ॥
 इत्युक्त्वा वैक्रियैरन्यैराहत्याहत्य निष्ठुरम् । कुर्वाणाः कृपणं चेष्टाः खादन्ते स्वशरीरकम् ॥ १३५ ॥
 स्वप्नदर्शननिःसारां स्मारयित्वा च राजताम् । तज्जातैरेव पीड्यन्ते विरुवंतो विडम्बनैः ॥ १३६ ॥
 एवमादीनि दुःखानि जीवाः पापकृतो नृप । निमेषमप्यविश्रान्ता लभन्ते नारकक्षितौ ॥ १३७ ॥
 तस्मात्फलमधर्मस्य ज्ञात्वेदमतिदुःसहम् । प्रशांतहृदयाः संतः सेवध्वं जिनशासनम् ॥ १३८ ॥
 अनंतरमधोवासा ज्ञाता भवनवासिनाम् । देवारण्यार्णवद्वीपास्तथा योग्याश्च भूमयः ॥ १३९ ॥
 पृथिव्यापश्च तेजश्च मातरिश्वा वनस्पतिः । शेषास्त्रसाश्च जीवानां निकायाः षट् प्रकीर्त्तिताः ॥ १४० ॥
 धर्माधर्मवियत्कालजीवपुद्गलभेदतः । षोढा द्रव्यं समुद्दिष्टं सरहस्यं जिनेश्वरैः ॥ १४१ ॥
 सप्तभंगीवचोमार्गः सम्यक्प्रतिपदं मतः । प्रमाणं सकलादेशो नयोऽवयवसाधनम् ॥ १४२ ॥
 एकाद्वित्रिचतुःपंचहृषीकेश्वविरोधतः । सत्त्वं जीवेषु विज्ञेयं प्रतिपक्षसमन्वितम् ॥ १४३ ॥
 सूक्ष्मवादरभेदेन ज्ञेयास्ते च शरीरतः । पर्याप्ता इतरे चैव पुनस्ते परिकीर्त्तिताः ॥ १४४ ॥
 भव्याभव्यादिभेदं च जीवद्रव्यमुदाहृतम् । संसारे तद्द्रव्योन्मुक्ताः सिद्धास्तु परिकीर्त्तिताः १४५ ॥

ज्ञेयदृश्यस्वभावेषु परिणामः स्वशक्तितः । उपयोगश्च तद्रूपं ज्ञानदर्शनतो द्विधा ॥ १४६ ॥
ज्ञानमष्टविधं ज्ञेयं चतुर्धा दर्शनं मतम् । संसारिणो विमुक्ताश्च ते सचित्तविचेतसः ॥ १४७ ॥
वनस्पतिपृथिव्याद्याः स्थावराः शेषकास्त्रसाः । पंचेंद्रियाः श्रुतिघ्राणचक्षुस्त्वग्रसनान्विताः १४८
पोतांडजजरायूनामादितो गर्भसंभवः । देवानामुपपादस्तु नारकाणां च कीर्तितः ॥ १४९ ॥
संमूर्च्छनं समस्तानां शेषानां जन्मकारणम् । योन्यस्तु विविधाः प्रोक्ता महादुःखसमन्विताः ॥
औदारिकं शरीरं तु वैक्रियाऽऽहारके तथा । तैजसं कार्मणं चैव विद्धि सूक्ष्मं परं परम् ॥१५१॥
असंख्येयं प्रदेशेन गुणतोऽनंतके परे । आदिसंबंधमुक्तश्च चतुर्णामेककालता ॥ १५२ ॥
जंबूद्वीपमुखा द्वीपा लवणाद्याश्च सागराः । प्रकीर्तिताः शुभा नाम संख्यानपरिवर्जिताः ॥१५३॥
पूर्वाद्द्विगुणविष्कंभाः पूर्वविक्षेपवर्तिनः । वलयाकृतयो मध्ये जंबूद्वीपः प्रकीर्तितः ॥ १५४ ॥
मेरुनाभिरसौ वृत्तो लक्षयोजनमानभृत् । त्रिगुणं तत्परिक्षेपादधिकं परिकीर्तितम् ॥ १५५ ॥
पूर्वापरायतास्तत्र विज्ञेयाः कुलपर्वताः । हिमवांश्च महाज्ञेयो निषधो नील एव च ॥ १५६ ॥
रुक्मी च शिखरी चेति समुद्रजलसंगताः । वास्यान्येभिर्विभक्तानि जंबूद्वीपगतानि च ॥१५७॥
भरतारुयामिदं क्षेत्रं ततो हैमवतं हरिः । विदेहो रम्यकारुयं च हैरण्यवतमेव च ॥ १५८ ॥

ऐरावतं च विज्ञेयं गंगाद्याश्चापि निम्नगाः । प्रोक्तं द्विर्धातकीखंडे पुष्करार्द्धे च पूर्वकम् ॥१५९॥
 आर्या म्लेच्छा मनुष्याश्च मानुषाचलतोऽपरे । विज्ञेयास्तत्प्रभेदाश्च संख्यानपरिवर्जिताः ॥१६०॥
 विदेहे कर्मणो भूमिर्भरतैरावते तथा । देवोत्तरकुरुर्भागे क्षेत्रं शेषाश्च भूमयः ॥ १६१ ॥
 त्रिपल्यांतर्मुहूर्त्तं तु स्थिती नृणां परावरे । मनुष्याणामिव ज्ञेया तिर्यग्योनिमुपेयुषाम् ॥ १६२ ॥
 अष्टभेदजुषो वेद्या व्यंतराः किंनरादयः । तेषां क्रीडनकावासा यथायोग्यमुदाहृताः ॥ १६३ ॥
 ऊर्ध्वं व्यंतरदेवानां ज्योतिषां चक्रमुज्ज्वलम् । मेरुप्रदक्षिणं नित्यं गतिश्चंद्रार्कराजकम् ॥१६४॥
 संख्येयानि सहस्राणि योजनानां व्यतीत्य च । तत ऊर्ध्वं महालोको विज्ञेयः कल्पवासिनाम् ॥
 सौधर्माख्यस्तथैशानः कल्पस्तत्र प्रकीर्तितः । ज्ञेयः सानत्कुमारश्च तथा माहेद्रसंज्ञकः ॥१६६॥
 ब्रह्मो ब्रह्मोत्तरो लोको लांतवश्च प्रकीर्तितः । कापिष्ठश्च तथा शुक्रो महाशुक्राभिधस्तथा १६७
 शतारोऽथ सहस्रारः कल्पश्चानतशब्दितः । प्राणतश्च परिज्ञेयस्तत्परावारणच्युतौ ॥ १६८ ॥
 नव ग्रैवैयकास्ताभ्यामुपरिष्ठात्प्रकीर्तिताः । अहमिंद्रतया येषु परमास्त्रिदशाः स्थिताः ॥ १६९ ॥
 विजयो वैजयंतश्च जयंतोऽथापराजितः । सर्वार्थसिद्धिनामा च पंचैतेऽनुत्तराः स्मृताः ॥१७०॥
 अग्रे त्रिभुवनस्यास्य क्षेत्रमुत्तमभासुरम् । कर्मबंधनमुक्तानां पदं ज्ञेयं महाद्भुतम् ॥ १७१ ॥

ईषत्प्राग्भारसंज्ञासौ पृथिवी शुभदर्शना । उत्तानधवलच्छत्रप्रतिरूपा शुभावहा ॥ १७२ ॥
सिद्धा यत्रावतिष्ठंते पुनर्भवविवर्जिताः । महासुखपरिप्राप्ताः स्वात्मशक्तिव्यवस्थिताः ॥ १७३ ॥
रामो जगाद भगवन्तेषां विगतकर्मणाम् । संसारभावनिर्मुक्तं निर्दुःखं कीदृशं सुखम् ॥ १७४ ॥
उवाच केवली लोकत्रितयस्यास्य यत्सुखम् । व्याबाधभंगदुःपाकैर्दुःखमेव हि तन्मतम् ॥ १७५ ॥
कर्मणाऽष्टप्रकारेण परतंत्रस्य सर्वदा । नास्य संसारिजीवस्य सुखं नाम मनागपि ॥ १७६ ॥
यथा सुवर्णपिंडस्य वेष्टितस्यायसा भृशम् । आत्मीया नश्यति छाया तथा जीवस्य कर्मणा १७७
मृत्युजन्मजरारव्याधिसहस्रैः सततं जनाः । मानसैश्च महादुःखैः पीड्यन्ते सुखमत्र किम् ॥ १७८ ॥
असिधारामधुस्वादसमं विषयजं सुखम् । दग्धचंदनवद्दिव्यं चक्रिणां सविषान्नवत् ॥ १७९ ॥
ध्रुवं परमनाबाधमुपमानविवर्जितम् । आत्मस्वाभाविकं सौख्यं सिद्धानां परिकीर्तितम् ॥ १८० ॥
सुप्त्या किं ध्वस्तनिद्राणां नीरोगाणां किमौषधैः । सर्वज्ञानां कृतार्थानां किं दीपतपनादिना ॥
आयुधैः किमभीतानां निर्मुक्तानामरातिभिः । पश्यतां विपुलं सर्वसिद्धार्थानां किमीहया ॥ १८२ ॥
माहात्म्यसुखतृप्तानां किं कृत्यं भोजनादिना । देवैर्द्रा अपि यत्सौख्यं वाञ्छन्ति सततोन्मुखाः ॥
नास्ति यद्यपि तत्त्वेन प्रतिमाऽस्य तथाऽपि ते । वदामि प्रतिबोधार्थं सिद्धात्मसुखगोचरे १८४

सुचक्रवर्त्तिनो मर्त्याः सेंद्रा यश्च सुरा सुखम् । कालेनांतविमुक्तेन सेवंते भवहेतुजम् ॥ १८५ ॥
 अनंतपूरणस्यापि भागस्य तदकर्मणाम् । सुखस्य तुल्यतां नैति सिद्धानामीदृशं सुखम् ॥ १८६ ॥
 जनेभ्यः सुखिनो भूपाः भूयेभ्यश्चक्रवर्त्तिनः । चक्रिभ्यो व्यंतरास्तेभ्यः सुखिनो ज्योतिषोऽमराः ॥
 ज्योतिर्भ्यो भवनावासास्तेभ्यः कल्पभुवः क्रमात् । ततो ग्रैवेयकावासास्ततोऽनुत्तरवासिनः १८८
 अनंतानंतगुणतस्तेभ्यः सिद्धिपदास्थिताः । सुखं नापरमुत्कृष्टं विद्यते सिद्धसौख्यतः ॥ १८९ ॥
 अनंतं दर्शनं ज्ञानं वीर्यं च सुखमेव च । आत्मनः स्वमिदं रूपं तच्च सिद्धेषु विद्यते ॥ १९० ॥
 संसारिणस्तु तान्येव कर्मोपशमभेदतः । वैचित्र्यवंति जायंते बाह्यवस्तुनिमित्ततः ॥ १९१ ॥
 शब्दादिप्रभवं सौख्यं शल्यितं व्याधिकीलकैः । नवव्रणभवे तत्र सुखाशा मोहहेतुकाः ॥ १९२ ॥
 गत्वागतिविमुक्तानां प्रक्षीणक्लेशसंपदाम् । लोकशेखरभूतानां सिद्धानामसमं सुखम् ॥ १९३ ॥
 यदीयं दर्शनं ज्ञानं लोकालोकप्रकाशकम् । क्षुद्रद्रव्यप्रकाशेन नैव ते भानुना समाः ॥ १९४ ॥
 करस्थामलकज्ञानसर्वभागोप्यपुष्कलम् । छद्मस्थपुरुषोत्पन्नं सिद्धज्ञानस्य नो समम् ॥ १९५ ॥
 समं त्रिकालभेदेषु सर्वभावेषु केवली । ज्ञानदर्शनयुक्तात्मा नेतरः सोऽपि सर्वथा ॥ १९६ ॥
 ज्ञानदर्शनभेदोऽयं यथा सिद्धेतरात्मनाम् । सुखेऽपि दृश्यतां तद्वत्तथा वीर्येऽपि दृश्यताम् ॥ १९७ ॥

दर्शनज्ञानसौख्यानि सकलत्वेन तत्त्वतः । सिद्धानां केवली वेत्ति शेषेष्वौपमिकं वचः ॥ १९८ ॥
 अभव्यात्मभिरप्राप्यमिदं जैनेन्द्रमास्पदम् । अत्यन्तमपि यत्राद्यैः कायसंक्लेशकारिभिः ॥ १९९ ॥
 अनादिकालसंबद्धां विरहेण विवर्जिताम् । अविद्यागेहिनीं ते हि शश्वदाश्लिष्य शेरते ॥ २०० ॥
 विमुक्तिवनिताऽऽश्लेषसमुत्कण्ठापरायणाः । भव्यास्तु दिवसान् कृच्छ्रं प्रेरयन्ति तपः स्थिताः २०१
 सिद्धिशक्तिविनिर्मुक्ता अभव्याः परिकीर्त्तिताः । भविष्यत्सिद्धयो जीवा भव्यशब्दमुपाश्रिताः २०२
 जिनेन्द्रशासनादन्यशासने रघुनन्दन । न सर्वरत्नयोगेऽपि विद्यते कर्मणां क्षयः ॥ २०३ ॥
 यत्कर्म क्षपयत्यज्ञो भूरिभिर्भवकोटिभिः । ज्ञानी मुहूर्तयोगेन त्रिगुप्तस्तदपोहयेत् ॥ २०४ ॥
 प्रतीतो जगतोऽप्येतत्परमात्मा निरंजनः । दृश्यते परमार्थेन यथा प्रक्षीणकर्मभिः ॥ २०५ ॥
 गृहीतं बहुभिर्विद्वि लोकमार्गमसारकम् । परमार्थपरिप्राप्त्यै गृहाण जिनशासनम् ॥ २०६ ॥
 एवं रघूचमः श्रुत्वा वचः साकलभूषणम् । प्रणिपत्य जगौ नाथ तारयाऽस्माद्भवादिति ॥ २०७ ॥
 भगवन्नुत्तमा मध्या उत्तमाश्चामुधारिणः । भव्याः केन विमुच्यन्ते विधिना भववासतः ॥ २०८ ॥
 उवाच भगवान् सम्यग्दर्शनज्ञानचेष्टितम् । मोक्षवर्त्म समुद्दिष्टमिदं जैनेन्द्रशासने ॥ २०९ ॥
 तत्त्वश्रद्धानमेतस्मिन् सम्यग्दर्शनमुच्यते । चेतनाचेतनं तत्त्वमनंतगुणपर्ययम् ॥ २१० ॥

निसर्गाधिगमद्वाराद्भक्त्या तत्त्वमुपाददत् । सम्यग्दृष्टिरिति प्रोक्तो जीवो जिनमते रतः ॥२११॥
 शंका कांक्षा च कुत्सा च परशासनसंस्तवः । प्रत्यक्षोदारदोषाद्या एते सम्यक्त्वदूषणाः २१२
 स्थैर्यं जिनवरागारे रमणं भावना पराः । शंकादिरहितत्वं च सम्यग्दर्शनशोधनम् ॥ २१३ ॥
 सर्वज्ञशासनोक्तेन विधिना ज्ञानपूर्वकम् । क्रियते यदसाध्येन सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २१४ ॥
 गोपायितहृषीकृत्वं वचो मानसयंत्रणम् । विद्यते यत्र निष्पापं सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २१५ ॥
 अहिंसा यत्र भूतेषु त्रसेषु स्थावरेषु च । क्रियते न्याययोगेषु सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २१६ ॥
 मनः श्रोत्रपरिह्लादं स्निग्धं मधुरमर्थवत् । शिवं यत्र वचः सत्यं सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २१७ ॥
 अदत्तग्रहणे यत्र निवृत्तिः क्रियते त्रिधा । दत्तं च गृह्यते न्याय्यं सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २१८ ॥
 सुराणामपि संपूज्यं दुर्धरं महतामपि । ब्रह्मचर्यं शुभं यत्र सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २१९ ॥
 शिवमार्गमहाविघ्नमूर्च्छात्यजनपूर्वकः । परिग्रहपरित्यागः सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २२० ॥
 परिपीडाविनिर्मुक्तं दानं श्रद्धादिसंगतम् । दीयते यन्निवृत्तेभ्यः सुचारित्रं तदुच्यते ॥ २२१ ॥
 विनयो नियमः शीलं ज्ञानं दानं दया दमः । ध्यानं च यत्र मोक्षार्थं सुचारित्रं तदुच्यते ॥२२२॥
 एतद्गुणसमायुक्तं जिनेन्द्रवचनोदितम् । श्रेयः संप्राप्तये सेव्यं चारित्रं परमोदयम् ॥ २२३ ॥

शक्यं करोत्यशक्ये तु श्रद्धावान् स्वस्य निन्दकः । सम्यक्त्वसहितो जंतुर्भुक्तश्चारित्रसंगतः २२४
यत्र त्वेते न विद्यंते समीचीना महागुणाः । तत्र नास्ति सुचारित्रं न च संसारनिर्गमः ॥२२५॥
दयादमक्षमा यत्र न विद्यंते न संवरः । न ज्ञानं न परित्यागस्तत्र धर्मो न विद्यते ॥ २२६ ॥
हिंसावितथचौर्यस्त्रीसमारंभसमाश्रयः । क्रियते यत्र धर्मार्थं तत्र धर्मो न विद्यते ॥ २२७ ॥
दीक्षागुपेत्य यः पापे मूढचेताः प्रवर्त्तते । आरंभितोऽस्य चारित्रं विमुक्तिर्वा न विद्यते ॥२२८॥
षण्णां जीवनिकायानां क्रियते यत्र पीडनम् । धर्मव्याजेन सौख्यार्थं न तेन शिवमाप्न्यते ॥२२९॥
वधताडनबंधांकदोहनादिविधायिनः । ग्रामक्षेत्रादिसक्तस्य प्रव्रज्या का हतात्मनः ॥ २३० ॥
ऋष्यविक्रयशक्तस्य पत्तियाचनकारिणः । सहिरण्यस्य का मुक्तिर्दीक्षितस्य दुरात्मनः ॥ २३१ ॥
मर्दनस्नानसंस्कारमाल्यधूपानुलेपनम् । सेवंते दुर्विदग्धा ये दीक्षितास्ते न मोक्षगाः ॥ २३२ ॥
हिंसां दोषविनिर्मुक्तां वदंतः स्वमनीषया । शास्त्रं वेषं च वृत्तं च दूषयन्ति समूढकाः ॥ २३३ ॥
एकरात्रं वसन् ग्रामे नगरे पंचरात्रकम् । नित्यमूर्द्ध्वभुजस्तिष्ठन्मासे मासे च पारयन् ॥ २३४ ॥
मृगैः सममरण्यान्यां शयानो विचरन्नपि । कुर्वन्नपि भृगोः पातं मौनवान्निःपरिग्रहः ॥ २३५ ॥
मिथ्यादर्शनदुष्टात्मा कुलिंगो वीजवर्जितः । पद्भ्यामगम्यदेशं च नैवाप्नोति शिवालयम् २३६

अग्निवारिप्रवेशादिपापं धर्मधिया श्रयन् । प्रयाति दुर्गतिं जीवो मूढः स्वहितवर्त्मनि ॥ २३७ ॥
 रौद्रार्तध्यानसक्तस्य सकामस्य कुकर्मणः । उपायविपरीतस्य जायते निदिता गतिः ॥ २३८ ॥
 मिथ्यादर्शनयुक्तोऽपि यो दद्यात्साध्वसाधुषु । धर्मबुद्धिरसौ पुण्यं वध्नाति विपुलोदयम् ॥२३९॥
 भुंजानोऽपि फलं तस्य धर्मस्यासौ त्रिविष्टपे । लक्षभागफलेनाऽपि सम्यग्दृष्टेर्न संमितः ॥२४०॥
 सम्यग्दर्शनमुत्तुंगं सुश्लाघ्याः संवहन्ति ये । देवलोकप्रधानास्ते भवंति नियमप्रियाः ॥ २४१ ॥
 क्लेशित्वाऽपि महायत्नं मिथ्यादृष्टिः कुलिंगकः । देवकिंकरभावेन फलं हीनमवाश्नुते ॥२४२॥
 सप्ताष्टसु नृदेवत्वभवसंक्रांतिःसौख्यभाक् । श्रमणत्वं समाश्रित्य सम्यग्दृष्टिर्विमुच्यते ॥ २४३ ॥
 वीतरागैः समस्तज्ञैरिमं मार्गं प्रदर्शितम् । जंतुर्विषयमूढात्मा प्रतिपत्तुं न वाञ्छति ॥ २४४ ॥
 आशापाशैर्दृढं बद्धा मोहेनाधिष्ठिता भृशम् । तृष्णागारं समानीताः पापहिंजीरवाहिनः ॥२४५॥
 रसनं स्पर्शनं प्राप्य दुःखसौख्याभिमानिनः । वराका विविधा जीवाः क्लिश्यन्ते शरणोज्झिता ॥
 विभेति मृत्युतो नास्य ततो मोक्षः प्रजायते । कांक्षत्यनारतं सौख्यं न च लाभोऽस्य सिद्धयति ॥
 इत्ययं भीतिकामाभ्यां विफलाभ्यां वशीकृतः । केवलं तापमायाति चेतनो निरुपायकः ॥२४८॥
 आशया नित्यमाविष्टो भोगान् भोक्तुं समीहते । न करोति धृतिं धर्मे कांचने मशको यथा २४९

संक्लेशवह्निना तप्तो बह्वारंभक्रियोद्यतः । न कंचिदर्थमाप्नोति हियते वास्य संगतम् ॥ २५० ॥
 असौ पुराकृतात्पापादप्राप्यार्थं मनोगतम् । प्रत्युताऽनर्थमाप्नोति महांतमतिदुर्जरम् ॥ २५१ ॥
 इदं कृतमिदं कुर्वे करिष्येहं सुनिश्चितम् । मर्त्याहे वस्त्वदः पापान्मृत्युं यांतीति चिंतकाः ॥ २५२ ॥
 न हि प्रतीक्षते मृत्युरसुभाजां कृताकृतम् । समाक्रामत्यकांडेऽसौ मृगकं केसरी यथा ॥ २५३ ॥
 अहिते हितमित्याशा सुदुःखे सुखसम्मतिः । अनित्ये शाश्वताकृतं शरणाशा भयावहे ॥ २५४ ॥
 हिते सुखे परित्राणे ध्रुवे च विपरीतधीः । अहो कुदृष्टिसक्तानामन्यथैव व्यवस्थितिः ॥ २५५ ॥
 भार्यावारिप्रविष्टः सन् मनुष्यो वनवारणः । विषयामिषसक्तश्च मत्स्यो बंधं समश्नुते ॥ २५६ ॥
 कुटुंबसुमुहापंके विस्तरे मोहसागरे । मग्नोऽवसीदति स्फूर्जन्दुर्बलो गवली यथा ॥ २५७ ॥
 मोक्षो निगडबद्धस्य भवेदंधाच्च कूपतः । निबद्धः स्नेहपाशैस्तु ततः कृच्छ्रेण मुच्यते ॥ २५८ ॥
 बोधिं मनुष्यलोकेऽपि जैनेद्रीं सुष्ठु दुर्लभाम् । प्राप्तुमर्हत्यभव्यास्तु नैव मार्गं जिनोदितम् २५९ ॥
 घनकर्मकलंकाक्ता अभव्या नित्यमेव हि । संसारचक्रमारूढा भ्राम्यन्ति क्लेशवाहिताः ॥ २६० ॥
 ततः कृत्वांजलिं मूर्ध्नि जगाद् रघुनंदनः । किमस्मि भगवन् भव्यो मुच्ये कस्माद्दुपायतः ॥ २६१ ॥
 शक्रोमि पृथिवीमेतां त्यक्तुं सांतःपुरामहम् । लक्ष्मीधरस्य सुकृतं न शक्रोम्येकमुज्जितुम् ॥ २६२ ॥

स्नेहोर्मिचंद्रखंडेषु तरंतं लग्नतोऽज्झितम् । अवलंबनदानेन मां त्रायस्व मुनीश्वर ॥ २६३ ॥
उवाच भगवान् राम न शोकं कर्तुमर्हसि । ऐश्वर्यं बलदेवस्य भोक्तव्यं भवता ध्रुवम् ॥ २६४ ॥
राज्यलक्ष्मीं परिप्राप्य दिवीव त्रिदशाधिपः । जैनेश्वरं व्रतं प्राप्य कैवल्यमयमेष्यसि ॥ २६५ ॥
श्रुत्वा केवलिभाषितमुत्तमहर्षप्रजातपुलको रामः ।

विकसितनयनः श्रीमान्प्रसन्नवदनो बभूव धृत्या युक्ताः ॥ २६६ ॥

विज्ञाय चरमदेहं दाशरथिं विस्मिताः सुरासुरमनुजाः ।

केवलिरविणोद्योतितमत्यन्तप्रीतिमानसाः समशंसन् ॥ २६७ ॥

इति श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मपुराणे रामधर्मश्रवणाभिधानं नाम पंचोत्तरशतं पर्व ॥ १०५ ॥

अथ षडुत्तरशतं पर्व ।

वृषभः खेचराणां तद्भक्तिभूषो विभीषणः । निर्भीषणमहाभूषं वृषभं व्योमवाससाम् ॥ १ ॥
पाणियुग्ममहांभोजभूषितोत्तमदेहभृत् । स नमस्कृत्य पप्रच्छ धीमान् सकलभूषणम् ॥ २ ॥

भगवन् पद्मनाभेन किमनेन भवांतरे । सुकृतं येन माहात्म्यं प्रतिपन्नोऽयमीदृशम् ॥ ३ ॥
 अस्य पत्नी सती सीता दंडकारण्यवर्तितः । केनानुबंधदोषेण रावणेन तदा हता ॥ ४ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षेषु शास्त्राणि सकलं विदन् । कृत्याकृत्यविधेकज्ञो धर्माधर्मविचक्षणः ॥ ५ ॥
 प्रधानगुणसंपन्नो भूत्वा मोहवशं गतः । पतंगत्वामितः कस्मात्परस्त्रीलोभपावके ॥ ६ ॥
 भ्रातृपक्षातिसक्तेन भूत्वा वनविचारिणा । लक्ष्मीधरेण संग्रामे स कथं भुवि मूर्च्छितः ॥ ७ ॥
 स तादृग्बलवानासीद्विद्याधरमहेश्वरः । कृतानेकाद्भुतं प्राप्तः कथं मरणमीदृशम् ॥ ८ ॥
 अथ केवलिनो वाणी जगाद बहुजन्मगाम् । संसारे परमं वैरमेतेनाऽऽसीत्सहानयोः ॥ ९ ॥
 इह जंबूमतिद्वीपे भरते क्षेत्रनामनि । नगरे नयदत्ताख्यो वणिजोऽभूत्समस्वकः ॥ १० ॥
 सुनंदा गेहिनी तस्य धनदत्तः शरीरजः । द्वितीयो वसुदत्तस्तत्सुहृद्यज्ञबलिद्विजः ॥ ११ ॥
 वणिक्सागरदत्ताख्यस्तत्रैव नगरेऽपरः । पत्नी रत्नप्रभा तस्य गुणवन्धुदितात्मजा ॥ १२ ॥
 रूपग्रौवनलावण्यक्रांतिसद्विभ्रमात्मिका । अनुजो गुणवान्नामा तस्या आसीत्सुचेतसः ॥ १३ ॥
 पित्राकृतं परिज्ञाय प्रीतेन कुलकांक्षिणा । दत्ता प्रौढकुमारी सा धनदत्ताय सूरिणा ॥ १४ ॥
 श्रीक्रांत इति विख्यातो वणिक्पुत्रोऽपरो धनी । सतां संततमाकांक्षद्रूपस्तेनितमानसः ॥ १५ ॥

वित्तस्याल्पतयावज्ञां धनदत्ते विधाय च । श्रीकांतायोद्यतो दातुं भ्रान्तां तां क्षुद्रमानसः ॥१६॥
 विचेष्टितमिदं ज्ञात्वा वसुदत्तः प्रियाग्रजः । यज्ञवच्युपदेशेन श्रीकांतं हन्तुमुद्यतः ॥ १७ ॥
 मंडलाग्रं समुद्यम्य रात्रौ तमसि गह्वरे । निःशब्दपदविन्यासो नीलवस्त्रावगुंठितः ॥ १८ ॥
 श्रीकांतं भवनोद्याने प्रमादिनमवस्थितम् । गत्वा प्राहरदेषोऽपि श्रीकांतेनासिनाहतः ॥ १९ ॥
 एवमन्योन्यघातेन मृत्युं तौ समुपागतौ । विंध्यपादमहारण्ये समुद्भूतौ कुरंगकौ ॥ २० ॥
 दुर्जनैर्धनदत्ताय कुमारी वारिता ततः । क्रुध्यन्ति ते हि निर्व्याजादुपदेशे तु किं पुनः ॥ २१ ॥
 तेन दुर्मृत्युना भ्रातुः कुमार्यपगमेन च । धनदत्तोद् दुहादुःखी देशानभ्रमदाकुलः ॥ २२ ॥
 धनदत्तापारिप्राप्त्या साऽपि बाला सुदुःखिता । अनिष्टान्यवरा गेहे नियुक्तान्तप्रदाविधौ ॥२३॥
 मिथ्यादृष्टिस्वभावेन द्वेष्टि दृष्ट्वा निरंबरम् । साऽसूयते समाक्रोशत्यपि निर्भर्त्सयत्यपि ॥ २४ ॥
 जिनशासनमेकांतान्न श्रद्धत्तेऽतिदुर्जना । मिथ्यादर्शनसक्तात्मा कर्मबंधानुरूपतः ॥ २५ ॥
 ततः कालावसानेन सार्तध्यानपरायणा । जाता तत्र मृगी यत्र वसतस्तौ कुरंगकौ ॥ २६ ॥
 पूर्वानुबंधदोषेण तस्या एव कृते पुनः । मृगावन्योन्यमुद्बृत्तौ हत्वा शूकरतां गतौ ॥ २७ ॥
 द्विरदौ महिषौ गावौ पुवगौ द्वीपिनौ वृकौ । रुरु च तौ समुत्पन्नावन्योन्यं च हतस्तथा ॥२८॥

जले स्थले च भूयोऽपि वैरानुसरणोद्यतौ । भ्राम्यतः पापकर्माणौ म्रियमाणौ तथाविधम् ॥ २९ ॥
परमं दुःखितः सोऽपि धनदत्तोऽध्वखेदितः । अन्यदाऽस्तंगते भानौ श्रमणाश्रममागमत् ॥ ३० ॥
तत्र साधूनभाषिष्ट तृषितोऽप्युदकं मम । प्रयच्छत सुखिन्नस्य यूयं हि सुकृतप्रियाः ॥ ३१ ॥
तत्रैकश्रमणोऽवोचन्मधुरं परिसांत्वयन् । रात्रावप्यमृतं युक्तं न पातुं किं पुनर्जलम् ॥ ३२ ॥
चक्षुर्व्यापारनिर्मुक्ते काले पापैकदारुणे । अदृष्टसूक्ष्मजंच्वाढ्ये मा शीर्वत्स विभावरे ॥ ३३ ॥
आतुरेणाऽपि भोक्तव्यं विकाले भद्रं न त्वया । मा पप्नो व्यसनोदारसलिले भवसागरे ॥ ३४ ॥
उपशान्तस्ततः पुण्यकथाभिः सोऽल्पशक्तिकः । अणुत्रतधरो जातो दयालिंगितमानसः ॥ ३५ ॥
कालधर्मं च संप्राप्य सौधर्मे सत्सुरोऽभवत् । मौलिकुंडलकेयूरहारतुद्यंगदोज्ज्वलः ॥ ३६ ॥
पूर्वपुण्योदयात्तत्र सुरस्त्रीसुखलालितः । महाप्सरःपरिवारो मोदते वज्रपाणिवत् ॥ ३७ ॥
ततश्च्युतः समुत्पन्नः पुरश्रेष्ठमहापुरे । धारिण्यां श्रेष्ठिनो मेरोर्जेनात्पद्मरुचिः सुतः ॥ ३८ ॥
तत्रैव च पुरे नाम्ना छत्रच्छायो नरेश्वरः । महिषीगुणमंजूषा श्रीदत्ता तस्य भाविनी ॥ ३९ ॥
आगच्छन्नन्यदा गोष्ठं गत्वा तुरगपृष्ठतः । अपश्यद्भुवि पर्यस्तं मैरवो जीर्णकं वृषम् ॥ ४० ॥
सुगंधिवस्त्रमालयोऽसाववतीर्य तुरंगतः । आदरेण तमुक्षणं दयावानातुरं गतः ॥ ४१ ॥

दीयमाने जपे तेन कर्णे पंचनमस्कृतेः । शृण्वन्नुक्षशरीरी स शरीरान्निरितस्ततः ॥ ४२ ॥
 श्रीदत्तायां च संजज्ञे तनुदुःकर्मजालकः । छत्रच्छायोऽभवत्तोषी दुर्लभे पुत्रजन्मनि ॥ ४३ ॥
 उदारा नगरे शोभा जनिता द्रव्यसंपदा । समुत्सवो महान् जातो वादित्रवधिरीकृतः ॥ ४४ ॥
 ततः कर्मानुभावेन पूर्वजन्मसमस्मरन् । गोदुःखं दारुणं तच्च वाहशीतातपादिजम् ॥ ४५ ॥
 श्रुतिं पांचनमस्कारिं चेतसा च सदा वहन् । बाललीलाप्रसक्तोऽपि महासुभगविभ्रमः ॥ ४६ ॥
 कदाचिद्विहरन्प्राप्तः स तां वृषमृतक्षितिम् । पर्यङ्गासीत्प्रदेशांश्च पूर्वमाचरितान् स्वयम् ॥ ४७ ॥
 वृषभध्वजनामासौ कुमारो वृषभूमिकाम् । अवतीर्य गजात्स्वैरमपश्यद्दुःखिताशयः ॥ ४८ ॥
 बुधं समाधिरत्नस्य दातारं श्लाघ्यचेष्टितम् । अपश्यदर्शने तस्य दध्यौ चौपायिकं ततः ॥ ४९ ॥
 अथ कैलाशशृङ्गाभं कारयित्वा जिनालयम् । चरितानि पुराणानि पट्टकादिष्वलेखयत् ॥ ५० ॥
 द्वारदेशे च तस्यैव पटं स्वभवचित्रितम् । पुरुषैः पालने न्यस्तैरधिष्ठितमतिष्ठितम् ॥ ५१ ॥
 बंदारुश्रैत्यभवनं तत्पद्मरुचिरागमत् । अपश्यच्च प्रहृष्टात्मा तच्चित्रं विस्मितस्ततः ॥ ५२ ॥
 तन्निबद्धेक्षणो यावदसौ यच्चित्रमीक्षते । वृषभध्वजस्य पुरुषैस्तावत्संवादितं श्रुतम् ॥ ५३ ॥
 ततो महर्द्धिसंपन्नः समारुह्य द्विपोत्तमम् । इष्टसंगमनाकांक्षी राजपुत्रः समागमन् ॥ ५४ ॥

अवतीर्य च नागेन्द्रादविक्षाज्जिनमंदिरम् । पश्यन्तं च तदाशक्तं धारण्येयं निरैक्षत ॥ ५५ ॥
 नेत्राऽऽस्यहस्तसंचारसूचितोत्तुंगविस्मयम् । अनंसीत्पादयोरेनं परिज्ञाय वृषध्वजः ॥ ५६ ॥
 गोदुःखमरणं तस्मै धारणीमूनुरब्रवीत् । राजपुत्रोऽगदीन्सोऽहमिति विस्तारिलोचनः ॥ ५७ ॥
 संभ्रमेण च संपूज्य गुरुं शिष्यवरो यथा । तुष्टः पद्मरुचिं राजतनयः समुदाहरन् ॥ ५८ ॥
 मृत्युव्यसनसंबद्धे काले तस्मिन् भवान्मम । प्रियबंधुरिव प्राप्तः समाधेः प्रापकोऽभवत् ॥ ५९ ॥
 समाध्यमृतपाथेयं त्वया दत्ता दयालुना । स पश्य तृप्तिसंपन्नः संप्राप्तोऽहमिमं भवम् ॥ ६० ॥
 नैव तत्कुरुते माता न पिता न सहोदराः । न बांधवा न गीर्वाणाः प्रियं यन्मे त्वया कृतम् ६१
 नेक्षे पंचनमस्कारश्रुतिदानविनिष्क्रयम् । तथापि मे परा भक्तिः त्वयि कारयतीरितम् ॥ ६२ ॥
 आज्ञां प्रयच्छ मे नाथ ब्रूहि किं करवाणि ते । आज्ञादानेन मां भक्तं भजस्व पुरुषोत्तम ॥ ६३ ॥
 गृहाण सकलं राज्यमहं ते दासरूपकः । नियुज्यतामयं देहः कर्मण्यभिसमीहिते ॥ ६४ ॥
 एवमादिसुसंभाषं तयोः प्रेमाभवत्परम् । सम्यक्त्वं चैव राज्यं च संप्रयोगश्च संततम् ॥ ६५ ॥
 अस्थिमज्जनुरक्तौ तौ सागरव्रतसंगतौ । जिनविंशानि चैत्यानि भुव्यतिष्ठिपतां स्थिरौ ॥ ६६ ॥
 स्तूपैश्च धवलांभोजमुकुलप्रतिमामितैः । समयादयतां क्षोणीं शतशः कृतभूषणाम् ॥ ६७ ॥

ततः समाधिमाराध्य मरणे वृषभध्वजः । त्रिदशोऽभवदीशाने पुण्यकर्मफलानुभूः ॥ ६८ ॥
 सुरस्त्रीनयनांभोजविकासिनयनद्युतिः । तथाऽक्रीडत्परिध्यातसंपन्नसकलेप्सितः ॥ ६९ ॥
 काले पद्मरुचिः प्राप्य समाधिमरणं तथा । ईशान एव गीर्वाणः कांतो वैमानिकोऽभवत् ॥ ७० ॥
 च्युत्वा परविदेहे तु विजयाचलमस्तके । नंदावर्त्तपुरेशस्य राज्ञो नंदीश्वरश्रुतेः ॥ ७१ ॥
 उत्पन्नः कनकाभार्यां नयनानंदसंज्ञकः । खेचरेन्द्रश्रियं तत्र बुभुजे परमायताम् ॥ ७२ ॥
 ततः श्रामण्यमास्थाय कृत्वा सुविकटं तपः । कालधर्मं समासाद्य माहेन्द्रं कल्पमाश्रयत् ॥ ७३ ॥
 मनोज्ञं पंचविषयद्वारं परमसुंदरम् । परिप्राप सुखं तत्र पुण्यवल्लीमहाफलम् ॥ ७४ ॥
 च्युतस्ततो गिरेर्मैरौ भागे पूर्वदिशि स्थिते । क्षेमायां पुरि संजातः श्रीचंद्र इति विश्रुतः ॥ ७५ ॥
 माता प्रज्ञावती तस्य पिता विपुलवाहनः । तत्र स्वर्गोपभुक्तस्य निष्पदं कर्मणोऽभजत् ॥ ७६ ॥
 तस्य पुण्यानुभावेन कोशो विषयसाधनम् । दिने दिनं परां वृद्धिमसेवत समंततः ॥ ७७ ॥
 ग्रामस्थानीयसंपन्नां पृथिवीं विविधाकराम् । प्रियामिव महाप्रीत्या श्रीचन्द्रः समपालयत् ॥ ७८ ॥
 हावभावमनोज्ञाभिर्नारीभिस्तत्र लालितः । पर्यरंसीत्सुरस्त्रीभिः सुरेन्द्र इव संगतः ॥ ७९ ॥
 संवत्सरसहस्राणि सुभूरीणि क्षणोपमम् । तस्य दोदुंदुकस्येव महैश्वर्ययुजोऽगमन् ॥ ८० ॥

गुप्तिव्रतसमित्युद्यः संघेन महता वृतः । समाधिगुप्तयोगीन्द्रः पुरं तदन्यदागमत् ॥ ८१ ॥
 उद्यानेऽवस्थितस्यास्य तत्र ज्ञात्वा जनोऽखिलः । वंदनामगमत्कर्तुं सम्मदं तोषतत्परः ॥ ८२ ॥
 स्तुवतोऽस्य परं भक्त्या नादं घनकुलोपमम् । कर्णामादाय संश्रुत्य श्रीचंद्रोऽपृच्छदंतिकान् ८३
 कस्यैष श्रूयते नादो महासागरसम्मितः । अजानद्विः समादिष्टैस्तैरमात्यः कृतोऽतिकः ॥ ८४ ॥
 ज्ञायतां कस्य नादोऽयमिति राज्ञा स भाषितः । गत्वा ज्ञात्वा परावृत्य मुनिं प्राप्तमवेदयत् ॥ ८५ ॥
 ततो विकचराजीवराजमाननिरीक्षणः । सखीकः सम्मदोद्भूतपुलकः प्रस्थितो नृपः ॥ ८६ ॥
 प्रसन्नमुखतारेशं निरीक्ष्य मुनिपुंगवम् । संभ्रमी शिरसा नत्वा न्यसीदद्विनयाद्भुवि ॥ ८७ ॥
 भव्यांभोजप्रधानस्य मुनिभास्करदर्शने । तस्यासीदात्मसंवेद्यः कोऽपि प्रेममहाभरः ॥ ८८ ॥
 ततः परमगंभीरः सर्वश्रुतिविशारदः । अदाज्जनमहौघाय मुनिस्तत्त्वोपदेशनम् ॥ ८९ ॥
 अनगारं सहागारं धर्मं विविधमब्रवीत् । अनेकभेदसंयुक्तं संसारोत्तारणावहम् ॥ ९० ॥
 करणं चरणं द्रव्यं प्रथमं च सभेदकम् । अनुयोगमुख्यं योगी जगाद वदतांवरः ॥ ९१ ॥
 आक्षेपणीं पराक्षेपकारिणीमकरोत्कथाम् । ततो निक्षेपणीं तत्त्वमतनिक्षेपकोविदाम् ॥ ९२ ॥
 संवेजनीं च संसारभयप्रचयबोधनीम् । निर्वेदनीं तथा पुष्पां भोगवैराग्यकारिणीम् ॥ ९३ ॥

संधावतोऽस्य संसारे कर्मयोगेन देहिनः । कृच्छ्रेण महता प्राप्तिर्मुक्तिमार्गस्य जायते ॥ ९४ ॥
 संध्याबुद्बुदफेनोर्मिविद्युदिन्द्रधनुःसमः । भंगुरत्वेन लोकोऽयं न किञ्चिदिह सारकम् ॥ ९५ ॥
 नरके दुःखमेकांतादेति तिर्यक्षु वाऽसुमान् । मनुष्यत्रिदशानां च सुखैर्नैवैष तृप्यति ॥ ९६ ॥
 माहेन्द्रभोगसंपद्भिर्यो न तृप्तिमुपागतः । स कथं क्षुद्रकैस्तृप्तिं ब्रजेन्मनुजभोगकैः ॥ ९७ ॥
 कथञ्चिद्दुर्लभं लब्ध्वा निधानमधनो यथा । नरत्वं मुह्यति व्यर्थं विषयास्वादलोभतः ॥ ९८ ॥
 काभेः शुष्कैर्धनैस्तृप्तिः कांबुधेरापगाजलैः । विषयास्वादसौख्यैः का तप्तिरस्य शरीरिणः ॥ ९९ ॥
 मज्जन्निव जले खिन्नो विषयामिषमोहितः । दक्षोऽपि मंदतामेति तर्माधीकृतमानसः ॥ १०० ॥
 दिवा तपति तिग्मांश्चर्मदनस्तु दिवानिशम् । समस्ति वारणं भानोर्मदनस्य न विद्यते ॥ १०१ ॥
 जन्ममृत्युजरादुःखं संसारे स्मृतिभीतिदम् । अरहदृघटीयंत्रसंततं कर्मसंभवम् ॥ १०२ ॥
 अजंगमं यथाऽन्येव यंत्रं कृतपरिभ्रमम् । शरीरमधुवं पूति तथा स्नेहोऽत्र मोहतः ॥ १०३ ॥
 जलबुद्बुदनिःसारं ज्ञात्वा मनुजसंभवम् । निर्विण्णाः कुलजा मार्गं प्रपद्यन्ते जिनोदितम् ॥ १०४ ॥
 उत्साहकवचच्छन्ना निश्चयाश्चस्थसादिनः । ध्यानखड्गधरा धीराः प्रस्थिताः सुगतिं प्रति १०५
 अन्यच्छरीरमन्योऽहमिति संचित्य निश्चिताः । तथा शरीरके स्नेहं धर्मं कुरुत मानवाः ॥ १०६ ॥

सुखदुःखादयस्तुल्याः स्वजनेतरयोः समाः । रागद्वेषविनिर्मुक्ताः श्रमणाः पुरुषोत्तमाः ॥१०७॥
 तैरियं परमोदारा धवलध्यानतेजसा । कृत्स्ना कर्माटवी दग्धा दुःखश्वापदसंकुला ॥ १०८ ॥
 निशम्येति मुनेरुक्तं श्रीचंद्रो बोधिमाश्रितः । पराचीनत्वमागच्छन्विषयास्वादसौख्यतः ॥१०९॥
 धृतिकांताय पुत्राय दत्त्वा राज्यं महामनाः । समाधिगुप्तनाथस्य पार्श्वे श्रामण्यमग्रहीत् ॥११०॥
 सम्यग्भावनया युक्तस्त्रैयोगीं शुद्धिमादधन् । स समित्यान्वितो गुप्त्या रागद्वेषपराङ्मुखः १११
 रत्नत्रयमहाभूषः क्षांत्यादिगुणसंगतः । जिनशासनसंपूर्णः श्रमणः सुसमाहितः ॥ ११२ ॥
 पंचोदारत्रताधारः सत्त्वानामनुपालकः । सप्तमीस्थाननिर्मुक्तो धृत्या परमयान्वितः ॥ ११३ ॥
 सुविहारपरः सोढा परीषहगणान्मुनिः । षष्ठाष्टमार्द्धमासादिकृतसंशुद्धपारणः ॥ ११४ ॥
 ध्यानस्वाध्याययुक्तात्मा निर्ममोऽतिजितेन्द्रियः । निर्निदानकृतिः शांतः परः शासनवत्सलः ११५
 प्रासुकाचारकुशलः संघानुग्रहतत्परः । बालाग्रकोटिमात्रेऽपि स्पृहामुक्तः परिग्रहे ॥ ११६ ॥
 अस्नानमलसाध्वंगे निराबंधो निरंबरः । एकरात्रस्थितिग्रामे नगरे पंचरात्रभाक् ॥ ११७ ॥
 कंदरापुलिनोद्याने प्रशस्तावाससंगमः । व्युत्सृष्टांगः स्थिरो मौनी विद्वान् सम्यक्तपोरतः ११८
 एवमादिगुणः कृत्वा जर्जरं कर्मपंजरम् । श्रीचन्द्रः कालमासाद्य ब्रह्मलोकाधिपोऽभवत् ॥११९॥

निवासे परमे तत्र श्रीकीर्तियुतिकांतिभाक् । चूडामणिकृतालोको भुवनत्रयविश्रुतः ॥ १२० ॥
 ऋद्ध्या परमया क्रीडन्समनुध्यानजन्मना । अहमिन्द्रसुरो यद्वदासीद्भरतभूपतिः ॥ १२१ ॥
 नंदनादिषु देवेंद्राः सौधर्माद्याः सुसंपदः । तिष्ठंत्युदीक्षमाणास्तं तदुत्कंठापरायणाः ॥ १२२ ॥
 मणिहेमात्मके कांति मुक्ताजालविराजिते । रमते स्म विमानेऽसौ दिव्यस्त्रीनयनोत्सवः ॥ १२३ ॥
 या श्रीचंद्रचरस्यास्य न वा वाचस्पतेरपि । संवत्सरशतेनाऽपि शक्या वक्तुं विभीषण ॥ १२४ ॥
 अनर्घ्यं परमं रत्नं रहस्यमुपमोज्झितम् । त्रैलोक्यप्रकटं मूढा न विदुर्जिनशासनम् ॥ १२५ ॥
 मुनिधर्मजिनेंद्राणां माहात्म्यमुपलभ्य सत् । मिथ्याभिमानसंमूढा धर्मं प्रति पराङ्मुखाः ॥ १२६ ॥
 इहलोकसुखस्यार्थं शिशुर्यः कुमते रतः । तदसौ कुरुते स्वस्य ध्यायन्नपि न यद्द्विषः ॥ १२७ ॥
 कर्मबंधस्य चित्रत्वान्न सर्वो बोधिभागजनः । केचिल्लब्ध्वाऽपि मुंचंति पुनरन्यव्यपेक्षया ॥ १२८ ॥
 बहुकुत्सितलोकेन गृहीते बहुदोषके । मारध्वं ? निंदिते धर्मे कुरुध्वं चेत्स्वबंधुताम् ॥ १२९ ॥
 जिनशासनतोऽन्यत्र दुःखमुक्तिर्न विद्यते । तस्मादनन्यचेतस्का जिनमर्चयताऽनिशम् ॥ १३० ॥
 त्रिदशत्वान्मनुष्यत्वं सुरत्वं मानुषत्वतः । एवं मनोहरप्राप्तो धनदत्तो निवेदितः ॥ १३१ ॥
 वक्ष्याम्यतः समासेन वसुदत्तादिसंसृतिम् । कर्मणां चित्रतायोगात् चित्रत्वमनुविभ्रतीम् ॥ १३२ ॥

पुरे मृणालकुंडारुयो प्रतापी यशसोज्ज्वलः । राजा विजयसेनारुयो रत्नचूलास्य भामिनी १३३
वज्रकंबुः सुतस्तस्य हेमवत्यस्य भामिनी । शंभुनामा तयोः पुत्रः प्रख्यातो धरणीतले ॥१३४॥
पुरोधः परमस्तस्य श्रीभूतिस्तच्चदर्शनः । तस्य पत्नीगुणैर्युक्ता पत्नी नाम्ना सरस्वती ॥१३५॥
आसीद्गुणवती याऽसौ तिर्यग्योनिषु सा चिरम् । भ्रांत्वा कर्मानुभावेन सम्यग्धर्मविवर्जिता १३६
मोहेन निन्दनैः स्त्रैर्नैर्निदानैरभिगूहनैः । स्त्रीत्वमुत्तमदुःखाक्तं भजमानाः पुनः पुनः ॥ १३७ ॥
साधुष्ववर्णवादेन दुरवस्थाखलीकृता । परिप्राप्ता करेणुत्वमासीन्मंदाकिनीतटे ॥ १३८ ॥
सुमहार्पकनिर्मया परायत्तस्थिरांगिका । विमुक्तमंदसूत्कारा मुकुलीकृतलोचना ॥ १३९ ॥
सुमूर्षन्ती समालोक्य खेचरेण कृपावता । तरंगवेगनाम्नासौ कर्णेजपमुपाहृता ॥ १४० ॥
ततस्तनुकषायत्वात्तत्क्षेत्रगुणतोऽपि च । प्रत्याख्यानाच्च तदृत्ताच्छ्रीभूतेः सा सुताऽभवत् ॥१४१॥
भिक्षार्थिनं मुनिं गेहं प्रविष्टमवलोक्य सा । उपाहसत्ततः पित्रा शामिता श्राविकाऽभवत् ॥१४२॥
तस्याः परमरूपायाः सुकन्यायाः कृतेऽवनौ । उत्कंठिताः महीपालाः शंभुस्तेषु विशेषतः ॥१४३॥
मिथ्यादृष्टिः कुबेरेण समो भवति यद्यपि । तथाऽपि नास्मै देयेयं प्रतिज्ञेति पुरोधसः ॥ १४४ ॥
ततः प्रकृपितेनासौ शंभुना शयितो निशि । हिंसितः सुरतां प्राप्तो जिनधर्मप्रसादतः ॥ १४५ ॥

ततो वेदवतीमेनां प्रत्यक्षां देवतामिव । अनिच्छन्तीं प्रभुत्वेन बलादुद्रोहुमुद्यतः ॥ १४६ ॥
 मनसा कामतृप्तेन तामालिङ्ग्योपचुम्ब्य च । विस्फुरंतीं रतिं साक्षान्मैथुनेनोपचक्रमे ॥ १४७ ॥
 ततः प्रकुपितात्यंतं चंडा वह्निशिखेव सा । विरक्तहृदया बाला वेपमानशरीरिका ॥ १४८ ॥
 आत्मनः शीलनाशेन वधेन जनकस्य च । विभ्राणा परमं दुःखं प्राह लोहितलोचना ॥ १४९ ॥
 व्यापाद्य पितरं पाप कामिताऽस्मि बलेन् यत् । भवद्वधार्थमुत्पश्ये ततोऽहं पुरुषाधम ॥ १५० ॥
 परलोकगतस्यापि पितुर्नाहं मनोरथम् । लुंपामि तेन दुर्दृष्टिकामनान्मरणं वरम् ॥ १५१ ॥
 हरिकांतायिकायाश्च पार्श्वं गत्वा ससंभ्रमम् । प्रव्रज्य साऽकरोद्बाला तपः परमदुष्करम् ॥ १५२ ॥
 लुंचनोत्थितसंरूक्षमूर्द्धजा मांसवर्जिता । प्रकटास्थिशिराजाला तपसा शुष्कदेहिका ॥ १५३ ॥
 कालधर्मं परिप्राप्य ब्रह्मलोकमुपागता । पुण्योदयसमानीतं सुरसौख्यमसेवत ॥ १५४ ॥
 तथा विरहितः शंभुर्लघुत्वं भुवने गतः । विबन्धुभृत्यलक्ष्मीको प्रापदुन्मत्ततां कुधीः ॥ १५५ ॥
 मिथ्याभिमानसंमूढो जिनवाक्यात्पराङ्मुखः । हसति श्रमणान् दृष्ट्वा दुरुक्ते च प्रवर्त्तते ॥ १५६ ॥
 मधुमांससुराहारः पापानुमननोद्यतः । तिर्यङ्नरकवासेषु सुदुःखेष्वभ्रमच्चिरम् ॥ १५७ ॥
 अथोपशमनार्त्किञ्चित्कर्मणः क्लेशकारिणः । कुशध्वजस्य विप्रस्य सावित्र्यां तनयोऽभवत् ॥ १५८ ॥

प्रभासकुंदनामासौ प्राप्य बोधिं सुदुर्लभाम् । पार्श्वे विचित्रसेनस्य मुनेर्दीक्षामसेवत ॥ १५९ ॥
विमुक्तरतिकंदर्पगर्वसंरंभमत्सरः । निर्विकारस्तपश्चक्रे दयावान्निर्जितेन्द्रियः ॥ १६० ॥
षष्ठाष्टमार्द्धमासादिनिराहारः स्पृहोज्जितः । यत्रास्तमितनिलयो वपन् शून्यवनादिषु ॥ १६१ ॥
गुणशीलसुसंपन्नः परीषहसहः परः । आतापनरतो ग्रीष्मे पिनद्धमलकंचुकः ॥ १६२ ॥
वर्षासु मेघमुक्ताभिरद्भिः किलन्नस्तरोरधः । प्रालेयपटसंवीतो हेमंते पुलिनास्थितः ॥ १६३ ॥
एवमादिक्रियायुक्तः सोन्यदा सिद्धमंदिरम् । सम्मेदं बंदितुं यातः स्मृतमप्यघनाशनम् ॥ १६४ ॥
कनकप्रभसंज्ञस्य तत्र विद्याभृतां विभोः । विभूतिं गगने वीक्ष्य प्रशांतोऽप्यन्यदा नयन् ॥ १६५ ॥
अलं विभवमुक्तेन तावन्मुक्तिपदेन मे । ईदृगैश्वर्यमाप्नोमि तपोमाहात्म्यमस्ति चेत् ॥ १६६ ॥
अहो पश्यत मूढत्वं जनितं पापकर्माभिः । रत्नं त्रैलोक्यमूल्यं यद्विक्रीतं शाकमुष्टिना ॥ १६७ ॥
भवंत्युद्भवकालेषु विपद्यंते विपर्यये । धियः कर्मानुभावेन केन किं क्रियतामिह ॥ १६८ ॥
निदानदूषितात्मासौ कृत्वातिविकटं तपः । सनत्कुमारमारुक्षत्तत्र भोगानसेवत ॥ १६९ ॥
च्युतः पुण्यावशेषेण भोगस्मरणमानसः । रत्नश्रुवः सुतो जातो कैकस्यां रावणाभिधः ॥ १७० ॥
लंकायां च महैश्वर्यं प्राप्तो दुर्लडितक्रियम् । कृतानेकमहाश्वर्यं प्रतापाक्रांतविष्टपम् ॥ १७१ ॥

असौ तु ब्रह्मलोकेशो दशसागरसम्मितम् । स्थित्वा कालं च्युतो जातो रामो दशरथात्मजः १७२
 तस्यापराजितासूनोः पूर्वपुण्यावशेषतः । भूत्या रूपेण वीर्येण समो जगति दुर्लभः ॥ १७३ ॥
 धनदत्तोऽभवद्योऽसौ सोऽयं पद्मो मनोहरः । यशसा चंद्रकांतेन समाविष्टब्धविष्टपः ॥ १७४ ॥
 वसुदत्तोऽभवद्यश्च श्रीभूतिश्च द्विजः क्रमात् । जातो नारायणः सोऽयं सौमित्रिः श्रीलतातरुः १७५
 श्रीकांतः क्रमयोगेन योऽसौ शंभुत्वमागतः । अभूत्प्रभासकुंदश्च संजातः स दशाननः ॥ १७६ ॥
 येनेह भरतक्षेत्रे खंडत्रयमखंडितम् । अंगुलांतरविन्यस्तमिव वश्यत्वमाहृतम् ॥ १७७ ॥
 आसीद्गुणवती या तु श्रीभूतेश्च सुता क्रमात् । सेयं जनकराजस्य सीतेति तनयाऽजनि ॥ १७८ ॥
 जाता च बलदेवस्य पत्नी विनयशालिनी । शीलकोशी सुरेशस्य शचीव सुविचेष्टिता ॥ १७९ ॥
 योऽसौ गुणवतीभ्राता गुणवानभवत्तदा । सोऽयं भामंडलो जातः सुहृङ्गांगलक्ष्मणः ॥ १८० ॥
 यत्रामृतवतीदेवी ब्रह्मलोकनिवासिनी । च्यवतेद्येति तत्रैव काले कुंडलमंडितः ॥ १८१ ॥
 त्रिदेहायास्तयोर्गर्भे समुत्पन्नः समागमः । तद्भातृयुगलं जातमनघं सुमनोहरम् ॥ १८२ ॥
 योऽसौ यज्ञवलिर्विप्रः स त्वं जातो विभीषणः । असौ वृषभकेतुस्तु सुग्रीवोऽयंकपिध्वजः ॥ १८३ ॥
 त एते पूर्वया प्रीत्या तथा पुण्यानुभावतः । यूयं रक्तात्मका जाता रामस्याकिलष्टकर्मणः १८४

पूर्वमाजननं बालैर्यदपृच्छद्विभीषणः । केवली च समाचख्यौ श्रृणु ते श्रेणिकाधुना ॥ १८५ ॥
 रत्यरत्यादिदुःखौघे संसारे चतुरंतके । वृंदारण्यस्थले जंतुरेकः कृष्णमृगोऽभवत् ॥ १८६ ॥
 साधुस्वाध्यायानिःस्वानं श्रुत्वायुर्विलये मृगः । ऐरावते दितिस्थाने प्राप नृत्वमनिंदितम् ॥ १८७ ॥
 सम्यग्दृष्टिः पिताऽस्यासीद्विहीताख्यः सुचेष्टितः । माता शिवमतिः पुत्रो मेघदत्तस्तयोरयम् १८८
 अणुव्रतधरः सोऽयं जिनपूजासमुद्यतः । बंदारुः कृतसत्कालः कल्पमैशानमाश्रयत् ॥ १८९ ॥
 च्युत्वा जंबूमति द्वीपे विदेहे पूर्वभूमिके । पुरोऽस्ति विजयावत्याः समीपे सततोत्सवः ॥ १९० ॥
 सुग्रामः पत्तनाकारो नामतो मत्तकोकिलः । कांतशोकः प्रभुस्तत्र तस्य रत्नाकिनी प्रिया ॥ १९१ ॥
 तयोः सुप्रभनामाऽभूत्तनयश्चारुदर्शनः । बहुबंधुजनाकीर्णः शुभैकचरितप्रियः ॥ १९२ ॥
 संसारे दुर्लभां प्राप्य बोधिं जिनमतानुगाम् । अग्रहीत्संयमं पार्श्वे संयतस्य महामुनेः ॥ १९३ ॥
 अतपच्च तपस्तीव्रं यथाविधि महाशयः । संवत्सरसहस्राणि बहूनि सुमहामनाः ॥ १९४ ॥
 नानालब्धिसमेतोऽपि यो न गर्वमुपागतः । संयोगजेषु भावेषु तत्याज ममतां च यः ॥ १९५ ॥
 विकषायसितध्यानसिद्धः स्यात्स महामुनिः । पर्याप्तं केवलं नायुरतः सर्वार्थसिद्धिमैत् ॥ १९६ ॥
 त्रयस्त्रिंशत्समुद्रायुस्तत्र भुक्त्वा महासुखम् । वालिनाम्नाऽजनिष्टासौ प्रतापी खेचराधिपः ॥ १९७ ॥

द्रव्यदर्शनराज्यं यः प्राप किष्किधभूधरे । भ्राता यस्यैव सुग्रीवो महागुणसमन्वितः ॥ १९८ ॥
विरोधमतिरूढोऽपि लंकाधिपतिना समम् । विन्यस्यात्र श्रियं जीवदयार्थं दीक्षितोऽभवत् ॥ १९९ ॥
दशाननेन गर्वेण सामर्थ्येन समुद्रुतः । पादांशुष्टेन कैलाशस्त्याजितो येन साधुना ॥ २०० ॥
निर्दह्य स भवारण्यं परमध्यानतेजसा । विलोकाग्रं समारूढः प्राप्तो जीवनिजस्थितिम् ॥ २०१ ॥
परस्परमनेकत्र भवेऽन्योन्यवधः कृतः । श्रीकांतवसुदत्ताभ्यां महावैरानुबंधतः ॥ २०२ ॥
पूर्वं वेदवतीकाले संबंधप्रीतिना परम् । रावणेन हृता सीता तथा कर्मानुभावतः ॥ २०३ ॥
श्रीभूतिर्वेदविद्विप्रः सम्यग्दृष्टिरनुत्तमः । हिंसितो वेदवत्यर्थे शंभुना कामिना यतः ॥ २०४ ॥
श्रीभूतिः स्वर्गमारुह्य प्रतिष्ठनगरे च्युतः । भूत्वा पुनर्वसुः शोकात्सनिदानतपोऽन्वितः ॥ २०५ ॥
सनत्कुमारमारुह्य च्युत्वा दशरथात्मजः । भूत्वा रामानुजस्तीव्रस्नेहो लक्ष्मणचक्रभृत् ॥ २०६ ॥
शंभुपूर्वं ततः शत्रुमवधीन्पूर्ववैरतः । दशाननभयं वीरः सुमित्राजो निकाचितात् ॥ २०७ ॥
भ्रातुर्वियोगजं दुःखं यदाऽऽसीत्सह सीतया । निमित्तमात्रमासीत्तद्दशवक्त्रस्य संक्षये ॥ २०८ ॥
अकूपारं समुत्तीर्य धरणीचारिणा सता । हिंसितो हिंसकः पूर्वं लक्ष्मणेन दशाननः ॥ २०९ ॥
राक्षसीश्रीक्षपाचंद्रं तं निहत्य दशाननम् । सौमित्रिणा समाक्रान्ता पृथिवीयं ससाम्परा ॥ २१० ॥

क्वासौ तथाविधः शूरः क्व चेयं गतिरीदृशी । माहात्म्यं कर्मणामेतदसंभाव्यमवाप्यते ॥२११॥
 वध्यघातकयोरेवं जायते व्यत्ययः पुनः । संसारभावसक्तानां जंतूनां स्थितिरीदृशी ॥ २१२ ॥
 क्व नाके परमा भोगाः क्व दुःखं नरके पुनः । विपरीतमहोऽत्यन्तं कर्मणां दुर्विचेष्टितम् ॥२१३॥
 परमान्नमहाकूटं यादृशं विषदूषितम् । तपस्तादृशमेवोग्रनिदानकृतनंदनम् ॥ २१४ ॥
 इयं शाक्रं द्रुमं छित्वा कोद्रवाणां वृतिः कृता । अमृतद्रवसेकेन पोषितो विषपादपः ॥ २१५ ॥
 सूत्रार्थे चूर्णिता सेयं परमा रत्नसंहतिः । गोशीर्षं चंदनं दग्धमंगाराहितचेतसा ॥ २१६ ॥
 जीवलोकेश्वला नाम सर्वदोषमहाखनिः । किं नाम न कृते तस्याः क्रियते कर्म कुत्सितम् ॥२१७॥
 प्रत्यावृत्त्य कृतं कर्म फलमर्पयति ध्रुवम् । तत्कर्तुमन्यथा केन शक्यते भुवनत्रये ॥ २१८ ॥
 कृन्वापि संगतिं धर्मे यद्भ्रजंतीदृशी गतिम् । उच्यतामितरेषां किं तत्र निर्धर्मचेतसाम् ॥ २१९ ॥
 श्रामण्यसंगतस्यापि साध्यमत्सरसेविनः । कृत्वाऽप्युग्रतपो नास्ति शिवं संज्वलनस्पृशः ॥२२०॥
 न समो न तपो यस्य मिथ्यादृष्टेर्न संयमः । संसारोत्तरणे तस्य क उपायो दुरात्मनः ॥ २२१ ॥
 हियंते वायुना यत्र गजेन्द्रा मदशालिनः । पूर्वमेव हृतास्तत्र शशकाः स्थलवर्त्तिनः ॥ २२२ ॥
 एवं परमदुःखानां ज्ञात्वा कारणमीदृशम् । मा कार्ष्णै वैरसंबंधं जनाः स्वहितकांक्षिणः ॥ २२३ ॥

भारत्यपि न वक्तव्या दुरितादानकारिणी । सीतायाः पश्यत प्राप्ता दुर्वादः शब्दमात्रतः ॥२२४॥
 ग्रामो मंडलिको नाम तमायातः सुदर्शनः । मुनिमुद्यानमायान्तं बंदित्वा तं गता जनाः ॥२२५॥
 सुदर्शनां स्थितां तत्र स्वसारं सद्रचो ब्रुवन् । ईक्षितो वेदवत्याऽसौ सत्या श्रवणया तथा ॥२२६॥
 ततो ग्रामीणलोकाय सम्यग्दर्शनतत्परा । जगाद् पश्यतेदृशं श्रमणं ब्रूथ सुंदरम् ॥ २२७ ॥
 मया सुयोषिता साकं स्थितो रहसि वीक्षितः । ततः कैश्चित्प्रतीतं तन्न तु कैश्चिद्विचक्षणैः ॥२२८॥
 अनादरो मुनेर्लोकैः कृतश्चावग्रहोऽमुना । वेदवत्या मुखं सूत्रं देवताया नियोगतः ॥ २२९ ॥
 अपुण्याया मयाऽलीकं चोदितं भगवानिति । तथा प्रत्यायितो लोक इत्याद्यत्र कथा स्मृता २३०
 एवं सद्भ्रातृयुगलं निंदितं यत्तदानया । अवर्णवादमीदृक्षं प्राप्तेयं वितथं ततः ॥ २३१ ॥
 दृष्टः सत्योऽपि दोषो न वाच्यो जिनमतश्रिता । उच्यमानोऽपि चान्येन वार्यः सर्वप्रयत्नतः २३२
 ब्रुवाणो लोकविद्वेषकरणं शासनाश्रितम् । प्रतिपद्य चिरं दुःखं संसारमवगाहते ॥ २३३ ॥
 सम्यग्दर्शनरत्नस्य गुणोऽत्यन्तमयं महान् । यद्दोषस्य कृतस्यापि प्रयत्नादुपगूहनम् ॥ २३४ ॥
 अज्ञानान्मत्सराद्वापि दोषं वितथमेव तु । प्रकाशयञ्जनोत्यन्तं जिनमार्गाद्विहिः स्थितः ॥ २३५ ॥
 इति श्रुत्वा मुनीन्द्रस्य भाषितं परमाद्भुतम् । सुरासुरमनुष्यास्ते विस्मयं परमं गताः ॥ २३६ ॥

ज्ञात्वा सुदुर्जरं वैरं सौमित्रेः रावणस्य च । महादुःखभयोपेतं निर्मत्सरमभूत्सदः ॥ २३७ ॥
मुनयः शंकिता जाता देवाश्रितां परां गताः । राजानः प्रापुरुद्वेगं प्रतिबुद्धाश्च केचन ॥ २३८ ॥
विमुक्तगर्वसंभाराः परिशान्ताः प्रवादिनः । अपि सम्यक्त्वमायाता आसन् ये कर्मकर्कशाः ॥ २३९ ॥
कर्मदूरात्मसंभारक्षणमात्रकमूर्छिता । समाश्वसत्सभा हा ही धिक् चित्रमिति वादिनी ॥ २४० ॥
कृत्वा करपुटं मूर्ध्नि प्रणम्य मुनिपुंगवम् । मनुष्यसुरगीर्वाणाः प्रशंसुर्विभीषणम् ॥ २४१ ॥
भवत्समाश्रयाद्भद्रं श्रुतमस्माभिरुत्तमम् । चरितं बोधनं पृण्यं मुनिपादप्रसादतः ॥ २४२ ॥
ततो नरेन्द्रदेवेन्द्रमुनीन्द्राः संमदोत्कटाः । सर्वज्ञं तुष्टुवुः सर्वे परिवर्गसमन्विताः ॥ २४३ ॥
त्रैलोक्यं भगवन्नेतत्त्वया सकलभूषण । भूषितं तेन नामेदं तव युक्तं सहार्थकम् ॥ २४४ ॥
तिरस्कृत्य श्रियं सर्वां ज्ञानदर्शनवर्तिनी । केवलश्रीरियं भाति तव दूरीकृतोपमा ॥ २४५ ॥
अनाथमध्रुवं दीनं जन्ममृत्युवशीकृतम् । क्लिश्यतेऽदो जगत्प्राप्तं स्वं पदं जैनमुत्तमम् ॥ २४६ ॥

नानाव्याधिजरावियोगमरणप्रोद्भूतिदुःखं परं ।

प्राप्तानां मृगयुप्रवेजितमृगव्रातोपमावर्तिनाम् ॥

कृच्छ्रोत्सर्जनदारुणाशुभमहाकर्मावरुद्धात्मना—

मस्माकं कृतकार्यं यच्छ निकटं कर्मक्षयं केवलिन् ॥ २४७ ॥
नष्टानां विषयांधकारगहने संसारवासे भव ।
त्वं दीपः शिवलब्धिकाक्षमहातृह्वेदितानां सरः ॥
वहिः कर्मसमूहकक्षदहने व्यग्रीभवच्चतसां—
नानादुःखमहातुषारपतनव्याकंपितानां रविः ॥ २४८ ॥

इति श्रीरविषेणाचार्यप्रणीते श्रीपद्मचरिते सपरिवर्गरामदेवपूर्वभवाभिधानं नाम षडुत्तरशतं पर्व ॥१०६॥

अथ सप्तोत्तरशतं पर्व ।

ततः श्रुत्वा महादुःखं भवसंसृतिसंभवम् । कृतान्तवदनोऽवोचत्पद्मं दीक्षाभिकाक्षया ॥ १ ॥
मिथ्यापथपरिभ्रान्त्या संसारेऽस्मिन्ननादिके । खिन्नोऽहमधुनेच्छामि श्रामण्यं समुपासितुम् ॥ २ ॥
पद्मनाभस्ततोऽवोचदुत्सृज्य स्नेहमुत्तमम् । अत्यन्तदुर्धरां चर्यां कथं धारयसीदृशम् ॥ ३ ॥
कथं सहिष्यसे तीव्रान् शीतोष्णादीन् परीषहान् । महाकंटकतुल्यानि वाक्यानि च दुरात्मनाम् ४

अज्ञातक्लेशसंपर्कः कमलक्रोडकोमलः । कथं भूमितलेऽरण्ये निशां व्यालिनि नेष्यसि ॥ ५ ॥
 प्रकटास्थिशिराजालः पक्षमासाद्युपोषितः । कथं परगृहे भिक्षां भोक्ष्यसे पाणिभाजने ॥ ६ ॥
 नासहिष्ठा द्विषां सैन्यं यो मातंगघटाकुलम् । नीचात्परिभवं स त्वं कथं वा विसहिष्यसे ॥ ७ ॥
 कृतांतास्यस्ततोऽवोचद्यस्त्वत्स्नेहरसायनम् । परित्यक्तुमहं सोढुस्तस्यान्यत्किमसह्यकम् ॥ ८ ॥
 यावन्न मृत्युवज्रेण देहस्तंभो निपात्यते । तावदिच्छामि निर्गन्तुं दुःखांधाद्भवसंकटात् ॥ ९ ॥
 धारयन्ति न निर्यातं वह्निज्वालाकुलालयान् । दयावंतो यथा तद्वद्दुःखतप्ताद्भवादपि ॥ १० ॥
 वियोगः सुचिरेणापि जायते यद्भवद्विधैः । ततो निन्दितसंसारः को न वेच्यात्मनो हितम् ॥ ११ ॥
 अवश्यं त्वद्वियोगेन दुःखं भवि सुदुःसहम् । मा भूत्पुनरपीदृक्षमिति मे मतिरुद्यता ॥ १२ ॥
 नियम्याश्रूणि कृच्छ्रेण व्याकुलो राघवोऽवदत् । मत्तुल्यां श्रियमुज्झित्वा धन्यस्त्वं सद्ब्रतान्मुखः ॥
 एतेन जन्मना नो चेत्त्वं निर्वाणमुपेष्यसि । ततो बोध्योऽस्मि देवेन त्वया संकटमागतः ॥ १४ ॥
 यद्येकमपि किञ्चिन्मे जानास्युपकृतं ततः । नेदं विस्मरणीयं ते भद्रैवं कुरु संगरम् ॥ १५ ॥
 यथाज्ञापयसीत्युक्त्वा प्रणम्य च यथाविधि । उपसृत्योरुसंवेगः सेनानीः सर्वभूषणम् ॥ १६ ॥
 प्रणम्य सकलं त्यक्त्वा वाह्यांतरपरिग्रहम् । सौम्यवक्रः सुविक्रान्तो निष्क्रान्तः कांतचेष्टितः ॥ १७ ॥

एवमाद्या महाराजा वैराग्यं परमं गताः । महासंवेगसंपन्ना नैर्ग्रन्थ्यं व्रतमाश्रिताः ॥ १८ ॥
 केचिच्छ्रावकतां प्राप्ताः सम्यग्दर्शनतां परे । मुदित्वैवं सभा साऽभाद्रत्नत्रयविभूषणा ॥ १९ ॥
 प्रयाति नामतो नाथे ततः सकलभूषणे । प्रणम्य भक्तितो याता यथायातं सुरासुराः ॥ २० ॥
 पद्मोपमेक्षणः पद्मो नत्वा सकलभूषणम् । अनुक्रमेण साधूंश्च मुक्तिसाधनतत्परान् ॥ २१ ॥
 उपागमद्विनीतात्मा सीतां विमलतेजसाम् । घृताहुत्या समुद्भूतां स्फीतां वह्निशिखामिव ॥ २२ ॥
 क्षांत्याऽऽर्यागणमध्यस्थां स्फुरत्स्वकिरणोत्कराम् । सुभूयुगां ध्रुवामन्यामिव तारागणावृताम् ॥ २३ ॥
 सद्दृत्तात्यंतनिभृतां त्यक्तस्रग्गंधभूषणाम् । धृतिकीर्त्तिरतिश्रीहीपारिवारां तथापि ताम् ॥ २४ ॥
 मृदुचारसितश्लक्ष्णप्रलंबांबरधारिणीम् । मंदानिलचलत्फेनपटां पुण्यनदीमिव ॥ २५ ॥
 विकाशिकाशसंकाशां विशदां शरदं यथा । कौमुद्रतीमिव ज्योत्स्नां कुमुदाकरहासिनीम् ॥ २६ ॥
 महाविरागतः साक्षादिव प्रव्रजितां श्रियम् । वपुष्मतीमिव प्राप्तां जिनशासनदेवताम् ॥ २७ ॥
 एवंविधां समालोक्य संभ्रमभ्रष्टमानसः । कल्पद्रुम इवाकंपो बलदेवः क्षणं स्थितः ॥ २८ ॥
 प्रकृतिस्थिरनेत्रभ्रूप्राप्तावेतां विचिन्तयन् । शरत्पयोदमालानां समीप इव पर्वतः ॥ २९ ॥
 इयं सा मद्भुजारंधरतिप्रवरसारिका । विलोचनकुमुद्रत्याश्चंद्रलेखा स्वभावतः ॥ ३० ॥

मद्युक्ताऽप्यगमत्रासं या पयोदरवादपि । अरण्ये सा कथं भीमे न भेष्यति तपस्विनी ॥ ३१ ॥
 नितंबगुरुतायोगललितालसगामिनी । तपसा विलयं नूनं प्रयास्यति सुकोमला ॥ ३२ ॥
 केदं वपुः क जैनेन्द्रं तपः परमदुष्करम् । पद्मिन्यां क इवाऽऽयासो हिमस्य तरुदाहिनः ॥ ३३ ॥
 अन्नं यथेप्सितं भुक्तं यथा परं मनोहरम् । यथालाभं कथं भिक्षां सैषा समधियास्यति ॥ ३४ ॥
 वीणावेणुमृदंगैर्या कृतमंगलनिःस्वनाम् । निद्राऽसेवत सत्तल्पे कल्पकल्पालयस्थिताम् ॥ ३५ ॥
 दर्भशल्याचिते सेयं वने मृगरवाकुले । कथं भयानकीं भीरु प्रेरयिष्यति शर्वरीम् ॥ ३६ ॥
 किं मयोपचितं पश्य मोहसंगतचेतसा । पृथग्जनपरीवादाद्वारिता प्राणवल्लभा ॥ ३७ ॥
 अनुकूला प्रिया साध्वी सर्वविष्टपसुंदरी । प्रियंवदा सुखक्षोणी कुतोऽन्या प्रमदेदृशी ॥ ३८ ॥
 एवं चिंताभराक्रान्तचित्तः परमदुःखितः । वेपितात्माऽभवत्पद्मश्चलत्पद्माकरोपमः ॥ ३९ ॥
 ततः केवलिनो वाक्यं संस्मृत्य विधृतास्रकः । कृच्छ्रसंस्तंभितौत्सुक्यो बभूव विगतज्वरः ॥४०॥
 अथ स्वाभाविकीं दृष्टिं विभ्राणः सहसंभ्रमः । अधिगम्य सर्तीं सीतां भक्तिस्नेहान्वितोऽनमत् ॥
 नारायणोऽपि सौम्यात्मा प्रणम्य रचितांजलिः । अभ्यनंदयदार्यां तां पद्मनाभमनुब्रुवन् ॥४२॥
 धन्या भगवति त्वं नो वंद्या जाता सुचेष्टिता । शीलाचलेश्वरं या त्वं क्षितिवद्वहसेऽधुना ॥४३॥

जिनवागमृतं लब्धं परमं प्रथमं त्वया । निसक्तं येन संसारसमुद्रं प्रतरिष्यसि ॥ ४४ ॥
 अपरासामपि स्त्रीणां सतीनां चारुचेतसाम् । इयमेव गतिर्भूयाल्लोकद्वितयशंसिता ॥ ४५ ॥
 आत्मा कुलद्वयं लोकस्त्वया सर्वं प्रसाधिम् । एवंविधं क्रियायोगं भजन्त्या साधुचित्तया ॥ ४६ ॥
 क्षतव्यं यत्कृतं किञ्चित्सुनये साध्वसाधु वा । संसारभावसक्तानां स्वखलितं च पदे पदे ॥ ४७ ॥
 त्वयैवंविधया शान्ते जिनशासनसक्तया । परमानंदितं चित्तं विषाद्यपि मनस्विनि ॥ ४८ ॥
 अभिनंद्येति वैदेहीं प्रकृष्टमनसाविव । प्रयातौ नगरीं कृत्वा पुरस्ताल्लवणांकुशौ ॥ ४९ ॥
 विद्याधरमहीपालाः प्रमोदं परमं गताः । विस्मयाकंपिता भूत्या परया ययुरग्रतः ॥ ५० ॥
 मध्ये राजसहस्राणां वर्तमानौ मनोहरौ । पुरं विविशतुर्वीराविन्द्राविव सुरावृतौ ॥ ५१ ॥
 देव्यस्तदग्रतो नानायानारूढा विचेतसः । प्रययुः परिवारेण यथाविधि समाश्रिताः ॥ ५२ ॥
 प्रविशन्तं बलं वीक्ष्य नार्यः प्रासादमूर्द्धगाः । विचित्ररससंपन्नमभाषन्त परस्परम् ॥ ५३ ॥
 अयं श्रीबलदेवोऽसौ मानी शुद्धिपरायणः । अनुकूला प्रिया येन हारिता सुविपश्चिता ॥ ५४ ॥
 जगौ काचित्प्रवीराणां विशुद्धकुलजन्मनाम् । नराणां स्थितिरेषैव कृतमेतेन सुंदरम् ॥ ५५ ॥
 एवं सति विशुद्धात्मा प्रव्रज्यां समुपागता । कस्य नो जानकी जाता मनसः सौख्यकारिणी ५६

अन्योचे साखि पश्येमं वैदेह्या पद्ममुज्झितम् । ज्योत्स्नया शशिनं मुक्तं दीप्त्या विरहितं रविम् ५७
अन्योचे किं परायत्तक्रांतिरस्य करिष्यति । स्वयमेवातिक्रांतस्य बलदेवस्य धीमतः ॥ ५८ ॥
काचिदूचे त्वया सीते किं कृतं पुरुषोत्तमम् । इदृशं नाथमुज्झित्वा वज्रदारुणचित्तया ॥ ५९ ॥
जगावन्त्या परं सीता धन्या चित्तवती सती । यथार्था या गृहानर्थान्निःसृता स्वहितोद्यता ६०
काचिदूचे कथं धीरौ त्वयेमौ सुकुमारकौ । रहितौ मानसानंदौ सुभक्तौ सुकुमारका ॥ ६१ ॥
कदाचिच्चलति प्रेम न्यस्तं भर्त्सरि योषिताम् । स्वस्तन्यकृतपोषेषु जातेषु न तु जातुचित् ॥ ६२ ॥
अन्योचे परमावेतौ पुरुषौ पुण्यपोषणौ । किमत्र कुरुते माता स्वकर्मनिरते जने ॥ ६३ ॥
एवमादिकृतालापाः पद्मवीक्षणतत्पराः । न तृप्तियोगमासेदुर्मधुकर्ष्य इव स्त्रियः ॥ ६४ ॥
केचिल्लक्ष्मणमैक्षन्त जगदुश्च नरोत्तमाः । सोऽयं नारायणः श्रीमान्प्रभावाक्रांतविष्टपः ॥ ६५ ॥
चक्रपाणिरयं राजा लक्ष्मीपतिरनुत्तमः । साक्षादरातिदाराणां वैधव्यव्रतविग्रहः ॥ ६६ ॥
एवं प्रशस्यमानौ नमस्यमानौ च पौरलोकसमूहैः ।
स्वभवनमनुप्राविष्टौ स्वयंप्रभं वरविमानमिव देवेंद्रौ ॥ ६७ ॥
एवं पद्मस्य चरितं यो निबोधति संततम् ।

अपापो लभते लक्ष्मीं स भाति च परं रवेः ॥ ६८ ॥

इति श्रीपद्मचरिते श्रीरविषणाचार्यप्रोक्ते प्रव्रजितसीताभिधानं नाम सप्तोत्तरशतं पर्व ॥ १०७ ॥

अथाष्टोत्तरशतं पर्व ।

पद्मस्य चरितं राजा श्रुत्वा दुरितदारणम् । निर्मुक्तसंशयात्मानं व्यशोचदिति चेतसा ॥ १ ॥
निरस्तः सीतया दूरं स्नेहबंधः स तादृशः । सहिष्यते महाचर्या सुकुमारा कथं नु सा ॥ २ ॥
पश्य धात्रा मृगाक्षौ तौ मात्रा विरहमाहृतौ । सर्वद्विद्युतिसंपन्नौ कुमारौ लवणांकुशौ ॥ ३ ॥
तातावशेषतां प्राप्तौ कथं मातृवियोगजम् । दुःखं तौ विसहिष्येते निरंतरसुखैधितौ ॥ ४ ॥
महौजसामुदाराणां विषमं जायते तदा । तत्र शेषेषु काऽवस्था ध्यात्वेत्यूचे गणाधिपम् ॥ ५ ॥
सर्वज्ञेन ततो दृष्टं जगत्प्रत्ययमागतम् । इन्द्रभूतिर्जगौ तस्मै चरितं लावणांकुशम् ॥ ६ ॥
अभूच्च पुरिकाकंद्यामधिपो रतिवर्द्धनः । पत्नी सुदर्शना तस्य पुत्रौ प्रियहितंकरौ ॥ ७ ॥
अमात्यः सर्वगुप्ताख्यो राज्यलक्ष्मीधुरंधरः । ज्ञेयः प्रभोः प्रतिस्पृद्धी वधोपायपरायणः ॥ ८ ॥

अमात्यवनितारक्ता राजानं विजयावली । शनैरबोधयद्भवा पत्या कार्यं समीहितम् ॥ ९ ॥
 बहिरप्रत्ययं राजा श्रितः प्रत्ययमान्तरम् । अभिज्ञानं ततोऽवोचदेतस्मै विजयावली ॥ १० ॥
 कलहं सदासि श्वोऽसौ समुत्क्रोपयिता तव । परस्त्रीविरतो राजा बद्धचेव पुनरग्रहीत् ॥ ११ ॥
 अब्रवीच्च कथं मेऽसौ परं भक्तोऽपभाषते । विजयावलि संभाव्यं कदाचिदपि नेदृशम् ॥ १२ ॥
 ततोऽन्यत्र दिने चिह्नं भावं ज्ञात्वा महीपतिः । क्षमानिवारणेनैव प्रेरयद्दुरितागमम् ॥ १३ ॥
 राजा क्रोशति मामेष इत्युक्त्वा प्रतिपत्तितः । सामंतानभिनत्सर्वानमात्यः पापमानसः ॥ १४ ॥
 राजवासगृहं रात्रौ ततोऽमात्यो महेधनैः । अदीपयन्महीशस्तु प्रमादरहितः सदा ॥ १५ ॥
 प्राकारपुटगुह्येन प्रदेशेन सुरंगया । भार्या पुत्रौ पुरस्कृत्य निःससार शनैः सुधीः ॥ १६ ॥
 यातश्च कशिपुं तेन काशीपुर्यां महीपतिम् । न्यायशीलं स्वसामन्तमुग्रवंशधुरंधरम् ॥ १७ ॥
 राज्यस्थः सर्वगुप्तोऽथ दूतं संप्राहिणोद्यथा । कशिपो मां नमस्येति ततोऽसौ प्रत्यभाषत ॥ १८ ॥
 स्वामिघातकृतं (करो) हंता दुःखदुर्गतिभाक् खलः । एवंविधो न नाम्नाऽपि कीर्त्यते सेव्यते कथम् ॥
 सयोषित्तनयो दग्धो येनेशो रतिवर्द्धनः । स्वामिस्त्रीबालघातं तं न स्मर्त्तुमपि वर्त्तते ॥ २० ॥
 पापस्यास्य शिरश्छित्त्वा सर्वलोकस्य पश्यतः । नन्वद्यैव करिष्यामि रतिवर्द्धननिष्क्रयम् ॥ २१ ॥

एवं तं दूतमत्यस्य दूरं वाक्यमपास्य सः । अमूढो दुर्मतं यद्वत्स्थितः कर्त्तव्यवस्तुनि ॥ २२ ॥
 स्वामिभक्तिपरस्यास्य कशिपोर्बलशालिनः । अभूदक्षिप्रगंतव्यममात्यं प्रति सर्वदा ॥ २३ ॥
 सर्वगुप्तो महासैन्यसमेतः सह पार्थिवैः । दूतपचोदितः प्राप चक्रवर्त्तीव मानवान् ॥ २४ ॥
 काधिदेशं तु विस्तीर्णं प्रविष्टः सागरोपमः । संधानं कशिपुनैच्छद्योद्भव्यमिति निश्चितः ॥ २५ ॥
 रतिवर्द्धनराजेन प्रेषितः कशिपुं प्रति । दंडपाणिर्युवा प्राप्तः प्रविष्टश्च निशागमे ॥ २६ ॥
 जगौ च वर्द्धसे दिष्ट्या देवेतो रतिवर्द्धनः । कासौ कासाविति स्फीतः तुष्टः कशिपुरभ्यधात् २७
 उद्याने स्थित इत्युक्ते सुतरां प्रमदान्वितः । निर्ययावर्धपाद्येन सौप्तः पुरपुरःसरः ॥ २८ ॥
 जयत्यजेयराजेन्द्रो रतिवर्द्धन इत्यभूत् । उत्सवो दर्शने तस्य कशिपोर्दानमानतः ॥ २९ ॥
 संयुगे सर्वगुप्तस्य जीवतो ग्रहणं ततः । रतिवर्द्धनराजस्य काकंधा राज्यसंगमः ॥ ३० ॥
 विज्ञाय ते हि जीवन्तं स्वामिनं रतिवर्द्धनम् । सामंताः संगता मुक्ताः सर्वगुप्तं रणांतरे ॥ ३१ ॥
 पुनर्जनमोत्सवश्चक्रे रतिवर्द्धनभूभृतः । महद्भिर्दानसन्मानैर्देवतानां च पूजनैः ॥ ३२ ॥
 नीतः प्रत्यंतवासित्वं मृततुल्यममात्यकः । दर्शनेनोज्झितः पापः सर्वलोकविगर्हितः ॥ ३३ ॥
 कशिपुः काशिराजोऽसौ वाराणस्यां महाद्युतिः । रेमे परमया लक्ष्म्या लोकपाल इवापरः ॥ ३४ ॥

अथ भोगविनिर्विण्णः कदाचिद्रतिवर्द्धनः । श्रमणत्वं भदन्तस्य सुभानोरंतिकेऽग्रहीत् ॥ ३५ ॥
 आसीत्तया कृतो भेदः सर्वगुप्तेन निश्चितः । ततो विद्वेष्यतां प्राप्ता परमं तस्य भामिनी ॥ ३६ ॥
 नाहं जाता नरेन्द्रस्य न पत्युरिति शोकिनी । अकामतपसा जाता राक्षसी विजयावली ॥ ३७ ॥
 उपसर्गे तयोदारे क्रियमाणोतिवैरतः । सुध्याने कैवलं राज्यं संग्राप्तो रतिवर्द्धनः ॥ ३८ ॥
 श्रामण्यं विमलं कृत्वा प्रियंकरहितंकरौ । प्रैवेयकस्थितिं प्राप्तौ चतुर्थंभवतः परम् ॥ ३९ ॥
 शामल्यां दामदेवस्य तत्रैव पुरि नंदनौ । वसुदेवसुदेवाख्यौ गुण्यावस्थामिमौ द्विजौ ॥ ४० ॥
 विश्वाप्रियंगुनामाने ज्ञेये सुवानिते तयोः । आसीद्ग्रहस्थभावश्च शंसनीयो मनीषिणाम् ॥ ४१ ॥
 साधौ श्रीतिलकाभिख्ये दानं दत्त्वा सुभावनौ । त्रिपल्यभोगितां प्राप्तौ सस्त्रीकावुत्तरे कुरौ ४२
 साधुसदानवृक्षोत्थमहाफलसमुद्भवम् । भुक्त्वा भोगं परं तत्र प्राप्तावीशानवासिताम् ॥ ४३ ॥
 भुक्तभोगौ ततश्च्युत्वा बोधिलक्ष्मीसमन्वितौ । क्षीणदुर्गतिकर्माणौ जातौ प्रियहितंकरौ ॥ ४४ ॥
 चतुष्कर्षभयारण्यं शुक्लध्यानेन वह्निना । निर्दह्य निर्वृतिं प्राप्तौ मुनीन्द्रो रतिवर्द्धनः ॥ ४५ ॥
 कथितौ यौ समासेन वीरौ प्रियहितंकरौ । प्रैवेयकाच्च्युतावेतौ भव्यौ तौ लवणांकुशौ ॥ ४६ ॥
 राजन् सुदर्शना देवी तनयात्यन्तवत्सला । भर्तृपुत्रवियोगार्त्ता स्त्रीस्वभावानुभावतः ॥ ४७ ॥

निदानशृङ्खलाबद्धा भ्राम्यंती दुःखसंकटम् । कृच्छ्रं स्त्रीत्वं विनिर्जित्य भुक्त्वा विविधयोनिषु ४८
अयं क्रमेण संपन्नो मनुष्यः पुण्यचोदितः । सिद्धार्थो धर्मसक्तात्मा विद्याविधिविशारदः ॥४९॥
तत्पूर्वस्नेहसंसक्तौ बालकौ लवणांकुशौ । अनेन संस्कृतौ जातौ त्रिदशैरपि दुर्जयौ ॥ ५० ॥

एवं विदित्वा सुलभौ नितान्तं जीवस्य लोके पितरौ सदैव ।

कर्त्तव्यमेतद्विदुषां प्रयत्नाद्विमुच्यते येन शरीरदुःखात् ॥ ५१ ॥

विमुच्य सर्वं भववृद्धिहेतुं कर्मोद्दुःखप्रभवं जुगुप्सम् ।

कृत्वा तपो जैनमतोपदिष्टं रविं तिरस्कृत्य शिवं प्रयात ॥ ५२ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे रविषेणाचार्यप्रोक्ते लवणांकुशपूर्वभवाभिधानं नामाष्टोत्तरशतं पर्व ।

अथ नवोत्तरशतं पर्व ।

पतिपुत्रान्परित्यज्य विष्टपख्यातचेष्टिता । निष्क्रान्ता कुरुते सीता यत्तद्रक्ष्यामि ते शृणु ॥ १ ॥
तस्मिन् विहरते ? काले श्रीमान् सकलभूषणः । दिव्यज्ञानेन यो लोकमलोकं चावबुध्यते ॥ २ ॥

अयोध्या सकला येन गृहाश्रमविधौ कृता । सुधृत्या सुस्थितिं प्राप्ता सद्धर्मप्रतिलंबिता ॥ ३ ॥
 प्रजा च सकला तस्य वाक्ये भगवतः स्थिता । रेजे साम्राज्ययुक्तेन राज्ञेव कृतपालना ॥ ४ ॥
 सद्धर्मोत्सवसंतानस्तत्र काले महोदयः । सुप्रबोधतमो लोकः साधुपूजनतत्परः ॥ ५ ॥
 मुनिसुव्रतनाथस्य तत्तीर्थं भवनाशनम् । विराजतेतरां यद्वदरमल्लिजिनान्तरम् ॥ ६ ॥
 अपि या त्रिदशस्त्रीणामतिशेते मनोज्ञताम् । तपसा शोषिता साऽभूत्सीता दग्धेव माधवी ॥ ७ ॥
 महासंवेगसंपन्ना दुर्भावपरिवर्जिता । अत्यन्तनिन्दितं स्त्रीत्वं चिंतयन्ती सती सदा ॥ ८ ॥
 संसक्तभूरजोवस्त्रबद्धोरस्काशिरोरुहा । अस्नानस्वेदसंजातमलकंचुकधारिणी ॥ ९ ॥
 अष्टमार्द्धर्तुकालादिकृतशास्त्रोक्तपारणा । शीलव्रतगुणासक्ता रत्यरत्यपवर्जिता ॥ १० ॥
 अध्यात्मनियतात्यन्तं शांता स्वांतवशात्मिका । तपोऽधिकुरुतेऽत्युग्रं जनांतरसुदुःसहम् ॥ ११ ॥
 मांसवर्जितसर्वाङ्गा व्यक्तास्थिस्नायुपंजरा । पार्थिवद्रव्यनिर्मुक्ता पौस्तीव प्रतियातना ॥ १२ ॥
 अवलीनकगंडान्ता संबद्धा केवलं त्वचा । उत्कटभूतटा शुष्का नदीव नितरामभात् ॥ १३ ॥
 युगमानमहीपृष्ठन्यस्तसौम्यनिरीक्षणा । तपःकारणदेहार्थं भिक्षां चक्रे यथाविधि ॥ १४ ॥
 अन्यथामिवानीता तपसा साधुचेष्टिता । नाऽऽस्मीयपरकीयेन जनेनाऽज्ञायि गोचरे ॥ १५ ॥

दृष्ट्वा तामेव कुर्वन्ति तस्या एव सदा कथाम् । न च प्रत्यभिजानन्ति तदा तामार्थिकां जनाः १६
 एवं द्वाषष्टिवर्षाणि तपः कृत्वा समुन्नतम् । त्रयस्त्रिंशद्दिनं कृत्वा परमाराधनाविधिम् ॥ १७ ॥
 उच्छिष्टं संस्तरं यद्वत्परित्यज्य शरीरकम् । आरणाच्युतमारुह्य प्रतीन्द्रत्वमुपागमत् ॥ १८ ॥
 माहात्म्यं पश्यतेदृक्षं धर्मस्य जिनशासने । जंतुः स्त्रीत्वं यद्दुज्झित्वा पुमान् जातः सुरप्रभुः ॥ १९ ॥
 तत्र कल्पे मणिच्छायासमुद्योतितपुष्करे । कांचनादिमहाद्रव्यविचित्रपरमाद्भुते ॥ २० ॥
 सुमेरुशिखराकारे विमाने परिवारिणि । परमैश्वर्यसंपन्ना संप्राप्ता त्रिदशेन्द्रताम् ॥ २१ ॥
 देवीशतसहस्राणां नयनानां समाश्रयः । तारागणपरीवारः शशांक इव राजते ॥ २२ ॥
 इत्यन्यानि च साधूनि चरितानि नरेश्वरः । पापघातीनि शुश्राव पुराणानि गणेश्वरात् ॥ २३ ॥
 राजोचे कस्तदा नाथो देवानामारणाच्युते । बभौ यस्य प्रतिस्पद्धीं सीतेन्द्रोऽपि तपोबलात् २४
 मधुरित्याह भगवान् भ्राता यस्य स कैटभः । येन भुक्तं महैश्वर्यं द्वाविंशत्यब्धिसम्मितम् ॥ २५ ॥
 चतुः षष्टिसहस्रेषु किंचिदग्रेष्वनुक्रमात् । वर्षाणां समतीतेषु सुकृतस्यावशेषतः ॥ २६ ॥
 इह प्रद्युम्नशांबौ तौ यावेतौ मधुकैटभौ । द्वारिकायां समुत्पन्नौ पुत्रौ कृष्णस्य भारते ॥ २७ ॥
 षाष्टिवर्षसहस्राणि चत्वारि च ततः परम् । रामायणस्य विज्ञेयमन्तरं भारतस्य च ॥ २८ ॥

अरिष्टनेमिनाथस्य तीर्थे नाकादिह च्युतः । मधुर्वभूव रुक्मिण्यां वासुदेवस्य नंदनः ॥ २९ ॥
 मगधाधिपतिः ग्राह नाथ वागमृतस्य ते । अतृप्तिमुपगच्छामि धनस्येव धनेश्वरः ॥ ३० ॥
 तावन्मधोः सुरेन्द्रस्य चरितं विनिगद्यताम् । भगवन् श्रोतुमिच्छामि प्रसादः क्रियतां मम ३१
 कैटभस्य च तद्भातुरवधानपरायण । गणेन्द्र चरितं ब्रूहि सर्वं हि विदितं तव ॥ ३२ ॥
 आसीदन्यभवे तेन किं कृतं प्रकृतं भवेत् । कथं वा त्रिजगच्छ्लेष्ठा लब्धा बोधिः सुदर्लभा ॥३३॥
 क्रमवृत्तिरियं वाणी तावकी धीश्च मामिका । उत्सुकं च परं चित्तमहो युक्तनुक्रमात् ॥ ३४ ॥
 गण्याह मगधाभिख्ये देशेऽस्मिन्सर्वशस्यके । चातुर्वर्ण्यप्रमुदिते धर्मकामार्थसंयुते ॥ ३५ ॥
 चारुचैत्यालयाकीर्णे पुरग्रामाकराऽऽचिते । नद्युद्यानमहारम्ये साधुसंघसमाकुले ॥ ३६ ॥
 राजा नित्योदितो नाम तत्र कालेऽभवन्महान् । शालिग्रामोऽस्ति तत्रैव देशे ग्रामः पुरोपमः ॥३७॥
 ब्राह्मणः सोमदेवोऽत्र भार्या तस्याग्रिलेत्यभूत् । विज्ञेयौ तनयौ तस्या वाहिमारुतभूतिकौ ॥ ३८ ॥
 षट्कर्मविधिसंपन्नौ वेदशास्त्रविशारदौ । अस्मत्तः कोऽपरोऽस्तीति नित्यं पंडितमानिनौ ॥ ३९ ॥
 अभिमानमहादाहसंजातोद्धतविभ्रमौ । भोग एव सदा सेव्य इति धर्मपराङ्मुखौ ॥ ४० ॥
 कस्यचित्त्वथ कालस्य विहरन् पृथिवीमिमाम् । बहुभिः साधुभिर्गुप्तः संप्राप्तो नंदिवर्द्धनः ॥४१॥

मुनिः स चावधिज्ञानात्समस्तं जगदीक्षते । अध्युवास बहिर्ग्राममुद्यानं साधुसम्मत् ॥ ४२ ॥
ततश्चागमनं श्रुत्वा श्रमणानां महात्मनाम् । शालिग्रामजनो भूत्या सर्व एव विनिर्ययौ ॥ ४३ ॥
अपृच्छतां ततो वह्निवायुभूती विलोक्य तम् । कायं जनपदो याति सुसंकीर्णः परस्परम् ॥ ४४ ॥
ताभ्यां कथितमन्येन मुनिः प्राप्तो निरंवरः । तस्यैष वंदनां कर्तुमखिलः प्रस्थितो जनः ॥ ४५ ॥
अग्निभूतिस्ततः क्रुद्धः सह भ्रात्रा विनिर्गतः । विवादे श्रमणान्सर्वान् जयामीति वचोऽवदत् ४६
उपगम्य च साधूनां मुनीन्द्रं मध्यवर्त्तिनम् । अपश्यद्बृहताराणां मध्ये चन्द्रमिवोदितम् ॥ ४७ ॥
प्रधानसंयतेनैतौ प्रोक्तौ सात्यकिना ततः । एवमागच्छतां विप्रौ किञ्चिद्विधिनुतं गुरौ ॥ ४८ ॥
उवाच प्रहसन्नग्निर्भवद्भिः किं प्रयोजनम् । जगादागतयोरत्र दोषो नास्तीति संयतः ४९ ॥
द्विजेनैकेन च प्रोक्तमेतान् श्रमणपुंगवान् । वादे जेतुमुपायातौ दूरं किमधुना स्थितौ ॥ ५० ॥
एवमस्त्विति सामर्षौ मुनीन्द्रस्य पुरः स्थितौ । ऊचतुश्च समुन्नद्धौ किं वेत्सीति पुनः पुनः ॥ ५१ ॥
सावधिर्भगवानाह भवंतावागतौ कुतः । ऊचतुस्तौ न ते ज्ञातौ शालिग्रामात्किमागतौ ॥ ५२ ॥
मुनिराहावगच्छामि शालिग्रामादुपागतौ । अनादिजन्मकांतारे भ्रमन्तावागतौ कुतः ॥ ५३ ॥
तौ समूचतुरन्योऽपि को वेत्तीति ततो मुनिः । जगाद शृणुतां विप्रावधुना कथयाम्यहम् ॥ ५४ ॥

ग्रामस्यैतस्य सीमांते वनस्थल्यामुभौ समम् । अन्योन्यानुरतावास्तां शृगालौ विकृताननौ ॥५५॥
 आसीदत्रैव च ग्रामे चिरवासः कृषीवलः । ख्यातः प्रामरको नाम गतोऽसौ क्षेत्रमन्यदा ॥५६॥
 पुनरेमीति संचित्य भानावस्ताभिलाषिणि । त्यक्तोपकरणं क्षेत्रे संगतः क्षुधितो गृहम् ॥ ५७ ॥
 तावदंजनशैलाभाः प्लावयंतो महीतलम् । अकस्मादुन्नता मेघा ववर्षुर्नक्तवासरम् ॥ ५८ ॥
 प्रशांताः सत्प्ररात्रेण रात्रौ तमसि भीषणे । जंबुकौ तौ विनिष्क्रान्तौ गहनाददितौ क्षुधा ॥५९॥
 अथोपकरणं क्लिन्नं कर्दमोपलसंगतम् । तत्ताभ्यां भक्षितं सर्वं प्राप्तो चोदरवेदनाम् ॥ ६० ॥
 अकामनिर्जरायुक्तौ वर्षानिलसमाहृतौ । ततः कालं गतौ जातौ सोमदेवस्य नंदनौ ॥ ६१ ॥
 स च प्रामरकः प्राप्तोऽन्वेषकोऽपश्यदेतकौ । निर्जीवौ जंबुकौ तेन गृहीत्वा जनितौ हृती ॥६२॥
 अचिरेण मृतश्चासौ सुतस्यैवाभवत्सुतः । जातिस्मरत्वमासाद्य मूकीभूय व्यवस्थितः ॥ ६३ ॥
 पुत्रः पितुरिति ज्ञात्वेत्याहरामि कथं त्वहम् । स्नुषां च मातुरित्यस्माद्धेतोर्मानमुपाश्रितः ॥६४॥
 यदि न प्रत्ययः सम्यक्ततत्तिष्ठत्यसावयम् । मध्ये स्वजनवर्गस्य द्विजो मां द्रष्टुमागतः ॥ ६५ ॥
 आहूय गुरुणा चोक्तः स त्वं प्रामरकस्तथा । आसीस्त्वमधुना जातस्तोकस्यैव शरीरजः ॥६६॥
 संसारस्य स्वभावोऽयं रंगमध्ये यथा नटः । राजा भूत्वा भवेद्भृत्यः प्रेष्यश्च प्रभुतां व्रजेत् ॥६७॥

एवं पिताऽपि तोकत्वमेति तोकश्च तातताम् । माता पत्नीत्वमायाति पत्नी चायाति मातृताम् ॥
 उद्घाटनघटीयंत्रसदृशेऽस्मिन् भवात्मनि । उपर्युपरितां यांति जीवाः कर्मवशं गताः ॥ ६९ ॥
 इति ज्ञात्वा भवावस्थां नितान्तं वत्स निंदिताम् । अधुना मूकतां मुंच कुरु वाचां क्रियां सतीम् ॥
 इत्युक्तः परमं हृष्ट उत्थाय विगतज्वरः । उद्भूतघनरोमांचप्रोत्फुल्लनयनाननः ॥ ७१ ॥
 गृहीत इव भूतेन परिभ्रम्य प्रदक्षिणाम् । निपपातोत्तमांगेन छिन्नमूलतरुयथा ॥ ७२ ॥
 उवाच विस्मितश्चोच्चैस्त्वं सर्वज्ञपराक्रमः । इहस्थसर्वलोकस्य सकलां पश्यसि स्थितिम् ॥ ७३ ॥
 संसारसागरे घोरे कष्टमेवं निमज्जतः । सत्त्वानुकंपया बोधिस्त्वया मे नाथ दर्शिता ॥ ७४ ॥
 मनोगतं मम ज्ञातं भवता दिव्यबुद्धिना । इत्युक्त्वा जगृहे दीक्षां सास्त्रान् संत्यज्य बांधवान् ७५
 तस्य प्रामरकस्यैतच्छ्रुत्वोपाख्यानमीदृशम् । संवृत्ता बहवो लोके श्रमणाः श्रावकास्तथा ॥ ७६ ॥
 गत्वा च दृती दृष्टे सर्वलोकेन तद्ग्रहे । ततः कलकलो जातो विस्मयश्च समंततः ॥ ७७ ॥
 अथोपहसितौ राजंस्तौ जनेन द्विजातिकौ । इमौ तौ पशुमांसादौ जंबुकौ द्विजतां गतौ ॥ ७८ ॥
 एताभ्यां ब्रह्मतावादविमूढाभ्यां सुखार्थिनी । प्रजेयं मुषिता सर्वा सक्ताभ्यां पशुहिंसने ॥ ७९ ॥
 अमी तपोधनाः शुद्धाः श्रमणा ब्रह्मणोधिपाः । ब्राह्मणा इति विख्याता हिंसामुक्तिव्रतश्रिताः ८०

महाव्रतशिखाटोपाः क्षांतियज्ञोपवीतिनः । ध्यानाग्निहोत्रिणः शांता मुक्तिसाधनतत्पराः ॥ ८१ ॥
सर्वारंभप्रवृत्ता ये नित्यमब्रह्मचारिणः । द्विजाः स्म इति भाषंते क्रियया न पुनर्द्विजाः ॥ ८२ ॥
यथा केचिन्नरा लोके सिंहदेवाग्निनामकाः । तथामी विरतेभ्रष्टाः ब्राह्मणा नामधारकाः ॥ ८३ ॥
अमी सुश्रमणा धन्या ब्राह्मणाः परमार्थतः । ऋषयः संयता धीराः क्षांता दांता जितेंद्रियाः ८४
भदंतास्त्यक्तसंदेहा भगवंतः सतापसाः । मुनयो यतयो वीरा लोकोत्तरगुणस्थिताः ॥ ८५ ॥
परिव्रजंति ये मुक्तिं भवहेतौ परिग्रहे । ते परिव्राजका ज्ञेया निर्ग्रथा एव निस्तमाः ॥ ८६ ॥
तपसा क्षपयंति स्वं क्षीणरागाः क्षमान्विताः । क्षिप्वंति च यतः पापं क्षपणास्तेन कीर्तिताः ॥ ८७ ॥
यमिनो वीतरागाश्च निर्मुक्तांगा निरंबराः । योगिनो ध्यानिनो वंद्या ज्ञानिनो निःस्पृहा बुधाः ८८
निर्वाणं साधयंतीति साधवः परिकीर्तिताः । आचार्या यत्सदाचारं चरंत्याचारयंति च ॥ ८९ ॥
अनगारगुणोपेता भिक्षवः शुद्धभिक्षया । श्रमणाः सितकर्माणः परमश्रमवर्तिनः ॥ ९० ॥
इति साधुस्तुतिं श्रुत्वा तथा निंदनमात्मनः । रहःस्थितौ विलक्षौ च विमानौ विगतप्रभौ ॥ ९१ ॥
गते च सवितर्यस्तं प्रकाशनसुदुःखितौ । अन्विष्यन्तौ गतौ स्थानं यत्रासौ भगवान् स्थितः ९२

निःसंगः संघमुत्सृज्य वनैकान्तेऽतिगहरे । करंकैः संकटेऽत्यन्तं विवित्रचित्तिकाचिते ॥ ९३ ॥
 क्रव्यश्वापदनादाढ्ये पिशाचभुजगाकुले । सूचीभेदतमच्छन्ने महावीभत्सदर्शने ॥ ९४ ॥
 एवंविधे श्मशानेऽसौ निर्जन्तुनि शिलातले । पावाभ्यामीक्षितस्ताभ्यां प्रतिमास्थानमास्थितः ९५
 आकृष्टखड्गहस्तौ च क्रुद्धौ जगदतुः समम् । जीवं रक्षतु ते लोकः क्व यासि श्रमणाधुना ॥ ९६ ॥
 पृथिव्यां ब्राह्मणाः श्रेष्ठा वयं प्रत्यक्षदेवताः । निर्लज्जस्त्वं महादोषो जंबुका इति भाषसे ॥ ९७ ॥
 ततोऽत्यन्तप्रचंडौ तौ दुष्टौ रक्तकलोचनौ । जालमौ कृपाविनिर्मुक्तौ सुयक्षेण निरीक्षितौ ॥ ९८ ॥
 सुमनाश्चितयामास पश्य निर्दोषमीदृशम् । हंतुमभ्युद्यतौ साधुं मुक्तांगं ध्यानतत्परम् ॥ ९९ ॥
 ततः संस्थानमास्थाय तौ चोदगिरतामसी । यक्षेण च तदग्रेण स्तंभितौ निश्चलौ स्थितौ १००
 विकर्म कर्तुमिच्छन्तावुपसर्गं महामुनेः । प्रतीहाराविव क्रूरौ तस्थतुः पार्श्वयोरिमौ ॥ १०१ ॥
 ततः सुविमले काले जाते जाताब्जबांधवे । संहृत्य सन्मुनियोगं निःसृत्यैकांततः स्थितः ॥ १०२ ॥
 संगश्चतुर्विधः सर्वः शालिग्रामजनस्तथा । प्राप्तः परमयोगीशमिति विस्मयवान् जगौ ॥ १०३ ॥
 कावेतावीदृशौ पापौ धिकष्टं कर्तुमीहितौ । अग्निवायुदुराचारावेतौ तावाततायिनौ ॥ १०४ ॥
 तौ चाचितयतामुच्चैः प्रभावोऽयं महामुनेः । आवां येन बलोद्भृत्तौ स्तंभितौ स्थावरीकृतौ १०५

अनयाऽवस्थया मुक्तौ जीविष्यामो वयं यदा । तदा संप्रतिपत्स्यामो दर्शनं मुनिसत्तमम् ॥१०६॥
 अत्रांतरे परिप्राप्तः सोमदेवः ससंभ्रमः । भार्ययाऽग्निलया साकं प्रसादयति तं मुनिम् ॥१०७॥
 भूयोभूयः प्रणामेन बहुभिश्च प्रियोदितैः । दंपती चक्रतुश्चाटुं पादमर्दनतत्परौ ॥ १०८ ॥
 जीवतां देव दुःपुत्रावेतौ नः कोपमुत्सृज । संप्रेष्य बांधवा नाथ वयमाज्ञाकरास्तव ॥ १०९ ॥
 संयतो वक्ति कः कोपः साधूनां यद्ब्रवीष्यदः । वयं सर्वस्य सदयाः सममित्रारिबांधवाः ॥११०॥
 प्राह यक्षोऽतिरक्ताक्षो बृहद्रंभीरनिस्वनः । माऽभ्याख्यानं गुरोरस्य जनमध्ये प्रदातकम् ॥१११॥
 साधून्वीक्ष्य जुगुप्सन्ते सद्योऽनर्थं प्रयांति ते । न पश्यन्त्यात्मनो दौष्ट्यं दोषं कुर्वन्ति साधुषु ११२
 यथाऽऽदर्शतले कश्चिदात्मानमवलोकयन् । यादृशं कुरुते वक्रं तादृशं पश्यति ध्रुवम् ॥ ११३ ॥
 तद्वत्साधुं समालोक्य प्रस्थानादिक्रियोद्यतः । यादृशं कुरुते भावं तादृशं लभते फलम् ॥११४॥
 प्ररोदनं प्रहासेन कलहं परुषोक्तितः । वधेन मरणं प्रोक्तं विद्वेषेण च पातकम् ॥ ११५ ॥
 इति साधोर्नियुक्तेन परिनिधेन वस्तुना । फलेन तादृशेनैव कर्त्ता योगमुपाश्नुते ॥ ११६ ॥
 एतौ स्वोपचितैर्दोषैः प्रेर्यमाणौ स्वकर्मभिः । तव पुत्रौ मया विप्र स्तंभितौ न हि साधुना ॥११७॥
 वेदाभिमाननिर्दग्धावेतौ लज्जवनीपकौ । त्रियेतां धिक्क्रयाचारौ संयतस्यातितायिनौ ॥ ११८ ॥

इति जल्पन्तमत्युग्रं यक्षं प्रतिघभीषणम् । प्रसादयति साधुं च विप्रः प्रांजलिमस्तकः ॥ ११९ ॥
 उर्द्धवाहुः परिक्रोशन्निदयन्ताडयन्नुरः । सममग्निलया विप्रो विप्रकीर्णात्मकोऽभवत् ॥ १२० ॥
 गुरुराह ततः कांत हे यक्ष कमलेक्षण । मृष्यतामनयोर्दोषो मोहप्रजडचित्तयोः ॥ १२१ ॥
 जिनशासनवात्सल्यं कृतं सुकृतिना त्वया । नैतं प्राणिवधं भद्रं मदर्थं कर्तुमर्हसि ॥ १२२ ॥
 यथाऽऽज्ञापयसीत्युक्त्वा गुह्यकेन विसर्जितौ । आश्वस्योपसृतौ भक्त्या पादमूलं गुरोस्ततः १२३
 नम्रौ प्रदक्षिणां कृत्वा शिरःस्थकरकुड्मलौ । साधवीयां महाचर्यां ग्रहीतुं शक्तिवर्जितौ ॥ १२४ ॥
 अणुव्रतानि गृण्हीतां सम्यग्दर्शनभूषितौ । अमूढौ श्रावकौ जातौ गृहधर्मसुखे रतौ ॥ १२५ ॥
 पितरावनयोः सम्यक्श्रद्धया परिकीर्तितौ । कालं गतौ विना धर्माद्भ्रमतो भवसागरे ॥ १२६ ॥
 तौ तु संत्यक्तसंदेहौ जिनशासनभाषितौ । हिंसाद्यं लौकिकं कार्यं वर्जयन्तौ विषं यथा ॥ १२७ ॥
 कालं कृत्वा समुत्पन्नौ सौधर्मे त्रिबुधोत्तमौ । सर्वेन्द्रियमनोह्लादं यत्र दिव्यं महत्सुखम् ॥ १२८ ॥
 एत्यायोध्यां समुद्रस्य धारण्याः कुक्षिसंभवौ । नन्दनौ नयनानन्दौ श्रेष्ठिनस्तौ बभूवतुः ॥ १२९ ॥
 पूर्णकांचनभद्रारुयौ आतरावेव तौ सुखम् । पुनः श्रावकधर्मेण गतौ सौधर्मदेवताम् ॥ १३० ॥
 अयोध्यानगरीन्द्रस्य हेमनाभस्य भामिनी । नाम्नाऽमरावती तस्यां समुत्पन्नौ दिवश्च्युतौ ॥ १३१ ॥

जगतीह प्रविख्यातौ संज्ञया मधुकैटभौ । अजय्यौ भ्रातरौ चारु-कृतांतसमविभ्रमौ ॥ १३२ ॥
 ताभ्यामियं समाक्रान्ता मही सामंतसंकटा । स्थापिता स्ववशे राजन् प्रज्ञाभ्यां शेमुषी यथा १३३
 नेच्छत्याज्ञां नरेन्द्रैको भीमो नाम महाबलः । शैलान्तःपुरमाश्रित्य चमरो नन्दनं यथा ॥१३४॥
 वीरसेनेन लेखश्च प्रेषितस्तस्य भूपतेः । उद्भासितानि धामानि पृथिव्यां भीमवह्निना ॥ १३५ ॥
 ततो मधुः क्षणं क्रुद्धो भीमकस्योपरि द्रुतम् । ययौ सर्वबलौघेन युक्तो योधैः समंततः ॥१३६॥
 क्रमान्मार्गवशात्प्राप्तो न्यग्रोधनगरं च तत् । वीरसेनो नृपो यत्र प्रीतियुक्तो विवेश च ॥ १३७ ॥
 चंद्राभा चंद्रकांतास्या वीरसेनस्य भामिनी । देवी निरीक्षिता तेन मधुना जगदिंदुना ॥ १३८ ॥
 अनया सह संवासो वरं विध्यवनान्तरे । चन्द्राभया विना भूतं न राज्यं सार्वभूमिकम् ॥ १३९ ॥
 इति संचिन्तयत्तारा भीमं निर्जित्य संयुगे । आस्थापयद्वशे शत्रूनन्यांश्च तत्कृताशयः ॥ १४० ॥
 अयोध्यां पुनरागत्य सपत्नीकान्नराधिपान् । आह्वय विपुलैर्दानैर्विसर्जयति मानितान् ॥ १४१ ॥
 आहूतो वीरसेनोऽपि सह पत्न्या ययौ द्रुतम् । अयोध्याबहिरुद्याने मध्येऽस्थात्सरयूतटे ॥१४२॥
 देव्या सह समाहूतः प्रविष्टो भवनं मधोः । उदारदारसन्मानो वीरसेनो विसर्जितः ॥ १४३ ॥
 अद्यापि मन्यते नेयमिति रुद्धा मनोहरा । चन्द्राभा नरचन्द्रेण प्रेषितान्तःपुरं ततः ॥ १४४ ॥

महादेव्यभिषेकेण प्रापिता चाभिषेचनम् । आरूढा सर्वदेवीनामुपरिस्थितमास्पदम् ॥ १४५ ॥
 श्रियेव स तथा साकं निमग्नः सुखसागरे । स्वं सुरेन्द्रसमं मेने भोगांधीकृतमानसः ॥ १४६ ॥
 वीरसेननृपः सोऽयं विज्ञाय विहृतां प्रियाम् । उन्मत्तत्वं परिप्राप्तो रतिं कापि न विन्दते ॥ १४७ ॥
 मंडवस्याभवच्छिष्यस्तापसोऽसौ जलप्रियः । मूढं विस्मापयंलोकं तपः पंचाग्निकं श्रितः ॥ १४८ ॥
 अन्यदा मधुराजेन्द्रो धर्मासनमुपागतः । करोति मंत्रिभिः सार्द्धं व्यवहारविचारणम् ॥ १४९ ॥
 भूपालाचारसंपन्नं सत्यं संमदसंगतम् । प्रविष्टोऽतःपुरं धीरस्तपनेऽस्ताभिलाषुके ॥ १५० ॥
 खिन्ना तं ग्राह चंद्राभा किमित्यद्य चिरायितम् । वयं क्षुदर्दिता नाथ दुःखं वेलामिमां स्थिताः ॥
 सोऽवोचद्वच्यवहारोऽयमरालः पारदारिकः । छेत्तुं न शक्यते यस्मात्तस्मादद्य चिरायितम् ॥ १५२ ॥
 विहस्योवाच चंद्राभा को दोषोऽन्यप्रियारतौ । परभार्या प्रिया यस्य तं पूजय यथेप्सितम् १५३
 तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा क्रुद्धो मधुविभुर्जगौ । ये पारदारिका दुष्टा निग्राह्यास्ते न संशयः ॥ १५४ ॥
 दंड्याः पंचकदंडेन निर्वास्याः पुरुषाधमाः । स्पृशन्तोऽप्यबलामन्यां भाषयन्तोऽपि दुर्मताः ॥ १५५ ॥
 सन्मूढाः परदारेषु ये पापादनवर्त्तिनः । अधः प्रयतनं येषां ते पूज्याः कथमीदृशाः ॥ १५६ ॥
 देवी पुनरुवाचेदं सहसा कमलेक्षणा । अहो धर्मपरो जातु भवान् भूपालनोद्यतः ॥ १५७ ॥

महान् यद्येष दोषोऽस्ति परदारैषिणां नृणाम् । एतं निग्रहमुर्वीश न करोषि किमात्मनः ॥१५८॥
 प्रथमस्तु भवानेव परदाराभिगामिनाम् । कोऽन्येषां क्रियते दोषो यथा राजा तथा प्रजाः ॥१५९॥
 स्वयमेव नृपो यत्र नृशंसः पारदारिकः । तत्र किं व्यवहारेण कारणं स्वस्थतां व्रज ॥ १६० ॥
 येन बीजाः प्ररोहन्ति जगतो यच्च जीवनम् । जातस्ततो जलाद्ब्रह्मिः किमिहापरमुच्यताम् ॥१६१॥
 उपलभ्येदृशं वाक्यं प्रतिरुद्धोऽभवन्मधुः । एवमेवेति तां देवीं पुनः पुनरभाषत ॥ १६२ ॥
 तथाप्यैश्वर्यपाशेन वेष्टितो दुःसुखोदधेः । भोगसंवर्त्तनी येन कर्मणा नावमुच्यते ॥ १६३ ॥
 द्राघीयसि गते काले सुप्रबोधसुखान्विते । सिंहपादाह्वयः साधुः प्राप्तोऽयोध्यां महागुणः ॥१६४॥
 सहस्राश्रवने कान्ते मुनीन्द्रं समवस्थितम् । श्रुत्वा मधुः समायासीत्सपत्नीकः सहानुगः ॥१६५॥
 गुरुं प्रणम्य विधिना संविश्य धरणीतले । धर्मं संश्रुत्य जैनेन्द्रं भोगेभ्यो विरतोऽभवत् ॥१६६॥
 राजपुत्री महागोत्रा रूपेणाप्रतिमा भुवि । अत्याक्षीदधिराज्यं च ज्ञात्वा दुर्गतिवेदनाम् ॥१६७॥
 विदित्वैश्वर्यमानाद्यं मुनीभूतः स कैटभः । महाचर्यासमाकिलष्टो विजहार महीं मधुः ॥ १६८ ॥
 ररक्ष माधवीं क्षोणीं राज्यं च कुलवर्द्धनः । सर्वस्य नयनानन्दः स्वजनस्य परस्य च ॥ १६९ ॥

मधुः सुघोरं परमं तपश्चरन्महामनाः वर्षशतानि भूरिशः ।

विधाय कालं विधिनाऽऽरणाच्युते जगाम देवेन्द्रपदं रणच्युतिः ॥ १७० ॥

अयं प्रभावो जिनशासनस्य यदिन्द्रतापीदृशपूर्ववृत्तैः ।

को विस्मयो वा त्रिदशेश्वरत्वे प्रयान्ति यन्मोक्षपुरं प्रयत्नात् ॥ १७१ ॥

मधोरिन्द्रस्य संभूतिरेषा ते कथिता मया । सीता यस्य प्रतिस्पर्द्धी संभूतः पाकशासनः ॥१७२॥

अतः परं चित्तहरं मनीषिणां कुमारवीराष्टकचेष्टितं परम् ।

वदामि पापस्य विनाशकारणं कुरु श्रुतौ श्रेणिक भूमृतां रवे ॥ १७३ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते मधूपारख्यानं नाम नवोत्तरशतं पर्व ॥ १०९ ॥

अथ दशाधिकशतं पर्व ।

कांचनस्थाननाथस्य तनये रूपगर्विते । द्वे कांचनरथस्याऽऽस्तां ययोर्माता शतहृदा ॥ १ ॥

तयोः स्वयंवरार्थेन समस्तान् भूनभश्चरान् । आह्वययत्पिता प्रीत्या लेखवाहैर्महाजवैः ॥ २ ॥

दत्तो विज्ञापितो लेखो विनीतापतये तथा । स्वयंवरविधानं मे दुहितुश्चिन्त्यतामिति ॥ ३ ॥

ततस्तौ रामलक्ष्मीशौ समुत्पन्नकुतूहलौ । ऋद्ध्या परमया युक्तान् सर्वान् प्राहिणुतां सुतान् ॥४॥
 ततः कुमारधीरास्ते कृत्वाऽग्रे लवणांकुशौ । प्रययुः कांचनस्थानं सुप्रेमाणः परस्परम् ॥ ५ ॥
 विमानशतमारूढा विद्याधरगणावृताः । श्रिया देवकुमाराभा वियन्मार्गं समागताः ॥ ६ ॥
 आपूर्यमाणसत्सैन्याः पश्यन्तो दूरगां महीम् । कांचनस्यंदनस्याऽऽयुः पुटभेदनमुत्तमम् ॥ ७ ॥
 यथाहं द्वे अपि श्रेण्यौ निविष्टे तत्र रेजतुः । सदसीव सुधर्मायां नानालंकारभूषिते ॥ ८ ॥
 समस्तविभवोपेता नरेन्द्रास्तत्र रेजिरे । विचित्रकृतसंचेष्टास्त्रिदशा इव नंदने ॥ ९ ॥
 तत्र कन्ये दिनेऽन्यस्मिन्प्रशस्ते कृतमंगले । निर्जग्मतुर्निजावासाच्छ्रीलक्ष्म्याविव सद्गुणे ॥१०॥
 देशतः कुलतो वित्ताच्चेष्टितान्नामधेयतः । ताभ्यामकथयत्सर्वान् कंचुकी जगतीपतीन् ॥ ११ ॥
 प्लवंगहरिशार्दूलवृषणागादिकेतनान् । विद्याधरान् सुकन्ये ते आलोकैतां शनैः क्रमात् ॥ १२ ॥
 दृष्ट्वा निश्चित्य ते प्राप्ता वैलक्ष्यं विहितत्विषः । दृश्यमानाः समाख्ण्डास्तुलां संदेहविग्रहाम् ॥१३॥
 द्रक्ष्यन्ते ये तु ते स्वस्य सज्जयन्तो विभूषणम् । नाज्ञासिषुः क्रियाकृत्यास्तिष्ठाम इति चंचला १४
 प्रवरिष्यति कं त्वेषा रूपगर्वज्वराकुला । मन्येऽस्माकमिति प्राप्ताश्चिन्तां ते चलमानसाः ॥ १५ ॥
 गृहीते किं विजित्यैते सुरासुरजगद्वयम् । पताके कामदेवेन लोकोन्मादनकारणे ॥ १६ ॥

अथोत्तमकुमार्यौ ते निरीक्ष्य लवणांकुशौ । विद्वे मन्मथवाणेन निश्चलत्वमुपागते ॥ १७ ॥
 महादृष्ट्याऽनुरागेण बद्धयातिमनोहरः । अनंगलवणोऽग्राहि मंदाकिन्याऽग्रकन्यया ॥ १८ ॥
 शशांकवक्त्रया चारुभाग्यया वरकन्यया । शशांकभाग्यया युक्तो जगृहे मदनाकुंशः ॥ १९ ॥
 ततोहलहलारावस्तस्मिन् सैन्ये समुत्थितः । जयोत्कृष्टहरिस्वानसहितः परमाकुलः ॥ २० ॥
 मन्ये व्यपाटयन् व्योम हरितो वा समन्ततः । उड्डीयमानैर्लोकस्य मनोभिः परमत्रपैः ॥ २१ ॥
 अहो सदृशसंबंधो दृष्टोऽस्माभिरयं परः । गृहीतो यत्सुकन्याभ्यामेता पद्माभनंदनौ ॥ २२ ॥
 गंभीरं भुवनं ख्यातमुदारं लवणं गता । मंदाकिनी यदेतं हि नापूर्णं कृतमेतया ॥ २३ ॥
 जेतुं सर्वजगत्कान्ति चन्द्रभाग्या समुद्यता । अकरोत्साधु यद्योग्यं मदनांकुशमग्रहीत् ॥ २४ ॥
 इति तत्र विनिश्चरुः सज्जनानां गिरः पराः । सतां हि साधुसंबंधात् चित्तमानन्दमीयते ॥२५॥
 विशल्यादिमहादेवीनंदनाश्चारुचेतसः । अष्टौ कुमारवीरास्ते प्रख्याता वासवो यथा ॥ २६ ॥
 शनैर्द्धृतृतीयैर्वा भ्रातृणां प्रीतिमानसैः । युक्तास्तारागणान्तस्था ग्रहा इव विरेजिरे ॥ २७ ॥
 बलवंतः समुद्भृत्तास्तेऽन्ये लक्ष्मणनंदनाः । क्रोधादुत्पतितुं शक्ता वैदेहीनंदनौ यतः ॥ २८ ॥
 ततोऽष्टाभिः सुकन्याभिः तद्भातृबलमुद्धतम् । मंत्रैरिव शमं नीतं भुजंगमकुलं चलम् ॥ २९ ॥

प्रशान्तिं भ्रातरो यातास्तद्भातृभ्यां समं ननु । किमाभ्यां क्रियते कार्यं कन्याभ्यामधुना समम् ॥
 स्वभावाद्द्वनिता जिह्वा विशेषादन्यचेतसः । ततः सुहृदयस्तासामर्थे को विकृतिं भजेत् ॥ ३१ ॥
 अपि निजितदेवीभ्या मेतभ्यां नास्ति कारणम् । अस्माकं चेत्प्रियं कर्तुं विवर्त्तध्वमितो मनः ३२
 एवमष्टकुमाराणां वचनैः प्रग्रहैरपि । तुरंगचंचलं वृन्दं भ्रातृणां स्थापितं वशे ॥ ३३ ॥
 वृतौ यत्तु सुकन्याभ्यां वैदेहीतनुसंभवौ । प्रदेशे तत्र संवृत्तस्तुमुलस्तूर्यनिस्वनः ॥ ३४ ॥
 वंशाः सकाहलाः शंखा भंभाभेर्यः सङ्गर्जराः । मनःश्रोत्रहरं नेदुर्व्याप्तदूरदिगंतराः ॥ ३५ ॥
 स्वार्थवरीं समालोक्य विभूतिं लक्ष्मणात्मजाः । शुश्रुवुर्वीक्ष्य देवैद्रीमिव क्षुद्रर्धयः सुराः ॥ ३६ ॥
 नारायणस्य पुत्राः स्मो द्युतिकान्तिपरिच्छदाः । नवयौवनसंपन्नाः सुसहाया बलोत्कटाः ॥ ३७ ॥
 गुणेन केन हीनाः स्म यदेकमपि नो जनम् । परित्यज्य वृतावेतौ कन्याभ्यां जानकीसुतौ ॥ ३८ ॥
 अथवा विस्मयः कोऽत्र किमपीदं जगद्गतम् । कर्मवैचित्र्ययोगेन विचित्रं यच्चराचरम् ॥ ३९ ॥
 प्रागेव यदवाप्तव्यं येन यत्र यथा यतः । तत्परिप्राप्यतेऽवश्यं तेन तत्र तथा ततः ॥ ४० ॥
 एवं लक्ष्मणपुत्राणां वृन्दे प्रारब्धशोचने । ऊचे रूपवतीपुत्रः प्रहस्य गतविस्मयः ॥ ४१ ॥
 स्त्रीमात्रस्य कृते कस्मादेवं शोचत सन्नराः । चेष्टितादिति वो हास्यं परमं समजायत ॥ ४२ ॥

किमाभ्यां निर्वृते दृती लब्धा जैनेश्वरी द्युतिः । अबुधा इव यद्वचर्थं संशोचत पुनः पुनः ॥४३॥
 रंभास्तंभसमानानां निःसाराणां हतात्मनाम् । कामानां वशगाः शोकं हास्यं नो कर्तुमर्हथ ॥४४॥
 सर्वे शरीरिणः कर्मवशे वृत्तिमुपाश्रिताः । न तत्कुरुथ किं येन तत्कर्म परिणस्यति ॥ ४५ ॥
 गहने भवकान्तारे प्रणष्टाः प्राणधारिणः । ईदंशि यानि दुःखानि निरस्यत ततस्तकम् ॥ ४६ ॥
 भ्रातरः कर्मभूरेषा जनकस्य प्रसादतः । द्यौरिहावधृतास्माभिर्मोहवेष्टितबुद्धिभिः ॥ ४७ ॥
 अंकस्थेन पितुर्बाल्ये वाच्यमानं पुरा मया । पुस्तके श्रुतमत्यन्तं सुस्वरं वस्तु सुन्दरम् ॥ ४८ ॥
 भवानां किल सर्वेषां दुर्लभो मानुषो भवः । प्राप्य तं स्वहितं यो न कुरुते स तु वंचितः ॥४९॥
 ऐश्वर्यं पात्रदानेन तपसा लभते दिवम् । ज्ञानेन च शिवं जीवो दुःखदां गतिमंहसा ॥ ५० ॥
 पुनर्जन्म ध्रुवं ज्ञात्वा तपः कुर्मो न चेद्वयम् । अवाप्तव्या ततो भूयो दुर्गतिर्दुःखसंकटा ॥ ५१ ॥
 एवं कुमारवीरास्ते प्रतिबोधमुपागताः । संसारसागराऽसातावेदनाऽऽवर्तभीतिगाः ॥ ५२ ॥
 त्वरितं पितरं गत्वा प्रणम्य विनयस्थिताः । प्राहुर्मधुरमत्यर्थं रचिताञ्जलिकुड्मलाः ॥ ५३ ॥
 तात नः शृणु विज्ञातं न विघ्नं कर्तुमर्हसि । दीक्षामुपेतुमिच्छामो ब्रज तत्राऽनुकूलताम् ॥ ५४ ॥
 विद्युदाकालिकं ह्येतज्जगत्सारविवर्जितम् । विलोक्योदीयतेऽस्माकमत्यन्तं परमं रुषम् ॥ ५५ ॥

कथंचिदधुना प्राप्ता बोधिरस्माभिरुत्तमा । यया नौभूतया पारं प्रयास्यामो भवोदधेः ॥ ५६ ॥
 आशीविषफणान् भीमान् कामान् शंकासुकानलम् । हेतून् परमदुःखस्य वांछामो दूरमुज्झितुम् ५७
 नास्य माता पिता भ्राता बांधवाः सुहृदोऽपि वा । सहायाः कर्मतंत्रस्य परित्राणं शरीरिणः ॥ ५८ ॥
 तात विद्मस्तथाऽस्मासु वात्सल्यमुपमोज्झितम् । मातृणां च परं ह्येतद्वंधनं भववासिनाम् ॥ ५९ ॥
 किं तर्हि सुचिरं सौख्यं भवद्वात्सल्यसंभवम् । भुक्त्वाऽपि विरहोऽवश्यं प्राप्यः क्रकचदारुणः ६०
 अतृप्त एव भोगेषु जीवो दुर्मित्रविभ्रमः । इमं विमोक्षयते देहं किं प्राप्तं जायते तदा ॥ ६१ ॥
 ततो लक्ष्मीधरोऽवोचत्परमस्नेहविह्वलः । आघ्राय मस्तके पुत्रानभीक्ष्य च पुनः पुनः ॥ ६२ ॥
 एते कैलासशिखरप्रतिमाहेमरत्नजाः । प्रासादाः कनकस्तंभसहस्रपरिशोभिताः ॥ ६३ ॥
 नानाकुट्टिभभूभागाश्चारुनिर्व्यूहसंगताः । सुसेव्या विमलाः कान्ताः सर्वोपकरणान्विताः ॥ ६४ ॥
 मलयाचलसद्रंधमाहताकृष्टषट्पदाः । स्नानादिविधिसंपत्तियोग्यनिर्मलभूमयः ॥ ६५ ॥
 शरच्चन्द्रप्रभा गौराः सुरस्त्रीसमयोषितः । गुणैः समाहिताः सर्वे कल्पप्रासादसंनिभाः ॥ ६६ ॥
 बीणावेषुमृदंगादिसंगीतकमनोहराः । जिनेन्द्रचरितासक्तकथात्यन्तपवित्रिताः ॥ ६७ ॥
 उज्झित्वा सुखमेतेषु रमणीयेषु वत्सकाः । प्रतिपद्य कथं दीक्षां वत्स्यथान्तर्वनाचलम् ॥ ६८ ॥

संचक्ष्य स्नेहनिघ्नं मां शोकतप्तां च मातरम् । न युक्तं वत्सका गंतुं सेव्यतां तावदीशिता ॥ ६९ ॥
स्नेहावासनचित्तास्ते संविमृश्य क्षणं धिया । भवभीतहृषीकाऽऽप्यसौख्यैकान्तपराङ्मुखाः ॥ ७० ॥
उदारवीरतादत्तमहावष्टंभशालिनः । ऊचुः कुमारवृषभास्तच्चविन्यस्तचेतसः ॥ ७१ ॥
मातरः पितरोऽन्ये च संसारेऽनंतशो गताः । स्नेहबंधनमेतद्वि चारकं नारकं गृहम् ॥ ७२ ॥
पापस्य परमारंभं नानादुःखाभिवर्द्धनम् । गृहपंजरकं मूढाः सेवन्ते न प्रबोधिनः ॥ ७३ ॥
शारीरं मानसं दुःखं मा भूद्भूयोऽपि नो यथा । तथा सुनिश्चिताः कुर्मः किं वयं स्वस्य वैरिणः ७४
निर्दोषोऽहं न मे पापमस्तीत्यपि विचिन्तयन् । मलिनत्वं गृही याति शुक्लांशुकमिव स्थितम् ७५
उत्थायोत्थाय यन्नृणां गृहाश्रमनिवासिनाम् । पापे रतिस्ततस्त्यक्तो गृहधर्मो महात्मभिः ७६
भुज्यतां तावदैयश्चर्यमिति यत्प्रोक्तवानसि । तदंधकाररूपे नः क्षिपसि ज्ञानवानपि ॥ ७७ ॥
पिबंतं मृगकं यद्वद्व्याधो हंति तृषा जलम् । तथैव पुरुषं मृत्युर्हन्ति भोगैरतृप्तकम् ॥ ७८ ॥
विषयप्राप्तिसंसक्तमस्वतंत्रमिदं जगत् । कामैराशीविषैः साकं क्रीडत्यज्ञमनौषधम् ॥ ७९ ॥
विषयामिषसंसक्ता मग्ना गृहजलाशये । रुजा वडिशयोगेन नरमीना व्रजंत्यमुम् ॥ ८० ॥
अत एव नृलोकेशो जगत्रितयवंदितः । जगत्स्वकर्मणां वश्यं जगाद् भगवानृषिः ॥ ८१ ॥

दुरंतैस्तदलं तात प्रियसंगमलोभनैः । विचक्षणजनद्विष्टैस्तडिदंडचलालैः ॥ ८२ ॥
 ध्रुवं यदा समासाद्यो विरहो बंधुभिः समम् । असमंजसरूपेऽस्मिन्संसारे का रतिस्तदा ॥ ८३ ॥
 अयं मे प्रिय इत्याऽऽस्थाव्यामोहोपनिबंधनः । एक एव यतो जंतुर्गत्यागमनदुःखभाक् ॥ ८४ ॥
 वितथागमकुट्टीपे मोहसंगतपंकके । शोकसंतापफेनाढ्ये भवाऽऽवर्त्तत्रजाकुले ॥ ८५ ॥
 व्याधिमृत्युर्मिकल्लोले मोहपातालगह्वरे । क्रोधादिमकरकूरनक्रसंघातघट्टिते ॥ ८६ ॥
 कुहेतुसमयोद्भूतनिर्हादात्यंतभैरवे । मिथ्यात्वमारुतोद्भूते दुर्गतिक्षारवारिणि ॥ ८७ ॥
 नितान्तदुःसहोदारवियोगबडवानले । सुचिरे तात खिन्नाः स्मो घोरे संसारसागरे ॥ ८८ ॥
 नानायोनिषु संभ्रम्य कृच्छ्रात्प्राप्ता मनुष्यताम् । कुर्मस्तथा यथा भूयो मज्जामो नाऽत्र सागरे ८९
 ततः परिजनाकीर्णावापृच्छय पितरौ क्रमात् । अष्टौ कुमारवीरास्ते निर्जग्मुर्गृहचारकात् ॥ ९० ॥
 आसीन्निःक्रामतां तेषामीश्वरत्वे तथाविधे । बुद्धिर्जीर्णतृणे यद्वत्संसाराचारवेदिनाम् ॥ ९१ ॥
 ते महेन्द्रोदयोद्यानं गत्वा संवेगकं ततः । महाबलमुनेःपार्श्वे जगृहुर्निरगारताम् ॥ ९२ ॥
 सर्वारंभविरहिता विहरंति नित्यं निरंभरा विधियुक्तम् ।

क्षान्ता दान्ता मुक्ता निरपेक्षाः परमयोगिनो ध्यानरताः ॥ ९३ ॥

सम्यक्तपोभिः प्रविधूय यापमध्यात्मयोगैः परिरुध्य पुण्यम् ।

ते क्षीणनिःशेषभवप्रपंचा प्रापुः पदं जैनमनंतसौख्यम् ॥ ९४ ॥

एतत्कुमाराष्टकमंगलं यः पठेद्विनीतः शृणुयाच्च भक्त्या ।

तस्य क्षयं याति समस्तपापं रविप्रभस्योदयते च चन्द्रः ॥ ९५ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रणीते कुमाराष्टकनिष्क्रमणाभिधानं नाम दशोत्तरशतं पर्व ॥ ११० ॥

अथैकादशोत्तरशतं पर्व ।

गणी वीरजिनेन्द्रस्य प्रथमः प्रथमः सताम् । अवेदयन्मनो यातं प्रभामंडलचेष्टितम् ॥ १ ॥

विद्याधरी महाकांतकामिनी वीरुदुद्भवे । सौख्यपुष्पासवे सक्तः प्रभामंडलपटूपदः ॥ २ ॥

अचिंतयहं दीक्षां यद्युपैम्यपवाससाम् । तदैतदंगनाप्रेमखंडं पद्मत्यसंशयम् ॥ ३ ॥

एतासां मत्समासक्तचेतसां विरहे मम । वियोगो भविताऽवश्यं प्राणैः सुखमपालितैः ॥ ४ ॥

दुस्त्यजानि दुरापानि कामसौख्यान्यवारितम् । भुक्त्वा श्रेयस्करं पश्चात्करिष्यामि ततः परम् ५

भोगैरुपार्जितं पापमत्यन्तमपि पुष्कलम् । सुध्यानवहिनाऽवश्यं धक्ष्यामि क्षणमात्रतः ॥ ६ ॥
 अत्र सेनां समावेश्य विमानक्रीडनं भजे । उद्वासयामि शत्रूणां नगराणि समंततः ॥ ७ ॥
 मानशृंगोन्नतेर्भगं करोमि रिपुखड्गनाम् । स्थापयाम्युभयश्रेण्योर्वशे शासनकारिते ॥ ८ ॥
 मेरोर्मरकतादीनां रत्नानां विमलेष्वलम् । शिलातलेषु रम्येषु क्रीडामि ललनान्वितः ॥ ९ ॥
 एवमादीनि वस्तूनि ध्यायतस्तस्य जानकेः । समतीयुर्मुहूर्त्तानि संवत्सरशतान्यलम् ॥ १० ॥
 कृतमेतत्करोमीदं करिष्यामीदमित्यसौ । चिंतयन्नात्मनोऽवेदी चायुः संहारमागतम् ॥ ११ ॥
 अन्यदा सप्तकस्कंधप्रासादस्याधितिष्ठतः । अपप्तदशनिर्मूर्ध्नि तस्य कालं ततो गतः ॥ १२ ॥
 अशेषतो निजं वेत्ति जन्मांतरविचोष्टितम् । दीर्घमूत्रस्तथाऽऽप्यात्मसमुद्गारे स नो स्थितः ॥ १३ ॥
 तृष्णाविषादहंतृष्णां क्षणमप्यस्ति नो शमः । मूर्ध्नोपकण्ठदत्तांघ्रिर्मृत्युः कालमुदीक्षते ॥ १४ ॥
 अस्य दग्धशरीरस्य कृते क्षणविनाशिनः । हताशः कुरुते किं न जीवो विषयवासकः ॥ १५ ॥
 ज्ञात्वा जीवितमानाद्यं त्यक्त्वा सर्वपरिग्रहम् । स्वहिते वर्त्तते यो न स नश्यत्यकृतार्थकः ॥ १६ ॥
 सहस्रेणापि शास्त्राणां किं येनात्मा न शाम्यते । तृप्तमेकपदेनाऽपि येनाऽऽत्मा शममश्नुते ॥ १७ ॥
 कर्तुमिच्छति सद्धर्मं न कर्णेति तमप्ययम् । दिवं यियासुर्विच्छिन्नपक्षः काक इव श्रमम् ॥ १८ ॥

विमुक्तो व्यवसायेन लभते चेत्समीहितम् । न लोके विरही कश्चिद्भवेद्द्रविणोऽपि वा ॥ १९ ॥
अतिथिं द्वार्गतं साधुं गुरुवाक्यं प्रतिक्रियाम् । प्रतीक्ष्य सुकृतं चाशु नावसीदति मानवः ॥२०॥
नानाव्यापारशतैराकुलहृदयस्य दुःखिनः प्रतिदिवसम् ।

रत्नमिव करतलस्थं भ्रश्यत्यायुः प्रमादतः प्राणभृतः ॥ २१ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाऽऽचार्यप्रोक्ते प्रभामंडलपरलोकाभिगमनं नामैकादशोत्तरशतं पर्व । १११ ॥

अथ द्वादशोत्तरशतं पर्व ।

अथ याति शनैः कालः पद्मचक्रांकराजयोः । परस्परमहास्नेहबद्धयोस्त्रिविधः सुखम् ॥ १ ॥
परमैश्वर्यतासानोराजीववनवर्त्तिनौ । यथा नंदनदत्तौ तौ मोदेते नरकुंजरौ ॥ २ ॥
शुष्यन्ति सरितो यस्मिन् काले दावाग्निसंकुले । तिष्ठन्त्यभिमुखा भानोः श्रमणाः प्रतिमागताः ३
तत्र तावति रम्येषु जलयंत्रेषु पद्मसु । उद्यानेषु च निःशेषप्रियसाधनशालिषु ॥ ४ ॥
चन्दनार्द्रमहामोदशीतशीकरवर्षिभिः । चामरैरुपवीज्यंतौ तालवृन्तैश्च सत्तमैः ॥ ५ ॥

स्वच्छस्फटिकपद्मस्थौ चंदनद्रवचर्चितौ । जलार्द्रनलिनीपुष्पदलमूलौघसंस्तरौ ॥ ६ ॥
 एलालवङ्गकर्पूरक्षोदःसंसर्गशीतलम् । विमलं सलिलं स्वादु सेवमानौ मनोहरम् ॥ ७ ॥
 विचित्रसंकथादक्षवनिताजनसेवितौ । शीतकालमिवाऽऽनीतं बलाद्धारयतः शुचौ ॥ ८ ॥
 योगिनः समये यत्र तरुमूलव्यवस्थिताः । क्षपयंत्यशुभं कर्म धारानिर्धूतमूर्त्तयः ॥ ९ ॥
 विलसद्विद्युदुद्योते तत्र मेघांधकारिते । बृहद्धर्षरनीरौघे कूलमुद्रतसिंधुके ॥ १० ॥
 मेरुशृंगसमाकारवर्त्तिनौ वरवाससौ । कुंकुमद्रवदिग्धांगानुपयुक्तामितागुरू ॥ ११ ॥
 महाविलासिनीनेत्रभृंगौघकमलाकरौ । तिष्ठतः सुंदरीक्रीडौ यक्षेन्द्राविव तौ सुखम् ॥ १२ ॥
 प्रालेपपटसंबीता धर्मध्यानस्थचेतसः । तिष्ठन्ति योगिनो यत्र निशि स्थंडिलपृष्ठगाः ॥ १३ ॥
 तत्र काले महाचंडशीतवाताहतद्रुमे । पद्माकरसमुत्सादे दापितोष्णकरोद्रुमे ॥ १४ ॥
 प्रासादावनिकुक्षिस्थौ तिष्ठतस्तौ यथेप्सितम् । श्रीमद्युवतिवक्षोजक्रीडालंबनवक्षसौ ॥ १५ ॥
 वीणामृदंगवंशादिसंभूतं मधुरस्वरम् । कुर्वाणौ मनसि स्वेच्छं परं श्रोत्ररसायनम् ॥ १६ ॥
 वाणीनिर्जितवीणाभिरनुकूलाभिरादरात् । सेव्यमानौ वरस्त्रीभिरमरीभिरिवामरौ ॥ १७ ॥
 नक्तं दिनं परिस्फीतभोगसंपत्समन्वितौ । सुखं तौ नयतः कालं सर्वपुण्यानुभावतः ॥ १८ ॥

एवं तौ तावदासेते पुरुषौ जगदुत्कटौ । अथ श्रीशैलवीरस्य वृत्तान्तं शृणु पार्थिव ॥ १९ ॥
सेवते परमैश्वर्यं नगरे कर्णकुण्डले । पूर्वपुण्यानुभावेन स्वर्गीवानिलनंदनः ॥ २० ॥
विद्याधरसहस्रेण सहितः परमाक्रियः । स्त्रीसहस्रपरीवारः स्वेच्छयाऽटति मेदिनीम् ॥ २१ ॥
वरं विमानमारूढाः परमर्द्धिसमन्वितः । सत्काननादिषु श्रीमाँस्तदा क्रीडति देववत् ॥ २२ ॥
अन्यदा जगदुन्मादहेतौ कुसुमहासिनि । वसन्तसमये प्रेमप्रियामोदनभस्वति ॥ २३ ॥
जिनेन्द्रभाक्तिसंवीतमानसः पवनात्मजः । हृष्टः संप्रस्थितो मेरुमन्तःपुरसमन्वितः ॥ २४ ॥
नानाकुसुमरम्याणि सेवितानि द्युवासिभिः । कुलपर्वतसानूनि प्रस्थितः सोऽवतिष्ठते ॥ २५ ॥
मत्तभृंगान्यपुष्टौघा नादयन्ति मनोहरैः । सरोभिर्दर्शनीयानि स वनानि च भूरिशः ॥ २६ ॥
मिथुनैरुपभोग्यानि पत्रपुष्पफलैस्तथा । काननानि विचित्राणि रत्नोद्योतितपर्वताः ॥ २७ ॥
सरितो विशदद्वीपा नितान्तविमलांभसः । वापीः प्रवरसोपानास्तटस्थोत्तुगपादपाः ॥ २८ ॥
नानाजलजकिंजल्ककिर्मीरसलिलानि च । सरांसि मधुरस्वानैः सेवितानि पतत्रिभिः ॥ २९ ॥
महातरंगसंगोत्थफेनमालाट्टहासिनीः । महायादोगणाकीर्णा बहुचित्रा महानदीः ॥ ३० ॥
विलसद्वनमालाभिर्युक्तान्युपवनैर्वरैः । मनोहरणदक्षाणि चित्राण्यायतनानि च ॥ ३१ ॥

जिनेन्द्रनरकूटानि नानारत्नमयानि च । कल्मषक्षोददक्षाणि युक्तमानान्यनेकशः ॥ ३२ ॥
एवमादीनि वस्तूनि वीक्षमाणः शनैः शनैः । सेव्यमानश्च कान्ताभिर्यात्यसौ परमोदयः ॥ ३३ ॥
नभःशिरःसमारूढो विमानशिखरस्थितः । दर्शयन्त्याति तद्वस्तु समुद्धृतनूरुहः ॥ ३४ ॥
पश्य पश्य प्रिये धामान्यतिरम्याणि मंदरे । स्नपनानि जिनेन्द्राणाममूनि शिखरांतिके ॥ ३५ ॥
नानारत्नशरीराणि भास्करप्रतिमानि च । शिखराणि मनोज्ञानि तुंगानि विपुलानि च ॥ ३६ ॥
गुहा मनोहरद्वारा गंभीरा रत्नदीपिताः । परस्परसमाकीर्णा दीधितीरतिदूरगाः ॥ ३७ ॥
इदं महीतले रम्यं भद्रशालाहयं वनम् । मेखलायामिदं तच्च नंदनं प्रथितं भुवि ॥ ३८ ॥
इदं वक्षः प्रदेशस्य कल्पद्रुमलतांतकम् । नानारत्नशिलाशोभि वनं सौमनसं स्थितम् ॥ ३९ ॥
जिनागारं सहस्राढ्यं त्रिदशक्रीडनोचितम् । पांडुकाख्यं वनं भाति शिखरे सुमनोहरम् ॥ ४० ॥
अच्छिन्नोत्सवसंतानमहामिन्द्रजगत्समम् । यक्षकिंनरगंधर्वसंगीतपरिनादितम् ॥ ४१ ॥
सुरकन्यासमाकीर्णमप्सरोगणसंकुलम् । विचित्रगणसंपूर्णं दिव्यपुष्पसमन्वितम् ॥ ४२ ॥
सुमेरोः शिखरे रम्ये स्वभावसमवस्थिते । इदमालोक्यते जैनं भवनं परमाद्भुतम् ॥ ४३ ॥
ज्वलज्ज्वलनसंध्याक्तमेघवृन्दसमग्रभम् । जांबूनदमयं भानुकूटप्रतिममुन्नतम् ॥ ४४ ॥

अशेषोत्तमरत्नौघभूषितं परमाकृतिम् । मुक्तादामसहस्राढ्यं बुद्बुदादर्शशोभितम् ॥ ४५ ॥
 किंकिणीपटलंबूषप्रकीर्णकविराजितम् । प्राकारतोरणोत्तुंगगोपुरैः परमैर्युतम् ॥ ४६ ॥
 नानावर्णचलत्केतुकांचनस्तंभभासुरम् । गंभीरं चारुनिर्व्यूहमशक्याशेषवर्णनम् ॥ ४७ ॥
 पंचाशद्योजनायामं षट्त्रिंशन्मानमुत्तमम् । इदं जिनगृहं कान्ते सुमेरोर्मुकुटायते ॥ ४८ ॥
 इति शंसन्महादेव्यै समीपत्वमुपागतः । अवतीर्य विमानाग्राच्चक्रे हृष्टः प्रदक्षिणाम् ॥ ४९ ॥
 तत्र सर्वातिशेषत्वं महैश्वर्यसमन्वितम् । नक्षत्रग्रहताराणां शशांकमिव मध्यगम् ॥ ५० ॥
 केशर्यासनमूर्द्धस्थं स्फुरत्स्फारस्वतेजसम् । शुभ्राभ्रशिखरस्याग्रे शरदीव दिवाकरम् ॥ ५१ ॥
 प्रतिबिंबं जिनेन्द्रस्य सर्वलक्षणसंगतम् । सान्तःपुरो नमश्चक्रे रचितांजलिमस्तकः ॥ ५२ ॥
 जिनेन्द्रदर्शनोद्भूतमहासम्मदसंपदाम् । विद्याधरवरस्त्रीणां धृतिरासीदलं परा ॥ ५३ ॥
 उत्पन्नघनरोमांचा विपुलाऽऽयतलोचनाः । भक्त्या परमया युक्ताः सर्वोपकरणान्विताः ॥ ५४ ॥
 महाकुलप्रसूतास्ताः स्त्रियः परमचेष्टिताः । चक्रुः पूजां जिनेद्राणां त्रिदशप्रमदा इव ॥ ५५ ॥
 जांबूनदमयैः पद्मैः पद्मारागमयैस्तथा । चन्द्रकान्तमयैश्चापि स्वभावकुसुमैरिति ॥ ५६ ॥
 सौरभाक्रान्तदिक्चक्रैर्गंधैश्च परमोज्ज्वलैः । पवित्रद्रव्यसंभूतैर्धूपैश्चाकुलकोटिभिः ॥ ५७ ॥

भक्तिकल्पितसान्निध्यै रत्नदीपैर्महाशिलैः । चित्रवल्ल्युपहारैश्च जिनानानर्च मारुतिः ॥ ५८ ॥
ततश्चंदनदिग्धांगः कुंकुमस्थासकाचितः । सूत्रपत्रोर्णसंवीतशेषो विगतकल्मषः ॥ ५९ ॥
वानरांकस्फुरज्ज्योतिश्चक्रमौलिर्महामनाः । प्रमोदपरमस्फीतनेत्रांशुनिचिताननः ॥ ६० ॥
ध्यात्वा जिनेश्वरं स्तुत्वा स्तोत्रैरघविनाशनैः । सुरासुरगुरोर्बिम्बं जिनस्य परमं मुहुः ॥ ६१ ॥
ततः सद्विभ्रमस्थाभिरप्सरोभिरभीक्षितः । विधाय बलुकीमंके गेयामृतमुदाहरत् ॥ ६२ ॥
जिनचन्द्रार्चनन्यस्तविकासिनयना जनाः । नियमावहितात्मानः शिवं निदधते करे ॥ ६३ ॥
न तेषां दुर्लभं किञ्चित्कल्याणं शुद्धचेतसाम् । ये जिनेन्द्रार्चनासक्ता जना मंगलदर्शनाः ॥ ६४ ॥
श्रावकान्वयसंभूतिर्भक्तिर्जिनवरे दृढा । समाधिनाऽवसानं च पर्याप्तं जन्मनः फलम् ॥ ६५ ॥
उपवीष्येति सुचिरं भूयः स्तुत्वा समर्च्य च । विधाय वंदनां भक्तिमादधानो नवां नवाम् ॥ ६६ ॥
अप्रयच्छज्जिनेन्द्राणां पृष्टं स्पष्टसुचेतसाम् । अनिच्छन्निव विश्रब्धो निर्ययावर्हदालयात् ॥ ६७ ॥
ततो विमानमारुह्य स्त्रीसहस्रसमन्वितः । मेरोः प्रदक्षिणं चक्रे ज्योतिर्देव इवोत्तमः ॥ ६८ ॥
शैलराज इव प्रीत्या श्रीशैलः सुंदरक्रियः । करोति स्म तदा मेरोरापृच्छामिव पश्चिमाम् ॥ ६९ ॥
प्रकीर्य वरपुष्पाणि सर्वेषु जिनवेश्मसु । जगाम मंथरं व्योम्नि भरतक्षेत्रसम्मुखः ॥ ७० ॥

ततः परमरागाक्ता संध्याऽऽश्लिष्य दिवाकरम् । अस्तक्षितिभृदावासं भेजे खेदनिनीषया ॥ ७१ ॥
 कृष्णपक्षे तदा रात्रिस्तारा बंधुभिरावृता । रहिता चन्द्रनाथेन नितान्तं न विराजते ॥ ७२ ॥
 अवतीर्य ततस्तेन सुरदुंदुभिनामनि । शैलपादे परं रम्ये सैन्यमावासितं शनैः ॥ ७३ ॥
 तत्र पद्मोत्पलामोदवाहिमंथरमारुताः । सुखं जिनकथाऽऽसक्ता यथास्वं सैनिकाः स्थिताः ॥ ७४ ॥
 अथोपरि विमानस्य निषण्णः शिखरांतिके । प्राग्भारचंद्रशालायाः कैलासाधित्यकोपमे ॥ ७५ ॥
 ज्योतिष्पथात्समुत्तुंगात्पतत्प्रस्फुरितप्रभम् । ज्योतिर्विबं मरुत्सूनुरालोकत तमोऽभवत् ॥ ७६ ॥
 अचितयच्च हा कष्टं संसारे नास्ति तत्पदम् । यत्र न क्रीडति स्वेच्छं मृत्युः सुरगणेष्वपि ॥ ७७ ॥
 तडिदुल्कातरंगातिभंगुरं जन्म सर्वतः । देवानामपि यत्र स्यात्प्राणिनां तत्र का कथा ॥ ७८ ॥
 अनंतशो न भुक्तं यत्संसारे चेतनावता । न तदास्ति सुखं नाम दुःखं वा भुवनत्रये ॥ ७९ ॥
 अहो मोहस्य माहात्म्यं परमेतद्बलान्वितम् । एतावन्तं यतः कालं दुःखपर्यटितं भवेत् ॥ ८० ॥
 उत्सर्पिण्यवसर्पिण्यौ भ्रांत्वा कृच्छ्रात्सहस्रशः । अवाप्यते मनुष्यत्वं कष्टं नष्टमनाप्तवत् ॥ ८१ ॥
 विनश्वरसुखासक्ताः सौहित्यपरिवर्जिताः । परिणामं प्रपद्यन्ते प्राणिनस्तापसंकटम् ॥ ८२ ॥
 चलान्युत्पथवृत्तानि दुःखदानि पराणि च । इंद्रियाणि न शाम्यन्ति विना जिनपथाश्रयात् ॥ ८३ ॥

अनाप्यैनं यथा दीना बध्यन्ते मृगपक्षिणः । तथा विषयजालेन बध्यन्ते मोहिनो जनाः ॥८४॥
आशीविषसमानैर्यो रमते विषयैः समम् । परिणामे स मूढात्मा दह्यते दुःखवाहिना ॥ ८५ ॥
को ह्येकदिवसं राज्यं वर्षमन्विष्य यातनाम् । प्रार्थयेत विमूढात्मा तद्वद्विषयसौख्यभाक् ॥ ८६ ॥
कदाचिद्बध्यमानोऽपि मोहतस्करवंचितः । न करोति जनः स्वार्थं किमतः कष्टमुत्तमम् ॥ ८७ ॥
भुक्त्वा त्रिविष्टपे धर्मं मनुष्यभवसंचितम् । पश्चान्मुषितवद्दीनो दुःखी भवति चेतनः ॥ ८८ ॥
भुक्त्वापि त्रिदशान् भोगान्सुकृते क्षयमागते । शेषकर्मसहायः सन् चेतनः कापि गच्छसि ॥८९॥
एतदेवं प्रतीक्षेण त्रिजगत्पतिनोदितम् । यथा जंतोर्निजं कर्म बांधवः शत्रुरेव वा ॥ ९० ॥
तदलं निंदितैरेभिर्भोगैः परमदारुणैः । विप्रयोगः सहामीभिरवश्यं येन जायते ॥ ९१ ॥
प्रियं जनमिमं त्यक्त्वा करोमि न तपो यदि । तदा सुभूमचक्रीव मरिष्याम्यवितृप्तकः ॥ ९२ ॥
श्रीमत्यो हरिणीनेत्रा योषिद्गुणसमन्विताः । अत्यन्तदुस्त्यजा मुग्धा मदाहितमनोरथाः । ९३ ॥
कथमेतास्त्यजामीति संचिंत्य विमनाः क्षणम् । आश्राणयदुपालंभं हृदयस्य प्रबुद्धधीः ॥ ९४ ॥

दीर्घं कालं रंत्वा नाके गुणयुवतीभिः समनुभूतिभिः ।

मर्त्यक्षेत्रेऽप्यसमं भूयः प्रमदवरवनिताजनैः परिलालितः ॥ ९५ ॥

को वा यातस्तृप्तिं जंतुर्विविधविषयसुखरतिभिर्नदीभिरिवोदधिः ।
नानाजन्मभ्रान्त श्रान्त व्रज हृदय शममपि विमाकुलितं भवेत् ॥ ९६ ॥
किं न श्रुता नरकभीमविरोधरौद्रास्तीव्रासिपत्रवनसंकटदुर्गमार्गाः ।
रागोद्भवेन जनितं घनकर्मपंकं यन्नेच्छसि क्षपयितुं तपसा समस्तम् ॥ ९७ ॥
आसीन्निरर्थकतमो धिगतीतकालो दीर्घः सुखार्णवजले पतितस्य निंघः ।
आत्मानमद्य भवपंजरसंविद्धं मोक्षयामि लब्ध शुभमार्गमतिप्रकाशः ॥ ९८ ॥
इति कृतनिश्चयचेताः परिदृष्टयथार्थजीवलोकविवेकः ।
रविरिव गतघनसंगस्तेजस्वी गंतुमुद्यतोऽहं मार्गम् ॥ ९९ ॥
इति पद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रणीते हनुमन्निर्वेदं नाम द्वादशोत्तरशतं पर्व ॥११२॥

अथ त्रयोदशोत्तरशतं पर्व ।

अथ रात्रावतीतायां तपनीयनिभो रविः । जगदुद्योतयामास दीप्त्या साधुर्यथा गिरा ॥ १ ॥
नक्षत्रगणमुत्सार्य बोधिता नलिनाकराः । रविणा जिननाथेन भव्यानां निचया इव ॥ २ ॥

आपृच्छत सखीं वातिर्महासंवेगसंगतः । निःस्पृहात्मा यथापूर्वं भरतौऽयं तपोवनम् ॥ ३ ॥
 ततः कृपणलोभाक्षाः परमोद्वेगवाहिताः । नाथं विज्ञापयन्ति स्म सचिवाः प्रेमनिर्भराः ॥ ४ ॥
 अनाथान् देव नो कर्तुमस्मानर्हसि सद्गुण । प्रभो प्रसीद भक्तेषु क्रियतामनुपालनम् ॥ ५ ॥
 जगाद् मारुतिर्युयं परमप्यनुवर्त्तिनः । अनर्थबांधवा एव मम नो हितहेतवः ॥ ६ ॥
 उत्तरन्तं भवांभोधिं तत्रैव प्रक्षिपन्ति ये । हितास्ते कथमुच्यन्ते वैरिणः परमार्थतः ॥ ७ ॥
 माता पिता सुहृद्भाता न तदाऽगात्सहायताम् । यदा नरकवासेषु प्राप्तं दुःखमनुत्तमम् ॥ ८ ॥
 मानुष्यं दुर्लभं प्राप्य बोधिं च जिनशासने । प्रमादो नोचितः कर्तुं निमेषमपि धीमतः ॥ ९ ॥
 समुष्यापि परं प्रीतैर्भवद्भिः सह भोगवत् । अवश्यं भावुकस्तीव्रो विरहः कर्मनिर्मितः ॥ १० ॥
 देवासुरमनुष्येन्द्रा स्वकर्मवशवर्त्तिनः । कालदावानलालीढाः के वा न प्रलयं गताः ॥ ११ ॥
 बल्योपमसहस्राणि त्रिदिवेऽनेकशो मया । भुक्ता भोगा न वाऽतृप्यं बद्धिः शुष्कैर्धनैरिव ॥ १२ ॥
 गताऽऽगमविधेर्दातृ मत्तोऽपि सुमहाबलं । अपरं नाम कर्माऽस्ति जाता तनुर्ममाऽक्षमा ॥ १३ ॥
 देहिनो यत्र मुह्यन्ति दुर्गतं भवसंकटम् । विलंघ्य गंतुमिच्छामि पदं गर्भविवर्त्तिनम् ॥ १४ ॥
 वज्रसारतनौ तस्मिन्नेवं कृतविचेष्टिते । अभूदंतःपुरस्त्रीणां महानाक्रंदितध्वनिः ॥ १५ ॥

समाश्वास्य विषादात्तं प्रमदाजनेमाकुलम् । वचोभिर्बोधने शक्तैर्नानावृत्तांतशंसिभिः ॥ १६ ॥
तेनयाँश्च समाधाय राजधर्मे यथाक्रमम् । सर्वान्नियोगकुशलः शुभावस्थितमानसः ॥ १७ ॥
सुहृदां चक्रवालेन महता परितो वृतः । विमानभवनाद्राजा निर्ययौ वायुनंदनः ॥ १८ ॥
नरयानं समारूढ्य रत्नकांचनभासुरम् । बुद्बुदादर्शलंबूषचित्रचामरसुन्दरम् ॥ १९ ॥
द्युपुंडरीकसंकाशं बहुभक्तिविराजितम् । चैत्योद्यानं यतः श्रीमान्प्रस्थितः परमोदयः ॥ २० ॥
विलसत्केतुमालाढ्यं तस्य यानमुदीक्ष्य तत् । ययौ हर्षविषादं च जनः सक्ताश्रलोचनः ॥ २१ ॥
तत्र चैत्यमहोद्याने विचित्रद्रुममंडिते । सारिकाचंचरीकान्यपुष्टकोलाहलाकुले ॥ २२ ॥
नानाकुसुमकिंजल्कसुगंधिसततायने । संयतो धर्मरत्नाख्यस्तदा तिष्ठति कीर्त्तिमान् ॥ २३ ॥
धर्मरत्नमहाराशिमत्यन्तोत्तमयोगिनम् । यथा बाहुवली पूर्वं भावप्लाविनमानसः ॥ २४ ॥
नरयानात्समुत्तीर्य हनूमानाससाद् तम् । भगवन्तं नभोयानं चारणार्पिगणावृतम् ॥ २५ ॥
प्रणम्य भक्तिसंपन्नः कृत्वा गुरुमहं परम् । जगाद् शिरसि न्यस्य करराजीवकुड्मलम् ॥ २६ ॥
उपेत्य भवतो दीक्षां निर्मुक्तांगो महामुने । अहं विहर्तुमिच्छामि प्रसादः क्रियतामिति ॥ २७ ॥
यतिराहोत्तमं युक्तमेवमस्तु सुमानसः । जगन्निःसारमालोक्य क्रियतां स्वहितं परम् ॥ २८ ॥

अशाश्वतेन देहेन विहर्तुं शाश्वतं परम् । परमं तव कल्याणी मतिरेषा समुद्रता ॥ २९ ॥
इत्यनुज्ञां मुनेः प्राप्य संवेगरभसान्वितः । कृतप्रणमनस्तुष्टः पर्यङ्कासनमाश्रितः ॥ ३० ॥
मुकुटं कुंडले हारमवशिष्टं विभूषणम् । समुत्ससर्ज वस्त्रं च मानसं च परिग्रहम् ॥ ३१ ॥
दयितानिगडं भित्त्वा दग्ध्वा जालं ममत्त्वजम् । छित्त्वा स्नेहमयं पाशं त्यक्त्वा सौख्यं विषोपमम् ॥
वैराग्यदीपशिखया मोहध्वान्तं निरस्य च । कमप्यपकरं दृष्ट्वा शरीरमतिभंगुरम् ॥ ३३ ॥
स्वयं सुसुकुमाराभिर्जितपद्माभिरुत्तमम् । उत्तमांगरुहो नीत्वा करशाखाभिरुत्तमः ॥ ३४ ॥
निःशेषसंगनिर्मुक्तो मुक्तिलक्ष्मीं समाश्रितः । महाव्रतधरः श्रीमाञ्छ्रीशैलः शुशुभेतराम् ॥ ३५ ॥
निर्वेदप्रभुरागाभ्यां प्रेरितानि महात्मनाम् । शतानि सप्त साग्राणि पंचाशद्भिः सुचेतसाम् ॥ ३६ ॥
विद्याधरनरेन्द्राणां महासंवेगवर्तिनाम् । स्वपुत्रेषु पदं दत्त्वा प्रतिपन्नानि योगिताम् ॥ ३७ ॥
विद्युद्रत्यादिनामानः परमप्रीतमानसाः । मुक्तसर्वकलंकास्ते श्रिताः श्रीशैलविभ्रमम् ॥ ३८ ॥
कृत्वा परमकारुण्यं विप्रलापं महाशुचम् । वियोगानलसंतप्ताः परं निर्वेदमागताः ॥ ३९ ॥
प्रथितां बंधुमत्याख्यामुपगम्य महत्तराम् । प्रयुज्य विनयं भक्त्या विधाय महमुत्तमम् ॥ ४० ॥
श्रीमत्यो भवतो भीता धीमत्यो नृपयोषितः । महद्भूषणनिर्मुक्ताः शीलभूषाः प्रवव्रजुः ॥ ४१ ॥

बभूव विभवस्तासां तदा जीर्णतृणोपमः । महामहाजनः प्रायो रतिवद्विरतो भृशम् ॥ ४२ ॥
व्रतगुप्तिसमित्युच्चैः शैलः श्रीशैलपुंगवः । महातपोधनो धीमान् गुणशीलविभूषणः ॥ ४३ ॥
धरणीधरैः प्रहृष्टैरुपगीतो वंदितोऽप्सरामिश्र । अमलं समयविधानं सर्वज्ञोक्तं समाचर्य ॥ ४४ ॥
निर्दग्धमोहानिचयो जैनेद्रं प्राप्य पुष्कलं ज्ञानविधिम् ।
निर्वाणगिरावसिधच्छ्रीशैलः श्रमणसत्तमः पुरुषरविः ॥ ४५ ॥

इति श्रीपद्मचरिते श्रीरविषणाचार्यप्रोक्ते हनुमन्निर्वाणाभिधानं नाम त्रयोदशोत्तरशतं पर्व ॥ १०७ ॥

अथ चतुर्दशोत्तरशतं पर्व ।

प्रव्रज्यामष्टवीराणां ज्ञात्वा वायुसुतस्य च । रामो जहास किं भोगो भुक्तस्तै कातरैरिति ॥ १ ॥
सन्तं संत्यज्य ये भोगं प्रव्रजन्त्यायतेक्षणाः । नूनं ग्रहगृहीतास्ते वायुना वा वशीकृताः ॥ २ ॥
नूनं तेषां न विद्यन्ते कुशला वैद्यवातिकाः । यतो मनोहरान् कामान्परित्यज्य व्यवस्थिताः ॥ ३ ॥

एवं भोगमहत्संगसौख्यसागरसेविनः । आसीत्तस्य जडा बुद्धिः कर्मणा वशमीयुषः ॥ ४ ॥
 भुज्यमानाऽल्पसौख्येन संसारपदमीयुषः प्रायो विस्मयते सौख्यं श्रुतमप्यतिसंश्रुतिः ॥ ५ ॥
 एवं तयोर्महाभोगमग्रयोः प्रेमबद्धयोः । पद्मवैकुण्ठयोः कालो धर्मकुण्डो विवर्त्तते ॥ ६ ॥
 अथान्यदा समायातः सौधर्मेन्द्रो महाद्युतिः । ऋद्ध्या परमया युक्तो धैर्यगांभीर्यसंस्थितः ॥७॥
 सेवितः सचिवैः सर्वैर्नानालंकारधारिभिः । कार्त्तस्वरमहाशैल इव गंडमहीधरैः ॥ ८ ॥
 सुखं तेजः परिच्छन्ने निषण्णः सिंहविष्टरे । सुमेरुशिखरस्थस्य चैत्यस्य श्रियमुद्रहन् ॥ ९ ॥
 चंद्रादित्योत्तमोद्योतरत्नालंकृतविग्रहः । मनोहरेण रूपेण जुष्टो नेत्रसमुत्सवः ॥ १० ॥
 विभ्राणो विमलं हारं तरंगितमहाप्रभः । प्रवाहमिव सैतोदं श्रीमान्निषधभूधरः ॥ ११ ॥
 हारकुंडलकेयूरप्रभृत्युत्तमभूषणैः । समंतादावृतो देवैर्नक्षत्रैरिव चन्द्रमाः ॥ १२ ॥
 चन्द्रनक्षत्रसादृश्यं चारु मानुषगोचरम् । उक्तं यतोऽन्यथाकल्पं ज्यातिषामन्तरं महत् ॥ १३ ॥
 महाप्रभावसंपन्नो दिशो दश निजौजसा । भासयन्परमामोदात्तरुर्जेनेश्वरो यथा ॥ १४ ॥
 अशक्यवर्णनो भूरि संवत्सरशतैरपि । अप्यशेषैर्जनैर्जिह्वासहस्रैरपि सर्वदा ॥ १५ ॥
 लोकपालप्रधानानां सुराणां चारुचेतसाम् । यथाऽऽसनं निषण्णानां पुराणमिदमभ्यधात् ॥१६॥

येनैषोऽत्यन्तदुःसाध्यः संसारः परमासुरः । निहतो ज्ञानचक्रेण महारिः सुखसूदनः ॥ १७ ॥
 अर्हन्तं तं परं भक्त्या भावपुष्पैरनंतरम् । नाथमर्चयताऽशेषदोषकक्षविभावसुम् ॥ १८ ॥
 कषायोग्रतरंगाढ्यात्कामग्राहसमाकुलात् । यः संसारार्णवाद्भव्यान्समुत्तारयितुं क्षमः ॥ १९ ॥
 यस्य प्रजातमात्रस्य मंदरे त्रिदशेश्वराः । अभिषेकं निषेवन्ते परं क्षीरोदवारिणा ॥ २० ॥
 अर्चयन्ति च भक्त्याढ्यास्तदेकाग्रानुवर्तिनः । पुरुषार्थाऽऽहितस्वान्ताः परिवर्गसमन्विताः ॥ २१ ॥
 वंध्यकैलाशवक्षोजां पारावारोर्मिमेखलाम् । यावत्तस्थौ महीं त्यक्त्वा गृहीत्वा सिद्धियोषिताम् २२
 महामोहतमश्छन्नं धर्महीनमपार्थिवम् । येनेदमेत्य नाकाग्रादालोकं प्रापितं जगत् ॥ २३ ॥
 अत्यन्ताद्भुतवीर्येण येनाष्टौ कर्मशत्रवः । क्षपिताः क्षणमात्रेण हरिणेवेह दंतिनः ॥ २४ ॥
 जिनेन्द्रो भगवानर्हन् स्वयंभूः शंभुरूर्जितः । स्वयंप्रभो महादेवः स्थाणुः कालंजरः शिवः ॥ २५ ॥
 महाहिरण्यगर्भश्च देवदेवो महेश्वरः । सद्ब्रह्मचक्रवर्ती च विभुस्तीर्थकरः कृती ॥ २६ ॥
 संसारसूदनः सूरिर्ज्ञानचक्षुर्भवांतकः । एवमादिर्यथार्थाख्यो गीयते यो मनीषिभिः ॥ २७ ॥
 निगूढः प्रकटः स्वार्थैरभिधानैः मुनिर्मलैः । स्तूयते स मनुष्येन्द्रैः सुरेन्द्रैश्च सुभक्तिभिः ॥ २८ ॥
 प्रसादाद्यस्य नाथस्य कर्ममुक्ताः शरीरिणः । त्रैलोक्याग्रेऽवतिष्ठन्ते यथावत्प्रकृतिस्थिताः ॥ २९ ॥

इत्यादि यस्य माहात्म्यं स्मृतमाप्यघनाशनम् । पुराणं परमं दिव्यं सम्मदोद्भवकारणम् ॥ ३० ॥
महाकल्याणमूलस्य स्वार्थकांक्षणतत्पराः । तस्य देवाधिदेवस्य भक्ता भवत संततम् ॥ ३१ ॥
अनादिनिधनो जंतुः प्रेर्यमाणः स्वकर्मभिः । दुर्लभं प्राप्य मानुष्यं धिक्कश्चिदपि मुह्यति ॥ ३२ ॥
चतुर्गतिमहावर्ते महासंसारमंडले । पुनर्बोधिः कुतस्तेषां ये द्विषन्त्यर्हदक्षरम् ॥ ३३ ॥
कृच्छ्रान्मानुषमासाद्य यः स्याद्बोधिविवर्जितः । पुनर्भ्राम्यत्यपुण्यामा सः स्वयंरथचक्रवत् ॥ ३४ ॥
अहो धिङ्मानुषे लोके गतानुगतिकैर्जनैः । जिनेन्द्रो नादतः कैश्चित्संसारारिनिषूदनः ॥ ३५ ॥
मिथ्यातपः समाचर्य भूत्वा देवो बलद्विकः । च्युत्वा मनुष्यतां प्राप्य कष्टं दुह्यति जीवकः ॥ ३६ ॥
कुधर्माशयसक्तोऽसौ महामोहवशीकृतः । न जिनेन्द्रं महेन्द्राणामपीन्द्रं प्रतिपद्यन्ते ॥ ३७ ॥
विषयामिषलुब्धात्मा जन्तुर्मनुजतां गतः । मुह्यते मोहनीयेन कर्मणा कष्टमुत्तमम् ॥ ३८ ॥
अपि दुर्दृष्टयोगाद्यैः स्वर्गं प्राप्य कुतापसः । स्वहीनतां परिज्ञाय दह्यते चिंतुयाऽतुरः ॥ ३९ ॥
रत्नद्वीपोपमे रम्ये तदा धिङ्मंदबुद्धिना । मयार्हच्छासने किं नु श्रेयो न कृतमात्मनः ॥ ४० ॥
हा धिक्कुशास्त्रनिवहैस्तैश्च वाक्पटुभिः खलैः । पापैर्मानिभिरुन्मार्गे पातितः पतितैः कथम् ॥ ४१ ॥
एवं मानुष्यमासाद्य जैनेन्द्रमतमुत्तमम् । दुर्विज्ञेयमधन्यानां जन्तूनां दुःखभागिनाम् ॥ ४२ ॥

महर्षिकस्य देवस्य च्युतस्य स्वर्गतो भवेत् । आर्हती दुर्लभा बोधिर्देहिनोऽन्यस्य किं पुनः ४३
 धन्यः सोऽनुगृहीतश्च मानुषत्वे भवोत्तमे । यः करोत्यात्मानः श्रेयो बोधिमासाद्य नैष्ठिकीम् ४४
 तत्रैवात्मगतं प्राह सुरश्रेष्ठो विभावसुः । कदा नु खलु मानुष्यं प्राप्स्यामि स्थितिसंक्षये ॥ ४५ ॥
 विषयारिं परित्यज्य स्थापयित्वा वशे मनः । नीत्वा कर्म प्रयास्यामि तपसा गतिमार्हतीम् ॥ ४६ ॥
 तत्रैको विबुधः प्राह स्वर्गस्थस्येदृशी मतिः । अस्माकमपि सर्वेषां नृत्वं प्राप्य विमुह्यति ॥ ४७ ॥
 यदि प्रत्ययसे नैतत् ब्रह्मलोकात्परिच्युतम् । मानुष्यैश्वर्यसंयुक्तं पद्माभं किं न पश्यसि ॥ ४८ ॥
 अत्रोवाच महातेजाः शचीपतिरसौ स्वयम् । सर्वेषां बंधनानां तु स्नेहबंधो महादृढः ॥ ४९ ॥
 हस्तपादांगबद्धस्य मोक्षः स्यादसुधारिणः । स्नेहबंधनबद्धस्य कुतो मुक्तिर्विधीयते ॥ ५० ॥
 योजनानां सहस्राणि निगडैः पूरितो ब्रजेत् । शक्तो नांगुलमप्येकं बद्धः स्नेहेन मानवः ॥ ५१ ॥
 अस्य लांगलिनो नित्यमनुरक्तो गदायुधः । अतृप्तो दर्शने कृत्यं जीवितेनाऽपि वाञ्छति ॥ ५२ ॥
 निमेषमपि नो यस्य विकलं हलिनो मनः । स तं लक्ष्मीधरं त्यक्तुं शक्नोति सुकृतं कथम् ॥ ५३ ॥
 कर्मणामिदमीदृशमीहितं बुद्धिमानपि यदेति विमूढताम् ।

अन्यथा श्रुतसर्वनिजायतिः कः करोति न हितं सचेतनः ॥ ५४ ॥

एवमेतद्दहो त्रिदशाः स्थितं देहिनामपरमत्र किमुच्यताम् ।

कृत्यमत्र भवारिविनाशनं यत्नमेत्य परमं सुचेतसा ॥ ५५ ॥

इति सुरपतिमार्गं तत्त्वमार्गानुरक्तं जिनवरगुणसंगात्यन्तपूतं मनोज्ञम् ।

रविशशिमरुदाद्याः प्राप्य चेतोविशुद्धा भवभयमभिजग्मुर्मानवत्वाभिकांक्षाः ॥५६॥

इति श्रीपद्मचरिते रविषेष्णाचार्यप्रणीते शक्रसुरसंकथाभिधानं नाम चतुर्दशोत्तरशतं पर्व ॥ ११४ ॥

अथ पंचदशोत्तरशतं पर्व ।

अथाऽऽसनं विमुंचन्तं शक्रं नत्वा सुरासुराः । यथायथं ययुश्चित्रं वहन्तो भावमुत्कटम् ॥ १ ॥

कुतूहलतया द्वौ तु विबुधौ कृतनिश्चयौ । पद्मनारायणस्नेहमीहमानौ परीक्षितुम् ॥ २ ॥

क्रीडैकरसिकात्मानावन्योन्यप्रेमसंगतौ । पश्यावः प्रीतिमनयोरित्यागातां प्रधारणाम् ॥ ३ ॥

दिवसं विश्वसत्येकमप्यस्यादर्शनं न यः । मरणे पूर्वजस्यासौ हरिः किन्तु विचेष्टते ॥ ४ ॥

शोकविद्वलितस्यास्य वीक्षमाणौ विचेष्टितम् । परिहासं क्षणं कुर्वो गच्छावः कोशलां पुरीम् ॥५॥

शोकाकुलं मुखं विष्णोर्जायते कीदृशं तु तत् । कस्मै कुप्यति याति कं करोति किमु भाषणम् ॥६॥
 कृत्वा प्रधारणामेतां रत्नचूलो दुरीहितः । नामतो मृगचूलश्च विनीतां नगरीं गतौ ॥ ७ ॥
 तत्रत्यं कुरुतां पद्मभवने क्रंदितध्वनिम् । समस्तान्तःपुरस्त्रीणां दिव्यमायासमुद्भवम् ॥ ८ ॥
 प्रतीहारसुहृन्मंत्रिपुरोहितपुरोगमाः । अधोमुखा ययुर्विष्णुं जगुश्च बलपंचताम् ॥ ९ ॥
 मृतो राघव इत्येतद्वाक्यं श्रुत्वा गदायुधः । मंदप्रभंजनाधूतनीलोत्पलनिभेक्षणः ॥ १० ॥
 हा किन्त्विदं समुद्भूतमित्यर्द्धकृतजल्पनः । मनोवितानतां प्राप्तः सहसाऽश्रूनमुंचत ॥ ११ ॥
 ताडितोऽशनिनेवाऽसौ कांचनस्तंभसंश्रितः । सिंहासनगतः पुस्तकर्मन्यस्त इव स्थितः ॥ १२ ॥
 अनिमीलितनेत्रोऽसौ तथाऽवस्थितविग्रहः । दधार जीवतो रूपं कापि प्रहितचेतसः ॥ १३ ॥
 वीक्ष्य निर्गतजीवं तं भ्रातृमृत्यवनलाहतम् । त्रिदशौ व्याकुलीभूतौ जीवितुं दातुमक्षमौ ॥ १४ ॥
 नूनमस्येदृशो मृत्युर्विधिनेति कृताशयौ । विषादविस्मयाऽऽपूर्णां सौधर्ममरुचीं गतौ ॥ १५ ॥
 पश्चात्तापाऽनलज्वालाकर्मापालीढमानसौ । न तत्र तौ धृतिं जातौ संप्राप्तौ निदितात्मकौ ॥ १६ ॥
 अप्रेक्ष्यकारिणां पापमानसानां हतात्मनाम् । अनुष्ठितं स्वयं कर्म जायते तापकारणम् ॥ १७ ॥
 दिव्यमायाकृतं कर्म तदा ज्ञात्वा तथाविधम् । प्रसादयितुमुद्युक्ताः सौमित्रिं प्रवराः स्त्रियः ॥ १८ ॥

कयाऽकृतज्ञया नाथ मूढयाऽस्यपमानितः । सौभाग्यगर्ववाहिन्या परमं दुर्विदग्धया ॥ १९ ॥
 प्रसीद मुच्यतां कोपो देव दुःखासिकापि वा । ननु यत्र जने कोपः क्रियतां तत्र यन्मनः ॥ २० ॥
 इत्युक्त्वा काश्चिदालिङ्ग्य परमप्रेमभूमिकाः । निपेतुः पादयोर्नानाचाटुजल्पिततत्पराः ॥ २१ ॥
 काश्चिद्वीणां विधायान्के तद्गुणग्रामसंगतम् । जगुर्मधुरमत्यन्तं प्रसादनकृताशयाः ॥ २२ ॥
 काश्चिदाननमालोक्य कृतप्रियशतोद्यताः । समाभाषयितुं यत्नं सर्वसंदोहतोऽभवत् (?) ॥ २३ ॥
 स्तनोपपीडमाश्लिष्य काश्चिद्विमलविभ्रमाः । कान्तस्य कान्तमाजिघ्रन् गंडं कुंडलमंडितम् ॥ २४ ॥
 ईषत्पादं समुद्रृत्य काश्चिन्मधुरभाषिताः । चक्रुः शिरसि संफुल्लकमलोदरसन्निभम् ॥ २५ ॥
 काश्चिदर्भकसारंगीलोचनाः कर्तुमुद्यताः । सोन्मादविभ्रमक्षिप्तकटाक्षोत्पलशेखरम् ॥ २६ ॥
 जंभज्जंभायताः काश्चित्तदाननकृतेश्लणाः । मंदं बभंजुरंगानि स्वनंत्यखिलसंधिषु ॥ २७ ॥
 एवं विचेष्टमानानां तासामुत्तमयोषिताम् । यत्नोऽनर्थकतः प्राप तत्र चैतन्यवर्जिते ॥ २८ ॥
 तानि सप्तदश स्त्रीणां सहस्राणि हरेर्दधुः । मंदमारुतनिर्धूतचित्रांबुजवनश्रियाम् ॥ २९ ॥
 तस्मिन्तथाविधे नाथे स्थिते कृच्छ्रसमागताः । व्याकुले मनसि स्त्रीणां निदधे संशयः पदम् ३०
 सुदुश्चित्तं च दुर्भाष्यं भावं दुःश्रममेव च । कृत्वा मनसि मुग्धाक्षयः पस्पृशुर्मोहसंगताः ॥ ३१ ॥

सुरेन्द्रवनिताचक्रसमचेष्टिततेजसाम् । तदा शोकाभितप्तानां नैतासां चारुताश्रभवत् ॥ ३२ ॥
 श्रुत्वाऽन्तश्चरवक्त्रेभ्यस्तं वृत्तान्तं तथाविधम् । स संभ्रमं परिप्राप्तः पद्माभः सचिवैर्वृतः ॥ ३३ ॥
 अन्तःपुरं प्रविष्टश्च परमाप्तजनावृतः । ससंभ्रमैर्जनैर्दृष्टो विशिप्तविरलक्रमः ॥ ३४ ॥
 ततोऽपश्यदतिक्रान्तक्रान्तद्युतिसमुद्भवम् । वदनं धरणीन्द्रस्य प्रभातशशिपांडुरम् ॥ ३५ ॥
 न सुश्लिष्टमिवात्यन्तं परिभ्रष्टं स्वभावतः । तत्कालतरुमूलांबुरुहसाम्यमुपागतम् ॥ ३६ ॥
 अचितयच्च किं नाम कारणं येन मे स्वयम् । आस्ते हृष्टो विषादी च किंचिद्विनतमस्तकः ॥ ३७ ॥
 उपसृत्य च सस्नेहं मुहुराग्राय मूर्द्धनि । हिमाऽऽहतनगाकारं पद्मस्तं परिषस्वजे ॥ ३८ ॥
 चिह्नानि जीवमुक्तस्य पश्यन्नपि समंततः । अमृतं लक्ष्मणं मेने काकुत्स्थः स्नेहनिर्भरः ॥ ३९ ॥
 नतांगयष्टिरावक्रग्रीवादोः परिधौ श्लथौ । प्राणानाकुंचनोन्मेषप्रभृतीहोज्झिता तनुः ॥ ४० ॥
 ईदृशं लक्ष्मणं वीक्ष्य विमुक्तं स्वशरीरिणा । उद्वेगोरुभयाक्रान्तः प्रसिष्वेदापराजितः ॥ ४१ ॥
 अथाऽसौ दीनदीनास्यो मूर्च्छमानो मुहुर्मुहुः । वाष्पाकुलेक्षणोऽपश्यदस्यांगानि समंततः ॥ ४२ ॥
 न क्षतं नखरेखाया अपि तुल्यमिहेष्यते । अवस्थां कीदृशीं केन भवेदयमुपागतः ॥ ४३ ॥
 इति ध्यायन् समुद्भूतवेपथुस्तद्विदं जनम् । आहाययद्विषणात्मा तूर्णं विद्वानपि स्वयम् ॥ ४४ ॥

यदा वैद्यगणैः सर्वैर्मत्रौषधिविशारदैः । प्रतिशिष्टः कलापारैः परीक्ष्य धरणीधरः ॥ ४५ ॥
 तदाहताशतां प्राप्तो रामो मूर्च्छा समागतः । पर्याप्तो वसुधापृष्ठे छिन्नमूलस्तरुर्थथा ॥ ४६ ॥
 हारैश्चंदननीरैश्च तालवृंतानिलैर्निभैः । कृच्छ्रेण त्याजितो मोहं विललापि सुविह्वलः ॥ ४७ ॥
 समं शोकविषादाभ्यामसौ पीडनमाश्रितः । उत्ससर्ज यदश्रूणां प्रवाहं विहिताननम् ॥ ४८ ॥
 वाष्पेण विहितं वक्त्रं रामदेवस्य लक्षितम् । विरलांभोदसंवीतचन्द्रमंडलसंनिभम् ॥ ४९ ॥
 अत्यन्तविकलवीभूतं तमालोक्य तथाविधम् । वितानतां परिप्रापदन्तःपुरमहार्णवः ॥ ५० ॥
 दुःखसागरनिर्मग्नः शुष्यदंगा वरस्त्रियः । भृशं व्यानशिरवाष्पाऽऽक्रंदाभ्यां रोदसी समम् ॥ ५१ ॥
 हा नाथ भुवनानंद सर्वसुंदरजीवित । प्रयच्छ दयितां वाचं कासि यातः किमर्थकम् ॥ ५२ ॥
 अपराधादृते कस्मादस्मानेवं विमुंचसि । नन्वाऽऽगः सत्यमप्यास्ते जने तिष्ठसि नो चिरम् ॥ ५३ ॥
 एतस्मिन्नंतरे श्रुत्वा तद्वस्तु लवणांकुशौ । विषादं परमं प्राप्ताविति चिन्तामुपागतौ ॥ ५४ ॥
 धिगसारं मनुष्यत्वं नाऽतोऽस्त्यन्यन्महाधमम् । मृत्युर्यच्छत्यवस्कन्दं यदज्ञातो निमेषतः ॥ ५५ ॥
 यो न निर्व्यूहितुं शक्यः सुरविद्याधरैरपि । नारायणोऽप्यसौ नीतः कालपाशेन पश्यताम् ॥ ५६ ॥
 आनाय्येण शरीरेण किमनेन धनेन च । अवधार्येति संबोधं वैदेहीजावुपेयतुः ॥ ५७ ॥

पुनर्गर्भाशयाद्गीतौ नत्वा तातक्रमद्वयम् । महेन्द्रोदयमुद्यानं शिविकाऽवस्थितौ गतौ ॥ ५८ ॥
तत्रामृतस्वराभिरुख्यं शरणीकृत्य संयतम् । बभूवतुर्महाभागौ श्रमणौ लवणांकुशौ ॥ ५९ ॥
गृह्णतोरनयोदीक्षां तदा सत्तमचेतसोः । पृथिव्यामभवद्बुद्धिर्मृत्तिकागोलकाहिता ॥ ६० ॥
एकतः पुत्रविरहो भ्रातृमृत्यवशमन्यतः । इति शोकमहावर्त्ते परावर्त्तत राघवः ॥ ६१ ॥
राज्यतः पुत्रतश्चापि स्वभूताञ्जीवितादपि । तथाऽपि दयितातोऽस्य परं लक्ष्मीधरः प्रियः ॥ ६२ ॥

कर्मनियोगेनैवं प्राप्तेऽवस्थामशोभनामाप्तजने ।

स (निः) शोकं वैराग्यं प्रतिपद्यन्ते विचित्रचित्ताः पुरुषाः ॥ ६३ ॥

कालं प्राप्य जनानां किञ्चिच्च निमित्तमात्रकं परभावम् ।

संबोधरविरुदेति स्वकृतविपाकेऽन्तरङ्गहेतौ जाते ॥ ६४ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते लवणांकुशतपोऽभिधानं नाम पंचदशोत्तरशतं पर्व ॥ ११५ ॥

अथ षोडशोत्तरशतं पर्व ।

कालधर्मं परिप्राप्ते राजन् लक्ष्मणपुंगवे । त्यक्तं युगप्रधानेन रामेण व्याकुलं जगत् ॥ १ ॥
 स्वरूपं मृदु सद्रंधं स्वभावेन हरेर्वपुः । जीवेनाऽपि परित्यक्तं न पद्माभस्तदाऽत्यजत् ॥ २ ॥
 आलिङ्गति निधारायांके माष्टिं जिघ्रति निक्षति । निषीदति समाधाय सस्पृहं भुजपंजरे ॥ ३ ॥
 अवाप्नोति न विश्वासं क्षणमप्यस्य मोचने । बालोऽमृतफलं यद्वत्स तं मेने महाप्रियम् ॥ ४ ॥
 विललाप च हा भ्रातः किमिदं युक्तमीदृशम् । यत्परित्यज्य मां गन्तुं मतिरेकाकिना कृता ॥५॥
 ननु नाऽहं किमु ज्ञातस्तव त्वद्विरहासहः । यन्मां निक्षिप्य दुःखाग्नावकस्मादिदमीहसे ॥ ६ ॥
 हा तात किमिदं क्रूरं परं व्यवसितं त्वया । यदसंवाद्य मे लोकमन्यं दत्तं प्रयाणकम् ॥ ७ ॥
 प्रयच्छ सकृदप्याशु वत्स प्रतिवचोऽमृतम् । दोषाद्विनाऽसि किं क्रुद्धो ममापि सुविनीतकः ॥८॥
 कृतवानसि नो जातु मानं मयि मनोहर । अन्य एवाऽसि किं जातो वद वा किं मया कृतम् ॥९॥
 दूरादेवान्यदा दृष्ट्वा दत्त्वाऽभ्युत्थानमाहृतः । रामं सिंहासने कृत्वा महीपृष्ठं निषेचय ॥ १० ॥
 अधुना मे सरस्यस्मिन्निन्दुकांतनखावलौ । पादेऽपि लक्ष्मण न्यस्ते क्रषे (रुषो) मृष्येति नो कथम् ॥

देव त्वरितमुत्तिष्ठ मम पुत्रौ वनं गतौ । दूरं न गच्छतो यावत्तावत्तावानयामहे ॥ १२ ॥
 त्वया विरहिता एताः कृतार्तकुररीरवाः । भवद्गुणग्रहग्रस्ता विलोलंति महीतले ॥ १३ ॥
 भ्रष्टहारशिरोरत्नमेखलाकुंडलादिकम् । आक्रन्दन्तं प्रियालोकं वारयस्याकुलं न किम् ॥ १४ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि त्वया विरहितोऽधुना । स्थानं तन्नानुपश्यामि जायते यत्र निर्वृतिः १५
 आसेचनकमेतत्ते पश्याम्यद्यापि चक्रकम् । अनुरक्तात्मकं तत्किं त्यक्तुं समुचितं तव ॥ १६ ॥
 मरणव्यसने भ्रातुरपूर्वोऽयं समागकम् । दग्धुं शोकानलः शक्तः किं करोमि विपुण्यकः ॥ १७ ॥
 न कृशानुर्दहत्येवं नैवं शोषयते विषम् । उपमानविनिर्मुक्तं यथा भ्रातुः परायणम् ॥ १८ ॥
 अहो लक्ष्मीधर क्रोधधैर्यं संहर सांप्रतम् । वेलास्तीताऽनगाराणां महर्षीणामियं हि सा ॥ १९ ॥
 अयं रविरूपेत्यस्तं वीक्षस्वैतानि सांप्रतम् । पद्मानि त्वत्सनिद्राक्षिसमानि सरसां जले ॥ २० ॥
 शय्यां व्यरचयत्क्षिप्रं कृत्वा विष्णुं भुजान्तरे । व्यापारान्तरनिर्मुक्तः स्वप्तुं रामः प्रचक्रमे ॥ २१ ॥
 श्रवणे देवसद्भावं ममैकस्य निवेदय । केनासि कारणेनैतामवस्थामीदृशीमितः ॥ २२ ॥
 प्रसन्नचंद्रकान्तं ते वक्त्रमासीन्मनोहरम् । अधुना विगतच्छायं कस्मादीदृगिदं स्थितम् ॥ २३ ॥
 मृदुप्रभंजनाऽऽधूतकरपल्लवसन्निभे । आस्तां निरीक्षणे कस्मादधुना म्लानिमागते ॥ २४ ॥

ब्रूहि ब्रूहि किमिष्टं ते सर्वं संपादयाम्यहम् । एवं न शोभसे विष्णो सव्यापारं मुखं कुरु ॥ २५ ॥
देवी सीता स्मृता किन्ते समदुःखसहायिनी । परलोकं गता साध्वी विषण्णासि भवेत्ततः ॥ २६ ॥
विषादं मुंच लक्ष्मीश विरुद्धा खगसंहतिः । अवस्कन्दागता सेयं साकेतामवगाहते ॥ २७ ॥
कुद्रास्यापीदृशं वक्त्रं मनोहर न जातुचित् । तवाऽऽसीदधुना वत्स मुंच मुंच विचेष्टितम् ॥ २८ ॥
प्रसीदैष तवानृत्तपूर्वं पादौ नमाम्यहम् । ननु ख्यातोऽखिले लोके मम त्वमनुकूलने ॥ २९ ॥
असमानप्रकाशस्त्वं जगद्दीपः समुन्नतः । चलिताऽकालवातेन प्रायो निर्वापितोऽभवत् ॥ ३० ॥
राजराजत्वमासाद्य नीत्वा लोकं महोत्सवम् । अनार्थीकृत्य तं कस्मद्भूभवितं गमनं तव ॥ ३१ ॥
चक्रेण द्विषतां चक्रं जित्वा सकलमूर्जितम् । कथं नु सहसेऽद्य त्वं कालचक्रपराभवम् ॥ ३२ ॥
राजश्रिया तवाराजघदिदं सुंदरं वपुः । तदद्यापि तथैवेदं शोभते जीवितोज्झितम् ॥ ३३ ॥
निद्रां राजेन्द्र मुंचस्व समतीता विभावरी । निवेदयति संध्येयं परिप्राप्तं दिवाकरम् ॥ ३४ ॥
सुप्रभातं जिनेन्द्राणां लोकालोकावलोकिनाम् । अन्येषां भव्यपद्मानां शरणं मुनिसुव्रतः ॥ ३५ ॥
प्रभातमपि जानामि ध्वान्तमेतदहं परम् । वदनं यन्नेरेन्द्रस्य पश्यामि गतविभ्रमम् ॥ ३६ ॥
उत्तिष्ठ मा चिरं स्वाप्सीर्मुंच निद्रां विचक्षण । आश्रयामः सभास्थानं तिष्ठ सामंतदर्शने ॥ ३७ ॥

प्राप्तो विनिद्रतामेष सशोकः कमलाकरः । कस्मादभ्युदितत्वं तु निंदितं सेवते भवान् ॥ ३८ ॥
विपरीतमिदं जातु त्वया नैवमनुष्ठितम् । उत्तिष्ठ राजकृत्येषु भवावहितमानसः ॥ ३९ ॥
भ्रातस्त्वयि चिरं सुप्ते जिनवेश्मसु नोचिताः । क्रियन्ते चारुसंगीता भेरीमंगलनिःस्वना ॥ ४० ॥
श्लथप्रभातकर्तव्याः करुणासक्तचेतसः । उद्वेगं परमं प्राप्ता यतयोऽपि त्वयीदृशे ॥ ४१ ॥
वीणावेषुमृदंगादिनिस्वानपरिवर्जिता । त्वद्वियोगाकुलीभूता नगरीयं न राजते ॥ ४२ ॥
पूर्वोपचितमशुद्धं नूनं मे कर्म पाकमायातम् । भ्रातृवियोगव्यसनं प्राप्नोऽस्मि यदीदृशं कष्टम् ४३
युद्ध इव शोकभाजश्चैतन्यसमागमानन्दम् । उत्तिष्ठ मानवरवे कुरु सकृदत्यन्तखिन्नस्य ॥ ४४ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते रामदेवविप्रलापं नाम षोडशोत्तरशतं पर्व ॥ ११६ ॥

अथ सप्तदशोत्तरशतं पर्व ।

ततो विदितवृत्तान्ताः सर्वे विद्याधराधिपाः । सह स्त्रीभिः समायातास्त्वरिताः कोशलां पुरीम् १
विभीषणः समं पुत्रैश्चन्द्रोदरनृपात्मजः । समेतः परिवर्गेण सुग्रीवः शशिवर्द्धनः ॥ २ ॥

वाष्पविप्लुतनेत्रास्ते संभ्रान्तमनसोऽविशन् । भवनं पद्मनाभस्य भरितांजलयो नताः ॥ ३ ॥
 विषादिनो विधिं कृत्वा पुरस्तात्ते महीतले । उपविश्य क्षणं स्थित्वा मंदं व्यज्ञापयन्निदम् ॥ ४ ॥
 देव यद्यपि दुर्मोचः शोकोऽयं परमाप्तजः । ज्ञातज्ञेयस्तथापि त्वमेनं संत्यक्तुमर्हसि ॥ ५ ॥
 एवमुक्त्वा स्थितेष्वेषु वचः प्रोचे विभीषणः । परमार्थस्वभावस्य लोकतत्त्वविचक्षणः ॥ ६ ॥
 अनादिनिधना राजन् स्थितिरेषा व्यवस्थिता । अधुना नेयमस्यैव प्रवृत्ता भुवनोदरे ॥ ७ ॥
 जातेनाऽवश्यमर्त्तव्यमत्रसंसारपंजरे । प्रतिक्रियाऽस्ति नो मृत्योरुपायैर्विविधैरपि ॥ ८ ॥
 अनाय्ये नियतं देहे शोकस्यालंबनं मुधा । उपायैर्हि प्रवर्त्तन्ते स्वार्थस्य कृतबुद्धयः ॥ ९ ॥
 आक्रन्दितेन नो कश्चित्परलोकगतो गिरम् । प्रयच्छति ततः शोकं न राजन् कर्तुमर्हसि ॥ १० ॥
 नारीपुरुषसंयोगाच्छरीराणि शरीरिणाम् । उत्पद्यन्ते व्ययन्ते च प्राप्तसाम्यानि बुद्बुदैः ॥ ११ ॥
 लोकपालसमेतानामिन्द्राणामपि नाकतः । नष्टयोनिजवेदानां प्रच्युतिः पुण्यसंक्षये ॥ १२ ॥
 गर्भक्लिष्टे रुजाकीर्णे तृणचिन्दुचलाचले । क्लेदकैकससंघाते काऽऽस्था मर्त्यशरीरके ॥ १३ ॥
 अजरामरणमन्यः किं शोचति जनो मृतम् । मृत्युदंष्ट्रान्तरक्लिष्टमात्मानं किं न शोचति ॥ १४ ॥
 यदा निधनमस्यैव केवलस्य तदा सति । उच्चैराक्रन्दितुं युक्तं न सामान्ये पराभवे ॥ १५ ॥

यदैव हि जनो जातो मृत्युनाधिष्ठितस्तदा । तत्र साधारणे धर्मे ध्रुवे किमिति शोच्यते ॥ १६ ॥
 अभीष्टसंगमार्काक्षो मुधा शुष्यति शोकवान् । शबरार्त्त इवारण्ये चमरः केशलोभतः ॥ १७ ॥
 सवैरेभिर्यदास्माभिरितो गम्यं वियोगतः । तदा किं क्रियते शोकः प्रथमं तत्र निर्गते ॥ १८ ॥
 लोकस्य साहसं पश्य निर्भीस्तिष्ठति यत्पुरः । मृत्योर्वज्राग्रदंडस्य सिंहस्येव कुरंगकः ॥ १९ ॥
 लोकनाथं विमुच्यैकं कश्चिदन्यः श्रुतस्त्वया । पाताले भूतले वा यो न जातो मृत्युनाऽर्दितः ॥ २० ॥
 संसारमंडलापन्नं दह्यमानं सुगंधिना । सदा च विन्ध्यदावाभं भुवनं किं न वीक्षसे ॥ २१ ॥
 पर्यट्य भवकांतारं प्राप्य कामभुजिष्यताम् । मत्तद्विषा इवाऽऽयांति कालपाशस्य वश्यताम् ॥ २२ ॥
 धर्ममार्गं समासाद्य गतोऽपि त्रिदशालयम् । अशाश्वततया नद्याः पात्यते तटवृक्षवत् ॥ २३ ॥
 सुरमानवनाथानां चयाः शतसहस्रशः । निधनं समुपानीताः कालमेधेन वह्नयः ॥ २४ ॥
 दूरमंवरमुल्लंघ्य समापत्य रसातलम् । स्थानं तत्र प्रपश्यामि यत्र मृत्योरगोचरः ॥ २५ ॥
 षष्ठकालक्षये सर्वं क्षीयते भारतं जगत् । धराधरा विशीर्यन्ते मर्त्यकाये तु का कथा ॥ २६ ॥
 वज्रर्षभवपुर्बद्धा अप्यबंध्याः सुरासुरैः । नन्वनित्यतया लब्धा रंभागर्भोपमैस्तु किम् ॥ २७ ॥
 जनन्यापि समाश्लिष्टं मृत्युर्हरति देहिनम् । पातालान्तर्गतं यद्वत्काद्रवेयं द्विजोत्तमः ॥ २८ ॥

हा भ्रातर्दयिते पुत्रेत्येवं क्रन्दन् सुदुःखिताः । कालाहिना जगद्वचंगो ग्रासतामुपनीयते ॥२९॥
 करोम्येतत्करिष्यामि वदत्येवमनिष्टधीः । जनो विशति कालास्यं भीमं पोत इवार्णवम् ॥ ३० ॥
 जनं भवान्तरं प्राप्तमनुगच्छेज्जनो यदि । द्विष्टैरिष्टैश्च नो जातु जायेत विरहस्ततः ॥ ३१ ॥
 परे स्वजनमानी यः कुरुते स्नेहसम्मतिम् । विशति क्लेशवह्निं स मनुष्यकलभो ध्रुवम् ॥ ३२ ॥
 स्वजनौघाः परिप्राप्ताः संसारे येऽसुधारिणाम् । सिंधुसैकतसंघाता अपि संति न तत्समाः ॥३३॥
 य एव लालितोऽन्यत्र विविधप्रियकारिणा । स एव रिपुतां प्राप्तो हन्यते तु महारुषा ॥ ३४ ॥
 पीतौ पयोधरौ यस्य जीवस्य जननांतरे । त्रस्ताहतस्य तस्यैव खाद्यते मांसमत्र धिक् ॥ ३५ ॥
 स्वामीति पूजितः पूर्वं यः शिरोनमनादिभिः । स एव दासतां प्राप्तो हन्यते पादताडनैः ॥३६॥
 विभोः पश्यत मोहस्य शक्तिर्येन वशीकृतः । जनोऽन्विष्यति संयोगं हस्तेनेव महोरगम् ॥ ३७ ॥
 प्रदेशस्तिलमात्रोऽपि विष्टपे न स विद्यते । यत्र जीवः परिप्राप्तो न मृत्युं जन्म एव वा ॥ ३८ ॥
 ताम्रादिकलिलं पीतं जीवेन नरकेषु यत् । स्वयंभूरमणो तावत् सलिलं न हि विद्यते ॥ ३९ ॥
 वराहभवयुक्तेन यो नीहारोऽशनीकृतः । मन्ये विंध्यसहस्रेभ्यो बहुशोऽत्यन्तदूरतः ॥ ४० ॥
 परस्परस्वनाशेन कृता या मूर्द्धसंहतिः । ज्योतिषां मार्गमुल्लंघ्य यायात्सा यदि रुध्यते ॥ ४१ ॥

शर्कराधरणीयातैर्दुःखं प्राप्तमनुत्तमम् । श्रुत्वा तत्कस्य रोचेत मोहेन सह मित्रता ॥ ४२ ॥

यस्य कृतेऽपि निमिषं दुःखानि विषयसुखसंसक्तः ।

पर्यटति च संसारे ग्रस्तो मोहग्रहेण मत्तवदात्मा ॥ ४३ ॥

एतद्दग्धशरीरं युक्तं त्यक्तुं कषायचिंतायासम् ।

अन्यस्मादन्यतरं पुनरीदृग्विधं कलेवरभारम् ॥ ४४ ॥

इत्युक्तोऽपि विविक्तं खेचररविणा विपश्चिता रामः ।

नोज्झति लक्ष्मणमूर्त्तिं गुरोरिवाऽऽज्ञां विनीतात्मा ॥ ४५ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते लक्ष्मणवियोगविभीषणसंसारस्थितिवर्णनं

नाम सप्तदशोत्तरशतं पर्व ॥ ११७ ॥

अथाष्टादशोत्तरशतं पर्व ।

सुग्रीवाद्यैस्ततो भूपैर्विज्ञप्तं देव सांप्रतम् । चितां कुर्मो नरेन्द्रस्य देहं संस्कारमापय ॥ १ ॥

कलुषात्मा जगादासौ मातृभिः पितृभिः समम् । चितायामाशु दह्यन्तां भवन्तः सपितामहाः ॥२॥

यः कश्चिद्विद्यते बंधुर्युष्मार्कं पापचेतसाम् । भवन्त एव तेनाऽमा व्रजन्तु निधनं द्रुतम् ॥ ३ ॥
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ गच्छामः प्रदेशं लक्ष्मणाऽपरम् । शृणुमो नेदृशं यत्र खलानां कटुकं वचः ॥ ४ ॥
 एवमुक्त्वा तनुं भ्रातुर्जिघृक्षोरस्य सन्वरम् । पृष्ठस्कंधादि राजानो ददुःसंभ्रमवर्तिनः ॥ ५ ॥
 अविश्वसन् स तेभ्यस्तु स्वयमादाय लक्ष्मणम् । प्रदेशमपरं यातः शिशुर्विषफलं यथा ॥ ६ ॥
 जगौ वाष्पपरीताक्षो भ्रातः किं सुप्यते चिरम् । उत्तिष्ठ वर्त्तते वेला स्नानभूमिर्निषेव्यताम् ॥७॥
 इत्युक्त्वा तं मृतं कृत्वा साश्रये स्नानविष्टरे । अभ्यर्षिचन्महामोहो हेमकुंभांभसा चिरम् ॥ ८ ॥
 अलंकृत्य च निःशेषभूषणैर्मुकुटादिभिः । सदाज्ञोऽज्ञापयत् क्षिप्रं भुक्तिभूमत्कृतानिति ॥ ९ ॥
 नानारत्नशरीराणि जांबूनदमयानि च । भाजनानि विधीयंतां अन्नं चाऽऽनीयतां परम् ॥१०॥
 समुपाह्वियतामच्छा वाढं कादंबरी वरा । विचित्रमुपदंशं च रसबोधनकारणम् ॥ ११ ॥
 एवमाज्ञां समासाद्य परिवर्गेण सादरम् । तथाविधं कृतं सर्वं नाथ बुद्धचनुवर्तिना ॥ १२ ॥
 लक्ष्मणस्यान्तरास्यस्य राघवः पिंडमादधे । न त्वविक्षज्जिनेन्द्रोक्तमभव्यश्रवणे यथा ॥ १३ ॥
 ततोऽगदद्यदि क्रोधो मयि देव कृतस्त्वया । ततोऽस्यात्र किमायातममृतस्वादिर्नोधसः ॥ १४ ॥
 इयं श्रीधर ते नित्यं दयिता मदिरोत्तमा । इमां तावत्पिब न्यस्तां चषके विकचोत्पले ॥ १५ ॥

इत्युक्त्वा तां मुखे न्यस्य चकार सुमहादरः । कथं विशतु सा तत्र चार्वा संक्रान्तचेतने ॥१६॥
 इत्यशेषं क्रियाजातं जीवतीव सलक्ष्मणे । चकार स्नेहमूढात्मा मोघं निर्वेदवर्जितः ॥ १७ ॥
 गीतैः स चारुभिर्वेणुवीणानिस्वनसंगतैः । परासुरपि रामाज्ञां प्राप्तामापच्च लक्ष्मणः ॥ १८ ॥
 चंदनार्चितदेहं तं दोर्भ्यामुद्यम्य सस्पृहः । कृत्वाऽङ्के मस्तकेऽचुंबत्पुनर्गडे पुनः करे ॥ १९ ॥
 अपि लक्ष्मण किन्ते स्यादिदं संजातमीदृशम् । न येन मुंचसे निद्रां सकृदेव निवेदय ॥ २० ॥
 इति स्नेहग्रहाविष्टो यावदेष विचेष्टते । महामोहकृतासंगे कर्मण्युदयमागते ॥ २१ ॥
 तावद्विदितवृत्तान्ता रिपवः क्षोभमागता । परे तेजसि कालास्ते गर्जन्तो विषदा इव ॥ २२ ॥
 विरोधिताशया दूरं सामर्षा मुंदनंदनम् । चारुत्नाख्यमाजग्मुरसौ कुलिशमालिनम् ॥ २३ ॥
 ऊचे च मद्गुरौ येन नीत्वा सोदरकारकौ । पातालनगरे चासौ राज्येऽस्थापि विराधितः ॥२४॥
 वानरध्वजिनीचन्द्रं सुग्रीवं प्राप्य बांधवम् । उदन्तोऽलंभि कान्ताया रामेणाऽऽर्त्तिमता ततः ॥२५॥
 उदन्वतं समुल्लंघ्य नभोगैर्यानवाहनैः । द्वीपा विध्वंसितास्तेन लंकां जेतुं युयुत्सुना ॥ २६ ॥
 सिंहतार्क्ष्यमहाविद्ये रामलक्ष्मणयोस्तयोः । उत्पन्ने वंदितां नीतास्ताभ्यामिन्द्रजितादयः ॥२७॥
 चक्ररत्नं समासाद्य येनाऽघाति दशाननः । अधुना कालचक्रेण लक्ष्मणोऽसौ निपातितः ॥२८॥

आसंस्तस्य भुजच्छायां श्रित्वा मत्ता प्लवंगमाः । सांप्रतं लूनपक्षास्ते परमास्कन्धतां गताः ॥२९॥
 अद्यास्ति द्वादशः पक्षो राघवस्येयुषः शुचम् । प्रेतांगं वहमानस्य व्यामोहः कोऽपरोऽस्त्वतः ३०
 यद्यप्यप्रतिमल्लोऽसौ हलरत्नादिमर्दनः । तथापि लंघितुं शक्यः शोकपंकगतोऽभवत् ॥ ३१ ॥
 तस्यैव विभिमस्त्वस्य न जात्वन्यस्य कस्यचित् । यस्यानुजेन विध्वस्ता सर्वास्मद्वंशसंगतिः ३२
 अथेन्द्रजितिराकर्ष्य व्यसनं स्वरुगोत्रजम् । प्रतिद्यासितमार्गेण जज्वाल क्षुब्धमानसः ॥ ३३ ॥
 आज्ञाप्य सचिवान् सर्वान् भेर्या संयति राजितान् । प्रययौ प्रति साकेतं सुन्दतोकसमन्वितः ३४
 सैन्याकूपारगुप्तौ तौ सुग्रीवं प्रति कोपिनौ । पद्मनाभमयाशिष्टां प्रकोपयितुमुद्यतौ ॥ ३५ ॥
 वज्रमालिनमायातं श्रुत्वा सौदिसमन्वितम् । सर्वे विद्याधराधीशा रघुचन्द्रमशिश्रियन् ॥ ३६ ॥
 वितानतां परिप्राप्ता क्षुब्धाऽयोध्या समन्ततः । लवणांकुशयोर्द्वदागमे भीतिवेपिता ॥ ३७ ॥
 अरातिसैन्यमभ्यर्णमालोक्य रघुभास्करः । कृत्वांके लक्षणं सत्त्वं वहमानस्तथाविधम् ॥ ३८ ॥
 उपनीतं समं बाणैर्बज्रावर्त्तमहाधनुः । आलोकत स्वभावस्थं कृतान्तभूलतोपमम् ॥ ३९ ॥
 एतस्मिन्नंतरे नाके जातो विष्टरवेपथुः । कृतान्तवक्त्रदेवस्य जटायुस्त्रिदशस्य च ॥ ४० ॥
 विमाने यत्र संभूतो जटायुस्त्रिदशोत्तमः । तस्मिन्नेव कृतान्तोऽपि तस्यैव विभुतां गतः ॥ ४१ ॥

कृतान्तत्रिदशोऽवोचद्भो गीर्वाणपते कुतः । इमं यातोऽसि संरंभं सोऽगदद्योजितावधिः ॥ ४२ ॥
 यदाऽहमभवं गृध्रस्तदा येनेष्टपुत्रवत् । लालितः शोकतप्तं तमेति शत्रुबलं महत् ॥ ४३ ॥
 ततः कृतान्तदेवोऽपि प्रयुज्यावधिलोचनम् । अधोभूयिष्टदुःखार्त्तो बभाषे चातिभासुरः ॥ ४४ ॥
 सखे सत्यं ममाप्येष प्रभुरासीत्सुवत्सलः । प्रसादादस्य भूपृष्ठे कृतं दुर्लडितं मया ॥ ४५ ॥
 भाषितश्चाहमेतेन गहनात्परमोचनम् । तदिदं जातमेतस्य तदेहेनमिमो लघु ॥ ४६ ॥
 इत्युक्त्वा प्रचलन्नीलकेशकुंतलसंहरी । स्फुरत्किरीटभाचक्रौ विलसन्मणिकुंडलौ ॥ ४७ ॥
 माहेन्द्रकल्पतो देवौ श्रीमन्तौ प्रति कोसलाम् । जग्मतुः परमोद्योगौ प्रतिपक्षविचक्षणौ ॥ ४८ ॥
 सामानिकं कृतान्तोऽगाद्ब्रज त्वं द्विषतां बलम् । विमोहय रघुश्रेष्ठं रक्षैतं तु ब्रजाम्यहम् ॥ ४९ ॥
 ततो जटायुर्गीर्वाणः कामरूपविवर्त्तकृत् । सुधीरुदारमत्यन्तं परसैन्यममोहयत् ॥ ५० ॥
 आगच्छतामरातीनामयोध्यामीक्षितां पुरः । पुनः प्रदर्शयामास पर्वतं पृष्ठतः पुनः ॥ ५१ ॥
 निरस्याऽऽरादधीयांस्तां शत्रुखेचरवाहिनीम् । आरेभे रोदसी व्याप्तुमयोध्याभिरनंतरम् ॥ ५२ ॥
 अयोध्यैष विनीतेयमियं सा कोशला पुरी । अहो सर्वमिदं जातं नगरी गहनात्मकम् ॥ ५३ ॥
 इति वीक्ष्य महीपृष्ठं खं चायोध्यासमाकुलम् । मानोन्नत्या वियुक्तं तद्वीक्ष्यापन्नमभूद्बलम् ॥ ५४ ॥

बभणुश्चाधुना केन प्रकारेण स्वजीवितम् । धारयामः परा यत्र काऽप्येषा रामदेवता ॥ ५५ ॥
ईदृशी विक्रिया शक्तिः कुतो विद्याधरर्द्धिषु । किमिदं कृतमस्माभिरनालोचितकारिभिः ॥ ५६ ॥
विरुद्धा अपि हंसस्य खद्योताः किं नु कुर्वते । यस्यामीषुसहस्राप्तं परिजाज्वल्यते जगत् ॥ ५७ ॥
प्रपलायितुकामानामपि नः सांप्रतं सखे । नास्ति मार्गः सुभीमेऽस्मिन्बले स्तृणति विष्टपम् ॥ ५८ ॥
महान्नु मरणेऽप्यस्ति गुणो जीवन् हि मानवः । कदाचिदेति कल्याणं स्वकर्मपरिपाकतः ॥ ५९ ॥
बुद्बुदा इव यद्यस्मिन्नमीभिः सैनिकोर्भीभिः । आनीताः स्म प्रविध्वंसं किं भवेदर्जितं ततः ६० ॥
इत्यन्योन्यकृताऽऽलापमुद्भूतपृथुवेपथुः । विद्याधरबलं सर्वं जातमत्यन्तविह्वलम् ॥ ६१ ॥
विक्रियाक्रीडनं कृत्वा जटायुरिति पार्थिव । पलायनपथं तेषां दक्षिणं कृपया ददौ ॥ ६२ ॥
प्रस्पन्दमानचित्तास्ते कंपमानशरीरकाः । भृशं ते खेचरा नेशुः श्येनत्रस्ता द्विजा इव ॥ ६३ ॥
तस्मै विभीषणाय्याऽग्रे दास्यामो नु किमुत्तरम् । का वा शोभाऽधुनाऽस्माकमत्यन्तोपहतात्मनाम् ६४ ॥
छायया दर्शयिष्यामः कया वक्त्रं स्वदेहिनाम् । कुतो वा धृतिरस्माकं का वा जीवितशेषी ॥ ६५ ॥
अवधार्येति सत्रीडस्तस्मिन्निन्द्रजितात्मजः । प्राप्तो विरागमैश्वर्ये विभूतिं वीक्ष्य दैविकीम् ॥ ६६ ॥
समेतश्चारुरत्नेन स्निग्धकैश्च सभूमिभिः । रतिवेगमुनेः पार्श्वे विरोषः श्रमणोऽभवत् ॥ ६७ ॥

दृष्ट्वाऽनंतरदेहांस्तान्निर्मुक्तकलुषान्नुपान् । विद्युत्प्रहरणं देवः समहार्षीत्प्रभीषणः ॥ ६८ ॥
 दध्याद्युद्विग्नचित्तः सः कृतावधिनियोजनः । अहोऽमी प्रीतिबोधाढ्याः संवृत्ताः परमर्षयः ॥ ६९ ॥
 दोषांस्तदास्मिन्दापित्वा साधूनां विमलात्मनाम् । महादुःखं परिप्राप्तं तिर्यक्षु नरकेषु च ॥७०॥
 यस्यानुबंधमद्यापि मोहशत्रोर्दुरात्मनः । येन स्तोकेन न भ्रान्तः पुनर्दीर्घं भवार्णवम् ॥ ७१ ॥
 इति संचित्य शांतात्मा स्वं निवेद्य यथाविधि । प्रणम्य भक्तिसंपन्नः सुधीः साधूनमर्षयत् ॥७२॥
 तथा कृत्वा च साकेतामगाद्यत्र विमोहितः । भ्रातृशोकेन काकुत्स्थः शिशुवत्परिचेष्टते ॥ ७३ ॥
 आकल्पांतरमापन्नं सिंचन्तं शुष्कपादपम् । पद्मनाभप्रबोधार्थं कृतान्तं वीक्ष्य सादरम् ॥ ७४ ॥
 जटायुः शीरमासाद्य गोकलेवरयुग्मके । बीजं शिलातले वप्तुमुद्यतः प्राजनं दधत् ॥ ७५ ॥
 कृमीढपूरितां कुंभीं कृतान्तस्तत्पुरोऽमथत् । जटायुश्चक्रमारोप्य सिकतां पर्यपीडयत् ॥ ७६ ॥
 अन्यानि चार्थहीनानि कार्याणि त्रिदशाविमौ । चक्रतुः स ततो गत्वा पप्रच्छेति क्रमान्वितम् ७७
 परेतं सिंचसे मूढ कस्मादेनमनोकहम् । कलेवरं हलं ग्राव्णि बीजं हारयसे कुतः ॥ ७८ ॥
 नीरनिर्मथने लब्धिर्नवनीतस्य किं कृता । बालुकापीडनाद्बाल स्नेहः संजायतेऽथ किम् ॥ ७९ ॥
 केवलं श्रम एवात्र फलं नाण्वपि कांक्षितम् । लभ्यते किमिदं व्यर्थं समारब्धं विचेष्टितम् ॥८०॥

ऊचतुस्तौ क्रमेणैतं पृच्छावश्वापि सत्यतः । जीवेन रहितामेतां तनुं वहसि किं वृथा ॥ ८१ ॥
 लक्ष्मणांगं ततो दोर्भ्यामालिङ्ग्य वरलक्षणम् । इदं जगाद भूदेवः कलुषीभूतमानसः ॥ ८२ ॥
 भो भो कुत्सयते कस्मात्सौमित्रिं पुरुषोत्तमम् । अमंगलाभिधानस्य किं ते दोषो न विद्यते ॥ ८३ ॥
 कृतान्तेन समं यावद्विवादोऽस्येति वर्त्तते । जटायुस्तावदायातो वहन्नरकलेवरम् ॥ ८४ ॥
 तं दृष्ट्वाऽभिमुखं रामो बभाषे केन हेतुना । कलेवरमिदं स्कन्धे वहसे मोहसंगतः ॥ ८५ ॥
 तेनोक्तमनुयुञ्क्षे मां कस्मान्न स्वं विचक्षणः । यतः प्राणनिमेषादिमुक्तं वहसि विग्रहम् ॥ ८६ ॥
 बालाग्रमात्रकं दोषं परस्य क्षिप्रमीक्षसे । मेरुकूटप्रमाणान् स्वान् कथं दोषान्न पश्यसि ॥ ८७ ॥
 दृष्ट्वा भवन्तमस्माकं परमा प्रीतिरुद्भूता । सदृशः सदृशेष्वेव रज्यन्तीति सुभाषितम् ॥ ८८ ॥
 सर्वेषामस्मदादीनां यथेप्सितविधायिनाम् । भवान् पूर्वं पिशाचानां त्वं राजा परमेप्सितः ॥ ८९ ॥
 उन्मत्तेन्द्रध्वजं दत्त्वा भ्रमामः सकलां महीम् । उन्मत्तां प्रवणीकुर्मः समस्तां प्रत्यवस्थिताम् ९० ॥
 एवमुक्तमनुश्रित्य मोहे शिथिलतां गते । गुरुवाक्यभवं चाऽन्यत् स्मृत्वा श्रीमानभून्नृपः ॥ ९१ ॥
 मुक्तमोहघनव्रातः प्रतिबोधमरीचिभिः । नृपदाक्षायणी भर्ता राजते परमं तदा ॥ ९२ ॥
 धनपंकविनिर्मुक्तमिव शारदमंवरम् । विमलं तस्य संजातं मानसं सच्चसंगतम् ॥ ९३ ॥

स्मृतैरमृतसंपन्नैर्हृतशोको गुरुदितैः । पुरेव नंदनस्वास्थ्यं दधानः शुशुभेतराम् ॥ ९४ ॥
अवलंबितधीरत्वस्तैरेव पुरुषोत्तमः । छायां प्राप यथा मेरुर्जिनाभिषववारिभिः ॥ ९५ ॥
प्रालेयवाससंपर्कविमुक्तांभोजखंडवत् । प्रजह्लादे विशुद्धात्मा विमुक्तकलुषाशयः ॥ ९६ ॥
महान्तर्ध्वान्तसंमूढो भानोः प्राप्त इवोदयम् । महाक्षुददितो लेभे परमान्नमिवेप्सितम् ॥ ९७ ॥
तृषा परमया ग्रस्तो महासर इवागमत् । महौषधमिव प्रापदत्यन्तव्याधिपीडितः ॥ ९८ ॥
यानपात्रमिवासादतनुकामो महार्णवम् । उत्पथप्रतिपन्नः सन्मार्गं प्राप्येव नागरः ॥ ९९ ॥
गंतुमिच्छन्नजं देशं महासार्थमिव श्रिताः । निर्गन्तुं चारकादिच्छोर्भग्रेव सुदृढार्गला ॥ १०० ॥
जिनमार्गस्मृतिं प्राप्य पद्मनाभः प्रमोदवान् । अधारयत्परां कान्तिं प्रबुद्धकमलेक्षणः ॥ १०१ ॥
मन्यमानः स्वमुत्तीर्णमन्धकूपोदरादिव । भवान्तरमिव प्राप्तो मनसीदं समादधे ॥ १०२ ॥
अहो तृणाग्रसंसक्तजलबिन्दुचलाचलम् । मनुष्यजीवितं यद्वत्क्षणान्नाशमुपागतम् ॥ १०३ ॥
भ्रमताऽत्यन्तकृच्छ्रेण चतुर्गतिभवान्तरे । नृशरीरं मया प्राप्तं कथं मूढोऽस्म्यनर्थकः ॥ १०४ ॥
कस्येष्टानि कलत्राणि कस्यार्थाः कस्य बांधवाः । संसारे सुलभं हेतद्विधिरेका सुदुर्लभा ॥ १०५ ॥
इति ज्ञात्वा प्रबुद्धं तं मायां संहृत्य तौ सुरौ । चकृतुस्त्रैदशीमृद्धिं लोकविस्मयकारिणीम् ॥ १०६ ॥

अपूर्वः प्रववौ वायुः सुखस्पर्शः सुसौरभः । नभो यानैर्विमानैश्च व्याप्तमत्यन्तसुन्दरैः ॥१०७॥
 गीयमानं सुरस्त्रीभिर्वीणानिःस्वनसंगतम् । आत्मीयं चरितं रामः शृणोति स्म क्रमस्थितम् १०८
 एतस्मिन्नंतरे देवः कृतान्तोऽस्मा जटायुषा । रामं पप्रच्छ किं नाथ प्रेरिताः दिवसाः सुखम् ॥१०९॥
 एवमुक्तो जगौ राजा पृच्छथः किं शिवं मम । तेषां सर्वसुखान्येव ये श्रामण्यमुपागताः ॥११०॥
 भवन्तावस्मि पृच्छामि कौ युवां सौम्यदर्शनौ । केन वा कारणेनेदं कृतमीदृग्विचोष्टितम् ॥१११॥
 ततो जटायुर्देवोऽगादिति जानासि भूपते । गृध्रोऽरण्ये यदाशिष्ये शमिष्यामि मुनीक्षणात् ॥११२॥
 लालयिष्ये च यत्तत्र भ्रात्रा देव्या सह त्वया । सीता हता हनिष्ये च रावणेनाऽभियोगकृत् ११३
 यच्च कर्णे जपः शोकविहलेन त्वया प्रभो । दापिष्यते नमस्कारः पंचसत्पूरुषाश्रितः ॥ ११४ ॥
 सोऽहं भवत्प्रसादेन समारोहं त्रिविष्टपम् । तथाविधं परित्यज्य दुःखं तिर्यग्भवोद्भवम् ॥ ११५ ॥
 सुरसौख्यैर्मदोदारैर्मोहितेन मया गुरो । ज्ञानेनाऽवधिना ज्ञात्वाऽसाताऽऽगतेदृशी ॥ ११६ ॥
 अवसानेऽधुना देव त्वत्कर्मकृतचेतनः । किंचित्किल प्रतीकारं समनुष्ठातुमागतः ॥ ११७ ॥
 ऊचे कृतान्तदेवोऽपि गत्वा किंचित्सुवेशताम् । सोऽहं नाथ कृतांताख्यः सेनानरिभवन्तव ॥११८॥
 स्मर्त्तव्योऽसि त्वया कृच्छ्रे इति बुद्धोदितं त्वया । विधातुं तदहं स्वामिन् भवदंतिकमागतः ॥११९॥

विलोक्य वैबुधीमृद्धिं भूतभोगचरा जना । परमं विस्मयं प्राप्ता बभूवुर्विमलाशयाः ॥ १२० ॥
 रामो जगाद सेनान्यमप्रमेयं सुरेशिनाम् । उदसीसरतां भद्रौ प्रत्यनीकस्थितात्मनाम् ॥ १२१ ॥
 तौ युवामागतौ नाकान्मां प्रबोधयितुं सुरौ । महाप्रभावसंपन्नावत्यन्तशुद्धमानसौ ॥ १२२ ॥
 इति संभाष्य तौ रामो निष्क्रान्तः शोकसंकटात् । सरयूरोधसंवृत्या लक्ष्मणं समिधीकरत् ॥ १२३ ॥
 परं विबुद्धभावश्च विषादपरिवर्जितः । जगाद धर्ममर्यादापालनार्थमिदं वचः ॥ १२४ ॥

शत्रुघ्न राज्यं कुरु मर्त्यलोके तपोवनं संप्रविशाम्यहन्तु ।

सर्वस्पृहादूरितमानसात्मा पदं समाराधयितुं जिनानाम् ॥ १२५ ॥

रागादहं नो खलु भोगलुब्धः मनस्तु निःसंगसमाधिराज्ये ।

समाश्रयिष्यामि तदेव देव त्वया समं नास्ति गतिर्ममान्या ॥ १२६ ॥

कामौपभोगेषु मनोहरेषु सुहृत्सु संबन्धिषु बांधवेषु ।

वस्तुष्वभीष्टेषु च जीवितेषु कस्यास्ति तृप्तिर्नृरवे भवेऽस्मिन् ॥ १२७ ॥

इति पद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रणीते लक्ष्मणसंस्कारकरणं कल्याणमित्रदेवाभि-

गमाभिधानं नामाष्टादशोत्तरशतं पर्व ॥ ११८ ॥

अथैकोनविंशोत्तरशतं पर्व ।

तत्तस्य वचनं श्रुत्वा हितमन्यन्तनिश्चितम् । मनसा क्षणमालोच्य सर्वकर्तव्यदक्षिणम् ॥ १ ॥
 विलोक्याऽऽसीनमासन्नमनंगलवणात्मजम् । क्षितीश्वरपदं तस्मै ददौ स परमार्द्धिकम् ॥ २ ॥
 अनंगलवणः सोऽपि पितृतुल्यगुणक्रियः । प्रणताऽखिलसामन्तो जातः कुलधुरावहः ॥ ३ ॥
 परं प्रतिष्ठितः सोऽप्यमनुरागप्रतापवान् । धरणीमंडले सर्वे सावर्थं विजयो यथा ॥ ४ ॥
 सुभूषणाय पुत्राय लंकाराज्यं त्रिभीषणः । सुग्रीवोऽपि निजं राज्यमंगदांगभवे ददौ ॥ ५ ॥
 ततो दाशरथी रामः सविषान्नमिवोक्षितम् । कलत्रमिव चागस्वि राज्यं भरतवज्जहौ ॥ ६ ॥
 एकं निःश्रेयसस्यांगं देवासुरनमस्कृतम् । साधकैर्मुनिभिर्जुष्टं सममानगुणोदितम् ॥ ७ ॥
 जन्ममृत्युपरिव्रस्तः अलथकर्मकलंकभृत् । विधिमार्गं वृणोति स्म मुनिसुव्रतदेशितम् ॥ ८ ॥
 बोधिं संप्राप्य काकुत्स्थः क्लेशभावनिर्निर्गतः । अदीपिष्टाधिकं मेघव्रजनिःसृतभानुवत् ॥ ९ ॥
 अथार्हदासनामानं श्रेष्ठिनं द्रष्टुमागतम् । कुशलं सर्वसंघस्य पप्रच्छेह सदःस्थितम् ॥ १० ॥
 उवाच स महाराज व्यसनेन तवाऽमुना । व्यथनं परमं प्राप्ता यतयोऽपि महीतले ॥ ११ ॥

अवबुध्य विबन्धात्मा- किल व्योमचरो मुनिः । सुव्रतो भगवान्प्राप मुनिसुव्रतवंशभृत् ॥ १२ ॥
 इति श्रुत्वा महामोदप्रजातपुलकोद्गमः । विस्तारिलोचनः श्रीमान् संप्रतस्थेऽतिकं यतेः ॥ १३ ॥
 भूखेचरमहाराजैः सेव्यमानो महोदयः । विजयः स्वर्णकुंभं वा सुभक्तिसुतमागमत् ॥ १४ ॥
 गुणप्रवरनिर्ग्रन्थसहस्रकृतपूजनम् । प्रणनामोपसृत्यैव शिरसा रचितांजलिः ॥ १५ ॥
 दृष्ट्वा स तं महात्मानं मुक्तिकारणमुत्तमम् । जज्ञे निमग्नमात्मानममृतस्थेव सागरे ॥ १६ ॥
 अविधं महिमानं च परं श्रद्धातिपूरितः । पूर्वं यथा महापद्मः सुव्रतस्येव योगिनः ॥ १७ ॥
 सर्वदारार्थितात्मानो विहायश्चरणा अपि । ध्वजतोरणवृत्तार्घ्यसंगीताः विव्यधुः परम् ॥ १८ ॥
 त्रियामायामतीयां भास्करेऽभिनिवेदिते । प्रणम्य राघवः साधून् वत्रे निर्ग्रन्थदीक्षणम् ॥ १९ ॥
 निर्धूतकल्मषस्त्यक्तरागद्वेषो यथाविधि । प्रसादात्तव योगीन्द्र विहर्तुमहमुन्मनाः ॥ २० ॥
 अवोचत गणाधीशः परमं नृप सांप्रतम् । किमनेन समस्तेन विनाशित्वनिषादिना ? ॥ २१ ॥
 सनातननिराबाधपरातिशयसौख्यदम् । मनीषितं परं युक्तं जिनधर्मावगाहितुम् (हनम्) ॥ २२ ॥
 एवं प्रभाषिते साधौ विरागी भववस्तुनि । दक्षं प्रदक्षिणं चक्रे मुनिर्मरौ यथा रविः ॥ २३ ॥
 समुत्पन्नमहाबोधिः महासंवेगकंकटः । बद्धकक्षो महाधृत्या कर्माणि क्षपणोद्यतः ॥ २४ ॥

आशापाशं समुच्छिद्य निर्दह्य स्नेहपंजरम् । भित्त्वा कलत्रहिंजीरं मोहदर्पं निहत्य च ॥ २५ ॥
आहारं कुंडलं मौलिमपनीयांबरं तथा । परमार्थापितस्वान्तस्तनुलग्नमलावलिः ॥ २६ ॥
श्वेताब्जसुकुमाराभिरंगुलीभिः शिरोरुहान् । निराचकार काकुत्स्थः पर्यकासनमास्थितः ॥ २७ ॥
रराज सुतरां रामस्त्यक्ताशेषपरिग्रहः । सैहिकैयविनिर्मुक्तो हंसमंडलविभ्रमः ॥ २८ ॥
शीलतानिलयीभूतो गुप्तो गुप्त्याऽभिरूपया । पंचकं समितेः प्राप्तः पंचसर्वव्रतं श्रितः ॥ २९ ॥
षट्जीवकायरक्षस्थो दंडत्रितयसूदनः । सप्तर्षीतिविनिर्मुक्तः षोडशार्द्धमदारदनः ॥ ३० ॥
श्रीवत्सभूषितोरस्को गुणभूषणमानसः । जातः सुश्रमणः पद्मो मुक्तितत्त्वविधौ दृढः ॥ ३१ ॥
अदृष्टविग्रहैर्देवैराजप्ते सुरदुंदुभिः । दिव्यप्रसूनवृष्टिश्च विविक्तैर्भक्तितत्परैः ॥ ३२ ॥
निष्कामति तदा रामे गृहिभावोरुक्कलमषात् । चक्रे कल्याणमित्राभ्यां देवाभ्यां परमोत्सवः ॥ ३३ ॥
भूदेवे तत्र निष्कान्ते सनृषा भूविद्यच्चराः । चिन्तान्तरमिदं जग्मुर्विस्मयव्याप्तमानसाः ॥ ३४ ॥
विभूतिरत्नमीदृक्षं यत्र त्यक्त्वाऽतिदुस्त्यजम् । देवैरपि कृतस्वार्थं रामदेवोऽभवन्मुनिः ॥ ३५ ॥
तत्रास्माकं परित्याज्यं किमिवास्ति प्रलोभकम् । तिष्ठामः केवलं येन व्रतेच्छाविकलात्मकाः ३६
एवमादि परिध्याय कृत्वान्तः परिदेवनम् । संवेगिनो निराक्रान्ता बहवो गृहबंधनात् ॥ ३७ ॥

छित्वा रागमयं पाशं निहत्य द्वेषवैरिणम् । सर्वसंगाविनिर्मुक्तः शत्रुघ्नः श्रमणोऽभवत् ॥ ३८ ॥
 विभीषणोऽथ सुग्रीवो नीलश्चन्द्रनखो नलः । ऋव्यो विराधिताद्याश्च निरीयुः खेचरेश्वराः ॥३९॥
 विद्याभृतां परित्यज्य विद्यां प्रात्राज्यमीयुषाम् । केषांचिच्चारणी लब्धिर्भूयो जन्माऽभवत्पुनः ॥४०॥
 एवं श्रीमति निष्क्रान्ते रामे जातानि षोडश । श्रमणानां सहस्राणि साधिकानि महीपते ॥४१॥
 सप्तविंशत्सहस्राणि प्रधानवरयोषिताम् । श्रीमतीश्रमणीपार्श्वे बभूवुः परमार्थिकाः ॥ ४२ ॥
 अथ पद्माभनिर्ग्रन्थो गुरोः प्राप्यानुमोदनम् । एकाकी विहतद्वन्द्वो विहारं प्रतिपन्नवान् ॥ ४३ ॥
 गिरिगह्वरदेशेषु भीमेषु क्षुब्धचेतसाम् । क्रूरश्चापदशब्देषु रात्रौ वासमसेवत ॥ ४४ ॥
 गृहीतोत्तमयोगस्य विधिसद्भावसंगिनः । तस्यामेवास्य शर्वर्यामवधिज्ञानमुद्रतम् ॥ ४५ ॥
 आलोकत यथाऽवस्थं रूपि येनाखिलं जगत् । यथा पाणितलन्यस्तं विमलं स्फटिकोपलम् ॥ ४६ ॥
 ततो विदितमेतेनापरतो लक्ष्मणो यथा । विक्रियां तु मनो नास्य गतं विच्छिन्नबंधनम् ॥ ४७ ॥
 समा शतं कुमारत्वे मंडलित्वे शतत्रयम् । चत्वारिंशच्च विजये यस्य संवत्सरा मताः ॥ ४८ ॥
 एकादशसहस्राणि तथा पंचशतानि च । अब्दानां षष्टिरन्या च साम्राज्यं येन सेवितम् ॥४९॥
 यौऽसौ वर्षसहस्राणि प्राप्य द्वादश योगिताम् । ऊनानि पंचविंशत्या वितृप्तिरवरं गतः ॥ ५० ॥

देवयोस्तत्र नो द्वेषः सर्वाकारेण विद्यते । तथा हि प्राप्तकालोऽयं भ्रातृमृत्यवपदेशतः ॥ ५१ ॥
अनेकं मम तस्यापि विविधं जन्म तद्गतम् । वसुदत्तादिकं मोहपरायत्तितचेतसः ॥ ५२ ॥
एवं सर्वमतिक्रान्तमज्ञासीत्पद्मसंयतः । धैर्यमत्युत्तमं विभ्रद्ब्रतशीलधराधरः ॥ ५३ ॥
परया लेश्यया युक्तो गंभीरो गुणसागरः । बभूव स महाचेताः सिद्धिलक्ष्मीपरायणः ॥ ५४ ॥
युष्मानपि वदाम्यस्मिन् सर्वानिह समागतान् । रमध्वं तत्र सन्मार्गे रतो यत्र रघूत्तमः ॥ ५५ ॥
जैनै शकत्या च भक्त्या च शासने संगतत्पराः । जना विभ्रति लभ्यार्थं जन्म मुक्तिपदान्तिकम् ॥
जिनाक्षरमहारत्ननिधानं प्राप्य भो जनाः । कुलिंगसमयं सर्वं परित्यजत दुःखदम् ॥ ५७ ॥
कुग्रन्थैर्मोहितात्मानः सदंभकलुषक्रियाः । जात्यंधा इव गच्छन्ति त्यक्त्वा कल्याणमन्यतः ५८
नानोपकरणं दृष्ट्वा साधनं शक्तिवर्जिताः । निर्दोषमिति भाषित्वा गृह्णते मुखराः परे ॥ ५९ ॥
व्यर्थमेव कुलिंगास्ते मूढैरन्यैः पुरस्कृताः । प्रखिन्नतनवो भारं वहन्ति मृतका इव ॥ ६० ॥
ऋषयस्ते खलु येषां परिग्रहे नास्ति याचने वा बुद्धिः ।
तस्मात्ते निर्ग्रन्थाः साधुगुणैरन्विता बुधैः संसेव्याः ॥ ६१ ॥

श्रुत्वा बलदेवस्य त्यक्त्वा भोगं परं विमुक्तिग्रहणम् ।

भवत भवभावशिथिला व्यसनरवेस्तापमाप्नुत न पुनर्यत्नात् ॥ ६२ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाऽऽचार्यप्रणीते बलदेवनिष्क्रमणाभिधानं नाम एकोनविंशोत्तरशतं पर्व ११९

अथ विंशोत्तरशतं पर्व ।

एवमादीन् गुणान् राजन् बलदेवस्य योगिनः । धरणोऽप्यक्षमो वक्तुं जिह्वाकोटिविकारगः ॥१॥
उपोष्य द्वादशं सोऽथ धीरो विधिसमन्वितः । नंदस्थलीं पुरीं भेजे पारणार्थं महातपाः ॥ २ ॥
तरुणं तरणिर्दीप्त्या द्वितीयमिव भूधरम् । अन्यं दाक्षायणीनाथमगम्यमिव भास्वतः ॥ ३ ॥
वीध्रस्फटिकसंशुद्धहृदयं पुरुषोत्तमम् । मृत्यैव संगतं धर्ममनुरागं त्रिलोकगम् ॥ ४ ॥
आनंदमिव सर्वेषां गत्त्वैकत्वमिव स्थितम् । महाकांतिप्रवाहेण प्लावयन्तमिव क्षितिम् ॥ ५ ॥
धवलांभोजखंडानां पूरयन्तामिवांबरम् । तं वीक्ष्य नगरीलोकः समस्तः क्षोभमागतः ॥ ६ ॥
अहो चित्रमहो चित्रं भो भो पश्यत पश्यत । अदृष्टपरमीदृक्षमाकारं भुवनातिगम् ॥ ७ ॥

अयं कोऽपि महोक्षे (हाख्ये) ति आयातीह सुसुन्दरः । प्रलंबदोर्युगः श्रीमानपूर्वनरमंदरः ॥८॥
अहो धैर्यमहो सत्त्वमहो रूपमहो द्युतिः । अहो कान्तिरहो शान्तिरहो मुक्तिरहो गतिः ॥ ९ ॥
कोऽयमीदृक्कुतः कस्मिन् समभ्येति मनोहरः । युगान्तरस्थिरन्यस्तशान्तदृष्टिः समाहितः ॥१०॥
उदारपुण्यमेतेन कतरन्मंडितं कुलम् । कुर्यादनुग्रहं कस्य गृह्णाणोऽन्नं सुकर्मणः ॥ ११ ॥
सुरेन्द्रसदृशं रूपं कुतोऽत्र भुवने परम् । अक्षोभ्यसत्त्वशैलोऽयं रामः पुरुषसत्तमः ॥ १२ ॥
एतैत चेतसो दृष्टेर्जन्मनः कर्मणो मते । कुरुध्वं चरितार्थत्वं देहस्य चरितस्य च ॥ १३ ॥
इतिदर्शनसक्तानां पौराणां पुरुविस्मयः । समाकुलः समुत्तस्थौ रमणीयः परं ध्वनिः ॥ १४ ॥
प्रविष्टे नगरीं रामे यथासमयचेष्टितैः । नारीपुरुषसंघातै रथ्याः मार्गाः प्रपूरिताः ॥ १५ ॥
विचित्रमक्षयसंपूर्णपात्रहस्ताः समुत्सुकाः । प्रवराः प्रमदास्तस्थुः गृहीतकरक्रांभसः ॥ १६ ॥
दृढं परिकरं बद्धा मनोज्ज्वलपूरितम् । आदाय कलशं पूर्णमाजग्मुर्बहवो नराः ॥ १७ ॥
इतः स्वामिन्नितः स्वामिन् स्थीयतामिह सन्मुने । प्रासादाद्भूयतामत्र विचेरुरिति सद्विरः १८
अमाति हृदये हर्षे हृष्टदेहरुहोऽपरे । उत्कृष्टक्ष्वेडितास्फोटसिंहनादानजीवनन् ॥ १९ ॥
मुनीन्द्र जय वर्द्धस्व नन्द पुन्यमहीधर । एवं च पुनरुक्ताभिर्वाग्भिरापूरितं नभः ॥ २० ॥

अमत्रमानय क्षिप्रं स्थालमालोक्य द्रुतम् । जांबूनदमयीं पात्रीमवलंबितमाहर ॥ २१ ॥
 क्षीरमानीयतामिक्षुः सन्निधीक्रियतां दधि । राजते भाजने भव्ये लघु स्थापय पायसम् ॥ २२ ॥
 शर्करां कर्करां कर्कामरं कुरु करंडके । कर्पूरपूरितां क्षिप्रं पूरकापटलं नय ॥ २३ ॥
 रसालां कलशे सारां तरसा विधिवद्विते । मोदकां परमोदारां प्रमोदाद्देहि दक्षिणे ॥ २४ ॥
 एवमादिभिरालापैराकुलैः कुलयोषिताम् । पुरुषाणां च तन्मध्ये पुरमासीत्तदात्मकम् ॥ २५ ॥
 अतिपात्यपि नो कार्यं मन्यते, नार्भका अपि—आलोक्यन्ते तदा तत्र सुमहासंभ्रमैर्जनैः ॥ २६ ॥
 वेगिभिः पुरुषैः कैश्चिदागच्छद्भिः सुसंकटे । पात्यन्ते विशिखामार्गे जना भाजनपाणयः ॥ २७ ॥
 एवमत्युन्नतस्वान्तं कृतसंभ्रान्तचेष्टितम् । उन्मत्तमिव संवृत्तं नगरं तत्समंततः ॥ २८ ॥
 कोलाहलेन लोकस्य यतस्तेन च तेजसा । आलानविपुलस्तंभान् बभञ्जुः कुंजरा अपि ॥ २९ ॥
 तेषां कपोलपालीषु पालिता विपुलाश्विरम् । प्लावयन्तः पयःपूरा गंडश्रोत्रविनिर्गताः ॥ ३० ॥
 उत्कर्षनेत्रमध्यस्थतारकाः कवलत्यजः । उद्ग्रीवा वाजिनस्तस्थुः कृतगंभीरहेषिताः ॥ ३१ ॥
 आकुलाध्यक्षलोकेन कृतातुरा गताः परे । चकुरत्याकुलं लोकं त्रस्तास्त्रुटितबंधनाः ॥ ३२ ॥
 एवंविधो जनो यावदभवद्दानतत्परः । परस्परमहाक्षोभपरिपूरणचंचलः ॥ ३३ ॥

तावच्छ्रुत्वा घनं घोरं क्षुब्धसागरसम्मितम् । प्रासादान्तर्गतो राजा प्रतिनंदीत्यनंदितः ॥ ३४ ॥
 सहसा क्षोभमापन्नः किमेतदिति सच्चरम् । हर्म्यमूर्द्धानमारुक्षत्परिच्छदसमन्वितः ॥ ३५ ॥
 ततः प्रधानसाधुं तं वीक्ष्य लोकविशेषकम् । कलंकपंकनिर्मुक्तशशांकधवलच्छविम् ॥ ३६ ॥
 आज्ञापयद्वहून् वीरान् यथैनं मुनिसत्तमम् । व्यतिपत्य द्रुतं प्रीत्या परिप्रापयतात्र मे ॥ ३७ ॥
 यदाज्ञापयति स्वामीत्युक्त्वा प्रव्रजितास्ततः । राजमानवसिंहास्ते समुत्सारितजन्तवः ॥ ३८ ॥
 गत्वा व्यज्ञापयन्नेत्रं मस्तकन्यस्तपाणयः । मुनिं मधुरवाणीकास्तत्क्रान्तिहृतचेतसः ॥ ३९ ॥
 भगवन्नीक्षितं वस्तु गृहाणेत्यस्मदीश्वरः । विज्ञापयति भक्त्या त्वां सदनं तस्य गम्यताम् ॥ ४० ॥
 अपथ्येन विवर्णेन विरसेन रसेन च । पृथग्जनप्रणीतेन किमनेन तवांधसा ॥ ४१ ॥
 एह्यागच्छ महासाधो प्रसादं कुरु याचितः । अन्नं यथेप्सितं स्वैरमुपभुङ्क्ष्व निराकुलम् ॥ ४२ ॥
 इत्युक्त्वा दातुमुद्युक्ता भिक्षां प्रवरयोषितः । विषण्णचेतसो राजपुरुषैरपसारिताः ॥ ४३ ॥
 उपचारप्रकारेण जातं ज्ञात्वान्तरायकम् । राजपौरान्नतः साधुः सर्वतोऽभूत्पराङ्मुखः ॥ ४४ ॥
 नगर्यास्तत्र निर्याति यतावतियतात्मनि । पूर्वस्मादपि संजातः संक्षोभः परमो जने ॥ ४५ ॥
 उत्कंठाकुलहृदयं कृत्वा लोकं समस्तं समुखम् (समस्त सुखसंगः) ।

गत्वा श्रमणोऽरण्यं गहनं नक्तं समाचचार प्रतिमाम् ॥ ४६ ॥
दृष्ट्वा तथाविधं तं पुरुषरविं चारुचेष्टितं नयनहरम् ।
जाते पुनर्वियोगे तिर्यञ्चोऽप्युत्तमामधृतिमाजग्मुः ॥ ४७ ॥

इति पद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पुरसंक्षोभाभिधानं नाम विंशोत्तरशतं पर्व ॥ १२० ॥

अथैकविंशोत्तरशतं पर्व ।

अथ द्वादशमादाय द्वितीयं मुनिपुंगवः । सहिष्णुरितरागम्यं चकार समवग्रहम् ॥ १ ॥
अस्मिन्मृगकुलाकीर्णे वने या मम जायते । भिक्षा तामेव गृह्णामि संनिवेशं विशामि न ॥ २ ॥
इति तत्र समारूढे मुनौ घोरमुपग्रहे । दुष्टाश्चेन हृतो राजा प्रतिनंदी प्रसूतिना ॥ ३ ॥
अन्विष्यन्ती जनौघेभ्यो हृतिमार्गं समाकुला । स्थूरीपृष्टसमारूढा महिषी प्रभवाहया ॥ ४ ॥
किं भवेदिति भूयिष्ठं चिन्तयन्ती त्वरावती । प्रातिष्ठतानुमार्गेण भटचक्रसमन्विता ॥ ५ ॥
हियमाणस्य भूपस्य सरः संवृत्तमन्तरे । तत्र पंके ययुर्मग्नः कलत्र इव गेहिकः ॥ ६ ॥

ततः प्राप्ता वरारोहा वीक्ष्य पद्मादिमत्सरः । किञ्चित्स्मिताननाऽवोचत्साध्वेवाश्वो नृपाविधत् ॥७॥
 अपाहरिष्यथा नो चेददृक्ष्यत ततः कुतः । सरो नंदनपुण्याक्षमभिकांक्षितदर्शनम् ॥ ८ ॥
 सफलोद्यानयात्राऽथो याता यत्सुमनोहरम् । वनान्तरमिदं दृष्टमासेचनकदर्शनम् ॥ ९ ॥
 इति नर्मपरं कृत्वा जल्पितं प्रियसंगता । सखीजनावृता तस्थौ सरसस्तस्य रोधिता ॥ १० ॥
 प्रक्रीड्य विमले तोये विधाय कुसुमोच्चयम् । परस्परमलंकृत्य दंपती भोजने स्थितौ ॥ ११ ॥
 एतस्मिन्नन्तरे साधुरुपवासविधिं गतः । तयोः सन्निधिमासीदत्क्रियामार्गविशारदः ॥ १२ ॥
 तं समीक्ष्य समुद्भूतप्रमदः पुलकान्वितः । अभ्युत्तस्थौ सपत्नीको राजा परमसंभ्रमः ॥ १३ ॥
 प्रणम्य स्थीयतामत्र भगवन्निति शब्दवान् । संशोध्य भूतलं चक्रे कमलादिभिरर्चितम् ॥ १४ ॥
 सुगंधिजलसंपूर्णं पात्रमुद्धृत्य भामिनी । देवी वारि ददौ राजा पादावक्षालयन्मुनेः ॥ १५ ॥
 शुचिश्चामोदसर्वाङ्गस्ततो राजा महादरः । क्षैरेयादिकमाहारं सद्रंधरसदर्शनम् ॥ १६ ॥
 हेमपात्रगतं कृत्वा श्रद्धया परयान्वितः । श्राद्धं स्म परिवेवेष्टि पात्रे परममुत्तमे ॥ १७ ॥
 ततोऽन्नं दीयमानं तद्वृद्धिमेत्यभिभाजनम् । सुदानकारणादारुं मनोरथगुणोपमम् ॥ १८ ॥
 तुष्ट्यादिभिर्गुणैर्युक्तं ज्ञात्वा दातारमुत्तमम् । प्रहृष्टमनसो देवा विहायस्यभ्यनंदयन् ॥ १९ ॥

अनुकूलो बवौ वायुः पंचवर्णा सुसौरभाम् । पुष्पवृष्टिममुंचन्त प्रमथाः प्रमदान्विताः ॥ २० ॥
चित्रश्रोत्रहरो जज्ञे पुष्करे दुंदुभिस्वनः । अप्सरोगणसंगीतप्रवरध्वनिसंगतः ॥ २१ ॥
तुष्टाः कन्दर्पिणो देवाः कृतानेकविधस्वनाः । चकार बहुलं व्योम्नि ननृतुश्च समाकुलम् ॥ २२ ॥
अहो दानमहो दानमहो पात्रमहो विधिः । अहो देयमहो दाता साधु साधु परं कृतम् ॥ २३ ॥
वर्द्धस्व जय नंदेतिप्रभृतिः परमाकुलः । विहायोमंडपव्यापी निःस्वनस्त्रैदशोऽभवत् ॥ २४ ॥
नानारत्नसुवर्णादिपरमद्रविणात्मिका । पपात वसुधारा च द्योतयन्ती दिशो दश ॥ २५ ॥
पूजामवाप्य देवेभ्यो मुनेर्देशव्रतानि च । विशुद्धदर्शनो राजा पृथिव्यामाप गौरवम् ॥ २६ ॥
एवं सुदानं (नी) विनयो (यी) सुपात्रे भक्तिप्रणमो नृपतिः स्मजानिः ? (सराज्ञिः)
वहन्नितान्तं परमं प्रमोदं मनुष्यजन्माऽऽप्तफलं विवेद ॥ २७ ॥
रामोऽपि कृत्वा समयोदितार्थं विविक्तशय्यासनमध्यवर्ती ।
तपोऽतिदीप्तो विजहार युक्तं महीं रविः प्राप्त इव द्वितीयः ॥ २८ ॥
इति श्रीपद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते दानप्रसंगाभिधानं नामैकविंशोत्तरशतं पर्व ॥ १२१ ॥

अथ द्वाविंशत्युत्तरशतं पर्व ।

भगवान्बलदेवोऽसौ प्रशान्तरतिमत्सरः । अत्युन्नतं तपश्चक्रे सामान्यजनदुःसहम् ॥ १ ॥
अष्टम्याद्युपवासस्थः स्वमध्यस्थे विरोचने । पर्युपास्यत गोपाद्यैररण्ये गोचरं भ्रमन् ॥ २ ॥
व्रतगुप्तिसामित्याद्यः समयज्ञो जितेन्द्रियः । साधुवात्सल्यसंपन्नः स्वाध्यायनिरतः सुकृत् ॥ ३ ॥
लब्धानेकमहालब्धिरपि निर्विक्रियः परः । परीषहभटं मोहं पराजेतुं समुद्यतः ॥ ४ ॥
तपोऽनुभावतः शान्तैर्व्याघ्रैः सिंहैश्च व्रीक्षितः । विस्तारिलोचनोद्ग्रीवैर्मृगाणां च कदम्बकैः ॥५॥
निःश्रेयसगतस्वान्तः स्पृहाशक्तिविवर्जितः । प्रयत्नपरमं मार्गं विजहार वनान्तरे ॥ ६ ॥
शिलातलस्थितो जानुपङ्कासनसंस्थितः । ध्यानान्तरं विवेशासौ भानुर्मेघान्तरं यथा ॥ ७ ॥
मनोज्ञे कचिदुद्देशे प्रलंबितमहाभुजः । अस्थान्मंदरनिष्कम्पचित्तः प्रतिमया प्रभुः ॥ ८ ॥
युगान्तव्रीक्षणः श्रीमान् प्रशान्तो विहरन् कचित् । वनस्पतिनिवासाभिः सुरस्त्रीभिरपूज्यत ॥९॥
एवं निरुपमात्मासौ तपश्चक्रे तथाविधम् । कालेऽस्मिन् दुःषमे शक्यं ध्यातुमप्यपरैर्न यत् ॥१०॥
ततोऽसौ विहरन् साधुः प्राप्तकोटिशिलां क्रमात् । नमस्कृत्योद्धृता पूर्वं भुजाभ्यां लक्ष्मणेन या ॥

महात्मा तां समारुह्य प्रच्छिन्नस्नेहबंधनः । तस्थौ प्रतिमया रात्रौ कर्मक्षपणकोविदः ॥ १२ ॥
अथासावच्युतेन्द्रेण प्रत्युक्तावधिचक्षुषा । उदारस्नेहयुक्तेन सीतापूर्वेण वीक्षितः ॥ १३ ॥
आत्मनो भवसंबर्त्त संस्पृत्य च यथाक्रमम् । जिनशासनमार्गस्य प्रभवं च महोत्तमम् ॥ १४ ॥
दध्यौ सौऽयं नराधीशो रामो भुवनभूषणः । योऽभवन्मानुषे लोके स्त्रीभूतायाः पतिर्मम ॥ १५ ॥
पश्य कर्मविचित्रत्वान्मानसस्य विचोष्टितम् । अन्यथाकांक्षितं पूर्वमन्यथा कांक्षयतेऽधुना ॥ १६ ॥
कर्मणः पश्यताधानं ही शुभाशुभयोः पृथक् । विचित्रं जन्म लोकस्य यत्साक्षादिदमीक्षयते ॥ १७ ॥
जगतो विस्मयकरौ सीरिचक्रायुधाविमौ । जातावूर्द्धाधरस्थानभाजावुचितकर्मतः ॥ १८ ॥
एकः प्रक्षीणसंसारो ज्येष्ठश्चरमदेहधृक् । द्वितीयः पूर्णसंसारो निरये दुःखितोऽभवत् ॥ १९ ॥
विषयैरवितृप्तात्मा लक्ष्मणो दिव्यमानुषैः । अधोलोकमनुप्राप्तः कृतपापोऽभिमानतः ॥ २० ॥
राजीवलोचनः श्रीमानेषोऽसौ लांगलायुधः । विप्रयोगेन सौमित्रेरुपेतः शरणं जिने ॥ २१ ॥
बहिःशत्रून्पराजित्य हलरत्नेन सुंदरः । इंद्रियाण्यधुना जेतुमुद्यतो ध्यानशक्तितः ॥ २२ ॥
तदस्य क्षपकश्रेणिमारूढस्य करोमि यत् । इह येन वयस्यो मे ध्यानभ्रष्टोऽभिजायते ॥ २३ ॥
ततोऽनेन सह प्रीत्या महामैत्रीसमुत्थया । मेरुं नन्दीश्वरं वाऽपि सुखं यास्यामि शोभया ॥ २४ ॥

विमानशिखरारूढौ विभूत्या परयाऽन्वितौ । अन्योन्यं वेदायिष्यावो दुःखानि च सुखानि च २५
सौमित्रिमथ संप्राप्तमानेतुं प्रतिबुद्धताम् । सह तेनागमिष्यामि रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ २६ ॥
इदमन्यच्च संचित्य सीतादेवः स्वयंप्रभः । सौधर्मकल्पमन्येन समागादारुणाच्युतात् ॥ २७ ॥
तत्रावतरति स्फीतं तन्मह्यां नंदनायते—वनं यत्र स्थितः साधुध्यानयोगेन राघवः ॥ २८ ॥
बहुपुष्परजोवाही ववौ वायुः सुखावहः । कोलाहलरवो रम्यः पक्षिणां सर्वतोऽभवत् ॥ २९ ॥
प्रबलं चंचरीकाणां चंचलं बकुले कुलम् । प्रघुष्टं परपुष्टानां पुष्टं जुष्टं कदंबकैः ॥ ३० ॥
रुरुदुः सारिकाश्चारुनानास्वरविशारदाः । चिक्रीडुर्विशदश्चानाः शुकाः संप्राप्तकिंशुकाः ॥ ३१ ॥
मंजर्यः सहकाराणां विरेजुर्भ्रमरान्विताः । तारका इव संशाता नूतनाश्चित्तजन्मनः ॥ ३२ ॥
कुसुमैः कर्णिकाराणामरुष्यं पिंजरीकृतम् । पीतपिष्टातकेनेव कर्तुं क्रीडनमुद्यतम् ॥ ३३ ॥
अनपेक्षितगंडूषमदिगानेकदौहृदः । ववृषे बकुलैः प्रावृट् नभोभवकुलैरिव ॥ ३४ ॥
जानकीवेषमास्थाय कामरूपः सुरोत्तमः । समीपं रामदेवस्य मंथरं गंतुमुद्यतः ॥ ३५ ॥
मनोऽभिरमणे तस्मिन् वने जनविवर्जिते । विचित्रपादपत्राते सर्वर्तुकुसुमाकुले ॥ ३६ ॥
सीता किल महाभागा पर्यटन्ती सुखं वनम् । अकस्मादग्रतः साधोः सुन्दरी समदृश्यत ॥ ३७ ॥

अवोचत च दृष्टोऽसि कथंचिदपि राघव । भ्रमन्त्या विष्टं सर्वं मया पुण्येन भूरिणा ॥ ३८ ॥
 विप्रयोगोर्मिसंकीर्णे स्नेहमंदाकिनीहृदे । प्राप्तां सुवदनां नाथ मां संधारय सांप्रतम् ॥ ३९ ॥
 विचेष्टितैः सुमिष्टोक्तैर्ज्ञात्वा मुनिमकंपनम् । मोहपापार्जितस्वान्ता पुरःपार्श्वानुवर्त्तिनी ॥ ४० ॥
 मनोभवज्वरग्रस्ता वेपमानशरीरिका । स्फुरितारुणतुंगौष्ठी जगादैवं मनोरमा ॥ ४१ ॥
 अहं देवासमीक्ष्येव तदा पंडितमानिनी । दीक्षिता त्वां परित्यज्य विहरामि तपस्विनी ॥ ४२ ॥
 सद्विद्याधरकन्याभिस्ततश्चास्मि हृता सती । अवोचे संविपश्चिद्भिरिदं विविधदर्शनैः ॥ ४३ ॥
 अलं प्रव्रज्यया तावद्वयस्येव विरुद्धया । इयमत्यन्तवृद्धानां पूज्यते न तु नैष्ठिकी ॥ ४४ ॥
 यौवनोद्या तनुः केयं कचेदं दुष्करं व्रतम् । बललक्ष्मणदीधित्या भिद्यते किं महीधरः ॥ ४५ ॥
 गच्छामस्त्वां पुरस्कृत्य वयं सर्वाः समाहिताः । बलदेवं वरिष्यामस्तव देवि समाश्रयात् ॥ ४६ ॥
 अस्माकमपि सर्वासां त्वमग्रमद्विषी भव । क्रीडामः सह रामेण जंबूद्वीपतले सुखम् ॥ ४७ ॥
 अत्रान्तरे समं प्राप्ता नानालंकारभूषिताः । भूयः सहस्रसंख्यानाः कन्या दिव्यश्रियान्विताः ४८
 राजहंसवधूलीला मनोज्ञगतिविभ्रमाः । सीतेन्द्रविक्रियाजन्मा जग्मुः पद्मसमीपताम् ॥ ४९ ॥
 वदन्त्यो मधुरं काश्चित्परपुष्टस्वनादपि । विरेजिरेतरां कन्याः साक्षाल्लक्ष्म्य इव स्थिताः ॥ ५० ॥

मनःप्रह्लादनकरं परं श्रोत्ररसायनम् । दिव्यं गेयामृतं चक्रुर्वश्वीणास्वनानुगम् ॥ ५१ ॥
भ्रमरासितकेश्यस्ताः क्षणांशुसमतेजसः । सुकुमारास्तलोदर्यः पीनोन्नतपयोधराः ॥ ५२ ॥
चारुशृंगारहासिन्यो नानावर्णसुवाससः । विचित्रविभ्रमालापाः कान्तिपूरितपुष्कराः ॥ ५३ ॥
कामयांचक्रिरे मोहं सर्वतोऽवस्थिता मुनेः । श्रीवाहुबलिनः पूर्वं यथा त्रिदशकन्यकाः ॥ ५४ ॥
आकृष्य बकुलं काचिच्छायाऽसौ चिन्वती क्वचित् । उद्वेजितालिचक्रेण श्रमणं शरणं स्थिता ५५
काश्चित्किल विषादेन कृतपक्षपरिग्रहाः । पप्रच्छुर्निर्णयं देव किंनामाऽयं वनस्पतिः ॥ ५६ ॥
दूरस्थमाधवीपुष्पग्रहणच्छन्नना परा । संसमानांशुका बाहुमूलं क्षणमदर्शयत् ॥ ५७ ॥
आवध्य मंडलीमन्याश्चलिताकरपल्लवाः । सहस्रतालसंगीता रासकं दातुमुद्यताः ॥ ५८ ॥
नितंबफलके काचिदंभःस्वच्छारुणांशुके । चंडातकं नभो नीलं चकार किल लज्जया ॥ ५९ ॥
एवंविधक्रियाजालैरितरस्वान्तहारिभिः । अक्षोभ्यत न पद्माभः पवनैरिव मंदरः ॥ ६० ॥
ऋजुदृष्टिर्विशुद्धात्मा परीषहगणाशनिः । प्रविष्टो धवलं ध्यानप्रथमं सुप्रभो यथा ॥ ६१ ॥
तस्य सत्वपदन्यस्तं चित्तमत्यन्तनिर्मलम् । समेतमिन्द्रियैरासीदात्मनः प्रवर्णं परम् ॥ ६२ ॥
कुर्वन्तु वाञ्छितं बाह्यक्रियाजालमनेकेधा । प्रच्यवन्ते न तु स्वार्थात्परमार्थविचक्षणाः ॥ ६३ ॥

यदा सर्वप्रयत्नेन ध्यानप्रत्यूहलालसः । चेष्टां चकार सीतेन्द्रः सुरमायाविकल्पिताम् ॥ ६४ ॥
 अत्रान्तरे मुनिः पूर्वमत्यन्तशुचिरागमत् । अनादिकर्मसंघातं विभुर्दग्धुं समुद्यतः ॥ ६५ ॥
 कर्मणः प्रकृतीषष्टिं निषूद्य दृढनिश्चयः । क्षपकश्रेणिमारुक्षदुत्तरां पुरुषोत्तमः ॥ ६६ ॥
 माघशुद्धस्य पक्षस्य द्वादश्यां निशि पश्चिमे । यामे केवलमुत्पन्नं ज्ञानं तस्य महात्मनः ॥ ६७ ॥
 सर्वद्रव्यसमुद्भूते तस्य केवलचक्षुषि । लोकालोकद्वयं जातं गोष्पदप्रतिमं प्रभोः ॥ ६८ ॥
 ततः सिंहासनाकंप्रयुक्तावधिचक्षुषः । सप्रणामं सुरार्धीशाः प्रचेलुः संभ्रमान्विताः ॥ ६९ ॥
 आजग्मुश्च महाभूत्या महासंघातवर्तिनः । विधातुमुद्यताः श्राद्धाः केवलोत्पत्तिपूजनम् ॥ ७० ॥
 दृष्ट्वा रामं समासीनं घातिकर्मविनाशनम् । प्रणेमुर्मक्तिसंपन्नाश्चारणर्विसुरासुराः ॥ ७१ ॥
 तस्य जातात्मरूपस्य बन्धस्य भुवनेश्वरैः । जातं समवसरणं समग्रं परमेष्ठिनः ॥ ७२ ॥
 ततः स्वयंप्रभाभिरुच्यः सीतेन्द्रः केवलार्चनम् । कृत्वा प्रदक्षिणीकृत्य मुनिमक्षमयन्मुहुः ॥ ७३ ॥
 क्षमस्व भगवन् दोषं कृतं दुर्बुद्धिना मया । प्रसीद कर्मणामंतं यच्छ मद्यमपि द्रुतम् ॥ ७४ ॥

एवमनन्तश्रीद्युति—कान्तियुतो नूनमनार्त्तमूर्त्तिर्भगवान् ।

कैवल्यसुखसमृद्धिं बलदेवोवाप्तवाञ्छिनोत्तमभक्त्या ॥ ७५ ॥

पूजामहिमानमरं कृत्वा स्तुत्वा प्रणम्य भक्त्या परया ।

प्रविहरति श्रमणरथौ जग्मुर्देवा यथाक्रमं प्रमदयुताः ॥ ७६ ॥

इति पद्मपुराणे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते पद्मस्य केवलौत्पत्त्यभिधानं नाम द्वाविंशोत्तरशतं पर्व ॥ १२२ ॥

अथ त्रयोविंशोत्तरशतं पर्व ।

अथ संस्मृत्य सीतेन्द्रो लक्ष्मीधरगुणार्णवम् । प्रतिबोधयितुं वाञ्छन् प्रतस्थे शर्कराप्रभाम् ॥ १ ॥
मानुषोत्तरमुल्लङ्घ्य गिरिं मर्त्यसुदुर्गमम् । रत्नप्रभामतिक्रम्य वालुकां चापि मेदिनीम् ॥ २ ॥
प्राप्तो ददर्श बीभत्सां कृच्छ्रातिशयदुःसहाम् । पापकर्मसमुद्भूतामवस्थां नरकश्रिताम् ॥ ३ ॥
असुरत्वं गतो योऽसौ शंबूको लक्ष्मणाहतः । व्याधदारकवत्सोऽत्र हिंसाक्रीडनमाश्रितः ॥ ४ ॥
आतृणेद् कांश्चिद्द्राघ्य कांश्चिद्भृत्यैरघातयत् । नारकानावृतान् कांश्चित्परस्परमयूयुधत् ॥ ५ ॥
केचिद्वधाग्निकुंडेषु क्षिप्यन्ते विकृतस्वराः । शाल्मलीषु नियुज्यन्ते केचित्प्रत्यंगकंटकम् ॥ ६ ॥
ताड्यन्तेऽयोमयैः केचिन्मुसलैरभितः स्थितैः । स्वमांसरुधिरं केचित्खाद्यन्ते निर्दयैः सुरैः ॥ ७ ॥

गाढप्रहारनिर्भिन्नाः कृतभूतललोठनाः । श्वमार्जारहरिव्याघ्रैर्भक्ष्यन्ते पक्षिभिस्तथा ॥ ८ ॥
 केचिच्छूलेषु भिद्यन्ते ताड्यन्ते घनमुद्गरैः । कुंभ्यामन्ये निधीयन्ते ताम्रादिकलिलांभसि ॥ ९ ॥
 करपत्रैर्विदार्यन्ते बद्धा दारुषु निश्चलाः । केचित्कैश्चिच्च पाय्यन्ते ताम्रादिकलिलं बलात् ॥ १० ॥
 केचिद्यंत्रेषु पीड्यन्ते हन्यन्ते सायकैः परे । दन्ताक्षिरसनादीनां प्राप्नुवंत्युद्धृतिं परे ॥ ११ ॥
 एवमादीनि दुःखानि विलोक्य नरकाश्रिताम् । उत्पन्नपुरुकारुण्यः सोऽभूदमरपुंगवः ॥ १२ ॥
 अग्निकुंडाद्विनिर्यातमथालोकत लक्ष्मणम् । बहुधा नारकैरन्यैरर्घ्यमानं समन्ततः ॥ १३ ॥
 सीदन्तं विकृतग्राहे भीमे वैतरणीजले । छिद्यमानं च कनकैरसिपत्रवनान्तरे ॥ १४ ॥
 वधाय चोद्यतं तस्य बाधमानं भयानकम् । क्रुद्धं बृहद्ददापाणिं हन्यमानं तथा परैः ॥ १५ ॥
 प्रचोद्यमानं घोराक्षस्रवद्देहं वृहन्मुखम् । तेन देवकुमारेण शंबूकेन दशाननम् ॥ १६ ॥
 अत्रान्तरे महातेजाः सीतेन्द्रः सन्निधिं गतः । तर्जयन् तत्र तीव्रं तं गणं भवनवासिनाम् ॥ १७ ॥
 अरे ! रे ! पाप शंबूक प्रारब्धं किमिदं त्वया । कथमद्यापि ते नास्ति शमो निर्घृणचेतसः ॥ १८ ॥
 मुंच क्रूराणि कर्माणि भवस्वस्थः सुराधम । किमनेनाभिमानेन परमानर्थहेतुना ॥ १९ ॥
 श्रुत्वेदं नारकं दुःखं जन्तोर्भयमुदीर्यते । प्रत्यक्षं किं पुनः कृत्वा त्रासस्तत्र न जायते ॥ २० ॥

शंबूके प्रशमं प्राप्ते ततोऽसौ विबुधेश्वरः । प्रबोधयितुद्युक्तो यावत्तावदमी द्रुतम् ॥ २१ ॥
 अतिदारुणकर्माणश्चला दुर्ग्रहचेतसः । देवप्रभाभिभूताश्च नारकाः परिदुद्रुवुः ॥ २२ ॥
 रुरुदुश्वापरे दीना धाराश्रुगलिताननाः । धावन्तः पतिताः केचिद्रत्तेषु विषमेष्वलम् ॥ २३ ॥
 मा मा नश्यत संत्रस्ता निवर्त्तध्वं सुदुःखिताः । न भेतव्यं न भेतव्यं नारका भवत स्थिताः ॥२४॥
 एवमुक्ताः सुरेन्द्रेण समाश्वासनचेतसा । प्राविक्षन्नन्धतमसं वेपमानाः समंततः ॥ २५ ॥
 भण्यमानास्ततो भूयः शक्रेणेषद्भयोर्ज्जिताः । इत्युक्तास्ते ततः कृच्छ्रादवधानमुपागताः ॥२६॥
 महामोहहृतात्मानः कथं नरकसंभवाः । एतयाऽवस्थया युक्ता न जानीथाऽऽत्मनोहितम् ॥२७॥
 अदृष्टलोकपर्यन्ता हिंसानृतपरस्विनः । रौद्रध्यानपराः प्राप्ता नरकस्थं प्रतिद्विषः ॥ २८ ॥
 भोगाधिकारसंसक्तास्तीव्रक्रोधादिरंजिताः । विकर्मनिरता नित्यं संग्राप्ता दुःखमीदृशम् ॥ २९ ॥
 रमणीये विमानाग्रे ततो वीक्ष्य सुरोत्तमम् । सौमित्रिरावणौ पूर्वमप्राष्टां को भवानिति ॥ ३० ॥
 स तयोः सकलं वृत्तं पद्माभस्य तथाऽऽत्मनः । कर्मान्वितमभाषिष्ट विचित्रमिति संभवम् ॥ ३१ ॥
 ततः श्रुत्वा स्ववृत्तान्तं प्रतिबोधमुपागतौ । उपशान्तात्मकौ दीनमेवं शुशुचतुस्तकौ ॥ ३२ ॥
 धृतिः किं न कृता धर्मे तदा मानुषजन्मनि । अवस्थामिमकां येन प्राप्ताः स्मः पापकर्मभिः ॥३३॥

हा ! हा ! किं कृतमस्माभिरात्मदुःखपरं परम् । अहो मोहस्य माहात्म्यं यत्स्वार्थादपि हीयते ३४
 त्वमेव धन्यो देवेन्द्र यस्यक्त्वा विषयस्पृहाम् । जिनवाक्यामृतं पीत्वा संप्राप्तोऽस्यमरेशताम् ३५
 ततोऽसौ पुरुकारुण्यो मा भैष्टेति बहुस्वनम् । एतैत नरकान्नाकं नये युष्मानितीरयत् ॥ ३६ ॥
 ततः परिकरं बध्वा ग्रहीतुं स्वयमुद्यतः । दुर्ग्रहास्तु विलीयन्ते तेऽग्निना नवनीतवत् ॥ ३७ ॥
 सर्वोपायैरपीन्द्रेण ग्रहीतुं स्पष्टमेव च । न शक्यास्ते यथा भावाश्छायया दर्पणे स्थिताः ॥ ३८ ॥
 ततस्तेऽत्यन्तदुःखार्त्ता जगदुर्देवयानिनः । पुराकृतानि कर्माणि तानि भोग्यान्यसंशयम् ॥ ३९ ॥
 विषयाभिषलुब्धानां प्राप्तानां नरकायुषम् । स्वकृतप्राप्तिवश्यानां किंकरिष्यन्ति देवताः ॥ ४० ॥
 एतत्स्वोपचितं कर्म भोक्तव्यं यन्नियोगतः । तदास्माकं न शक्नोषि दुःखान्मोचयितुं सुर ॥ ४१ ॥
 परित्रायस्व सीतेन्द्र नरकं येन हेतुना । प्राप्स्यामो न पुनर्ब्रूहि त्वमस्माकं दयापरः ॥ ४२ ॥
 देवो जगाद परमं शाश्वतं शिवमुत्तमम् । रहस्यमिव मूढानां प्रख्यातं भुवनत्रये ॥ ४३ ॥
 कर्मप्रमथनं शुद्धं पवित्रं परमार्थदम् । अप्राप्तपूर्वमाप्तं वा दुर्गृहीतं प्रमादिनाम् ॥ ४४ ॥
 दुर्विज्ञेयमभव्यानां बृहद्भवभयानकम् । कल्याणं दुर्लभं सुष्ठु सम्यग्दर्शनमूर्जितम् ॥ ४५ ॥
 यदीच्छतात्मनः श्रेयस्तत एवं गतेऽपि हि । सम्यक्त्वं प्रतिपद्यस्व काले बोधिप्रदं शुभम् ॥ ४६ ॥

इतोऽन्यदुत्तरं नास्ति न भूतं न भविष्यति । इह सेत्स्यन्ति सिद्धयन्ति सिषिधुश्च महर्षयः ॥४७॥
 अर्हद्भिर्गदिता भावा भगवद्भिर्महोत्तमैः । तथैवेति दृढं भक्त्या सम्यग्दर्शनमिष्यते ॥ ४८ ॥
 नयन्नित्यादिभिर्वाक्यैः सम्यक्त्वं नरके स्थितम् । सुरेन्द्रः शोचितुं लग्नस्तथाप्युत्तमभोगभाक् ४९
 तद्भवं कान्तिलावण्यशरीरमतिसुन्दरम् । निर्दग्धं कर्मणा पश्य नवोद्यानमिवाग्निना ॥ ५० ॥
 अचित्रीयत यां दृष्ट्वा भुवनं सकलं तदा । द्युतिः सा क्व गतोदात्ता चारुक्रीडितसंयुता ॥ ५१ ॥
 कर्मभूमौ सुखाख्यस्य तस्य क्षुद्रस्य कारणे । ईदृग्दुखार्णवे मग्ना भवन्तो दुरितक्रियाः ॥ ५२ ॥
 इत्युक्तैः प्रतिपन्नं तैः सम्यग्दर्शनमुत्तमम् । अनादिभवासंक्लिष्टैर्यन्न प्राप्तं कदाचन ॥ ५३ ॥
 एतस्मिन्नंतरे दुःखमनुभूय निकाचितम् । उद्रत्य प्राप्य मानुष्यमुपेमः शरणं जिनम् ॥ ५४ ॥
 अहोऽतिपरमं देव त्वयाऽस्मभ्यं हितं कृतम् । यत्सम्यग्दर्शने रम्ये समेत्य विनियोजिताः ॥५५॥
 हे सीतेन्द्र महाभाग ! गच्छ गच्छारुणाच्युतम् । शुद्धधर्मफलं स्फीतमनुभूय शिवं व्रज ॥ ५६ ॥
 एवमुक्तः सुरेन्द्रोऽसौ शोकहेतुविवर्जितः । तथापि परमर्द्धिश्च सः शोचन्नान्तरात्मना ॥ ५७ ॥
 दत्त्वा तेषां समाधानं पुनर्वोधिप्रदं शुभम् । महामुक्तभाग्धीरः समारोहन्निजास्पदम् ॥ ५८ ॥
 शंकितात्मा च संवृत्तश्चतुःशरणतत्परः । बहुशश्च करोति स्म पंचमेरुप्रदक्षिणम् ॥ ५९ ॥

तद्वीक्ष्य नारकं दुःखं स्मृत्वा च विबुधोत्तमः । वेपितात्मा विमानेऽपि ध्वनिमालब्ध तं सुधीः ॥
 प्रकंपमानहृदयः श्रीमच्चन्द्रनिभाननः । उद्युक्तो भरतक्षेत्रे भूयोऽवतरितुं सुधीः ॥ ६१ ॥
 संपतद्भिर्विमानौघैः समीरसमवर्त्तिभिः । तुरंगमहरिक्षीबमतंगजघटाकुलैः ॥ ६२ ॥
 नानावर्णांबरधरैहरिस्रङ्गमुकुटोज्ज्वलैः । विचित्रवाहनारूढैर्ध्वजच्छत्रातिशोभितैः ॥ ६३ ॥
 शतघ्नीशक्तिचक्रासिधनुःकुन्तगदाधरैः । ब्रजद्भिः सर्वतः कान्तैरमरैः साप्सरोगणैः ॥ ६४ ॥
 मृदंगदुंदुभिस्वानैर्वेणुवीणास्वनान्वितैः । जयनंदरवोन्मिश्रैरापूर्यत तदा नभः ॥ ६५ ॥
 जगाम शरणं पद्मं सीतेन्द्रः परमोदयः । कृतांजलिपुटो भक्त्या प्रणनाम पुनः पुनः ॥ ६६ ॥
 एवं च स्तवनं कर्त्तुमारंभे विनयान्वितः । संसारतारणोपायप्रतिपात्तिदृढाशयः ॥ ६७ ॥
 ध्यानमारुतयुक्तेन तपः संधुक्षितात्मना । त्वया जन्माटवी दग्धा दीप्तेन ज्ञानवह्निना ॥ ६८ ॥
 शुद्धलेश्यात्रिशूलेन मोहनीयरिपुर्हतः । दृढं वैराग्यवज्रेण चूर्णितं स्नेहपंजरम् ॥ ६९ ॥
 संशये वर्त्तमानस्य भवाख्यविवर्त्तिनः । शरणं भवने नाथ मुनीन्द्र भवसूदन ॥ ७० ॥
 लब्धलब्धव्य ! सर्वज्ञ ! कृतकृत्य ! जगद्गुरो । परित्रायस्व पद्माभ मामत्याकुलमानसम् ॥ ७१ ॥
 मुनिसुव्रतनाथस्य सम्यगासेव्य शासनम् । संसारसागरस्य त्वं गतोऽन्तं तपसोरुणा ॥ ७२ ॥

राम युक्तं किमेतत्ते यदत्यन्तं विहाय माम् । एकेन गम्यते तुंगममलं पदमच्युतम् ॥ ७३ ॥
 ततो मुनीश्वरोऽवोचन्मुंच रागं सुराधिप । मुक्तिवैराग्यनिष्ठस्य रागिणो भवमज्जनम् ॥ ७४ ॥
 अवलंब्य शिलां कण्ठे दोर्भ्यां तर्तुं न शक्यते । नदी तद्वन्न रागाद्यैस्तरितुं संसृतिः क्षमा ॥ ७५ ॥
 ज्ञानशीलगुणासंगैस्तीर्यते भवसागरः । ज्ञानानुगतचित्तेन गुरुवाक्यानुवर्तिना ॥ ७६ ॥
 आदिमध्यावसानेषु वेदितव्यमिदं बुधैः । सर्वेषां यान्महातेजाः केवली ग्रसते गुणान् ॥ ७७ ॥
 अतः परं प्रवक्ष्यामि यच्चान्यत्कारणं नृप । सीतादेवो यदप्राक्षीद्वभाषे यच्च केवली ॥ ७८ ॥
 कैते नाथ समस्तज्ञ भव्या दशरथादयः । लवणांकुशयोः का वा दृष्टा नाथ त्वया गतिः ॥ ७९ ॥
 सोऽवोचदानते कल्पे देवो दशरथोऽभवत् । केकया कैकसी चैव सुप्रजाश्चापराजिता ॥ ८० ॥
 जनकः कनकश्चैव सम्यग्दर्शनतत्परः । एते स्वशक्तियोगेन कर्मणा तुल्यभूतयः ॥ ८१ ॥
 ज्ञानदर्शनतुल्यौ द्वौ श्रमणौ लवणांकुशौ । विरजस्कौ महाभागौ यास्यतः पदमक्षयम् ॥ ८२ ॥
 इत्युक्ते हर्षतोऽत्यन्तममरेन्द्रो महाधृतिः । संस्मृत्य भ्रातरं स्नेहादपृच्छत्तस्य चेष्टितम् ॥ ८३ ॥
 भ्राता तवापि इत्युक्ते सीतेन्द्रो दुःखितोऽभवत् । कृतांजलिपुटोऽपृच्छज्जातः केति मुनीश्वर ॥ ८४ ॥
 पद्मनाभस्ततोऽवोचदच्युतेन्द्र मतं शृणु । चेष्टितेन गतो येन यत्पदं तव सोदरः ॥ ८५ ॥

अयोध्यायां कुलपतिर्बहुकोटिधनेश्वरः । मकरीदयिता (तः) कामभोगवज्रांगसंज्ञकः ॥ ८६ ॥
 अतिक्रान्तो बहुसुतैः पार्थिवोपमविभ्रमः । श्रुत्वा निर्वासितां सीतामिति चिन्तासमाश्रितः ॥ ८७ ॥
 साऽत्यन्तसुकुमारांगा गुणैर्दिव्यैरलंकृताः । कान्तु प्राप्ता वनेऽवस्थामिति दुःखी ततोऽभवत् ८८
 स्थितार्द्रहृदयश्चासौ वैराग्यं परमाश्रितः । द्युतिसंज्ञमुनेः पार्श्वे निष्क्रान्तो द्विष्टसंसृतिः ॥ ८९ ॥
 अशोकतिलकाभिख्यौ विनीतौ तस्य पुत्रकौ । निमित्तज्ञं द्युतिं प्रष्टुं पितरं जातुचिद्रतौ ॥ ९० ॥
 तत्रैव च तमालोक्य स्नेहाद्वैराग्यतोऽपि च । द्युतिमूले व्यतिक्रान्तावशोकतिलकावपि ॥ ९१ ॥
 द्युतिः परं तपः कृत्वा प्राप्य संक्षयमायुषः । दत्त्वा सानुजनोत्कंठामूर्द्ध्वैवैयकं गतः ॥ ९२ ॥
 यथा गुरुसमादिष्टं पिता पुत्रास्त्रयस्तु ते । ताम्रचूडपुरं प्राप्तौ प्रस्थितौ वंदितुं जिनम् ॥ ९३ ॥
 पंचाशद्योजनं तत्र सिकतार्णवमीयुषाम् । अपाप्तानां च तावन्तं घनकालः समागतः ॥ ९४ ॥
 तत्रैकं दुर्लभं प्राप्य प्रान्तदीनोच्चयोपमम् । बहुशाखोपशाखाढ्यमनोकहमिमे स्थिताः ॥ ९५ ॥
 ततो जनकपुत्रेण व्रजता कोशलां पुरीम् । दृष्टास्ते मानसे चास्य जातमेतत्सुकर्मणः ॥ ९६ ॥
 इमे समयरक्षार्थमिहास्थुर्विजने घने । प्राणसाधारणोच्चारं कर्तारः क्व नु साधवः ॥ ९७ ॥
 इति संचिन्त्य चात्यन्तनिकटं परमं पुरम् । कृतं सविषसंपन्नं सद्विद्योदारशक्तिना ॥ ९८ ॥

स्थाने स्थाने च घोषाद्यसन्निवेशानदर्शयत् । स्वभावापिर्तिरूपश्च प्राणमद्विनयी मुनीन् ॥ ९९ ॥
 काले देशे च भावेन सतां गोचरमागताम् । पर्युपास्त यथान्यायं संमदी परिवर्गवान् ॥ १०० ॥
 पुनश्चानुदकेऽरण्ये पर्युपासिष्ट संयतान् । अन्यांश्च भुवि संक्लिष्टान् साधूनक्लिष्टसंयमान् ॥ १०१ ॥
 तस्य सागरवाणिज्यसेवका मुक्तिभावने । दृष्टान्तत्वेन वक्तव्यास्तस्य धर्मानुरागिणः ॥ १०२ ॥
 अन्यदोद्यानप्राप्तोऽसौ यथासुखमवस्थितः । शयने श्रीमान्मालिन्या पविना कालमाहृतः १०३
 ततः साधुप्रदानोत्थपुण्यतो मेरुदक्षिणे । कुरौ जातस्त्रिपल्यायुर्दिव्यलक्षणभूषितः ॥ १०४ ॥
 पात्रदानफलं तत्र महात्रिपुलतां गतम् । समं सुन्दरमालिन्या भुंक्तेऽसौ परमद्युतिः ॥ १०५ ॥
 पात्रभूतान्नदानाच्च शक्त्याढ्यास्तर्पयन्ति ये । ते भोगभूमिमासाद्य प्राप्नुवन्ति परं पदम् ॥ १०६ ॥
 स्वर्गे भोगं प्रभुंजन्ति भोगभूमेश्च्युता नराः । तत्रस्थानां स्वभावोऽयं दानैर्भोगस्य संपदः ॥ १०७ ॥
 दानतो भोगप्राप्तिश्च स्वर्गमोक्षैककारणम् । इति श्रुत्वा पुनः पृष्टो रावणो बालुकां गतः ॥ १०८ ॥
 तथा नारायणो ज्ञातो लक्ष्मणोऽधोगतिं गतः । उत्थाय दुरितस्यान्ते नाथ कोऽनुभविष्यति १०९
 प्रापत्स्यते गतिं कां वा दशाननचरोपमम् । को नु वाऽहं भविष्यामीत्येवमिच्छामि वेदितुम् ११०
 इति सोऽयं प्रभोः प्रश्नं कृत्वा विदितचेतसि । सर्वज्ञो वचनं प्राह भविष्यद्भवसंभवम् ॥ १११ ॥

भविष्यतः स्वकर्माभ्युदयौ रावणलक्ष्मणौ । तृतीयनरकादेत्य अनुपूर्वाच्च मंदरात् ॥ ११२ ॥
शृणु सीतेन्द्र निर्जित्य दुःखं नरकसंभवम् । नगर्यां विजयावत्यां मनुष्यत्वेन चाप्स्यते ॥ ११३ ॥
गृहिण्यां रोहिणी नाम्न्धां सुनंदस्य कुटुम्बिनः । सम्यग्दृष्टेः प्रियौ पुत्रौ क्रमेणैतौ भविष्यतः ११४
अर्हद्दासर्षिदासाख्यौ वेदितव्यौ च सद्गुणैः । अत्यन्तमहचेतस्कौ श्लाघनीयक्रियापरौ ॥११५॥
पंचेन्द्रियसुखं तत्र चिरं प्राप्य मनोहरम् । च्युत्वा भूयश्च तत्रैव जनिष्येते महाकुले ॥ ११६ ॥
सद्दानेन हरिक्षेत्रं प्राप्य च त्रिदिवं गतौ । प्रच्युतौ पुरि तत्रैव नृपपुत्रौ भविष्यतः ॥ ११७ ॥
ततः कुमारकीर्त्याख्यौ लक्ष्मीस्तु जननी तयोः । वीरौ कुमारकावेतौ जयकांतजयप्रभौ ॥११८॥
ततः परं तपः कृत्वा लान्तवं कल्पमाश्रितौ । विबुधोत्तमतां गत्वा भोक्ष्येते तद्भवं सुखम् ११९
त्वमत्र भरतक्षेत्रे च्युतः सन्नारणाच्युतात् । सर्वरत्नपतिः श्रीमान् चक्रवर्ती भविष्यसि ॥ १२० ॥
तौ च स्वर्गच्युतौ देवौ पुण्यनिस्थन्दतेजसा । इन्द्रांभोदरथाभिख्यौ तव पुत्रौ भविष्यतः ॥१२१॥
आसीत्प्रतिरिपुर्योऽसौ दशवक्रो महाबलः । येनेमे भारते वास्ये त्रयः खंडा वशीकृताः ॥१२२॥
न कामयेत्परस्य स्त्रीमकामामिति निश्चियः । अपि जीवितमत्याक्षीत्तत्सत्यमनुपालयन् ॥ १२३ ॥
सोऽयमिन्द्ररथाभिख्यौ भूत्वा धर्मपरायणः । प्राप्य श्रेष्ठान् भवान् कांश्चित्तिर्यङ्नरकवर्जितान् ॥

स मानुष्यं समासाद्य दुर्लभं सर्वदेहिनाम् । तीर्थकृत्कर्मसंघातमर्जयिष्यति पुण्यवान् ॥ १२५ ॥
 ततोऽनुक्रमतः पूजामवाप्य भुवनत्रयात् । मोहादिशत्रुसंघातं निहत्यार्हतमाप्स्यति ॥ १२६ ॥
 रत्नस्थलपुरे कृत्वा राज्यं चक्ररथस्त्वसौ । वैजयन्तेऽहमिन्द्रत्वमवाप्स्यति तपोबलात् ॥ १२७ ॥
 सत्वं तस्य जिनेन्द्रस्य प्रच्युतः स्वर्गलोकतः । आद्यो गणधरः श्रीमानृद्धिप्राप्तो भविष्यति १२८
 ततः परमनिर्वाणं यास्यसीत्यमरेश्वरः । श्रुत्वा ययौ परां तुष्टिं भावितेनांऽतरात्मना ॥ १२९ ॥
 अयं तु लाक्ष्मणो भावः सर्वज्ञेन निवेदितः । अंभोदरथनामासौ भूत्वा चक्रधरात्मजः ॥ १३० ॥
 चारुन् कांश्चिद्भवान् भ्रांत्वा धर्मसंगतचेष्टितः । विदेहे पुष्करद्वीपे शतपत्राह्वये पुरे ॥ १३१ ॥
 लक्ष्मणः स्वोचिते काले प्राप्य जन्माभिषेचनम् । चक्रपाणित्वमर्हस्त्वं लद्ध्वा निर्वाणमेष्यति १३२
 संपूर्णैः सप्तभिश्चाब्दैरहमप्यपुनर्भवः । गमिष्यामि गता यत्र साधवो भरतादयः ॥ १३३ ॥
 भविष्यद्भववृत्तान्तमवगम्य सुरोत्तमः । अपेतसंशयः श्रीमान्महाभावनयान्वितः ॥ १३४ ॥
 परिणूय नमस्कृत्य पद्मनाभं पुनः पुनः । तस्मिन्नुद्यति चैत्यानि वंदितुं विहृतिं श्रितः ॥ १३५ ॥
 जिननिर्वाणधामानि परं भक्तः समर्चयन् । तथा नंदीश्वरद्वीपे जिनेन्द्रार्चामर्हद्विकः ॥ १३६ ॥
 देवदेवं जिनं विभ्रन्मानसेऽसावनारतम् । केवलित्वमिव प्राप्तः परमं शर्म धारयन् ॥ १३७ ॥

लूषितं क्लृप्तं कर्म मन्यमानः सुसंमदः । सुवृत्तः स्वर्गमारोहत्सुरसंघसमावृतः ॥ १३८ ॥
स्वर्गं तेन तदा यातं भ्रातृस्नेहात्पुरातनात् । भामंडलचरो दृष्टः कुरौ संभाषितप्रियम् ॥ १३९ ॥
तत्रारुणाच्युते कल्पे सर्वकामगुणप्रदे । अमरीणां सहस्राणि रमयन्नीश्वरः स्थितः ॥ १४० ॥
दश सप्त च वर्षाणां सहस्राणि बलायुषः । चापानि षोडशोत्सेधः सानुजस्य प्रकीर्तितः ॥ १४१ ॥
ईदृक्षमवधार्येदमन्तरं पुण्यपापयोः । पापं दूरं परित्यज्य वरं पुण्यमुपार्जितम् ॥ १४२ ॥

पश्यत बलेन विभुना जिनेन्द्रवरशासने धृतिं प्राप्तेन ।

जन्मजरामरणमहारिपवो बलिनः पराजिताः पद्मेन ॥ १४३ ॥

स हि जन्मजरामरणव्युच्छेदान्नित्यपरमकैवल्यसुखम् ।

अतिशयदुर्लभमनघं संप्राप्तो जिनवरप्रसादादतुलम् ॥ १४४ ॥

मुनिदेवासुरवृषभैः स्तुतमहितनमस्कृतो निष्पूदितदोषः ।

प्रमदशतैरुपगीतो विद्याधरपुष्पवृष्टिभिर्दुर्लक्ष्यः ॥ १४५ ॥

आराध्य जैनसमयं परमविधानेन पंचविंशत्यब्दान् ।

प्राप त्रिभुवनशिखरं सिद्धिपदं सर्वजीवनिकायललामम् ॥ १४६ ॥

व्यपगतभवहेतुं तं योगधरं शुद्धभावहृदयधरं वीरम् ।

अनगारवरं भक्त्या प्रणमत रामं मनोऽभिरामं शिरसा ॥ १४७ ॥

विजिततरुणार्कतेजसमधरीकृतपूर्णचन्द्रमंडलं कान्तम् ।

सर्वोपमानभावव्यतिगमरूपातिरूढमूर्जितचरितम् ॥ १४८ ॥

पूर्वस्नेहेन तथा सीतादेवाधिपेन धर्मस्थतया ।

परमहितं परमर्द्धिप्राप्तं पञ्चं यतिप्रधानं नमत ॥ १४९ ॥

योऽसौ बलदेवानामष्टमसंख्यो नितान्तशुद्धशरीरः ।

श्रीमाननन्तबलभृन्नियमशतसहस्रभूषितो गतविकृतिः ॥ १५० ॥

तमनेकशीलगुणशतसहस्रधरमतिशुद्धकीर्त्तिमुदारम् ।

ज्ञानप्रदीपममलं प्रणमत रामं त्रिलोकनिर्गतयशसम् ॥ १५१ ॥

निर्दग्धकर्मपटलं गंभीरगुणार्णवं विमुक्तक्षोभम् ।

मंदरमिव निष्कम्पं प्रणमत रामं यथोक्तचरितश्रमणम् ॥ १५२ ॥

विनिहत्य कषायरिपून् येन त्यक्तान्यशेषतो द्वन्द्वानि ।

त्रिभुवनपरमेश्वरतां यश्च प्राप्तो जिनेन्द्रशासनसक्तः ॥ १५३ ॥
निर्धूतकलुषरजसं सम्यग्दर्शनज्ञानचरित्रमयम् ।
तं प्रणमत भवमथनं श्रमणवरं सर्वदुःखसंक्षयसक्तम् ॥ १५४ ॥
चेष्टितमनघं चरितं करणं चारित्रमित्यमी यच्छब्दाः ।
पर्याया रामायणमित्युक्तं तेन चेष्टितं रामस्य ॥ १५५ ॥
बलदेवस्य सुचरितं दिव्यं यो भावितेन मनसा नित्यम् ।
विस्मयहर्षाविष्टस्वान्तः प्रतिदिनमपेतशंकितकरणः ॥ १५६ ॥
वाचयति शृणोति जनस्तस्यायुर्वृद्धिमीयते पुण्यं च ।
आकृष्टखड्गहस्तो रिपुरपि न करोति वैरमुपशममेति ॥ १५७ ॥
किं चान्यद्भ्रमार्थी लभते धर्मं यशः परं यशसोऽर्थी ।
राज्यभ्रष्टो राज्यं प्राप्नोति न संशयोऽत्र कश्चित्कृत्यः ॥ १५८ ॥
इष्टसमायोगार्थी लभते तं क्षिप्रतो धनं धनार्थी ।
जायार्थी वरपत्नीं पुत्रार्थी गोत्रनंदनं प्रवरपुत्रम् ॥ १५९ ॥

अकिलष्टकर्मविधिना लाभार्थी लाभमुत्तमं सुखजननम् ।

कुशली विदेशगमने स्वदेशगमनेऽथवापि सिद्धसमीहः ॥ १६० ॥

व्याधिरुपैति प्रशमं ग्रामनगरवासिनः सुरास्तुष्यन्ति ।

नक्षत्रैः सह कुटिला अपि भान्वाद्या ग्रहा भवन्ति प्रीताः ॥ १६१ ॥

दुश्चितितानि दुर्भावितानि दुष्कृतशतानि यान्ति प्रलयम् ।

यत्किञ्चिदपरमशिवं तत्सर्वं क्षयमुपैति पद्मकथाभिः ॥ १६२ ॥

यद्वा निहितं हृदये साधु तदाप्नोति रामकीर्तनासक्तः ।

इष्टं करोति भक्तिः सुदृढा सर्वज्ञभावगोचरनिरता ॥ १६३ ॥

भवशतसहस्रसंचितमसौ हि दुरितं तृणेदि जिनवरभक्त्या ।

व्यसनार्णवमुत्तीर्य प्राप्नोत्यर्हत्पदं सुभावः क्षिप्रम् ॥ १६४ ॥

एतत्तत्सुसमाहितं सुनिपुणं दिव्यं पवित्राक्षरं ।

नानाजन्मसहस्रसंचितघनक्लेशौघनिर्णाशनम् ॥

आख्यानैर्विविधैश्चितं सुपुरुषव्यापारसंकीर्त्तनं ।

भव्यांभोजपरग्रहर्षजननं संकीर्तितं भक्तितः ॥ १६५ ॥
निर्दिष्टं सकलैर्नतेन भुवनैः श्रीवर्द्धमानेन यत् ।
तत्त्वं वासवभूतिना निगदितं जंबोः प्रशिष्यस्य च ॥
शिष्येणोत्तरवाग्मिना प्रकटितं पद्मस्य वृत्तं मुनेः ।
श्रेयः साधुसमाधिवृद्धिकरणं सर्वोत्तमं मंगलम् ॥ १६६ ॥
ज्ञाताशेषकृतान्तसन्मुनिमनः सोपानपर्वावली ।
पारंपर्यसमाधितं सुवचनं सारार्थमत्यद्भुतम् ॥
आसीदिन्द्रगुरोर्दिवाकरयतिः शिष्योऽस्य चार्हन्मुनि-
स्तस्माल्लक्ष्मणसेनसन्मुनिरदःशिष्यो रविस्तु स्मृतम् ॥ १६७ ॥
सम्यग्दर्शनशुद्धिकारणगुरुश्रेयस्करं पुष्कलं ।
विस्पष्टं परमं पुराणममलं श्रीमत्प्रबोधिप्रदम् ॥
रामस्याद्भुतविक्रमस्य सुकृतो माहात्म्यसंकीर्तनं ।
श्रोतव्यं सततं विचक्षणजनैरात्मोपकारार्थिभिः ॥ १६८ ॥

हलचक्रभृतोर्द्विषोऽनयोश्च प्रथितं वृत्तमिदं समस्तलोके ।

कुशलं कलुषं च तत्र बुद्ध्या शिवमात्मीकुरुतेऽशिवं विहाय ॥ १६९ ॥

अपि नाम शिवं गुणानुबंधि व्यसनस्फीतिकरं शिवेतरम् ।

तद्विषयस्पृहया तदेति मैत्रीमशिवं तेन न शान्तये कदाचित् ॥ १७० ॥

यदि तावदसौ नभश्चरेन्द्रो व्यसनं प्राप परांगनाहिताशः ।

निधनं गतवाननंगरागः किमुतान्यो रतिरंगनासुभावः (?) ॥ १७१ ॥

सततं सुखसेवितोऽप्यसौ य-इशवक्त्रो वरकामिनीसहस्रैः ।

अवितृप्तमतिर्विनाशमागादितरस्तृप्तिमुपेष्यतीति मोहः ॥ १७२ ॥

स्वकलत्रसुखं हितं रहित्वा परकान्ताभिरतिं करोति पापः ।

व्यसनार्णवमत्युदारमेषः प्रविशत्येव विशुष्कदारुकल्पः ॥ १७३ ॥

ब्रजत त्वरिता जना भवंतो बलदेवप्रमुखाः पदं गता यत्र ।

जिनशासनभक्तिरागरक्ताः सुदृढं प्राप्य यथा बलं सुवृत्तम् ॥ १७४ ॥

सुकृतस्य फलेन जंतुरुच्चैः पदमाप्नोति सुसंपदां निधानम् ।

दुरितस्य फलेन तत्तु दुःखं कुगतिस्थं समुपैत्ययं स्वभावः ॥ १७५ ॥
कुकृतं प्रथमं सुदीर्घरोषः परपीडाभिरतिर्वचश्च रूक्षम् ।

सुकृतं विनयः श्रुतं च शीलं सदयं वाक्यममत्सरः शमश्च ॥ १७६ ॥
न हि कश्चिद्दहो ददाति किञ्चिद्द्रविणारोग्यसुखादिकं जनानाम् ।

अपि नाम यदा सुरा ददन्ते बहवः किन्तु विदुःखितास्तदेते ॥ १७७ ॥
बहुधा गदितेन किन्त्वनेन पदमेकं सुबुधा निबुध्य यत्नात् ।

बहुभेदविपाककर्मसूक्तं तदुपायाप्तिविधौ सदा रमध्वम् ॥ १७८ ॥
उपायाः परमार्थस्य कथितास्तच्चतो बुधाः ।

सेव्यतां शक्तितो येन निष्क्रामत भवार्णवात् ॥ १७९ ॥
इति जीवविशुद्धिदानदक्षं परितः शास्त्रमिदं नितान्तरम्यम् ।

सकले भुवने रविप्रकाशं स्थितमुद्योतितसर्ववस्तुसिद्धम् ॥ १८० ॥
द्विशताभ्यधिके समासहस्रे समततीतेर्द्धचतुर्थवर्षयुक्ते ।

जिनभास्करवर्द्धमानसिद्धे चरितं पद्ममुनेरिदं निबद्धम् ॥ १८१ ॥

कुर्वन्त्वथात्र सांनिध्यं सर्वाः समदेवताः । कुर्वाणाः सकलं लोकं जिनभक्तिपरायणम् ॥ १८२ ॥
कुर्वते वचने रक्षां समये सर्ववस्तुषु । सर्वादरसमायुक्ता भव्या लोकमुवत्सलाः ॥ १८३ ॥
व्यंजनान्तं स्वरान्तं वा किञ्चिन्नामेह कीर्तितम् । अर्थस्य वाचकः शब्दः शब्दो वाक्यमिति स्थितम् ॥
लक्षणालंकृती वाच्यं प्रमाणं छंद आगमः । सर्वं चामलचित्तेन ज्ञेयमत्र मुखागतम् ॥ १८५ ॥
इदमष्टादश प्रोक्तं सहस्राणि प्रमाणतः । शास्त्रमानुष्युपश्लोकैस्त्रयोविंशतिसंगतम् ॥ १८६ ॥

इत्यार्षे श्रीरविषेणाचार्यप्रोक्ते श्रीपद्मपुराणे बलदेवसिद्धिगमनाभिधानं
नाम त्रयोविंशोत्तरशतं पर्व ॥ १२३ ॥

॥ समाप्तोऽयं ग्रन्थः ॥

